JANE GREEN

Autoarea bestsellerului **BABYVILLE**

Infidelitate

JANE GREEN

INFIDELITATE

JANE GREEN

INFIDELITATE

Traducere: *SANDA WATT*

EDITURA ORIZONTURI EDITURA STAR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GREEN, JANE

Infidelitate / Jane Green; trad.: Sanda Watt – Bucureşti: Lider, 2005 ISBN 973 – 736 – 005 – 2

I. Watt, Sanda (trad.)

821.111 (73) – 31 = 135.1

— 1111 t

Coperta: CLAUDIA COSTACHE

SPELLBOUND

site: www.*trustul-lider.ro*

PROLOG

În această poveste este vorba despre Alice Chambers. Ea s-a mutat într-o casă care aparţinuse cândva scriitoarei Rachel Danbury. Locuind acolo, a descoperit câte ceva despre sine, despre căsătorie şi puterea ei de a iubi. Iar asta i-a schimbat viaţa.

Rachel Danbury s-a stabilit în oraşul Highfield pe la sfârşitul anilor ’30. Multă vreme după ce Scott şi Zelda Fitzgerald au vizitat Westport, oraşul învecinat, Rachel a continuat să facă parte dintr-o comunitate artistică de succes, formată din foşti locuitori ai Manhattanului, care se retrăseseră în suburbii sau chiar dincolo de ele, în căutarea unui vieţi mai liniştite şi mai senine. Ea a scris două romane care au dispărut fără urmă. Cel de-al treilea, *Poteci sinuoase* a fost subiectul unui mare scandal, care, până la urmă, a determinat-o să se mute din oraşul pe care

îl iubea într-un loc unde nu o cunoştea nimeni. Şi asta pentru că Rachel Danbury a scris despre viaţa ei, despre căsătoria cu Jefferson, soţul său infidel, şi despre dragostea ei pentru un bărbat pe nume Edward Rutherford. A scris despre un orăşel din Connecticut, Highfield, despre oamenii care trăiau acolo. A descris oraşul şi locuitorii săi cu căldură şi umor, dar cu o fidelitate primejdioasă, trădare pentru care nu au iertat-o niciodată.

Rachel Danbury a încercat să închidă ochii la infidelităţile soţului său. Şi-a spus că acesta era pur şi simplu de un farmec ieşit din comun. Când el a început s-o înşele cu Candice Carter, o fostă starletă a casei Paramount şi proprietara teatrului local, nu s-a mai putut preface că nu ştie ce se petrece.

Rachel şi-a găsit consolarea în braţele lui Edward Rutherford, un vecin care fusese întotdeauna curtenitor, care se oprea să-i vorbească atunci când se întâlneau. Într-o bună zi, Rachel s-a hotărât să îl seducă, ceea ce a şi reuşit. Aventura s-a transformat însă într-o dragoste adevărată şi până la urmă a fost nevoită să aleagă între o iubire care însemna pentru ea mai mult decât orice pe lume şi soţul său.

Şi l-a ales pe soţ.

Rachel a învăţat să închidă ochii, să stingă lumina în dormitor şi să nu se gândească la soţul ei, să nu se întrebe unde este şi cu cine anume.

Povestea lui Rachel şi a lui Jefferson a devenit celebră în America anilor patruzeci. În Highfield toţi cunoşteau personajele acestei istorii şi multă vreme s-a crezut despre casa lor, chiar şi după ce au vândut-o, că este blestemată. Proprietarii s-au schimbat de mai multe ori, înainte ca Alice Chambers şi soţul ei, Joe, să se mute acolo.

Şi de aici începe povestea lui Alice.

24 decembrie 1996

Jâlice inspiră profund în timp ce deschise uşa

garderobei şi îşi scoase rochia. O întinse cu grijă pe pat, luă pantofii, voalul şi ciorapii şi le aşeză lângă rochie, emoţionată la gândul că în numai câteva ore va trebui să poarte toate lucrurile acelea. În numai câteva ore va deveni mireasa lui Joe.

„Iată vine mireasa”, cântă ea pentru sine, zâmbind, în ciuda emoţiilor puternice, în timp ce se strecura cu paşi mici prin holul ce ducea la bucătărie, pentru a-şi face încă o ceaşcă de cafea. Dormise prost în noaptea trecută şi îşi zise că are nevoie de cafea pentru a rămâne trează. Aşteptă să sosească Emily, domnişoara de onoare, persoana căreia îi poate împărtăşi emoţiile care o invadează.

Se întoarse în dormitor şi rămase o clipă locului, ca să privească rochia. Chiar dacă nu era aşa cum şi-o dorise, nu putu nega că e frumoasă, elegantă şi îngrozitor de „la modă”.

Alice crezuse întotdeauna că va avea o nuntă romantică. Visase, de pe vremea când era doar o fetiţă, la o biserică mică de piatră, se vedea păşind pe poarta albă din lemn, îmbrăcată într-o rochie suplă, fină şi vaporoasă, cu flori delicate prinse în păr şi un buchet de margarete proaspăt culese în mână. Mirelui nu-i dăduse prea multă importanţă: reveria ei se oprea la uşa bisericii. Acum ştia că acesta nu ar fi putut fi, nici măcar în visele ei, un bărbat mai chipeş sau mai de succes decât Joe.

În facultate, când stătea cu Emily până noaptea târziu vorbind despre cavalerii lor în armuri sclipitoare, Alice crezuse că bărbatul ideal pentru ea ar trebui să fie artist, meseriaş, sau poate grădinar. Râsese în timp ce spusese asta, râsese de improbabilitatea unei relaţii de durată, ca să nu mai vorbim de căsătorie, deoarece, până în acel moment, cea mai lungă relaţie pe care o avusese nu durase mai mult de trei săptămâni.

Înainte de a-l întâlni pe Joe, cea mai îndelungată relaţie a ei durase trei luni. Nu fusese o poveste prea frumoasă, se plânsese ea lui Emily, pe când plănuiau să

îmbătrânească împreună.

— Asta nu înseamnă nimic, o asigurase Emily. Când o să-l găseşti, te vei căsători pentru toată viaţa. Eu, în schimb, o să divorţez probabil după şase luni.

Alice izbucnise în râs, zicându-şi că şi-ar fi dorit să-i semene mai mult lui Emily, care se mulţumea să flirteze, să treacă de la un băiat la altul, care pretindea că s-a născut cu o alergie mortală la statornicie.

Visase o nuntă tradiţională, cu o ceată de copilaşi drăgălaşi (sperase ca până la nunta sa, *dacă* s-ar fi căsătorit vreodată, cineva să se fi învrednicit să o înconjoare de copilaşi) care să-i aştearnă un covor de petale de trandafir şi să chicotească în spatele ei, în drumul spre altar. Îşi imaginase o mare de pălării de pai şi rochii înflorate şi un soare blând mângâindu-i braţele goale, când ieşea din biserică, de mână cu jumătatea ei.

Când Joe îi ceruse mâna, îi spusese despre nunta la care visa. El zâmbise indulgent şi acceptase că era un vis minunat, dar că ar fi fost cu neputinţă să aibă o nuntă la ţară din moment ce trăiau amândoi în Londra şi apoi, nu credea şi ea că nunţile în timpul iernii aveau mai mult stil?

Nu, ea nu credea asta, dar aşa ar fi trebuit să fie, pentru că, până la urmă, Joe era cel care plătea. Părinţii ei nu aveau un sfanţ, iar Joe era hotărât să aibă o nuntă pe măsura funcţiei de director al departamentului Contracte & Achiziţii de la Godfrey Hamilton Saltz.

Urmau să vină la biserică într-un vechi Bentley (aşa că adio cai de Shire şi splendida trăsură veche). Ea va purta o rochie simplă, dar elegantă (putea, deci, să-şi ia gândul de la vaporoasa rochie crem), iar un prieten de-al lui, care era bijutier, mai mult ca sigur că îi va împrumuta o diademă superbă cu diamante (deci, adio flori delicate).

Alice a fost cea care s-a ocupat cu organizarea nunţii, dar în fiecare seară îi comunica lui Joe despre deciziile pe care le-a luat, iar a doua zi dimineaţă suna la florărie, la croitori şi la fotografi, pentru a le spune că, după ce a discutat cu logodnicul său, şi-au schimbat puţin planul. I-ar

deranja foarte tare, le spunea, dacă în loc de hortensii şi lalele mov o să cumpere trandafiri roşii şi flori de mure, că renunţa la rochia pe care o desenase chiar ea, cu fustă de tul, care rivaliza cu cea a balerinelor din *Lacul lebedelor*, şi o înlocuia cu una strâmtă cu mâneci lungi şi largi şi un taior asortat (Joe se uitase prin nişte reviste de specialitate şi îi arătase lui Alice ce credea că i se potriveşte). Da, le pare rău, dar nu mai voiau instantanee amuzante, d convenţionalele fotografii de grup, pe care le vor face în timpul recepţiei.

Alice sorbi ultimul strop de cafea şi aruncă o privire în oglinda din hol, pentru a-şi confirma ceea ce ştia deja: avea cearcăne, care atestau că emoţiile din ultima noapte, despre care se tot vorbeşte, nu sunt doar vorbe goale. Alice petrecuse noaptea întorcându-se de pe o parte pe cealaltă, cuprinsă de temeri care îi provocau stări de rău fizic, pe care se străduise să le înlăture. Nu era ea cea mai norocoasă fată din lume? Ce femeie nu ar vrea să se căsătorească cu Joe? Joe, cu zâmbetul lui de învingător şi şarmul său irezistibil. Cu umerii lui laţi şi glumele copilăroase. Joe s-ar fi putut căsători cu oricine ar fi vrut, dar o alesese pe ea, Alice!

Bărbaţii de genul lui Joe nu se uită de obicei la femei ca Alice, iar dacă o fac, e doar o privire scurtă, curioasă, urmată de imediata dezaprobare, pentru că asemenea femei nu aveau nimic de oferit unui bărbat ca Joe: singurul fiu al unor părinţi care l-au adorat, care a fost crescut în ideea că există un Dumnezeu (din vina mamei lui), în ideea că toate femeile se vor îndrăgosti de el (din vina mamei lui), că rolul unei femei în viaţă era să facă orice i-ar fi cerut Joe (desigur, tot vina mamei lui).

Chiar şi acum, în ziua nunţii, lui Alice nu-i vine încă să creadă. La treizeci de ani, obişnuită cu iubiri neîmpărtăşite pentru bărbaţi care nu păreau să o remarce, nu crezuse cu adevărat că-şi va întâlni într-o zi jumătatea. Nu renunţase să viseze la nunta ei de poveste, dar în realitate avea convingerea că o să îmbătrânească alături de pisicile ei, o fată bătrână în chimonou, care se va

înconjura de oameni excentrici şi care va sfârşi trăind indirect, prin prietenii ei mai tineri.

Alice s-a considerat întotdeauna o persoană simplă. Toţi care o cunoşteau gândeau despre ea că este o persoană simplă. Era fata timidă, ştearsă, ultima selecţionată în echipa sportivă, şi atunci doar pentru că se alegea între ea şi Tracy Balcombe care era grăsuţă şi mai avea şi platfus.

Alice era lăsată ultima, pentru că nimeni nu părea vreodată să o observe. La şcoală, a primit porecla Tapet, un nume rostit cu un chicotit, chiar dacă pe ea nu a deranjat-o niciodată. Îi plăcea că se putea pierde în fundal, că îşi putea urmări colegii de clasă gândindu-se la ale ei, fără ca cineva s-o deranjeze.

Lucrurile s-au schimbat când a descoperit băieţii. Până atunci, fusese foarte fericită cu caii ei. Caietul de exerciţii era acoperit cu desenele nereuşite ale unor capete de cai, la care se adăugau inimi în care scria, Alice o iubeşte pe Betsy şi Betsy pe Alice”, iar reveriile ei se reduceau în cea mai mare parte la Betsy şi Alice, şi câteodată la victoria de pe hipodromul local.

Într-o dimineaţă, fetele din şcoala ei s-au trezit şi au descoperit că hormonii le chinuie corpurile tinere. Alice a început să viseze din ce în ce mai puţin la Betsy şi mai mult la jeanşi tociţi şi la zâmbetul unui băiat care se numea Joe şi învăţa la şcoala de băieţi de după colţ.

Luau acelaşi autobuz către casă. Alice se oprea la chioşcul de ziare, prefăcându-se că se uită la reviste, dar, de fapt, aşteptându-l pe Joe să sosească. Se aşeza în spatele lui şi se zgâia la ceafa băiatului, dorindu-şi ca el să o observe. O dată sau de două ori el i-a simţit privirea şi s-a întors, dar văzând-o n-a manifestat nici cel mai mic interes, ci a continuat să râdă cu prietenul lui.

Până pe la treizeci de ani, Alice se îndrăgostea lulea de bărbaţi care nici măcar nu o observau. Bărbaţi puternici, frumoşi, încrezători în forţele lor. Bărbaţi care treceau prin viaţă cu o siguranţă de sine pe care Alice ar fi

dorit să o aibă, de care spera să se molipsească dacă s-ar fi apropiat suficient de ei, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată.

Apoi l-a întâlnit din nou pe Joe.

Îl cunoştea de ani de zile. La şcoală fusese prietenul lui Ty, fratele ei mai mare, şi unul dintre băieţii de care se îndrăgostise fără speranţă. Îşi amintea cum îl urmărea, la discoteca locală, în timp ce el flirta cu fata cea mai drăguţă din şcoala ei, apropiindu-şi tot mai mult faţa de a fetei, pentru a o săruta, înainte de a o lua de mână şi de a o conduce afară.

Se spunea că a condus-o acasă, a sărutat-o de noapte bună şi că o oră mai târziu s-a întors, s-a căţărat pe burlan, a intrat la ea în cameră şi a dezvirginat-o. Din astfel de poveşti se năşteau legendele, iar Joe era, încă de pe atunci, o legendă. La paisprezece ani, se întâlnea cu o daneză de douăzeci de ani, care era baby-sitter. Colegii de clasă o considerau ceva între Farrah Fawcett şi Jerry Hall.

Joe zdrobise mii de inimi, iar Alice şi Emily vorbeau ore în şir despre cât de mult îl detestă, în timp ce amândouă sperau în secret ca el să le observe.

Apoi, într-o zi, sună soneria. Alice alergă să răspundă, şi aproape că leşină când văzu că în pragul casei sale era Joe. Inima ei de cincisprezece ani aproape cedă, şi simţi cum obrajii îi devin roşii ca focul.

Joe ridică o sprânceană, amuzat. Nu era deloc genul lui, dar îi plăcea să vadă efectul pe care îl avea asupra fetelor. Era ca o confirmare care îi dădea un sentiment de siguranţă şi nu vedea nimic rău în a o încuraja puţin. Nu făcea decât să se distreze.

— Bună, soră a lui Ty, îi spuse zâmbind, cu voce joasă şi un ton de flirt Arăţi minunat, mergi undeva? îl amuza să vadă cum roşeşte şi mai tare şi cum îşi pierde graiul.

Alice bolborosi ceva şi plecă împiedicându-se când apăru Ty.

— Hei, Joe, spuse acesta luându-l de guler. Sper că nu încerci să o seduci pe sora mea. Râseră amândoi şi dispărură pe alee.

Alice îşi pierduse însă capul. O sunase imediat pe Emily, iar aceasta venise la ea, ca să analizeze, să disece fiecare cuvânt. S-au închis în camera lui Alice, s-au aruncat pe pernele moi, chicotind de încântare, şi au reluat la nesfârşit singura frază pe care Joe o rostise, încercând să înţeleagă ce însemna.

— Mai spune-mi o dată, o rugă Emily, spune-mi pe ce ton a spus „arăţi minunat". Apoi au pus la cale un plan. Au stabilit în amănunt ce urma să-i spună Alice lui Joe data viitoare când îl va întâlni, pe ce ton, cu ce să se îmbrace dacă o s-o invite să iasă cu el, pentru că era evident interesat. Au discutat dacă să-l lase doar să o sărute sau să-i permită mai mult de la prima întâlnire.

Dar Joe nu s-a mai uitat la ea.

Paisprezece ani mai târziu, Alice avea o firmă prosperă de catering. Reuşise până la urmă să-l uite pe Joe, îşi luase toate examenele, se dusese la colegiul de catering, iar de acolo la un curs de artă culinară cu durata de un an. La douăzeci şi nouă de ani avea trei angajaţi care o ajutau să prepare şi să servească delicatese la recepţiile unor femei prea ocupate sau prea leneşe ca să gătească singure.

Alice obişnuia să rămână în spate la aceste recepţii. Îi plăcea să pregătească din timp mâncarea, dar rămânea în bucătărie ca să se asigure că nimic nu se va aide, în timp ce celelalte fete serveau apetitive şi cocteiluri. Uneori, la cererea gazdei, ieşea din bucătărie, ca să primească laude, reţinută, dar politicoasă, aşezându-şi buclele rebele care-i ieşeau din părul strâns în coadă, şi împărţea cărţi de vizită.

Avea un apartament micuţ, dar cu o bucătărie mare în Kensal râse, două pisici – Molly şi Paolo – şi o viaţă socială nu prea intensă, datorită pe de o parte succesului afacerii ei, iar pe de alta, timidităţii sale înnăscute.

Ultima sa relaţie, care durase trei luni, fusese cu un actor pe nume Steve. Cele trei luni petrecute cu o vedetă în devenire şi-au spus cuvântul, iar ea a fost fericită când

una din audiţiile lui s-a bucurat de succes, iar el a plecat la Manchester pentru trei luni. Şi-au promis că o să ţină legătura, dar ştia bine că relaţia se încheiase.

Acum se afla în bucătăria mult visată din subsolul unei case mari din Primrose Hill. Farfuriile erau aşezate deja în maşina de spălat vase, paharele de cristal se zvântau pe bufet, iar cutiile ei pentru mâncare o aşteptau în portbagajul maşinii.

Musafirii beau espresso cu biscuiţi de casă, când Alice îşi luă la revedere de la cele două fete care o ajutaseră. Mai rămâneau de spălat doar ceştile de cafea, lucru pe care putea să-l facă singură.

— Oh, dar trebuie să o cunoaşteţi pe Alice, o auzi ea pe gazdă, în timp ce cobora scările. Este un înger, iar mâncarea este extraordinară. Apoi adăugă cu voce mai joasă: Nu-i deloc scumpă în comparaţie cu alte companii.

La naiba, îşi spuse Alice, e timpul să ridic şi eu preţurile. Luă repede o cârpă, ca să pară ocupată, şi exersă zâmbetul, un zâmbet deschis şi luminos, care să-i aducă şi alţi clienţi.

— Bună, Alice, spuse o voce pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

— Bună, Joe, răspunse ea, pierzându-şi zâmbetul şi roşi puternic.

Joe urcă scările ca să-şi salute prietenii, care se îngrămădiră toţi în jurul lui ca un grup conspirativ.

— Ei bine?

— Ai făcut-o?

— A meritat?

— Bineînţeles că a meritat, la banii pe care i-am plătit.

— Ne temeam că n-o să ai energia să o faci.

— Hai, Joe, spune-ne, cum a fost? Ai cedat?

Joe zâmbi încântat şi ridică o mână pentru a potoli ceata.

— Băieţi, le spuse, este ziua nunţii mele. Puţin

respect, vă rog.

— Serios, îi spuse Adrian, cavalerul lui de onoare, în timp ce îi cuprinse umerii cu braţul şi îl conduse departe de băieţi. A costat o avere şi nu vreau decât să ştiu dacă a meritat.

— Vrei să spui banii *tăi*, rânji Joe.

— Păi, da. Deci, a făcut-o?

— Vrei să afli dacă m-am culcat cu ea?

— Nu, dădu din cap Adrian. Te cunosc de când aveai unsprezece ani. Bineînţeles că te-ai culcat cu ea. Vreau să ştiu dacă a meritat banii.

Joe jurase să lase în urmă viaţa amoroasă şi să devină fidel, ceea ce îi amuzase teribil pe prietenii săi. Seara trecută, la petrecerea lui de burlac, aceştia plătiseră o prostituată de lux să-l aştepte într-o limuzină. Era un test, ca să vadă dacă este într-adevăr fidel.

— O să trec acest test, le spusese el cu convingere, când îi împărtăşiseră planul lor şi, după câteva pahare de saketini, se îndreptase spre limuzină, hotărât să-i spună prostituatei: mulţumesc, nu.

O frumuseţe cu bucle blonde de nuanţa mierii, cu nişte picioare care nu se mai sfârşeau şi un sutien superb îl aştepta zâmbindu-i provocator.

— La naiba, mormăise în timp ce se urca în maşină. Până la urmă, ce importanţă are o ultimă aventură?

A urmat o noapte extraordinară, de necrezut. Dimineaţă s-a trezit în hotelul Sanderson, simţindu-se îngrozitor de vinovat. Apoi, o mână i-a mângâiat uşor coapsele şi şi-a zis că nu mai conta încă o partidă de dimineaţă. Până la urmă, fusese plătită pentru noaptea aceea. Şi Alice nu o să afle niciodată.

— Deci, şi-a meritat banii? insistă Adrian.

— Era o rusoaică blondă, de doi metri, cu nişte forme care ar face-o geloasă pe Lara Croft. Pe deasupra, avea şi o gură neobosită. Tu ce crezi?

Adrian oftă invidios.

— La naiba, rosti printre dinţi. Ştiam eu. Sper că a fost cea mai bună noapte din viaţa ta.

— Adrian, te rog, zise Joe, privindu-l uimit. Noaptea care vine o să fie cea mai grozavă din viaţa mea.

— Dar este măcar pe locul doi? zâmbi Adrian.

— Foarte, foarte aproape de locul doi. Svetlana a fost perfectă pentru o ultimă aventură.

— Svetlana? izbucni Adrian în râs. Asta-i numele ei adevărat?

— Ştii ceva, îi zise Joe cu nonşalanţă, n-are nicio importanţă.

Joe nu crezuse că se va căsători vreodată. Era foarte mulţumit de stilul său de viaţă, de statutul de burlac. Apoi, pe la treizeci de ani, începuse să se gândească la cât de plăcut ar fi să aibă o viaţă mai stabilă, pe cineva la care să se întoarcă acasă şi care să aibă grijă de el. Din păcate, niciuna dintre fetele pe care le cunoştea nu erau făcute pentru a fi soţii. Toate arătau superb – blonde, înalte, brunete sau roşcate, îngrijite până la perfecţiune, dar atât de reci şi de fragile, încât Joe se gândea uneori că dacă le-ar strânge mai tare în braţe le-ar frânge. Toate aşteptau un soţ bogat care să le ofere stilul de viaţă la care frumuseţea lor le dădea dreptul să spere. Nu aveau vreo profesie, evitau ştirile de parcă se temeau să nu se îmbolnăvească din cauza lor, nu ştiau să gătească, nu făceau curăţenie, nu călcaseră o batistă în viaţa lor („Dragă, dacă Dumnezeu ar fi vrut să spălăm, nu ar mai fi inventat spălătoriile”), şi nu concepeau să se căsătorească cu cineva care nu-şi putea permite o menajeră.

De la Joe aşteptau mese la Ivy şi Hakkasan, ieşiri la Atticus şi Home House, luxul de la Harvey Nicks şi, în schimb, îi ofereau sex de performanţă, fără limite şi fără obligaţii (ştiau că cea mai bună modalitate de a prinde peştişorul era să lase firul slobod). Dacă începeau să-i pretindă o relaţie serioasă, Joe le spunea că au petrecut clipe minunate împreună, dar că nu se potriveau şi trecea la următoarea cucerire. Era hotărât să nu se căsătorească

cu o femeie care îl voia doar pentru bani (chiar dacă înfăţişarea şi personalitatea lui nu erau de neglijat) şi ştia că nu o va întâlni pe cea cu care s-ar putea căsători în barurile la modă, în restaurantele sau cluburile pe care le frecventa. Cu toate acestea, blondele cu păr strălucitor, picioare învăluite în ciorapi Wolfoid, sâni susţinuţi de La Perla rămâneau pentru el irezistibile.

Aşa stăteau lucrurile când a cunoscut-o pe Alice, Alice care a roşit când el i-a rostit numele, deşi nu-şi amintea nici măcar vag să o fi cunoscut vreodată. Alice avea bucle rebele şi castanii şi nu era machiată. Alice purta pantaloni negri, ieftini şi pulovere largi, care îi ascundeau formele. Joe nu acorda atenţie unei fete ca Alice, dar îl amuza felul în care roşea de fiecare dată când se uita la ea. În plus, avea ceva dulce, iar dulceaţa nu era o trăsătură a femeilor cu care era el obişnuit.

Alice era dulce şi era recunoscătoare, ceea ce îl făcea pe Joe să fie bun şi generos. Ea nu aştepta decât compania lui, iar când el i se oferea, aproape că nu îi venea să creadă că voia să fie cu o fată ca ea.

Joe a descoperit că Alice are foarte multe talente ascunse. Era o fată încântătoare şi putea să arate minunat; cu siguranţă că o să aibă grijă de el şi nu era nevoie de un efort foarte mare să o facă să arate de zece ori mai bine. Cu o dietă, un coafor şi o garderobă nouă, ar fi devenit o altă femeie.

24 decembrie 2001

Să te ajut la bagaje, frumoaso? Taximetristul deschisese uşa, dar femeia îl refuză.

— Nu vă deranjaţi, spuse ea zâmbind cu o căldură la care el nu se aştepta (Dumnezeu ştie cât de bine cunoştea genul acesta de femei, de la care se considera norocos dacă primea măcar im mulţumesc). Mă descurc, Crăciun fericit! îşi adună sacoşele cu cumpărături şi se îndreptă către uşa casei.

Taximetristul o urmări cu privirea. Ce picioare! Ce zâmbet! Ce păr! Păcat că nu avea câţiva ani mai puţin.

Piatra imensă de pe degetul de la mâna stângă, poşeta din piele de crocodil vorbeau despre bani şi clasă. Ca şi adresa la care locuia – Belgravia. Bărbatul porni motorul şi se îndreaptă spre Lanesborough, de unde spera să ia nişte turişti americani bogaţi. Nu avea nici cea mai mică şansă cu ţipe ca ea.

Alice urcă treptele din faţă, deschise uşa, intră şi se grăbi să lase sacoşele jos şi să se descotorosească de tocurile înalte.

— Afurisiţi pantofi, mormăi şi se aplecă să-şi maseze tălpile, bucuroasă că îşi poate răcori picioarele obosite ţinându-le pe pardoseala de piatră. Beauchamp afurisit! Cumpărături afurisite!

Scoase nişte cutii frumos împachetate din sacoşele aflate la picioare şi le aşeză sub imensul pom de Crăciun, dând la o parte globurile albe de cristal care atârnau pe ramuri.

La primul lor Crăciun împreună, Alice plănuise să împodobească bradul împreună cu Joe. Pierduse ore întregi căutând decoraţiuni: soldaţi de lemn în culori vii, mărgele colorate, stele de toate culorile şi fâşii de beteală sclipitoare. Cum Joe telefonase să-i spună că este reţinut, Alice se hotărâse să-i facă o surpriză şi să împodobească singură pomul. A făcut-o cu plăcere, iar când a terminat, s-a aşezat pe podea uitându-se la brad şi mâncând floricele dintr-un castron uriaş, aşteptând cu nerăbdare ca Joe să vină acasă şi să vadă cât de frumos era bradul lor.

Când Joe a intrat şi a văzut pomul, a încremenit.

— Ce mai este şi asta?

— Este pomul nostru de Crăciun, spusese ea, lăsând castronul de floricele de porumb ca să meargă să-i dea o sărutare.

— Dar ce sunt toate chestiile alea de pe el?

— Acelea sunt decoraţiunile noastre. Alice vorbise tărăgănat, de parcă i s-ar fi adresat unui copil.

— Nu, spusese Joe dând din cap, fără ca Alice să înţeleagă. Nu.

Acum însă înţelegea.

Joe dăduse totul jos din brad şi venise a doua zi cu decoraţiuni noi. „Totul trebuie să fie alb”, spusese el. Globuri albe de cristal, cele mai scumpe, lumini cu zâne mititele şi albe şi fundiţe de catifea albă, ca o concesie făcută tradiţiei.

Pentru Alice, Crăciunul nu a mai fost niciodată Crăciun. Acum, privind la bradul înalt şi elegant, sclipind rece ca gheaţa în lumina palidă din hol, trebuia să admită că era cel puţin impresionant

Chiar şi casa lor cu totul era mai mult decât impresionantă, dar Alice devenise deja imună la asta. Angajaseră un arhitect, cunoscut pentru stilul lui modern care transforma până şi ceea ce fusese cândva un garaj specializat în repararea maşinilor de epocă într-un rai al designului.

Pardoseli de piatră şi tavane de sticlă. Bare de oţel, mobilier modern, pătrat, în nuanţe de crem şi cafeniu, lipsit de orice altă culoare. Şi apoi, acea imensă sufragerie, pe înălţimea a doua etaje, îndeajuns de înaltă să găzduiască un pom de Crăciun mai mare decât cele pe care Alice le văzuse vreodată în Trafalgar Square.

Alice urcă treptele către bucătăria mare şi puse pe foc ibricul de Alessi pentru a-şi prepara o ceaşcă de cafea. În seara aceea sărbătoreau cinci ani de căsnicie şi urmau să cineze la Nabu, restaurantul preferat al lui Joe. Se uită la ceasul de pe cuptorul cu microunde. Arăta şase şi un sfert. Aveau rezervare pentru ora opt şi jumătate, dar se obişnuise să ajungă mereu înaintea lui Joe.

Alice nu avea nicio problemă să intre în restaurate, la petreceri sau la diverse alte evenimente singură. Îşi perfecţionase arta conversaţiei mărunte şi afişa un zâmbet liniştit, care îi ascundea sentimentul de jenă şi disconfort.

Joe era mereu în întârziere sau plecat. La început, Alice încercase să contramandeze întâlnirile dacă Joe anunţa pe neaşteptate că nu va ajunge, dar ulterior obligaţiile şi angajamentele nu i-au mai permis să

inventeze o scuză. Dacă Joe era în Londra, pur şi simplu la lucru, ştia că până la urmă o să-şi facă apariţia, cu cravata strâmbă, cu mintea vădit în altă parte. Alice, care ar fi fost cândva descumpănită de impoliteţea şi lipsa lui de respect, învăţase să accepte situaţia chiar dacă niciodată n-o făcea cu plăcere.

Nu aceasta era viaţa pe care şi-o imaginase, mariajul pe care şi-l dorise. Joe nu era cavalerul în armură sclipitoare aşa cum îl considerase cândva.

Detesta să fie singură în restaurante, căci îi simţea pe ceilalţi privind-o cu curiozitate (nu, nu mi s-a tras clapa, îi venea să le spună, soţul meu va sosi într-o clipă), dar accepta toate astea pentru că se bucura de fiecare dată când Joe intra. Atunci avea impresia că este doar o întâlnire între îndrăgostiţi, ceea ce o făcea să simtă din nou fiorul atracţiei pentru acel bărbat.

Joe întârzia şi în seara aceea, la aniversarea lor. Poate că va suna la timp ca să-şi ceară scuze anticipat, poate că nu, dar ea este sigură că se va revanşa oferindu-i un buchet superb de flori şi un cadou, cel mai probabil o bijuterie, pe care ea le va primi încântată, deşi are o casetă plină cu bijuterii minunate, de care nu avea nevoie şi nici nu şi le dorise în mod deosebit.

Alice ar fi fost fericită să schimbe toate aceste bijuterii cu câteva ore în plus alături de soţul ei. Se căsătorise cu el visând la viaţa lor împreună, dar descoperise curând că era mult mai singură decât fusese vreodată. Cel puţin, pe vremea când era singură avea cariera ei şi pe Emily. Acum singurele ocazii când mai găteşte sunt atunci când Joe îşi invită partenerii de afaceri sau prietenii, iar Emily este mult prea ocupată să-şi trăiască viaţa de femeie necăsătorită ca să mai aibă timp să se întâlnească cu ea.

Alice îşi luă ceaiul la etaj şi dădu drumul la apă. Aşteptând să se umple cada, se aşeză pe marginea ei şi se privi în oglindă. Aşa cum i se întâmpla atât de des în ultima vreme, avu impresia că priveşte un chip necunoscut, atât

de mult se schimbase.

În cursul ultimilor ani, întâlnise, la petreceri, foşti clienţi, dar niciunul dintre ei nu a recunoscut-o, deşi uneori a menţionat că a avut o companie de catering.

— Serios, cum se numea? o întrebau, fiind oameni care apelează în mod regulat la companii de catering, iar când ea le spunea numele, ei exclamau: Ah, da. Cred că am lucrat cu ei o dată, mai demult.

Habar n-aveau că ea le cunoştea bucătăriile, conţinutul sertarelor, al frigiderelor, că ştia ce marcă de şervete de bucătărie folosesc.

În fond, de ce ar trebui să o recunoască, se întrebă Alice, în timp ce sorbea din ceai, amintindu-şi de fata care fusese odată. Nu mai avea părul ondulat şi moale, nici pielea palidă, lipsită de strălucire, fără urmă de machiaj. Puse picior peste picior şi îşi privi pantalonii strâmţi de la Gucci, care îi puneau în evidenţă picioarele lungi şi subţiri, apoi îşi răsfiră degetele ca să-şi privească unghiile scurte, pătrate, perfect tăiate şi lăcuite în stil franţuzesc. Se ridică, se apleacă peste chiuvetă şi-şi apropie faţa de oglindă, pentru a-şi studia chipul îndeaproape.

Părul îi cade ca o cascadă mătăsoasă, iar castaniul se transformase într-un blond-auriu. Tenul uşor bronzat şi machiajul discret îi dau un aer sofisticat. Acum poartă numai haine de cea mai bună calitate, chiar dacă are o repulsie patologică pentru tocurile înalte şi se simte ca un curcan umplut în jachetele mici şi strâmte care îi plac lui Joe.

Vechii pantaloni Levi’s, care erau preferaţii ei, sunt încă în dulap, dar nu îi mai poate purta acum. Uneori îi mai îmbracă, doar pentru a-şi aminti cine este, dar îi sunt atât de largi acum încât îi poate îmbrăca şi da jos fără să le desfacă fermoarul.

Pantalonii pe care îi poartă acum, în puţinele ocazii când se îmbracă în jeanşi, sunt Earl sau Diesel, din material de culoare închisă, strânşi pe coapse. Îi poartă cu bluze delicate de şifon, de Alberta Ferretti, peste care

îmbracă o haină lungă de blană, cu guler de vulpe. Aceste veşminte le poartă pentru a se preface că ea şi Joe sunt nişte londonezi moderni şi cu stil, sperând să arate cu zece ani mai tineri, în acele nopţi când merg la Hush, la Home House sau la Club K.

Alice poate adopta imaginea asta, în ciuda vârstei, deoarece pentru ea nu contează foarte mult ce poartă. Hainele nu au interesat-o niciodată şi n-o interesează nici acum, dar ştie că trebuie să-şi joace rolul şi a reuşit întotdeauna să se îmbrace conform rolului. Înainte ca transformarea să devină definitivă, existaseră dimineţi în care cobora la micul dejun îmbrăcată cu unul din vechile ei pulovere largi, dar Joe o învăţase să arate întotdeauna cât se poate de bine, chiar şi atunci când dădea o fugă să cumpere lapte. Şi asta pentru că nu se ştia niciodată cu cine putea să se întâlnească.

Lui Alice nu prea-i pasă cu cine s-ar putea întâlni, dar dorea ca Joe să fie mulţumit, şi dacă aspectul ei perfect îl făcea fericit, atunci merita efortul ca să arate perfect, douăzeci şi patru de ore din zi.

Seara purta neglijeuri delicate din mătase, un halat asortat şi papuci de caşmir Loro Prana. Mai păstra o pijama bărbătească din flanelă, de pe vremea când era singură, iar când Joe lipsea o îmbrăca şi se cuibărea în pat, cu telecomanda într-o mână şi cu o felie de pâine unsă cu unt şi cu miere, în cealaltă. (Joe nu accepta micul dejun în pat: firimiturile ar putea cădea, Doamne fereşte, pe aşternut.)

Telefonul sună strident şi Alice ieşi alergând din baie. Când văzu numărul de mobil al lui Joe pe ecranul telefonului se întristă.

— O să întârzii, nu-i aşa?

— Iubita mea, îmi pare tare rău! Sunt reţinut la întâlnirea asta nenorocită. Apoi adaugă, coborând vocea: Le-am spus că este aniversarea noastră în seara asta, dar munca este muncă; sper că n-o să mai dureze mult. Te rog să schimbi rezervarea pentru ora nouă. O să fiu acolo la

nouă, negreşit.

— Joe, este aniversarea noastră! De ce tocmai în seara asta? De ce munceşti tot timpul? izbucni Alice incapabilă să-şi stăpânească furia. Subiectele certurilor lor erau întotdeauna aceleaşi: munca lui, călătoriile lui, absenţa lui.

— Ce vrei să fac? riposta el de obicei. Să-mi las slujba? Ar trebui să vindem casă, să ne schimbăm stilul de viaţă. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Vrei să rămânem fără niciun ban? Bine, spune-mi că asta vrei şi îmi las serviciul.

Replica ei preferată:

— Fac asta pentru tine, ştii foarte bine.

Uneori, încerca să se disculpe:

— Crezi că îmi place să călătoresc? Crezi că îmi place să mă trezesc la patru dimineaţa ca să merg la aeroport, să iau parte la tot felul de întâlniri, în timp ce îmi este dor de tine şi nu-mi doresc decât să fiu acasă? Crezi că îmi place să dorm mereu în camere de hotel, fără prieteni, fără familie şi să particip la cine plictisitoare de afaceri?

Nu sunt proastă, gândea Alice. Ştiu totul despre călătoriile tale de afaceri. Ştiu despre imensul Mercedes negru tapiţat în pluş în care eşti condus la Heathrow. Ştiu despre călătoriile tale la clasa întâi şi despre cârdul tău de aur de la British Airways. Ştiu despre hotelurile tale Four Seasons. Ştiu despre mesele cu şase feluri de delicatese, cu vinuri rare şi fine, cu trabucuri cubaneze şi porto vechi. Oh, la naiba cu toate astea.

Din când în când Alice îi răspundea:

— Da! Este exact ceea ce vreau. Să vindem casa asta nenorocită care arată ca un muzeu. Mi-ar plăcea la nebunie să ne schimbăm stilul de viaţă. Crezi că mie îmi pasă de toate astea? Nu, nu îmi pasă! Mi-ar plăcea o casă mică, la periferia Londrei. Haide, renunţă! Renunţă la nenorocita asta de slujbă.

— Bine, spunea el cu îndrăzneală. Mâine îmi las serviciul.

Acesta era ultimul lucru pe care îl auzea Alice despre

serviciu până la următoarea ceartă.

Acum, la telefon, Joe oftă adânc şi îi spuse în şoaptă:

— Alice, o ceartă este ultimul lucru de care am nevoie acum. Sunt într-o întâlnire care se prelungeşte puţin mai mult decât am planificat. Nu sunt pregătit pentru asta în ziua aniversării noastre. Vocea îi devenise severă şi Alice nu avu energie să continue cearta.

— Te rog să nu întârzii mai mult de nouă, îi spuse ea în cele din urmă.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Ceva din vocea lui îi spunea că se simte uşurat că Alice nu mai este furioasă. Promit că o să fiu acolo la ora nouă şi că o să mă revanşez faţă de tine.

Alice oftă. Ce altceva putea face?

— Ne vedem la nouă. Te în... începu ea, dar se opri. Joe închisese deja telefonul.

Alice se aşeză pe perne şi se uită la fotografiile de pe peretele de la capul patului. Trei fotografii alb-negru, mărite, cu Joe şi Alice părând cei mai fericiţi oameni de pe pământ. Arătau ca o reclamă pentru Calvin Klein. Alice îşi aminti ziua în care făcuseră fotografiile. Fotograful fusese din ce în ce mai impacientat de întârzierea lui Joe, iar Alice încercase să-l împace, să-l facă să râdă. Când Joe apăruse într-un târziu nu mai avuseseră decât câteva minute înainte ca fotograful să plece la o altă întâlnire (la care nu putea întârzia, pentru că era cu revista *Vogue*). În ciuda acestui fapt fotografiile fuseseră excelente. Fotograful o surprinsese pe Alice privind direct în obiectiv. Tristeţea din ochii ei, expresia melancolică îi dădeau un aer romantic. Joe, sărutând-o pe frunte, părea a-şi cere scuze pentru întârziere. Apoi o altă poziţie în care Joe o îmbrăţişa pe Alice cu braţele lui puternice, a fi gând un zâmbet obraznic în vreme ce ochii ei erau luminaţi de veselie şi dragoste.

Fotografiile fuseseră făcute în urmă cu un an, dar lui Alice i se părea că trecuse o veşnicie. Ce li se întâmplase în ultimii trei ani? Unde dispăruse veselia şi acea intimitate?

La ora nouă şi trei minute (bineînţeles că Nobu acceptase schimbarea rezervării în ultima clipă – Joe Chambers era, până la urmă, unul dintre cei mai fideli clienţi), Joe urcă treptele, din trei în trei, grăbit să ajungă la masa unde ştia că îl aşteaptă Alice. El o cuprinde tandru de după gât, în timp ce se apleacă să o sărute pe obraz.

— Trei minute, îl dojeni ea, recunoscătoare că nu o făcuse să aştepte şi în seara aceea.

— Ţi-am spus că n-o să întârzii, îi răspunse el zâmbitor. Arăţi minunat. Îmi pare rău. La mulţi ani, spune el, şi aşează o cutie albastru-turcoaz pe masă, chiar în faţa ei.

— Încă un cadou „vinovat”? glumi Alice.

— Ce vrei să spui?

— Că de fiecare dată când întârzii îmi aduci un cadou.

— Nu de fiecare dată, draga mea, spuse el relaxându-se. Astăzi împlinim cinci ani.

— Cinci ani, îţi vine să crezi?

Alice se juca cu funda albă a cutiei, întrebându-se dacă seara aceea era potrivită pentru o nouă discuţie, dacă de data asta o s-o asculte când îi va spune că simte nevoia ca el să petreacă mai mult timp cu ea. Îi era teamă că discuţia va degenera într-o altă ceartă, iar în seara aceea era aniversarea lor. Poate că era mai bine să o lase pe mâine.

— Cei mai fericiţi ani din viaţa mea, spuse el, aşa cum repeta în fiecare an, iar Alice nu ştia dacă vorbeşte serios.

— Într-adevăr? întrebă ea de data asta, lăsând cutia pe masă şi privindu-l în ochi. Au fost aceştia într-adevăr cei mai fericiţi ani din viaţa ta?

— Alice, o avertiză el, nu sunt pregătit pentru o ceartă în seara asta. Nu o să stau aici să discutăm despre cât de nefericită eşti tu pentru că sunt atât de solicitat de munca mea, pe care nu pot să o schimb acum. Hai să nu ne certăm în ziua aniversării noastre. Deschide cutia! Ce-ar fi

să bem şampanie şi să ne simţim bine în seara asta!

Alice deschise cutia de la Tiffany, în care se afla o inimă mică de diamant, pe un lanţ lung de platină.

— Este frumoasă, spuse ea.

— Hai să ţi-o pun la gât.

Alice se aplecă peste masă, Joe îi prinse la gât lanţul, după care se lăsă pe spate pentru a-şi admira bunul-gust şi soţia frumoasă, conştient că mai erau şi alţii care o priveau admirativ. Alesese bine. Era o soţie bună şi îl făcea fericit. Nu era atât de pasivă sau de iertătoare cum crezuse şi s-ar fi putut lipsi de certurile tot mai frecvente. Se consolă spunându-şi că puţine ar fi la fel de îngăduitoare. De fapt, Alice era mult mai puţin pretenţioasă decât oricare altă femeie. În plus, fata aceea simplă devenise o femeie stilată şi sofisticată. Era unica persoană de care el avusese vreodată grijă. Se aplecă peste masă şi îi cuprinse faţa în palme spunându-i:

— Te iubesc!

— Ştiu, spuse ea zâmbind.

— Nu. Te iubesc enorm!

— Şi eu te iubesc foarte mult!

— Eu te iubesc şi mai mult! continuă el jocul, zâmbind.

— Ba nu, eu te iubesc cel mai mult!

— Bine, cedă el cu un zâmbet jucăuş şi se sărutară, lăsând la o parte orice animozitate.

Seara a fost minunată. Specialitatea bucătarului s-a dovedit, ca întotdeauna, delicioasă, şampania le-a încălzit inimile şi au fost amândoi tandri şi frivoli. Alice strălucea de fericire, pentru că îl regăsise pe acel Joe de care se îndrăgostise şi care nu se mai comportase astfel în ultima vreme.

Joe a fost fermecător şi plin de umor şi a flirtat. Poate că a flirtat cu ospătăriţa puţin mai mult decât ar fi vrut Alice ca să se simtă confortabil, dar se obişnuise cu el şi se prefăcu că nu bagă de seamă.

— Nu te deranjează, o întrebase o dată Emily, felul în care flirtează cu orice poartă fustă?

— Absolut deloc, minţise Alice. E numai gura de el. Se uită, dar nu atinge.

De fapt, era sigură că el n-ar înşela-o, că nu este decât un băieţel nesigur pe sine, care simte nevoia să se convingă că femeile îl găsesc atrăgător. Totuşi i se părea exasperant modul în care nu înceta să flirteze în prezenţa ei.

— Ce-i? întrebă el. De ce te uiţi aşa la mine?

— Ştii foarte bine de ce.

— Nu flirtez. Pentru Dumnezeu, Alice, tu întotdeauna crezi că flirtez cu toate femeile.

— Asta pentru că o faci.

— Sunt pur şi simplu fermecător.

— Vicios, mai degrabă.

— În orice caz, tu eşti cea pe care am ales-o. Tu eşti cea cu care m-am căsătorit.

— Hmm. Nu sunt sigură dacă asta este bine sau rău.

Achitaseră nota de plată şi, în timp ce-şi terminau cafeaua, mâna lui Joe mângâia deja pe sub masă coapsa lui Alice. Ştiau amândoi ce înseamnă asta: urma o noapte lungă.

— Alice! Joe! îi strigă cineva cu un accent franţuzesc strident. Mâna lui Joe se desprinse de coapsa lui Alice, iar lângă ei apărură Valerie şi Martyn.

Lui Alice nu îi plăcea Valerie. O cunoştea de câteva luni, o întâlnise la câteva acţiuni de caritate şi, de fiecare dată, Valerie îi propusese să se întâlnească odată la prânz, însă niciuna nu se obosise să dea un telefon ca să fixeze ziua.

Adevărul era că pe Alice o speria Valerie. Dacă ea nu făcea decât să joace un rol şi se prefăcea, Valerie, în schimb, era autentică. Născută la Geneva, Valerie crescuse la New York, iar acum călătorea de la Londra la New York şi la Paris. Lui Alice i se părea strălucitoare şi atât de dură

încât te-ai umple de vânătăi dacă te-ai ciocni accidental cu ea. Spirituală şi caustică, era răsfăţata cronicilor mondene din majoritatea revistelor. În plus, flirta fără scrupule cu Joe de fiecare dată când se întâlneau şi singura mângâiere de care Alice avea parte era faptul că Joe nu îi intra în joc.

— Este o spărgătoare de ouă, spusese Joe când Alice adusese prima oară vorba despre ea. O sperietoare! N-aş putea spune că-mi place. Alice oftase uşurată.

— Valerie, rosti Joe ridicându-se şi sărutând-o pe ambii obraji înainte de a da mâna lui Martyn, insignifiantul iubit foarte bogat al lui Valerie.

— Bună seara, Alice, spuse Valerie, aplecându-se să o sărute şi învăluind-o într-un nor de Caleche. Păreţi foarte îndrăgostiţi, voi doi, aşa cum staţi la masă, uitându-vă unul în ochii celuilalt. Ce romantic!

— Nu-i aşa? replică Alice, uşor ironic, în timp ce gândea: vezi cât de fericiţi suntem? Asta o să te înveţe minte să nu mai flirtezi cu soţul meu. Este aniversarea noastră, adaugă ea cu voce tare.

— Oh, *chérie*, felicitări! Ce frumos! Câţi ani?

— Cinci, îi spune Alice pe acelaşi ton ostentativ.

— *Mon Dieul* Asta-i o viaţă de om! Prima mea căsătorie a durat nouă luni şi mi s-a părut mult. Nu vă plictisiţi? întreabă ea privindu-l pe Joe, care încerca să-şi ascundă nervozitatea.

— Plictisit? Cu o soţie atât de frumoasă? Nici vorbă!

— Dar se spune că variaţia este sarea şi piperul vieţii.

După cinci ani, continuă ea întorcându-se de data asta către Alice, eu aş căuta puţină variaţie.

— Noi nu simţim nevoia, zâmbi Alice, arătându-şi toţi dinţii. Ne avem unul pe celălalt. Hai, Joe, iubitule! Să mergem acasă. La culcare, adaugă ea după o pauză semnificativă.

Valerie ridică din sprâncene şi zâmbi.

— Să vă distraţi bine, dragii mei. Şi să fiţi cuminţi.

Îţi spală creierii, tatăl şi mama ta

Poate că nu vor, dar o fac îţi pun în cârcă greşelile lor

Şi mai adaugă câteva, anume pentru tine…

Philip Larkin

3 oe termină să-şi încheie nasturii de la cămaşă şi se întinse după cravata, pusă cu grijă pe fotoliul de culoarea untului din dormitor. După ce şi-o aşeză, rămase câteva clipe privindu-şi soţia care stătea cu spatele la el, sprijinindu-şi capul pe braţ. Arăta ca modelul unui pictor impresionist. Era atât de frumoasă, aşa cum dormea cu părul răsfirat pe faţa de pernă.

Se aplecă zâmbind cu regret şi o sărută uşor pe umăr. Valerie se întoarce şi îi zâmbi leneş în timp ce se întindea.

— Trebuie să pleci deja?

— Trebuie.

Ridică o mână ca să-l mângâie pe obraz.

— Când o să te mai văd?

— Curând. Te sun eu. Joe oftă gândindu-se că trebuie să pună capăt acestei poveşti, că ieşirea ei de la restaurant, cu o seară înainte, depăşise limita acceptabilă. Dacă pentru ea s-ar putea să fie doar un joc, pe el l-ar putea costa mariajul.

— Şi dacă te sun eu? întrebă Valerie zâmbind şi ridicându-se în genunchi pentru a-i cuprinde gâtul cu braţele, în aşteptarea reacţiei lui.

— Valerie, o avertiză el, supărat. Ştii bine cum stau lucrurile. Alice este soţia mea şi o iubesc, nu vreau să o fac să sufere şi nici nu am de gând s-o părăsesc.

— Ştiu, dragul meu, toarse ea încetişor.

Era un joc pe care-l jucase de multe ori şi, oricât i-ar fi plăcut să-şi tachineze amanţii căsătoriţi, nu intenţiona să le distrugă mariajul. Nu voia decât să se distreze puţin, să întindă coarda ca să vadă cât de departe se poate merge.

— Nu are nicio legătură cu soţia ta, ştiu, ştiu.

— Nu, Valerie, spune el calm, eliberându-se din

braţele ei. Trebuia să termine cu povestea asta. Era să facă infarct când o văzuse apărând la Nobu seara trecută, la numai trei ore după ce plecase din patul ei şi îi spusese unde merge cu Alice ca să sărbătorească aniversarea.

La început fusese flatat, considerând micul pericol incitant şi foarte ademenitor. Se întâlnea cu Valerie de ceva timp şi, chiar dacă partidele de sex erau fantastice, pierduse de mult sentimentul pe care îl avusese atunci când reuşise s-o seducă. Perspectiva de a fi prins, mai ales după cele întâmplate cu o seară înainte, era îngrijorătoare, nu palpitantă.

În fond, sunt anumite reguli ale jocului, anumite aşteptări pe care fiecare le are şi un acord implicit pe care îl respecţi ţinând cont de reguli.

Înainte de toate şi cel mai important lucru este ca amanta să fie de acord să-ţi protejeze mariajul; trebuie să înţeleagă că mariajul tău este pe primul loc şi că, oricât de mult îţi iubeşti amanta, nu o să-ţi părăseşti niciodată soţia.

O altă regulă constă în aceea că în public relaţia trebuie să pară platonică. Amanta mai trebuie să accepte că întâlnirile pot fi contramandate şi că familia va fi întotdeauna pe primul plan. Ea trebuie să aştepte ca tu să o suni sau să sune numai pe telefonul mobil, care va fi închis atunci când eşti în familie. Dacă sună telefonul atunci când eşti cu familia, vei folosi un cod şi ea va înţelege şi va închide imediat Nu va telefona niciodată acasă, nici măcar atunci când nu mai poate de dor, şi trebuie să fie disponibilă oricând vrei tu să o vezi.

Joe cunoştea regulile pe dinafară, le ştia cu mult înainte de a începe să joace după ele. Observase aceste reguli de pe vremea când era un băieţel, mult prea mic pentru a înţelege măcar sensul cuvântului, dar îndeajuns de mare ca să ştie că ceea ce făcea tatăl lui era rău şi că din cauza asta mama lui ar putea să sufere. Învăţase să înţeleagă că trebuie să poarte pe umeri povara acestui secret pentru a-i face pe plac tatălui său şi pentru a-şi proteja mama.

Suntem cu toţii fiii părinţilor noştri, iar Joe, cu toate că era un om bun, nu putea să se comporte altfel decât tatăl lui.

Eric Chambers avea douăzeci şi şapte de ani în 1964 când s-a născut Joe. Era căsătorit de un an cu Ava, o brunetă frumoasă, care le amintea tuturor de Ava Gardner, al cărei nume îl purta. Eric se îndrăgostise de Ava, după ce aceasta îi refuzase de fiecare dată avansurile şi îi spusese clar că nu o interesează persoana lui. Ea îi cunoştea reputaţia şi îl văzuse nu o dată în Jaguar-ul lui însoţit de câte o blondă superbă, cu eşarfă pe cap şi ochelari de soare mari şi negri. Ava ştia că este un seducător şi că zdrobise inimile multor fete pe care le cunoştea.

Eric însă a insistat. Nu era obişnuit să fie refuzat, iar indiferenţa ei nu a făcut decât să-i aprindă şi mai tare inima. Pentru o vreme, la fel ca şi fiul său, a crezut va putea fi un soţ perfect, că îi va ajunge acea femeie.

O vreme a crezut că poate să privească fără să atingă, că poate admira numai femeile frumoase din jurul lui, fustele scurte strânse pe coapse, umerii obrajilor înalţi şi fini. Apoi, când sarcina Avei a devenit evidentă, Eric a început să tânjească după atingerea necunoscutelor, după căldura unui trup nou, a unui nou parfum. El a luptat împotriva dorinţei cât de mult a putut, dar o aventură scurtă înainte de naşterea lui Joe a devenit obicei în primul an de viaţă al acestuia. Apoi a optat pentru o amantă stabilă, pe care o schimba periodic, la care se mai adăugau aventurile de o noapte.

Nu i-a luat mult lui Eric ca să-şi dea seama că Joe era alibiul perfect.

— Îl scot la o plimbare, îi spunea Avei, care se retrăgea recunoscătoare în camera ei, pentru o binemeritată evadare de la obositoarele îndatoriri de mamă. Eric îl punea pe Joe în cărucior şi îl ducea la plimbare până la casa lui Betty, unde micuţul se juca fericit pe podea, în timp ce el o ajuta pe „mătuşa Betty” în camera cealaltă.

Şi după mătuşa Betty a urmat mătuşa Sandra, apoi mătuşa Sally, mătuşa Terry, mătuşa Pat şi mătuşa Barbara. Mătuşa Pat a fost preferata lui Joe. Îl lua în braţe şi îl ridica în sus spunând „tâta mare!”. Femeia îl lăsa să mănânce bomboane şi să bea suc în timp ce se uita la televizor la *Căpitanul Scarlet*.

Toate amantele tatălui său erau încântate de Joe, numai că atunci când a apărut mătuşa Barbara, Joe a început să refuze să coopereze. Nu mai voia niciun fel de mătuşa, nu avea niciun rost să fie drăguţ cu ele, pentru că oricum se schimbau prea des.

— Nu vreau să merg la mătuşa Barbara. De ce nu putem să mergem la mătuşa Pat?

Bineînţeles că nu spunea asta niciodată în faţa mamei lui, pentru că Eric îi spusese că lucrează la „mătuşa” în secret şi că mami nu s-ar bucura să afle. El îi explica lui Joe că făcea asta ca să câştige nişte bani în plus cu care să-i cumpere lui mami lucruri drăguţe.

Joe intuia că alta era explicaţia şi că tatăl greşeşte şi detesta faptul că îi luă dulciuri în drum spre casă ca să îi cumpere tăcerea. Detesta momentul în care intrau pe uşă şi mama le dădea un sărut dulce şi îi întreba dacă s-au bucurat de plimbare. De obicei dădea din umeri fără să spună nimic şi se ducea în camera lui cât putea de repede ca să evite şi alte întrebări.

— Eşti un băiat bun, Joe, îi şoptea tatăl lui în timp ce îi ciufulea părul. Cine este băiatul meu iubit?

— Eu sunt, mormăia el, incapabil să-şi privească tatăl în ochi.

Cele mai fericite momente erau când tatăl lui lipsea. Atunci el putea să aibă grijă de mama lui, să o facă să râdă fără a se mai îngrijora pentru ceva. Se simţea bine pentru că nu mai trebuia să mintă, cu toate că tatăl lui îi spusese că nu era minciună, ci pur şi simplu nu spunea tot adevărul, ceea ce era cu totul diferit

Părinţii lui erau căsătoriţi de treizeci şi unu de ani când s-a petrecut ceva ce nu şi-ar fi imaginat niciodată.

Ava l-a părăsit pe Eric pentru Brian, un bărbat cu care jucau bridge, a cărui soţie murise de cancer cu mult timp în urmă.

Vestea l-a luat pe neaşteptate. Joe se afla la birou când a sunat telefonul şi a auzit la celălalt capăt sughiţuri ascuţite de plâns. Pentru un bărbat care nu şi-a văzut niciodată tatăl plângând, momentul a fost pur şi simplu şocant.

— A plecat, repeta întruna tatăl lui. A plecat! Ce mă fac acum?

— Sigur că ştiam, i-a spus mama lui când s-au întâlnit mai târziu, în aceeaşi zi. Ştiam de ani de zile, dar mă prefăceam că nu observ nimic. Am crezut că, dacă nu spun nimic, o să renunţe până la urmă la femei şi am tot sperat că poate nu este adevărat, dar am auzit toate zvonurile şi ştiu că nu iese fum fără foc.

— Dar te iubeşte, încercă Joe, zdrobit de faptul că mama lui chiar plecase, că singura certitudine pe care o avusese vreodată fusese spulberată într-o clipă. Este distrus, nu ştie ce să facă.

— O să-i treacă, spuse Ava tristă. Îl iubesc, dar nu mai pot trăi într-o continuă minciună. Nu mai pot suporta momentele când vorbeşte la telefon şi apoi spune că iese până la bar, iar eu ştiu foarte bine că se întâlneşte cu o altă femeie. Nu vreau să mai trăiesc cu el în aceeaşi casă, să aud cum sună mobilul acela nenorocit şi să-l văd cum se duce în camera cealaltă şi vorbeşte în şoaptă. Pentru numele lui Dumnezeu, are aproape şaizeci de ani şi continuă să mă înşele. M-am săturat.

Ava s-a căsătorit cu Brian, un contabil, im tip drăguţ, dar foarte plictisitor, iar Eric s-a obişnuit până la urmă să trăiască singur.

— O să-ţi fie bine, îi spunea Joe la început. Gândeşte-te cât de bine o să te distrezi acum că eşti liber, gândeşte-te la toate acele femei care abia aşteaptă să întâlnească un bărbat frumos ca tine.

Eric nu a fost niciodată fericit, după plecarea Avei.

Şocul a fost foarte puternic şi abia după ce l-a părăsit şi-a dat seama cât de mult o iubea, şi câtă *nevoie* avea de ea.

Apoi a întâlnit-o pe Carol, o femeie divorţată, de vreo cincizeci de ani, şi s-au mutat împreună. Joe nu petrecea suficient timp cu ei ca să-şi dea seama dacă acele „mătuşa – îl mai solicitau pe tatăl său, dar bănuia că da. Până la urmă niciun lup nu-şi schimbă năravul.

Joe ajurat că nu se va purta ca tatăl lui. Încă băiat fiind, a hotărât că în viaţa lui nu o să existe acea serie de femei, că nu-şi va face soţia să sufere, că-şi va petrece întreaga viaţă alături de ea.

Dar până la urmă, avea de ales?

Joe o iubea cu adevărat pe Alice. Sincer şi fără urmă de îndoială. O iubea atât cât un bărbat ca el ar putea iubi o femeie. O iubea şi nu voia să o facă vreodată să sufere. Dar la fel de mult iubea şi femeile şi începu să-şi scuze aventurile, la fel ca tatăl lui, zicându-şi că era o simplă necesitate fizică. Voia să creadă că nu este nimic rău în asta atâta vreme cât nu o face pe soţia lui să sufere, atâta vreme cât ea nu ştie.

Sasha a reprezentat primul pas greşit după ce s-a căsătorit. Dacă ea nu ar fi fost atât de evident interesată, dacă nu l-ar fi urmărit, poate s-ar fi putut ţine departe de această pantă lunecoasă. Nu pentru totdeauna, dar poate o bună perioadă de timp.

Sasha ar fi trebuit să fie o aventură de o noapte. Au avut o partidă de sex frenetică, animalică, după care s-a strecurat în casa lui, iar el s-a simţit teribil de vinovat, hotărât să nu permită să se mai repete.

În dimineaţa următoare plecase grăbit, incapabil să o privească pe Alice în ochi, şi seara îi adusese un buchet uriaş de crini, uşurat că nu fusese descoperit. Scăpase de data asta şi, cu toate că nu plănuise să se întâlnească iar cu Sasha, îşi spusese că dacă a scăpat o dată, cu siguranţă că va scăpa şi a doua oară.

După patru luni de întâlniri secrete cu Joe, Sasha se săturase. Fusese singură prea multă vreme şi pierduse

prea mult timp întâlnindu-se cu Joe, fără să aibă certitudinea unei legături serioase. I-au trebuit treizeci de ani ca să-şi dea seama că bărbaţii asemenea lui Joe, atrăgători, inteligenţi, cu simţul umorului, foarte bogaţi, erau întotdeauna însuraţi. Trebuia, pur şi simplu, să fure bărbatul altcuiva? Luase în serios spusele lui Jerry Hall şi devenise expertă în bucătărie, doamnă în sufragerie şi versată în dormitor. Joe nu mai avusese parte de asemenea partide de sex şi era gata să se întâlnească cu Sasha oriunde şi oricând. La început a fost dependent de ea ca de un drog: sexul, apoi mâncarea şi felul în care era cu totul la dispoziţia lui.

Când Sasha şi-a dat seama că l-a „prins", a început să îl preseze, nu foarte tare, dar îndeajuns cât să-l facă să înţeleagă că pentru ea legătura era serioasă. Câteva sms-uri periculoase. Rarele telefoane acasă, numai ca să-i audă vocea, bileţele de amor ascunse în buzunarele hainei lui, în speranţa că Alice le va găsi.

Alice nu le-a găsit, în schimb le-a descoperit Joe şi s-a înfuriat. „Nu fac parte din înţelegere", i-a spus el furios, încercând totuşi să pară rezonabil, de teamă ca ea să nu meargă şi mai departe. O avertizase că nu îşi va părăsi soţia. Cum ar fi putut continua când ea i-a înşelat încrederea?

Sasha a înţeles imediat că a mers prea departe când a lăsat bileţelele în buzunar. A încercat să-şi ceară scuze, să îl convingă să nu rupă relaţia şi a promis că nu va mai face aşa ceva niciodată, dar Joe nu a vrut să rişte.

Alţi bărbaţi ar fi fost speriaţi definitiv, dar Joe a fost doar puţin şocat şi, pentru o vreme, s-a transformat într-un soţ fidel. Venea în fiecare seară acasă înainte de ora opt şi când sima ca să anunţe că întârzie pentru că este într-o întâlnire de afaceri nu minţea. El continua să călătorească şi stătea la cele mai bune hoteluri, întâlnea clienţii la bar sau lua masa cu ei, după care se întorcea în camera lui, şi o suna pe Alice ca să-i spună cât de mult o iubeşte.

Apoi, în timpul unei călătorii în Danemarca, a

întâlnit-o pe Inge, ospătăriţă la cafeneaua de lângă hotel. A cunoscut-o în prima zi şi în a treia se afla deja în patul lui. Atâta vreme cât nu făcea nimic în Londra, nu avea de ce să se simtă vinovat, încerca el să se scuze.

Legătura a durat exact patru luni.

Acum, trăia cu ultima lui cucerire – Valerie. Valerie era o femeie îndeajuns de sofisticată încât să nu fie cu totul sedusă de farmecul lui. Ca atare, destul de periculoasă căci stabilise reguli proprii şi voia să se joace puţin, ca să vadă cum va reacţiona.

Totuşi, Valerie era o alegere perfectă – o iubită, o amantă, o femeie cu prea multă experienţă ca să nu ştie că sexul nu este decât sex, care nu ar întreprinde nimic serios care să-i pună în pericol mariajul. Însă Alice nu era proastă şi până seara trecută, când Valerie apăruse în restaurat ca să o tachineze puţin, Joe nu-şi dăduse seama cât de periculoase puteau fi asemenea jocuri.

Joe devenise mult mai atent în alegerea unei femei, dar se pare că nu îndeajuns de prudent. În momente ca cel de aseară, când şi-a dat seama speriat cât de uşor o poate pierde pe Alice, dacă aceasta află despre aventurile lui, jura că va înceta, că se va cuminţi şi va deveni iar un soţ fidel.

— Valerie, spuse el, hotărât ca aceasta să fie ultima oară când s-a culcat cu ea. Nu mai pot continua.

— Mă gândeam eu că o să spui asta, i-o întoarse Valerie, întinzându-se să-şi ia halatul, pentru că perspectiva de a fi părăsită când era goală o făcea dintr-odată vulnerabilă, ca şi cum îmbrăcată ar fi fost protejată. Te-ai supărat pentru că am apărut aseară sau ai început să te plictiseşti de mine?

Valerie nu părea supărată, ci mai degrabă curioasă. Amândoi ştiau că, în numai câteva zile, locul îi va fi luat de un alt Joe, că, cel mai probabil, avea deja câţiva Joe pe lista de aşteptare.

— La naiba! M-am simţit bine cu tine. Valerie îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl sărută pe buze. Ai de gând să

încerci să fii un soţ fidel de acum înainte?

Joe dădu din cap în semn de aprobare. Valerie zâmbi.

— Până când următoarea Valerie va intra în viaţa ta, îi spuse întorcându-i spatele pentru a se culca iar. Să ai grijă de tine, dragul meu!

— Şi tu, spuse Joe mulţumit şi recunoscător că ea primise vestea atât de bine, atât de profesional. În acelaşi timp Joe se întreba dacă a făcut bine despărţindu-se de ea.

Valerie surprinse luminiţele aprinse în ochi şi scutură din cap.

— Nu, Joe, nu o să avem o partidă de adio. Îmi plac despărţirile clare. Mergi acasă la soţia ta şi să te porţi frumos. Salut-o pe Alice din partea mea.

Joe oftă uşurat, coborând scările apartamentului lui Valerie. Nu avea niciun fel de regret. După ultimele cuvinte ale lui Valerie avea certitudinea că a făcut ceea ce trebuia.

— Detest genul acesta de lucruri. În genunchi, ţinând strâns telefonul între bărbie şi umăr, Alice aplică un strat de dizolvant pe picioarele unei mese din lemn de cireş, pe care a găsit-o într-un magazin de vechituri.

— Ştiu, draga mea, insistă Joe la celălalt capăt al firului, dar nu este decât deschiderea unei galerii de artă şi promit că nu va trebui să stăm mult.

Cu multă vreme în urmă, lui Alice îi plăcea să meargă la deschiderea unei galerii de artă. Era fericită că poate participa la un asemenea eveniment şi încântată că va vedea picturile înaintea celorlalţi. Pe atunci se oprea în faţa fiecărei picturi, contemplând-o, pentru a-şi forma o părere.

Timpul a învăţat-o să nu mai facă asta. Acum ştie că o galerie de artă nu este decât un alt loc unde poţi întâlni oameni. Ici un pahar de şampanie de la un băiat care te întâmpină cu o tavă de argint şi mergi apoi agale prin cameră salutându-ţi cunoscuţii, spunând cât de minunată este arta când, de fapt, nu X) ţi vedea nimic printre sutele de oameni înghesuiţi într-o galerie micuţă.

— Îmi promiţi că venim direct acasă după aceea? Că nu mergem la vreo petrecere? întrebă, lăsând pensula şi luând un burete de sârmă.

— Promit! Ce faci acum, Alice? Ce este zgomotul ăla?

— Curăţ o masă pe care am cumpărat-o.

Joe râse.

— Nu înţeleg de ce insişti mereu să faci chiar tu lucrurile astea.

— Pentru că îmi place, îi spuse Alice, pentru a mia oară. Ştii câtă plăcere îmi face.

— Asta pentru că eşti extravagantă. Nu cunosc o altă femeie căreia să-i placă să-şi murdărească unghiile şi să se umple de vopsea.

Asta, îşi zise Alice, pentru că nu cunoşti nicio altă femeie care să creadă că există ceva mai important în viaţă decât să-ţi faci manichiura şi să apari în *Tatler*.

— Promit să termin până diseară.

— Iar eu promit că o să fii iar murdară, înainte să ajungem în pat.

— Când o să renunţi la glumele astea de şcolar?

— Chiar ai vrea să renunţ la ele?

Alice zâmbi, simţindu-se iubită şi dorită. În ultimele zile nu prea îl simţise aproape pe soţul ei. Gusta de fiecare dată acele momente în care nu mai există niciun fel de tensiune şi când norul care pare să-l înconjoare pe Joe în fiecare clipă dispare, iar el nu mai este distrat, ci redevine bărbatul de care se îndrăgostise.

În momente ca acesta, când munca lui nu pare a mai fi aşa de solicitantă şi nu-l mai ţine la birou zi şi noapte, când călătoriile de afaceri în care trebuie să meargă sunt mai puţine şi mai rare, Joe i se pare mai relaxat. Redevine bărbatul iubitor şi amuzant din vremea când s-au cunoscut, iar ea a învăţat să se bucure din plin de aceste momente, pentru că ştie că nu ţin mult.

Lui Alice îi ajunseseră la ureche bârfe despre soţul ei, dar preferase să le ignore.

X axiul opri zgomotos în faţa galeriei de pe strada Cork şi în ciuda distanţei Alice îl văzu pe Joe care se afla deja înăuntru. Se distingea printre ceilalţi pentru că era mai înalt. Joe discuta cu un cuplu pe care îl întâlneau uneori la vernisaje sau la petreceri. Cei doi nu le sunt prieteni, ci simple cunoştinţe. De altfel Alice şi Joe nu au mulţi prieteni în adevăratul sens al cuvântului.

Desigur, există persoane care o consideră pe Alice prietena lor, mai ales cei care cred că ar avea de câştigat în vreun fel dacă ar fi văzuţi împreună cu Alice Chambers. Alice este conştientă că se învârt în cercuri superficiale şi a învăţat să trateze orice persoană prietenoasă cu un amestec de simpatie şi suspiciune. Cu toate acestea, oamenii îi caută prietenia. Vor să ştie mai multe despre ea, vor să se molipsească puţin de norocul şi succesul pe care le are. Femeile se simt atrase de gentileţea ei firească şi sunt intrigate de aerul său misterios. Nu ştiu de unde a apărut, ştiu doar că Joe, un burlac care nu părea că va renunţa vreodată la acest statut, a anunţat brusc că este logodit cu o femeie despre care nimeni nu auzise nimic. Au încercat să se apropie de ea, dar, cu un zâmbet fermecător, reuşea întotdeauna să readucă discuţia la preocupările lor curente, iar acestor femei nu le place nimic mai mult decât să vorbească despre ele însele. După câteva minute, flatate şi fermecate, ele îşi dau seama că n-au aflat nimic despre Alice. Bineînţeles că s-a vorbit despre ea. Femeile din cercul lor spuneau că ar fi fost ospătăriţă şi că au văzut-o servind sushi la petreceri cu ani în urmă. Alţii pretindeau că a fost o femeie de afaceri de succes, că cele mai cunoscute firme de catering din perioada respectivă, ca Rhubarb şi Mustard, au fost influenţate de stilul ei unic şi inovator.

Nimic din ce se spunea despre ea nu era adevărat, dar oamenilor le place să vorbească.

Alice este des invitată la prânzurile lor. Întotdeauna apare îmbrăcată modern şi elegant, şi în timp ce ceilalţi bârfesc mai departe, nu lasă pe nimeni să se apropie prea mult de ea. Pe măsură ce trec anii de la căsătoria cu Joe,

apar tot mai multe zvonuri despre ea.

Se spune că refuză să se culce cu soţul ei, ceea ce, desigur, explică faptul că este atras de orice fustă. Este bisexuală, se mai spune, şi, de fapt, se ştie că cei doi au împărţit amantele lui Joe. Este o fire tiranică. Un prieten de-al arhitectului a povestit cum pivniţa a fost transformată într-o închisoare cu instrumente de tortură şi lanţuri.

Adevărul este că femeile care participă la aceste prânzuri sunt fascinate de Alice Chambers pentru că nu ştiu cine este. Şi-ar dori să fie o muscă pe peretele dormitorului ei şi sunt încântate când ea intră într-un restaurant sau participă la un vernisaj, dornice să vadă cu ce este îmbrăcată sau dacă va face ceva ce le-ar da un subiect de bârfa mai consistent.

Alice deschise uşa galeriei şi îi zâmbi lui Joe. Fu nevoită să se strecoare prin mulţimea de oameni încercând să ajungă la el şi văzu zeci de feţe cunoscute. Ştia că vor trece câteva minute bune până îi va saluta pe toţi pe care-i cunoştea.

Nimeni nu se uita la picturi. Zumzetul puternic al conversaţiei umplea încăperea. Oamenii vorbeau şi râdeau, dar îi urmăreau cu atenţie pe noii sosiţi.

Evident, galeria este locul unde oamenii se întâlnesc şi femeile îşi etalează toaletele. O blondă cu păr platinat, cu bluză care-i lasă un umăr gol, este prezentă în ultimul număr al revistei *It*. Bruneta cu părul tapat nu este cumva „ştim noi cine”? Şi starul pop, cu faţa sa cea nouă!

Paparazzi se învârt printre celebrităţi şi nu ştiu pe cine să fotografieze mai întâi. Celebrităţile afişează zâmbete strălucitoare, atente să-şi arate numai părţile bune. Discută cu fotografii, ştiind că este în avantajul lor, că vor rămâne în paginile revistelor numai dacă vor continua să curteze presa.

Femeile care nu sunt faimoase aruncă priviri furioase către paparazzi, dorindu-şi să fi fost celebre, sperând că expresia de dezgust de pe feţele lor va convinge fotografii

că ar putea şi ele să fie faimoase.

Fotografii o remarcă pe Alice. Câţiva o recunosc şi imediat ce unul dintre ei ridică aparatul pentru a surprinde un instantaneu, ceilalţi se îmbulzesc şi, spre oroarea ei, devine centrul atenţiei.

Alice nu pozează, nu le zâmbeşte şi nici nu-şi etalează coapsele frumos subliniate de rochia maro, lungă şi despicată într-o parte. Ea trece pe lângă ei, încercând să ajungă cât mai repede la Joe, în speranţa că o vor lăsa în pace.

— Alice! Emily o luă în braţe şi o strânse tare. Ce coşmar!

— Oh, Emi! Detest toată adunătura asta afurisită.

— Grozav, zâmbi Emily uşurată. Atunci de ce m-ai invitat?

— Pentru că nu credeam că o să vii. Emily, cum se face că eşti aici?

— Ai dreptate, nu vin pentru că şi eu detest adunătura asta, dar tu eşti prietena mea cea mai bună, te iubesc şi nu te-am văzut de secole, aşa că m-am hotărât să-mi iau inima-n dinţi.

— Nu m-ai văzut de secole pentru că eşti mereu ocupată.

— Prostii, Alice. Tu eşti cea care mergi la un ştiu care bal de caritate, la premiera nu ştiu cărui film, la cina aia de la Ivy…

— Ai dreptate, o întrerupse Alice, suntem amândouă ocupate. Se pare că numai cu asemenea ocazii ne putem vedea.

— Bine, o să te accept aşa, râse Emily.

— Hai să-l vezi pe Joe. Joe terminase conversaţia şi aştepta ca Alice să ajungă la el. O să se bucure să te vadă.

Emily nu ştiuse niciodată ce să creadă despre Joe. Nu se simţea confortabil în prezenţa lui. Prea flirta cu toate femeile (desigur că nu cu ea, nu ar îndrăzni). Deşi Alice îi spusese că are încredere în el, Emily nu-i împărtăşea părerea. Dar Joe era atât de natural, de irezistibil, încât,

oricât încerca să-l deteste pentru şarmul său, nu reuşea.

Emily nu auzise zvonurile care circulau pe seama lui, pentru că făceau parte din cercuri diferite şi chiar dacă, din când în când, intra în lumea lui Alice, nu se simţea bine, iar oamenii nu erau în largul lor în prezenţa ei.

Când Alice începuse colegiul de catering, Emily plecase într-o călătorie de un an. Singură. Îşi luase într-un rucsac un pulover, două fustiţe, trei perechi de pantaloni scurţi, patru tricouri, cinci perechi de chiloţi şi unsprezece sticle de balsam de păr – singurul lux pe care şi-l permitea – şi urcase într-un avion care o dusese în Franţa.

Toţi i-au spus că este nebună. Să călătoreşti? Da. Singură? E o nebunie. Alice a fost singura care a susţinut-o şi a regretat imens că nu şi-a putut permite s-o însoţească.

În Franţa, Emily s-a îndrăgostit de Laurent, fiul unui bogat proprietar de hoteluri din St-Paul de Vence (l-a cunoscut într-un bar din Paris, într-o noapte de beţie), cu care s-a dus pe Cote d'Azur ca să stea cu familia lui în extraordinara lor casă. Apoi au trecut împreună, prin San Remo, graniţa către Italia şi au călătorit până la Napoli, înainte de a merge cu maşina de-a lungul coastei la Amalfi prin Sorrento şi Positani.

Au fost cele mai frumoase şi mai romantice luni din viaţa lui Emily. Apoi Laurent a plecat pentru că-i promisese tatălui său că va lucra alături de el. Emily a fost tentată să-l turneze în sudul Franţei, dar visase la călătoria aceea de ani de zile şi, chiar dacă îl iubea pe Laurent, ştia că, dacă nu va face tot ce plănuise, va regreta toată viaţa.

Aşa că din Italia s-a dus în Grecia, unde a cunoscut un grup gălăgios de australieni şi, fericită că îi rămăseseră suficienţi bani, şi-a luat un bilet de avion pentru Australia, unde şi-a petrecut cele opt luni care-i rămăseseră. A lucrat ca ospătăriţă în Australia, iar în ultimele şase luni călătorise prin ţară.

Lui Alice îi scria scrisori lungi despre aventurile ei, despre oamenii pe care îi cunoştea. Alice îi răspundea, încercând să înfăţişeze viaţa la colegiul de catering ca fiind

la fel de palpitantă ca cea pe care o trăia Emily, dar eşua de fiecare dată. Cum ar fi putut să se compare?

Până să revină la Londra, Emily a avut două aventuri şi trei relaţii cu nişte australieni înalţi şi bronzaţi. Laurent fusese demult şi definitiv uitat

Prietenia dintre Alice şi Emily a continuat de parcă aceasta din urmă nu ar fi fost plecată nicio clipă.

— Asta înseamnă o prietenie adevărată, îi spuse Emily. Putem să nu ne vedem un an, iar atunci când ne întâlnim ne simţim de parcă nu ne-am fi despărţit nicio clipă.

Asta până în noaptea de pomină când Alice şi Joe s-au revăzut. Alice a sunat-o pe Emily a doua zi, atât de emoţionată că abia putea să mai respire.

— Nu o să-ţi vină să crezi, i-a spus ea. Nu o să-ţi vină să crezi pe cine am întâlnit aseară şi cine, adăugă după pauză semnificativă, mi-a cerut numărul de telefon.

— Sper să fie de bine sau închid telefonul, a mormăit Emily, care era mahmură deoarece se culcase la ora două. La naiba, este miezul nopţii.

— Nu, nu este. E opt şi un sfert. Am crezut că nu este nicio problemă să sun acum.

— La naiba, sigur că este o problemă. Ştii că încerc să dorm mai mult la sfârşit de săptămână.

— Dumnezeule, îmi pare rău.

— Lasă, spune-mi despre cine e vorba, ca să pot să mă întorc în pat.

— Joelhambers.

— Joe Chambers. Superbul Joe Chambers?

— Da.

— Nu se poate.

— Ba da!

— Mai este încă superb?

— Aha!

— Nu se poate!

— Ba da, a chicotit Alice încântată.

— Şi ţi-a cerut numărul de telefon? Vorbeşti serios?

— Da!

— Nu se poate!

— Hei, mai du-te la naiba! Au zbucnit amândouă în râs.

— Şi chiar ţi-a cerut numărul de telefon? a întrebat Emily amintindu-şi de anii în care Alice îl aştepta pe Joe în staţia de autobuz, după orele de şcoală.

— Chiar mi-a cerut numărul. Şi, Emi, este atât de drăguţ. Pe cuvânt. Nu-mi vine să cred că mi-a cerut numărul de telefon.

— Deci îşi amintea de tine?

— Nu cred, dar el susţine că da şi că şi-l aminteşte şi pe fratele meu. De fapt, sper că nu mă ţine minte. Dumnezeule, eram îngrozitoare pe atunci.

— Toţi eram îngrozitori pe vremea aia. Ţii minte că-mi spuneau mica africană?

— Nici eu nu stăteam mai bine. Eram păsăroiul.

Emily a început să râdă.

— Mai du-te la naiba, nu-i deloc amuzant.

— Scuză-mă, dar eram toţi aşa de urâţi.

— Cu excepţia lui Joe Chambers.

— Cu excepţia superbului Joe Chambers. Iisuse! Nu-mi vine să cred că te-a invitat să ieşi cu el.

— Nu m-a invitat să ies cu el. Mi-a cerat numai numărul de telefon. Crezi că o să mă invite?

— Câţi ani ai? Doisprezece?

— Ce?! întreb şi eu, atâta doar.

— Bineînţeles că o să te invite să ieşi cu el. De ce altceva ţi-ar cere numărul de telefon?

— Păăi, ca să pregătesc mâncare pentru vreo petrecere de-a lui.

— Ah! Emily uitase de asta.

— La naiba. Probabil că are nevoie de mine pentru o cină. Pe toţi sfinţii, aş vrea să nu fi roşit aşa de tare. Probabil mă consideră o idioată.

— Probabil că asta gândeşte, i-a confirmat Emily.

— Oh, nu! Chiar crezi?

— De unde naiba să ştiu? Acum va trebui să treci şi tu prin ceea ce trec toate femeile singure, de fiecare dată când îşi dau numărul de telefon. Stăm lipite de telefon zile în şir, urând specia umană şi gândindu-ne ce bine ar fi fost dacă eram mai slabe, sau mai grase, sau mai blonde, sau mai brunete, sau mai vorbăreţe, sau mai tăcute. Poate că atunci ei ar suna.

— Dumnezeule, e chiar atât de rău? Alice, ocupată cu munca, reuşise să evite cu succes încercările de acest gen. Emily îi mărturisise că trecuse prin asta cât să le ajungă amândurora.

— Este chiar mai rău. Din nefericire, o să poţi descoperi asta singură.

Două săptămâni mai târziu, timp în care Alice începuse să-şi urască telefonul şi mai ales pe Emily, care era la celălalt capăt de fiecare dată când suna, Joe a căutat-o.

Din păcate, o suna pentru motivul de care Alice se temuseavea nevoie de firma ei de catering pentru o cină la el acasă. Ceea ce nu ştia ea era că aceasta reprezenta doar un pretext pentru a o vedea şi că după cină intenţionase s-o invite să iasă cu el. Era o întâlnire în toată regula.

Alice, mai ales din punctul de vedere al lui Emily, nu a mai fost aceeaşi, după acea întâlnire.

Unde dispăruse Alice cea timidă, cu păr castaniu şi ondulat? Unde dispăruseră formele ei pline şi frumoase? Ce se întâmplase cu fetişcana care iubea animalele şi copiii şi visa la o căsuţă la ţară cu trandafiri agăţători deasupra prispei?

Emily îl învinovăţea pe Joe pentru transformarea lui Alice. Cândva, ar fi preferat să moară decât să poarte tocuri mai înalte de doi centimetri, ca să nu mai vorbim, îşi zicea Emily, în timp ce privea la picioarele lui Alice, de pantofii ascuţiţi, cu tocuri de zece centimetri, probabil inimaginabil de scumpi. Cea dinainte nu şi-ar fi vopsit

părul (exceptând experimentul dezastruos cu apă oxigenată când avea şaisprezece ani). Acum Alice trece pe la Jo Hansford o dată la şase săptămâni şi, cel mai probabil, cheltuieşte o avere pentru şuviţele de culoarea mierii. Cea dinainte ar fi fost fericită să se cuibărească pe canapea în papuci şi să devoreze o pizza (chiar dacă era una pe care o prepara chiar ea, cu mozzarela proaspătă de bivoliţă, presărată cu frunze de busuioc pe care le culegea din ghiveciul de pe balcon); s-ar fi uitat la televizor şi ar fi detestat ideea de a se aranja atâta pentru a merge la o serată sofisticată şi plicticoasă ca aceasta.

Alice pe care o cunoştea ea obişnuia să râdă de femeile care foloseau serviciile firmei ei, aceleaşi femei care se înghesuiau acum în galeria de artă. Acum prietena ei devenise una dintre ele.

Emily îşi aminteşte că la câteva luni după ce Alice începuse să iasă cu Joe, s-au întâlnit la Preţ a Manger ca să ia prânzul.

— Ţin regim, i-a spus Alice şi a comandat o salată mică şi o Cola light, în timp ce Emily a cerut să i se aducă un sandviş imens, îngheţată cu ciocolată şi o prăjitură de banane.

— Regim? Dar tu nu trebuie să ţii *regim*, a comentat Emily îngrozită. Nu o mai recunoştea pe Alice. Alice a cărei meserie era să facă de mâncare. Alice care iubea mâncarea.

— Ştiu, dar Joe se tot uită la fotografiile manechinelor din reviste şi spune că au nişte forme uimitoare, aşa că m-am gândit să încerc să scap de câteva kilograme.

— Este ridicol, a spus Emily. Ai nişte forme grozave şi te iubeşte pentru ceea ce eşti. Cel puţin, aşa ar trebui, şi-a zis ea în gând

— Vreau să slăbesc doar câteva kilograme, nu mai mult.

Câteva luni mai târziu, prietena ei cea slabă a apărut la prânz cu părul îndreptat.

— Unde-ţi sunt buclele? a atacat-o Emily.

— Am vrut să văd cum îmi stă cu părul drept.

— Nu cumva Joe a spus, ca din întâmplare, că îi plac femeile cu părul drept?

— Păi… Alice s-a foit stânjenită pe scaun.

— Şi ce-o să-ţi mai ceară acum? Să te vopseşti blondă? Bărbaţii asemenea lui Joe preferă blondele, le văd ca pe un fel de simbol al statutului lor.

— De fapt…

— Ah, nu! Pentru numele lui Dumnezeu. Nu-mi spune că o să te faci blondă! Pentru Joe?

— Nu pentru Joe, nu. Merg la coafor joia asta şi m-am gândit să-mi vopsesc câteva şuviţe. A fost ideea mea, a pufnit ea, când a văzut expresia de pe faţa lui Emily.

— Şi ce părere are preaiubitul despre asta?

— Preaiubitul crede că mi s-ar potrivi de minune.

— Aş fi putut să jur că asta crede.

— Joe, încercă Emily cu un zâmbet larg şi forţat, în timp ce se întindea să-l sărute pe obraz.

— Buna seara, Emily, îi răspunse Joe cu un surâs care părea să spună că era mai mult decât fericit că o vede. Mă bucur să te văd. Eşti la fel de drăguţă ca întotdeauna.

— Şarmul tău nu are limite, îi răspunse ea ridicând din sprâncene şi dând din cap.

— Nu spun decât ceea ce văd, îi zâmbi el.

O plăcea pe Emily în mod platonic. Era prea puternică pentru el (ca să nu mai spunem că era prea apropiată de Alice). De fapt, o respecta, iar asta nu era ceva ce ar putea spune cu sinceritate despre mulţi oameni. „Emily este interesantă, îi spusese el lui Alice. Se prinde repede”.

— Ce cauţi *tu* aici? Te-a invitat încântătoarea mea soţie – bună, draga mea, se întoarse el ca să o sărute pe Alice –, ori ai venit ca să aduni nişte mizerii despre cei celebri?

— De câte ori trebuie să-ţi explic că eu scriu articole

serioase şi faptul că sunt ziaristă nu înseamnă că mă interesează cu cine se mai iubeşte Tamara Beckwith.

— Aşa?! Cu cine se mai iubeşte?

— Nu ştiu, îi zâmbi Emily, dar am trecut pe lângă ea în drum spre voi, aşa că poţi să mergi şi să o întrebi.

— Aha! Te-am prins. Credeam că nu te interesează bârfele despre celebrităţi, dar ai observat-o pe Tamara Beckwith în drumul tău încoace. Eşti aici ca să scormoneşti puţin în noroi, ştiam eu.

— Doar pentru că mă interesează personal ce mai fac preferatele mele din revista *OK*! Şi eroinele din *Hello*! Asta nu înseamnă că mă interesează şi din punct de vedere profesional.

— Un ziarist tot ziarist rămâne.

— Mă tem că nu şi atunci când ziaristul în cauză este un liber profesionist, care tinde să scrie mai mult pentru ziarele mari.

— Copii, copii, îi dojeni Alice, aşezându-se între ei, de parcă ar fi vrut să prevină o bătaie, nu vreţi să vă purtaţi frumos?! Adevărul era că o încânta modul plăcut în care se tachinau şi o liniştea faptul că, spre deosebire de ea, Emily nu devenea certăreaţă şi agresivă.

— Nu-i vina mea, se plânse Joe înainte să înceapă să râdă.

Pentru prima oară, Alice se simţea bine. O bucura prezenţa lui Emily, chiar şi în mediul acela ciudat. Era relaxată şi fericită că-i are alături pe cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult pe lume. Joe era tandru, atent şi avea ochi numai pentru ea, conştient că Alice savurează atenţia pe care o primeşte. În seara aceasta se simţea bine cu adevărat şi era uimită că, de fiecare dată când se uită la Joe, nu îl surprindea privind prin încăpere la vreun decolteu mai îndrăzneţ sau la vreo pereche de picioare interminabile. Pentru asta se căsătorise cu el, îşi spuse Alice, sprijinindu-se de el, în timp ce Joe îi cuprindea mijlocul cu braţul şi o strângea tare, râzând de cele spuse de Emily.

1 Jai, spune-mi care-i bârfa. Alice se apleacă peste masă în timp ce Emily încearcă să descurce lesa lui Humphrey dintre scaune.

— Stai puţin, o rugă aceasta. Humphrey! strigă ea şi trase terierul îndărătnic înapoi la masă.

Fiind o zi însorită de primăvară la Primiose Hill, ştia că nu vor trece două minute şi va apărea alt câine lângă masa lor de pe terasa Cacao, şi Humphrey – noua ei achiziţie de la adăpostul local pentru câini –, lipsit de orice educaţie, o va zbughi ca să-l salute.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Humphrey! exclamă Emily luând căţelul în braţe şi aşezându-l în poala ei. O să zică lumea că nu ai mai văzut în viaţa ta un câine.

— Cum merge dresajul?

Emily şi Humphrey se înscriseseră la *N* şi *DA pentru Câini*, o şcoală de dresaj de la la Hampstead Heath, unde mergeau în fiecare duminică. Înarmată cu un clopoţel şi cu buzunarele pline de bunătăţi exersau timp de o oră.

— Grozav. Cât suntem la mine în sufragerie este cel mai bine crescut câine din câţi am avut.

— Dar tu nu ai mai avut niciodată câine.

— Păi d-aia. Chiar şade când îi spun „şezi" şi aproape că stăpânim şi, jos". Emily îl lasă pe Humphrey jos şi spuse pe un ton sever: Şezi, Humphrey, şezi. Humphrey se uită la ea, după care începu să adulmece piciorul mesei. O, la dracu', oftă Emily. Humphrey, eşti fără speranţă. Dacă n-ar fi Harry, nu m-aş mai obosi să merg la orele de dresaj.

— Ah, da, Hany. Ce mai face arătosul dresor de câini?

— Este la fel de arătos. Şi tulburător. Ceea ce explică de ce Humphrey nu învaţă nimic. Cea mai mare parte din oră o petrec concentrându-mă la buzele lui Hany.

— Numai la buzele lui?

— Păi, nu, dar vezi, adaugă şoptit, uitându-se cu coada ochiului la Humphrey, n-aş vrea să-mi corup câinele.

— Să înţeleg că nu s-a întâmplat nimic până acum?

Alice auzise deja totul despre prima lecţie, cum

Harry i-a desemnat pe Emily şi pe Humphrey pentru demonstraţii, cum ea a flirtat ostentativ cu el şi a fost răsplătită cu mai multe priviri puţin mai lungi decât ar fi fost normal, despre conversaţia lungă de la sfârşitul orei, în care au părăsit repede domeniul chinologiei, ca să treacă iute la cel personal.

În săptămâna care a urmat Harry a întrebat dacă cineva vrea să meargă la o cafea după lecţie. Deoarece cea mai mare parte a elevilor plecaseră când el apus întrebarea şi nu rămăseseră decât Emily şi un bătrânel numit Lionel, i-a fost clar că el dorea să o cunoască mai bine.

„Ştiam eu că ar fi trebuit să-mi iau câine mai demult, spusese Emily, după cea de-a treia întâlnire. Imaginează-ţi ce-ar fi fost dacă l-aş fi întâlnit acum zece ani. Probabil că aş fi fost căsătorită până acum şi aş fi avut un cârd de copii gălăgioşi în jurul meu”.

— Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta?

— Ce naiba crezi că vreau să spun? Te-ai culcat cu el?

— Bineînţeles că nu, strigă Emily mimând groaza. Apoi coborând tonul, în timp ce curioşii de pe Primrose Hill o priveau cu interes, continuă: Este aşa drăguţ. Nu vreau să stric totul sărind cu el în pat prea devreme.

— Şi ce aţi făcut?

— Ne-am sărutat mult şi ne-am pipăit puţin.

— Pipăit în sus sau în jos? zâmbi Alice ironic, ştiind că singura persoană din lume căreia îi putea pune o astfel de întrebare nepotrivită era Emily.

— În sus, *desigur*, îi răspunse Emily. Nu o să existe niciun pipăit în jos până nu-mi epilez picioarele.

— Vrei să spui că *încă* nu te-ai epilat? Ce dezgustător. (Alice, care mergea la cosmetician o dată la şase săptămâni, nu înţelegea cum poate Emily să umble luni întregi fără să se epileze.)

— De ce să mă obosesc, dacă nu mă culc cu nimeni? Bineînţeles că tu trebuie să faci asta, pentru că ai un soţ. În ce mă priveşte, singura fiinţă cu care mă culc de obicei

este Humphrey şi, ca să fiu sinceră, în ceea ce îl priveşte, cu cât sunt mai păroasă, cu atât se simte mai apropiat de mine. Totuşi, cred că va trebui să mă programez săptămâna asta.

— Deci se apropie ziua cea mare?

— Consider că aproape a venit timpul să renunţ la abstinenţă.

Alice începu să râdă.

— Ce bine de tine, spuse Emily supărată. Îţi permiţi să faci haz pentru că poţi face sex când vrei. Nu trebuie decât să te întorci în pat şi să-i dai un ghiont lui Joe.

— Da, pentru că nimic nu-l încălzeşte mai repede pe soţul meu decât un pumn zdravăn în stomac.

— Din câte am auzit, Joe se află într-o erecţie permanentă. Emily intenţionase să facă o glumă, dar ateriză într-o tăcere stânjenitoare şi zâmbetul pieri de pe buzele lui Alice, care deveni palidă

— Ce vrei să spui? întreabă Alice pe un ton rece ca gheaţa, în timp ce Emily ar fi vrut să-şi poată lua înapoi cuvintele, pentru că nici măcar nu ştia de ce le spusese. Ştia că existau anumite subiecte la care trebuia să fie atentă, iar cochetăria lui Joe era unul dintre ele.

— Am glumit, spuse ea. Voiam numai să spun că, aşa cum mi-ai povestit, Joe este mereu disponibil pentru asta.

Ştiau amândouă că nu era adevărat, de fapt că nu mai era adevărat. Cândva, la începutul căsniciei lor, Alice o întrebase uimită pe Emily: cum se poate ca un bărbat să vrea să facă dragoste de trei, patru ori pe noapte?

— Nu ştiu, dar dacă aş fi în locul tău nici nu m-aş întreba, murmurase Emily geloasă. Fii fericită că l-ai găsit.

Acum, după cinci ani de căsnicie, treceau luni întregi fără ca Joe să o atingă. Alice încercase totul. Cheltuise o avere pe lenjerie sexy de la La Perla. Apoi încercase – se cutremura de ruşine când se gândea cât de disperată era – să-l ademenească cu o lenjerie ieftină de nailon cu gaură între picioare şi chiar cu un costum de menajeră de la Ann Summers.

Încercase să-i şoptească cuvinte murdare lui Joe, să îl lovească uşor peste fund, să-i şuşotească la ureche ce i-ar plăcea să-i facă, roşind violent în timp ce vorbea şi suportând umilinţa când el nu se mişca, prefăcându-se că doarme.

A mers până acolo încât l-a sunat pe Ty ca să-i spună că organizau o petrecere pentru o viitoare mireasă şi că s-au gândit că ar fi caraghios să închirieze filme porno, dar ea nu ştia de unde le putea obţine, şi n-ar vrea el să le închirieze pentru ea? A sfârşit prin a le urmări singură, masturbându-se, regretând că nu şi-a cumpărat un vibrator atunci când a fost la Ann Summers pentru lenjerie intimă.

Joe pretindea că presiunea de la serviciu şi extenuarea i-au distrus apetitul sexual, iar Alice nici nu voia să se gândească la faptul că o înşela. Ştia că până la urmă toate astea se vor sfârşi, că va veni acasă cu flori sau cu bijuterii, că o va lua în braţe şi îi va spune că a încheiat o mare afacere şi în acea noapte vor face dragoste până la epuizare.

Alice o privi pe Emily, îşi dădu seama cât de inocentă fusese gluma ei şi o iartă. Emily ar fi preferat să moară decât să o rănească, iar Alice ştia asta prea bine.

— Nu face nimic, spuse în cele din urmă, după o tăcere stânjenitoare. Nu-ţi face probleme. Întâmplător în ultimele săptămâni chiar are o erecţie permanentă. Este grozav. Pentru prima oară nu mă deranjează cearcănele astea.

Emily râse uşurată, iar Humphrey începu să latre la un Rhodesian Ridgeback care trecea prin faţa lor.

— Sărmanul Humphrey. Trebuie să se mişte puţin. Mergem la plimbare?

La auzul cuvântului „plimbare”, Humphrey începu să ţopăie, nebun de fericire.

Alice mergea înaintea lor, pentru că atunci când era cu Emily nu trebuia să joace niciun rol şi putea să poarte hainele ei mai vechi şi mai confortabile, să fie ea însăşi cu

adevărat. Deşi jeanşii ei sunt marca Earl, poartă pantofi sport, o bluză Gap şi o şapcă de baseball peste părul strâns la spate într-o coadă. Poate să *meargă* cu adevărat în hainele acestea, poate să stea cu picioarele desfăcute, să-şi sprijine coatele pe genunchi, să alerge şi să se joace cu Humphrey, să-l ia în braţe fără să se teamă că i-ar putea murdări cu noroi o jachetă Chanel sau o haină de blană.

Porniră în susul dealului, oprindu-se la fiecare câteva minute pentru a-l privi pe Humphrey care se saluta vesel cu alţi confiaţi. Emily discută cu stăpânii câinilor, le explică cum a mers la adăpostul pentru animale cu intenţia de a-şi lua o pisică şi cum s-a îndrăgostit de Humphrey în timp ce Alice priveşte zâmbind scena, dându-i bunătăţi lui Humphrey de fiecare dată când acesta vine alergând către ea.

— Doamne, cât te invidiez, spuse Alice, când se opriră în vârful dealului pentru a se uita la cei care-şi manevrau zmeiele. Este grozav să poţi veni aici la fiecare sfârşit de săptămână şi să faci ce facem acum.

— Mă invidiezi, se miră Emily râzând. Uită-te la tine, Alice, trăieşti într-o casă al dracului de frumoasă în Belgravia, în timp ce eu locuiesc într-un apartament micuţ, cu un singur dormitor, în Camden. Tu ai un soţ, în timp ce eu sunt încă nefericită şi singură; unicul meu Făt-Frumos statornic este Humphrey. Ca să nu mai spun că duci o viaţă senzaţională pe când eu ies în serile bune la afurisitele Marine Ices sau Chalk Farm Road. Pe lângă asta, tu ai apărut în *Taâler*, iar eu nu-mi văd numele în ziare decât în rarele ocazii când se obosesc să-mi publice articolele. Şi atunci de ce mă invidiezi?

— Pentru că ai atâta libertate. Tu poţi să faci ceea ce îţi place, oricând ai chef. Poţi veni pe Primrose Hill în fiecare zi ca să te plimbi cu Humphrey sau să mergi oriunde îţi place.

— Şi tu nu poţi face toate astea?

— Nu, nu pot, spuse Alice dând din cap. Eu nu pot avea un Humphrey, pentru că stilul nostru de viaţă nu

permite existenţa unui câine. Nu avem grădină, locuim în oraş şi suntem tot timpul plecaţi. Iar Joe detestă animalele.

— Da, ştiu. Îi detesta pe Molly şi pe Paolo, nu-i aşa?

— Dumnezeule, şi încă cum! Sărmanii mei pisoiaşi. S-a prefăcut că îi suportă până m-a cerut în căsătorie şi apoi m-a pus să aleg între el şi ei, spuse Alice oftând. Cel puţin le-am găsit o casă bună. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru aceste mici bucurii.

— Nu am spus noi întotdeauna că nu poţi avea încredere într-un bărbat căruia nu-i plac animalele?

— Nu-mi aminti, pufni Alice. Dar lăsând animalele la o parte, Joe nu ar veni niciodată aici. El nu înţelege ce rost are plimbatul de dragul plimbării. De fapt, Alice începu să râdă, cred că este alergic la natură.

— Dumnezeule! Iar tu erai o fată care credea că o să se stabilească într-o căsuţă cu acoperiş tradiţional de nuiele, în Cotswolds. Parcă voiai să ai cai şi găini.

— Aha. Şi parcă tu voiai că te căsătoreşti cu un milionar, nu-i aşa?

— Aha. La naiba. Cum de s-a întâmplat ca tu să trăieşti viaţa mea, iar eu pe a ta?

— Bună întrebare. Vrei să facem schimb? întrebă Alice zâmbind.

— Cu condiţia să-l păstrez pe Harry.

— Nici gând. Dacă vrei să facem schimb trebuie ca tu să-l iei pe Joe, iar eu pe Harry.

— Nici măcar nu l-ai cunoscut pe Harry, de unde ştii că o să-ţi placă?

— Un bărbat care dresează câini? Sunt deja îndrăgostită de el. Nu poate fi rău!

— Atunci, pot să-ţi pun o întrebare? De ce te-ai *căsătorit* cu Joe?

Era o întrebare pe care Alice şi-o pusese mereu de-a lungul anilor. Când Joe este tandru şi drăgăstos, i se pare că ştie de ce s-a căsătorit cu el, dar când devine distant şi absent nu mai are nicio motivaţie.

Chiar şi atunci când se comportă ca un soţ perfect, Alice se îndoieşte de viaţa pe care o duce, pentru că ştie că Emily are perfectă dreptate: nu trăieşte viaţa la care visase.

Uneori se consideră aproape fericită. Se poate amuza cu stilul ei de viaţă, în ciuda superficialităţii acestuia (de care este foarte conştientă). Poate aprecia restaurantele mondene, oamenii frumoşi, şirul nesfârşit de cocteiluri şi canapes. Îşi priveşte soţul şi se gândeşte că este cel mai minunat om din lume şi că fericirea ei depinde de prezenţa lui.

Alteori îşi zice că visele sunt doar atât: vise. Că transpunerea lor în viaţă, dacă s-ar petrece vreodată, n-ar corespunde felului în care existau în imaginaţia ei.

Într-o zi ar putea să vrea să fugă. Se întreabă dacă ar reuşi singură. Slavă Domnului că nu au copii (Joe nu vrea copii, cel puţin în următorii cinci ani, pentru ca ei să se poată bucura de viaţa în cuplu, s-o şteargă în Italia, sau Franţa, sau Spania când au chef, fără să trebuiască să-şi facă griji pentru copii).

Cei cinci ani trecuseră, iar Alice aşteaptă momentul potrivit pentru a aduce iar vorba despre copii. Are deja treizeci şi cinci de ani şi a depăşit mult vârsta la care se voia mamă pentru prima dată, iar timpul nu este de partea ei.

În zilele proaste, Alice se gândeşte să plece, să ia doar o valiză, cu lucruri strict necesare, şi să se stabilească undeva la ţară, cât mai departe de lumea în care trăieşte acum.

În nopţile când Joe este absent, fizic sau emoţional, stă întinsă în pat şi se gândeşte să divorţeze. Nu mai plânge, pur şi simplu stă întinsă şi visează la o altă Alice, o Alice care nu este o „soţie trofeu”.

Când ieşise pentru prima oară în oraş cu Joe, care a dus-o la un restaurant bun, a copleşit-o cu daruri, a strâns-o în braţe dimineaţa şi i-a spus că este drăguţă, a simţit că a păşit din viaţa ci cam plicticoasă într-un film. Totul

devenise dintr-odată atât de pasionant, încât a lăsat-o în urmă pe vechea Alice, fără să se uite înapoi. Nu credea că va mai avea nevoie de vechea Alice, nu credea că mai *este* acea femeie.

— Joe mă iubeşte, îi spuse lui Emily, încercând să-şi justifice căsătoria. Şi îl iubesc şi eu.

— Asta este de ajuns?

— Nu ştiu, dar cred că ar trebui să fie.

Emily ştie când trebuie s-o lase pur şi simplu în pace şi schimbă repede subiectul.

— Nu-mi vine să cred că o să-l cunoşti pe Harry! Am nişte emoţii! Unde crezi că ar trebui să luăm cina?

— Ai veni în centrul oraşului, chiar dacă este sâmbătă seara, ca să mergem în vreun loc deosebit?

— Sigur că o să venim în oraş, numai să nu fie prea scump. Dresorii de câini nu sunt bancheri.

— Ştiu, ştiu. Sigur nu o să fie prea scump. Lasă-mă să mă gândesc la un loc şi am să-ţi spun.

— Bună, draga mea, rosti Joe la telefon, în timp ce Alice conducea încet pe strada Baker, târându-se în spatele unei cozi leneşe, căci mulţimea ieşită la cumpărături aleargă de la Selfridges la Marks & Spencer, în căutarea unui chilipir. Unde eşti?

— Aproape de casă. Am fost cu Emily şi Humphrey.

— Ce drăguţ. Am sunat să-ţi spun că cina din seara asta este anulată, că Eddie are gripă. Dacă vrei putem merge doar noi doi.

— Ştii ce aş vrea cu adevărat? Aş vrea să stăm acasă în seara asta. O să pregătesc ceva delicios pentru cină şi apoi mergem la culcare devreme.

— Mi se pare perfect, spuse Joe zâmbind. Nimic nu-mi place mai mult decât să merg devreme la culcare cu soţia mea. Ajung acasă pe la opt. Te iubesc!

— Eu te iubesc *cel mai mult*!

— Ba eu te iubesc *pe tine* cel mai mult.

Alice zâmbi.

— Bine, spuse Joe începând să râdă şi închise telefonul, după care se întoarse pentru a se uita la o pereche de picioare lungi, aflate la celălalt capăt al biroului.

O femeie înaltă, de vreo treizeci de ani, cu forme voluptuoase alunecă uşor prin faţa biroului lui, cu părul auriu ridicat la spate într-un coc. Femeia poartă un costum mulat de culoarea ciocolatei. Afişează un amestec de senzualitate şi siguranţă de sine, conştientă că toţi bărbaţii de la etaj o privesc. Păşeşte fără să dea atenţie cuiva şi dispare prin uşile duble ale liftului.

— Dumnezeule, se răsuci Joe pe scaun fluierând prelung. Cine mai este şi asta?

Dave ridică privirea la timp ca să vadă spatele blondei, înainte ca uşile liftului să se închidă în urma ei.

— Este noua spărgătoare de ouă a biroului. Josie Mitchell. A fost directoarea Departamentului de risc de la Goldmans, iar aici va fi director pe Pieţele Echitabile de Capital.

— *Aceasta* este Josie Mitchell? Iisuse, mi-am imaginat-o întotdeauna ca pe o vechitură. Nu poate fi noua spărgătoare de ouă a biroului, amice. Ai văzut picioarele alea? Este noua păpuşă a biroului.

Dave privi ostentativ în tavan.

— Vrei să spui, noua păpuşică de birou a lui Joe Chambers. Ai grijă, Joe. Nu este o gâsculiţă. Va trebui să ţii cont de asta. Ştii care au fost primele anul trecut la Goldmans; probabil că a trebuit să plătim o avere pentru a o ademeni să vină la noi.

— O fi venit pentru că a auzit că există alt gen de bărbaţi la Godftey Hamilton Saltz.

Dave pufni în râs.

— Nu-i o gâsculiţă cu care să te culci o dată şi gata. Asta este tot ce îţi spun. Ai grijă!

— Grijă? Este al doilea nume al meu. Şi apoi, nu am nicio intenţie să mă culc cu ea. Sunt un om nou, ca să nu mai spun că sunt şi căsătorit. Asta îmi aminteşte, îşi

consultă ceasul şi ridică din nou receptorul, că trebuie să sun la agenţia de voiaj înainte de a pleca.

Joe formă numărul şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Jackie? Bună, draga mea, sunt eu, Joe. Ai reuşit să rezervi o cameră la Lygon Arms? Da? O, ce bine, eşti o femeie formidabilă, ţi-am spus vreodată?

— Ce e asta? întrebă Alice uitându-se la plicul alb pe care Joe îl puse pe perna ei. Se înfruptaseră din salata de miel cu mentă şi tabbouleh, cu zmeură proaspătă şi zemoasă şi cu îngheţată de casă cu vanilie. Băuseră Bordeaux din 1990 şi câte două espresso fiecare. Apoi s-au dezbrăcat în intimitatea garderobei lor şi s-au reîntâlnit în pat, unde Joe cu zâmbetul acela de „mers la culcare" a luat-o în braţe.

Acum, Joe citea *Financial Times*, în timp ce Alice, întinsă la celălalt capăt al patului, frunzărea ultimul roman despre care vorbea toată lumea.

— Deschide-l, îi spuse Joe, lăsând ziarul ca să o privească.

Alice deschise plicul, din care scoase o broşură a hotelului

Lygon Arms şi o confirmare pe la*, a rezervării unui apartament Charles I, pentru vineri 15 şi sâmbătă 16 aprilie. Sfârşitul de săptămână următor.

— Pentru ce este asta? întrebă ea zâmbind.

— Pentru noi, vom petrece un sfârşit de săptămână romantic, departe de casă. M-am gândit că ţi-ar prinde bine o evadare din viaţa trepidantă a Londrei. Ştiu cât de mult îţi place la ţară, aşa că m-am gândit să-ţi fac o surpriză.

— Oh, ce drăguţ! Alice se întinse ca să-l sărute. Ce surpriză frumoasă! Abia aştept. Ah, nu, izbucni, amintindu-şi că sâmbătă seara trebuie să cineze cu Emily şi Harry. Ce facem cu cina de sâmbătă? Emily şi Harry.

— O lăsăm pe altă dată, spuse Joe. Sunt sigur că n-o să se supere.

— Dar mereu o las pe altă dată pe Emily, se plânse

Alice, iar ea este atât de încântată şi, oricum, abia aştept să-l cunosc pe Harry. Nu putem să schimbăm rezervarea? Mai bine mergem în weekend-ul următor.

— În niciun caz. Deja am organizat totul şi nu pot să schimb. Îţi spun eu că Emily o să înţeleagă.

— Ea întotdeauna înţelege, dar eu i-am promis că nu o să mai fac asta. Nu putem merge.

— Alice, eşti nechibzuită. Dacă anulăm acum rezervarea tot va trebui să plătim, ceea ce ar fi o prostie. Nu renunţ la rezervare.

— Bine, atunci hai să-i luăm cu noi.

— Şi cine o să plătească?

— Tu. O să fie cadoul de ziua mea.

— Dar ziua ta este abia în mai.

— Ştiu. Poţi să-l consideri un cadou în avans.

— Alice, ideea adestâi sfffşit de săptămână era ca noi doi să petrecem puţin timp împreună.

— Dar îţi place Emily şi, oricum, ne distrăm întotdeauna mai bine când suntem împreună cu prietenii. (Asta nu este neapărat valabil în cazul lui Alice, dar ştie că Joe se simte mai bine într-un grup)

Joe dădu din umeri în semn de aprobare.

— Bine atunci, spuse el, văzând cât de fericită era Alice. Poţi să-i suni mâine.

— Sper să vină, exclamă Alice veselă. Nu au făcut sex până acum, s-ar putea să fie puţin nepotrivit.

— Nu au făcut sex până acum? Păi asta o să fie o ocazie minunată pentru ei. Emily ar trebui să plătească pentru mine, nu invers. Apoi, Joe împături ziarul şi se întinse ca să stingă veioza.

Joe îşi face loc printre băieţii de oraş îngrămădiţi în jurul barului şi reuşeşte să capteze atenţia barmanului.

— Două Cosmopolitan, două pahare de whisky, fără gheaţă, şi un pahar de bitter, strigă el, pronunţând fiecare cuvânt cu grijă, ca să fie auzit peste rumoarea specifică unei seri de vineri.

Ca în fiecare vineri la ora şase după-amiază, Comey & Barrow este plin. Jachetele atârnă pe speteaza scaunelor, cravatele sunt desfăcute, iar bărbaţii şi femeile care pulsează banii prin inima financiară a ţării pot, în sfârşit, să bea ceva şi să se relaxeze.

O merită din plin. Cei mai mulţi dintre ei stau la biroul lor de luni până vineri, la şase după-amiaza, iar mulţi se pot considera norocoşi dacă ajung acasă înainte de ora zece. Nesfârşitele ore suplimentare sunt suportate de promisiunea, nu întotdeauna îndeplinită, a unui bonus absurd de mare în ianuarie şi de conştiinţa că, dacă munceşti din greu, te poţi pensiona mai devreme.

Joe duse băuturile la o masă zgomotoasă din colţ. Dave îşi scurge paharul pentru a face loc altuia plin. Îi urmară exemplul toţi în afară de Josie, care a refuzat încă un Cosmopolitan. Ea n-a ţinut cu orice preţ să fie acolo, dar trebuie să-şi cunoască colegii, pentru că nu-şi poate permite să fie considerată arogantă sau distantă. În plus, ştie că paharul de vineri seara, după serviciu, este cel mai potrivit moment pentru a demonstra că este una de-a lor.

Că Josie Mitchell este sau nu una de-a lor nu-l preocupă pe Joe. O urmărise în ultimele zile, privind peste birou, iar interesul lui crescuse văzând că ea nu părea să-l observe. Nu privise niciodată în direcţia lui.

Prezenţa ei la reuniunea din acea după-amiază l-a determinat să apeleze la tot farmecul de care era capabil pentru a se prezenta. Joe rămase surprins de răceala şi de lipsa ei de interes, aşa că s-a mirat foarte tare când ea a fost de acord să-i însoţească, pe el şi pe ceilalţi, la bar.

Bineînţeles că Joe era inspirat de aparenta ei lipsă de interes, îi plăceau femeile reci şi le considera ca pe o provocare. În consecinţă, a făcut astfel încât să stea chiar lângă ea.

Pentru moment o ignoră, vorbind cu ceilalţi colegi. Era răbdător, pentru că nu se îndoia că va veni şi timpul lui, ceva mai târziu, în aceeaşi seară, că va reuşi să topească aparenţa ei de gheaţă, şi va descoperi dacă este

într-adevăr aşa de interesantă precum pare.

— Eu am plecat, spuse Dave scurgându-şi cel de-al treilea pahar de bere, după care se ridică să-şi ia jacheta. Trebuie să merg acasă la nevastă. Vii? adăugă zâmbindu-i lui Joe cu înţeles, pentru că intuise ce planuri avea acesta.

Joe îi arătă paharul plin de whisky şi spuse:

— Nu încă, mie îmi mai trebuie un pahar sau două ca să mă relaxez.

— Ar trebui să plec şi eu, spuse Sarah ridicându-se. În câteva minute Joe şi Josie rămaseră singuri la masă.

— Ar trebui să plec, zise Josie, ridicându-se şi zâmbindu-i lui Joe pentru prima oară în săptămâna aceea.

— Rămâi măcar până îţi termini băutura. Joe arătă spre Cosmopolitanul ei neatins. Nu poţi risipi un Cosmopolitan bun.

Josie se uită la ceas şi oftă. În fond, nu are de ce să se grăbească să ajungă acasă, în apartamentul sobru din Chelsea, unde o aştepta o sticlă rece de Chardonnay şi *Patrick Kielty Almostlive*. Şi era mai plăcut să stai în acest colţ tihnit dintr-un bar aglomerat, într-o seară de vineri. Şi apoi, nu este decât un Cosmopolitan şi ocazia de a vedea dacă Joe Chambers este aşa cum auzise.

La naiba, nu-i decât un pahar. Ce-i rău în asta?

Emily a refuzat categoric să-l lase pe Joe să plătească pentru ea şi pentru Harry ca să meargă la Lygon Arms, mai ales că are o căsuţă perfectă la ţară, unde ar putea merge toţi patru. După cum i-a spus lui Alice, nu este grandioasă, iar mâncarea nu va fi ca cea din Lygon Arms, asta dacă Alice nu se oferă să se ocupe de bucătărie. În orice caz, este mai ieftin şi se vor simţi la fel de bine.

Aşa că iată-i pe Emily şi pe Harry, într-o după-amiază de vineri, stând în holul casei lui Alice, în drum spre căsuţa de la ţară. Harry aproape că a rămas cu gura căscată, în timp ce se uită în jur, uimit de tavanul înalt, pereţii de sticlă şi dimensiunile uluitoare ale camerelor.

— La naiba! exclamă acesta.

— Da, ştiu. Bine ai venit în muzeul meu, îi spuse Alice

începând să râdă.

— Este incredibil, zise Harry, când îşi recapătă glasul. Nu am văzut în viaţa mea aşa ceva.

— Te obişnuieşti după o vreme, spuse Emily. Şi acum, salut-o pe cea mai bună prietenă a mea – Alice.

— Dumnezeule, scuză-mă, zâmbi Harry şi îi întinse mâna. Nu-mi vine să cred cât de nepoliticos pot fi. Eu sunt Harry, mă bucur să te cunosc, Alice.

— Bună, Harry. Alice îl plăcu imediat. Bărbatul avea o privire blândă, dinţi frumoşi şi o strângere de mână puternică. Da, este bun pentru Emily. Vreţi o cafea, sau ceva de băut înainte să mergem?

— Vrei să vezi casa? îl întrebă Emily pe Harry. Acesta se uită în jur. Alice poate să fie ghid, dacă vrei. Câini pot sta singuri afară câteva minute.

— Nu cerem decât cinci lire pentru un tur, sau şase, dacă vreţi şi cafea.

— O să-ţi propun o afacere, spuse Harry începând să râdă. Dacă îmi faci turul casei, o să conduc eu.

— Vrei să spui că trebuie să renunţ la taxa de cinci lire?

— Preţul meu ca şofer este de două ori mai mare, zise Harry indignat.

— Bine. Ne-am înţeles! Alice zâmbi şi urcă scările, făcându-le semn să o urmeze.

— Vezi? Emily îi sufla la ureche lui Alice. Ţi-am spus că o să-ţi placă.

Alice nu era aşa cum se aşteptase el. Emily îi vorbise despre sofisticata ei prietenă şi îi arătase fotografii în care erau împreună. Le-a văzut pe cele două fetiţe cu corzile de sărit în mână şi apoi pe o plajă, cu mâinile în jurul genunchilor, zâmbind, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare uriaşi. Într-o fotografie mai recentă, Emily avea acelaşi păr vâlvoi şi acelaşi zâmbet larg, însă Alice arăta complet diferit.

— Este aceeaşi fată? întrebase uimit, uitându-se la fotografiile pe care Emily le făcuse la cina de ziua ei cu un

an în urmă. Alice era seducător de frumoasă şi zâmbea aparatului de fotografiat, care nu reuşea să-i ascundă tristeţea ce i se citea în ochi.

Îi plăcea femeia din fotografiile mai vechi, ar fi putut să-şi imagineze cum este.

— O să-ţi placă Alice, îi spusese Emily fericită, dar, văzând cum s-a transformat, avea îndoieli.

Mai cunoscuse femei bine întreţinute ca Alice. Erau acelea care cumpărau câini de rasă de la crescători şi apoi îi lăsau să crească la dresori, refuzând să-i ţină în casă înainte ca cineva să-i educe. Îi tratau ca pe nişte accesorii, cumpărindu-le cele mai noi echipamente la modă, dar nu petreceau suficient timp în compania lor ca să-i cunoască sau ca să înţeleagă relaţia unică dintre câine şi stăpân.

Dacă Alice are un câine, îşi zise el, trebuie să fie un Bichon Frise. Sau un pudel maltez. În niciun caz un câine ca Humphrey, pe care el îl adora deja. Şi nici unul ca Dharma lui, o corcitură de collie, luată tot de la adăpost.

Avea convingerea că ştie la ce trebuie să se aştepte şi începuse să se gândească cu groază la acel sfârşit de săptămână. Joe părea a fi un ticălos de primă clasă, iar Alice o vacă răsfăţată, chiar dacă Emily jurase că nu era aşa şi că nu trebuie să judeci o carte după copertă.

În general, Harry încercase să nu se încurce cu stăpânele animalelor lui, dar avea întotdeauna tendinţa să-i prefere pe cei care au salvat nişte câinii şi nu i-au cumpărat de la crescătorii. Emily râdea în gura mare când Humphrey provoca o întreagă harababură la lecţie şi a fost încântat când ea a acceptat să meargă împreună la o cafenea.

Emily era amuzantă şi el descoperi că abia aştepta lecţia următoare, ca să o vadă din nou. Cu o săptămână în urmă o sărutase, luând-o prin surprindere în timp ce ţinea câte o cană de Nescafe în fiecare mână. A profitând de moment, ştiind că nu mai poate aştepta.

Emily a făcut apoi un pas înapoi, zâmbindu-i, cu cănile de cafea în mână.

— Mă întrebam când o să ajungi şi la asta.

Apoi au petrecut următoarele două ore sărutându-se pe canapea.

— Nu încă, i-a şoptit ea, când el a încercat să meargă mai departe. Nu sunt pregătită.

Au petrecut împreună ziua de joi, iar sâmbătă seara s-au dus la cinema, după care au mâncat o pizza în oraş şi au băut o cafea la el acasă. Cea mai mare parte din ziua de duminică şi-au petrecut-o plimbând câinii la Heath, iar luni, când Harry intenţionase să facă o pauză, s-a trezit sunând-o pe Emily, ca s-o întrebe ce facelaprânz.

Treaba poate să aştepte, şi-a spus Emily ieşind în fugă pe uşă ca să-l întâlnească la Nando, să mănânce pui la grătar şi mai mult iaurt îngheţat decât mâncase vreodată în viaţa ei.

Luni seară au hotărât să meargă la culcare devreme, aşa că, în loc să se întâlnească pentru cină, au vorbit la telefon două ore şi jumătate, spunându-şi cu regret noapte bună, la douăsprezece fără un sfert. Abia atunci Emily l-a invitat, timidă, să petreacă sfârşitul de săptămână la Brianden.

Harry a spus imediat da, a râs cu poftă de provenienţa numelui Brianden şi s-a rugat de colegi să-l înlocuiască la lecţiile din acel sfârşit de săptămână.

Chiar dacă Harry nu voia să grăbească lucrurile, se simţea prea bine pentru a se juca, sau pentru a se preface că este mai puţin interesat decât era în realitate. Nu mai avusese o relaţie serioasă de multă vreme, şi nici nu mai cunoscuse pe cineva ca Emily de ceva timp. Aştepta cu nerăbdare sfârşitul de săptămână, când relaţia lor urma să se concretizeze şi abia aştepta să se trezească dimineaţa şi să o vadă pe Emily dormind lângă el.

— Eşti sigură că nu te deranjează? întreabă Harry, uitându-se îngrijorat la portbagajul acoperit de urme de lăbuţe pline de noroi. Ţi-au murdărit maşina, dar o s-o curăţ când ajungem la ţară.

— Nu fi copil, răspunse Alice, urcându-se la volan.

Este o maşină de teren. Se presupune că trebuie să fie murdară. Emily şi Harry izbucniră în râs văzând podeaua portbagajului, udată de Humphrey şi Dharma care descoperiseră o băltoacă mare în faţa casei lui Alice.

— O să stau în spate, se oferi Emily. Harry are picioare mai lungi şi îi trebuie mai mult spaţiu. Dar, avertiză ea ridicând degetul, trebuie să am un cuvânt de spus în privinţa postului de radio pe care o să-l ascultăm. Dacă mă ignoraţi, refuz să vă arăt drumul.

— Kiss FM, sugeră Harry.

— Nu, strigară Alice şi Emily în cor.

— Parcă spuneai că o să-mi placă de el, se întoarse Alice către Emily. Nu mi-ai spus că ascultă Kiss FM.

— Nu-i ascult, mormăi Harry. Voiam doar să par modern. Magic?

— Da! aprobară fetele.

Cinci minute mai târziu Humphrey şi Dharma zăceau tolăniţi pe podeaua portbagajului; Harry ofta cu capul sprijinit de geam, în timp ce Alice şi Emily cântau cât le ţinea gura *„I've been through the desert on a horse with no name...”*

Cincisprezece minute mai târziu, se aflau pe autostrada A40. Alice, Emily şi Harry răcneau, ţinându-i isonul lui Marvin Gaye. *„Let's get it on*... mmm *Iloveya...”*

— *„Inhe spirit movesyou,* let *me groove you”*, croncăni Harry cu ochii închişi, intrându-şi cu totul în rol. Când îi deschise, fetele îl priveau râzând.

— Oh, ce bine cânţi, îl tachină Alice. Te-ai gândit vreodată să-ţi schimbi meseria?

— *„You know”*, falsă Harry în gura mare, *„whatl în talkingabout!”*

— Se spune că eşti excepţional de inteligentă şi, adaugă Joe după o pauză, o spărgătoare de ouă. Se întrebă dacă ar trebui sau nu să adauge: şi frumoasă. Era frumoasă, desigur, dar ceva îi spunea că nu-i convine să tot audă asta şi că ar fi în avantajul lui să-i vorbească despre alte calităţi.

— O spărgătoare de ouă? întrebă Josie zâmbind. Este prima oară când cineva are curajul să mi-o spună verde-n faţă.

— Nu e părerea mea. Ţi-am spus doar că te bucuri de reputaţia asta. Te deranjează, sau, după cum bănuiesc, te flatează?

— Hai să spunem că prefer să calc peste oameni, decât să-mi facă ei asta mie.

— Nu mă surprinde.

— Dar tu? Se întoarse ca să-l privească în ochi, pentru că după trei Cosmopolitan devenise mai îndrăzneaţă. Se spune că-ţi înşeli tot timpul nevasta. Te deranjează, sau te flatează?

— Dumnezeule! exclamă Joe sincer descumpănit, pentru că lui îi plăcea să fie considerat un seducător, nu un adulterin în serie. Suna mult prea sordid şi, pe lângă asta, implica mariajul lui, iar el se străduia să o ţină pe Alice departe de activităţiisale extraconj ugale. Doar nu vorbeşti serios! Adulterin în serie? Dar asta este îngrozitor.

— Sunt de acord. Sună îngrozitor. Dar, este adevărat?

Joe oftă, întrebându-se ce strategie să adopte. Să fie fermecător de jignit şi să pretindă că este un soţ fidel, dar că nu a mai cunoscut până acum o femeie ca ea? Nu. Probabil că l-ar da afară pe uşă imediat.

Să fie sincer şi să-i spună că îşi iubeşte soţia, dar că sexul este sex şi că cele două nu au nicio legătură una cu cealaltă?

Sau să-i spună că are o căsnicie nefericită, că el şi soţia lui nu se mai culcă împreună şi că rămâne cu ea pentru că nu ar putea să o rănească, dar că despărţirea e doar o chestiune de timp?

Joe îşi dădu seama că este interesată. Au dezgheţat-o paharele de Cosmopolitan şi acum corpul ei o trădează. S-a întors ca să stea cu faţa la el, şi desenează, cu degetul arătător, cercuri pe marginea paharului său de cocteil, ambindu-i îmbietor.

Iisuse, s-ar putea culca cu ea chiar acum. Este

evident interesată, dar trebuie să-şi joace bine cărţile, să facă alegerea potrivită, altfel va pierde totul.

— Sunt căsătorit de cinci ani, spuse Joe încet, fără a o privi pe Josie, străduindu-se să fie cât mai sincer cu putinţă, iar primii trei au fost fantastici. Soţia mea este o femeie minunată, dar în ultimii doi ani am fost amândoi incredibil de nefericiţi. Nu înseamnă că nu o iubesc, ci…

Josie începu să râdă zgomotos, întrerupând confesiunea lui

Joe.

— Lasă-mă să ghicesc, pur şi simplu nu mai eşti *îndrăgostit* de ea şi vrei să divorţezi, dar tu nu doreşti s-o faci să sufere.

— Da, cum ţi-ai dat seama?

— Te-am mai întâlnit, dădu din cap Josie.

— M-am mai culcat cu tine. Dumnezeule, am mai fost îndrăgostită de tine. Îţi închipui cumva că femeile o să te creadă? Este cel mai patetic lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Dar este adevărat! protestă Joe, ruşinat că s-a dat aşa repede de gol, şi în acelaşi timp furios că alesese strategia greşită.

— Da, iar eu sunt virgină, râse Josie cu ironie.

Joe se relaxă şi reveni la tactica obişnuită.

— Ei haide, spuse el, apelând la tot farmecul de care era capabil, nu te cred. Ai afirmat că te-ai mai culcat cu mine. Bineînţeles că a fost o minciună, pentru că eu n-aş fi putut uita o femeie ca tine.

— Ador restaurantele din benzinării, anunţă Alice, la câteva minute după ce trecură de Oxford.

— Ăă, de ce? întrebă Harry neîncrezător.

— Îmi place mâncarea pe care o servesc. Cartofi prăjiţi cu ouă, cârnaţi cu cartofi prăjiţi. Mmmm, adaugă, lingându-se pe buze.

— Ţi-am spus eu, în adâncul sufletului a rămas una de-a noastră, zâmbi Emily.

— Vrei să spui că nu eşti genul de fată care mănâncă salată fără sos?

— Ba, sunt, spuse Alice prefăcându-se indignată. Dar fata care mănâncă salata fără sos este doar o aparenţă care ascunde porcul lacom de dedesubt.

— Vrei să ne oprim şi să mâncăm nişte cartofi prăjiţi cu ouă? întreabă Harry amuzat, deşi era încă neîncrezător.

— Bine, la următoarea benzinărie.

— Am o idee şi mai bună, anunţă Emily triumfătoare. Dacă mai mergem zece minute, găsim un Little Chef!

— Perfect, zâmbi Harry. Alice mâncând cartofi prăjiţi cu ouă, înecaţi în ketchup. Trebuie s-o văd p-asta.

— Cine a spus ceva despre ketchup? Alice se încruntă.

— Dacă tot o faci, spuse Harry, fă-o cum trebuie.

Alice se lasă pe spătarul scaunului şi îşi deschise nasturele jeanşilor.

— Ăsta, anunţă ea, a fost un prânz dezgustător. A fost aşa de gras că mă simt pe dinăuntru ca un filtru de ulei. Delicios.

— Nu-mi vine să cred cât ai putut să mănânci, zise Emily aflată încă în acea fază a relaţiei când te prefaci că nu mănânci. Se jucase cu oul şi cu cartofii prăjiţi, prefăcându-se că nu îi este foame. Dat fiind faptul că urma noaptea *cea mare*, nici nu mai avea poftă de mâncare.

— Nu-mi vine să cred cât ai putut să mănânci, spune şi Harry, dând din cap. Şi eşti aşa de slabă. Dumnezeule, unde intră atâta mâncare?

— Aici, răspunse Alice râzând, şi ridică o gheată. Se duce totul în degetul mare de la picior.

— Cu ce tren vine Joe? întrebă Emily uitându-se la ceas. Ştii la ce oră ajunge?

Alice ridică din umeri. Sătulă şi fericită, era prima oară când nu o deranja că Joe lipsea. Se putea relaxa şi simţi bine, fără să se întrebe dacă Joe este fericit. Se înţelegea de minime cu prietenul lui Emily.

— Cui îi pasă, spuse Alice râzând, convinsă că Joe va fi prins, ca întotdeauna, în vreo întâlnire pe undeva. Chiar dacă promisese că va ajunge până la ora opt seara, cel mai probabil îşi va face apariţia cu o oră şi jumătate mai târziu. Vine el, până la urmă, îi linişti ea şi o porni spre uşă.

— Dacă vrei, pot să conduc eu, spuse Harry când ajunseră la maşină.

— Bine. Alice îi dădu cheile, fără să-i pese dacă are sau nu asigurare. Joe nu ar lăsa niciodată pe altcineva să conducă maşina, nici măcar pe prietenul lui Emily. *Mai ales* pe noul prieten al lui Emily.

Alice se urcă în spate şi se întinse pe banchetă.

— Treziţi-mă când ajungem, spuse căscând, înainte să închidă ochii şi să aţipească fericită.

fie vrea să-ţi spun că este frumos, zise Harry strângând din ochi, ca să se uite mai bine prin parbriz, în timp ce trăgea maşina în faţa casei, dar nu văd nimic.

— Asta pentru că suntem la ţară, spuse Emily. Trezeşte-te, Alice, am ajuns.

Emily bâjbâia pe întuneric căutând cheia şi reuşi într-un târziu să deschidă uşa. Trecu grăbită prin toate camerele şi aprinse luminile în timp ce Alice şi Harry tremurau de frig în faţa casei, aşteptând câinii să se uşureze după călătorie.

Când Humphrey şi Dharma şi-au terminat treaba, focul ardea în şemineu şi apa clocotea în ibricul de pe plită.

Alice nu mai fusese la Brianden de multă, foarte multă vreme şi se opri, uimită de schimbările făcute de Emily, care transformase o casă urâtă din anii optzeci într-un cămin primitor.

Covorul roz ca somonul dispăruse şi fusese înlocuit cu altul, ţesut dintr-o lână de culoarea mierii. O canapea moale trona în faţa şemineului, iar un fotoliu roşu era înghesuit în colţ. Sub fereastră era o masă mare din lemn de stejar, pe care Emily o găsise în Stow.

Emily tocmai aprindea lumânările din sfeşnicele înalte

de argint de pe masă, fără să-şi facă griji că ar putea fi un gest exagerat.

Bucătăria era vopsită în alb lucios, mânerele sertarelor erau argintii, iar dulapurile tapetate cu Formica asemănătoare granitului. Emily găsise un tâmplar care-i făcuse uşi la dulapuri, şi le vopsise într-un galben pal şi luminos. Masa pentru gătit era acoperită cu un blat gros de lemn.

La un capăt al încăperii era o masă lungă, lustruită, înconjurată de scaune desperecheate, pe care Emily le adunase din diverse locuri. Niciunul nu se potrivea cu celălalt, dar împreună aveau un aspect plăcut.

Pereţii erau acoperiţi cu fotografiile înrămate ale familiei sau prietenilor şi cu picturi micuţe pe care le adunase de prin galeriile din zonă. Era cald. Atmosfera era primitoare, aşa cum ar trebui să fie orice bucătărie, adică inima casei.

Harry aduse înăuntru sacoşele cu cumpărături, de la un supermarket *en route*, şi le puse pe masa din bucătărie. Alice începu să desfacă pungile ca un expert şi puse fiecare lucru la locul lui. Emily aşeză trei căni de ceai supradimensionate pe o tavă, împreună cu un pachet de biscuiţi, pe care îl desfăcu cu dinţii; apoi scutură biscuiţii pe o farfurie.

— Haide, poţi să despachetezi mai târziu. Emily duse tava în sufragerie şi o puse uşor pe măsuţa de cafea, după care se aruncă pe canapea.

Alice luă o cană, se aşeză lângă Emily, îşi aruncă cât colo ghetele şi îşi adună picioarele sub ea, în timp ce Harry se aşeză pe fotoliu.

— Este aşa de frumos aici, spuse Alice privind în jur. Nu-mi vine să cred cum ai transformat casa de când nu am mai fost aici. Este uimitor.

— Eu nu am mai fost aici, zise Harry, dar trebuie să recunosc că e frumoasă. Parcă spuneai că seamănă cu o primărie modernă.

— Aşa-i, râse Emily. Aşteaptă până dimineaţă, să vezi

cum arată exteriorul. Interiorul arată grozav şi are o vedere incredibilă peste vale. De fiecare dată când vin mă întreb de ce nu petrec mai mult timp aici.

— Nu ştiu cum te poţi întoarce la Londra după ce vii aici, oftă Alice. Dacă ar fi a mea n-aş mai pleca niciodată.

— Dar tu trebuie să ai grijă de muzeul tău, zise Harry zâmbind.

— Dumnezeule, nu-mi aminti.

— Ştiu că n-ai să mă crezi, dar acesta este mai mult stilul lui Alice, îi spuse Emily lui Harry, râzând. Un telefon sună într-una din genţi. Doamne, este al meu, sări Emily şi începu să scotocească în geantă, în timp ce Alice se ridică şi traversă obosită camera apropiindu-se de a ei.

— Nu. Este probabil al meu. Cu siguranţă dragul meu soţ sună să-mi spună că a pierdut trenul şi că nu o să poată ajunge. Scoase telefonul din geantă şi răspunse.

— Bună, draga mea, sunt eu.

— Da, Joe. Ştiu.

— Întâlnirea s-a terminat, dar clientul vrea să luăm cina împreună, aşa că nu cred că o să ajung în seara asta. Cred că ar fi mai bine să dorm acasă şi să iau primul tren mâine dimineaţă.

— Bine, spuse Alice pe un ton rece.

— Alice, nu-mi vorbi aşa. Ne vedem mâine. Să ai o seară frumoasă.

— Da, şi tu.

— La revedere.

Alice oftă şi închise telefonul înainte ca el să-i spună că o iubeşte.

Joe închise telefonul, zâmbind în sinea lui, şi se îndreptă către bar. Era sigur că norocul va fi de partea lui în seara aceea şi o va cuceri pe regina gheţii.

Petrecură ultimele două ore vorbind. Joe învăţase lecţia şi evită să mai vorbească despre sine şi despre căsnicia sa, lăsând-o pe ea să se destăinuie. O întrebă despre cariera ei, despre părerile şi ambiţiile ei. Probabil

că Josie nu era proastă, însă se simţea flatată de atenţia plină de interes pe care i-o acorda Joe şi, după câteva pahare de alcool, se mai îmblânzi.

Joe îşi apropie puţin câte puţin scaunul de al ei, se apleca mai mult către ea, ca să audă mai bine, iar Josie constată surprinsă că răspunde avansurilor. Trecuse multă vreme de când nu-şi mai permisese să se lase atrasă de cineva. Chiar dacă asta nu o să ducă la nimic, îşi zise ea. Faptul că este căsătorit şi că lucrează împreună este o reţetă sigură pentru un dezastru, însă era mai distractiv să se afle aici, cu un bărbat atrăgător, decât acasă, singură.

Ce era rău în asta?

Josie Michell nu ajunsese manager de departament la Godfreys distrându-se. Intrase în programul de instruire al analiştilor de la compania Godfreys imediat după facultate şi învăţase foarte repede că pentru a ajunge în vârful piramidei trebuia să uite de prieteni, de iubiţi, de viaţa socială şi să se concentreze exclusiv asupra carierei.

Asta nu înseamnă că n-a avut o relaţie, dar iubiţii ei nu i-au putut niciodată înţelege devotamentul pentru muncă, dorinţa de a obţine succes şi nu au acceptat să fie pe locul doi. Singurul care a înţeles a fost James, director general la Schroder Salomon Smith Barney. Muncea la fel de mult ca şi ea, dar ştia să păstreze un echilibru şi, pentru o vreme, a reuşit s-o facă să uite că munca era cel mai important lucru din viaţa ei. Pentru Josie, o vreme nu a mai contat decât James, iar când James a părăsit-o spunându-i că o iubeşte, dar că nu este pregătit pentru o relaţie serioasă, a jurat că nu va mai face aceeaşi greşeală, că nu va mai permite nimănui să o rănească.

Din clipa aceea a încetat să-i mai pese ce cred oamenii despre ea şi a început să se comporte foarte dur, refuzând amestecul oricărui bărbat în cariera ei. Bineînţeles că mai avea câte o relaţie pasageră, dar s-a asigurat permanent că ea este cea care dictează, că nimeni nu se va mai apropia atât de mult încât s-o rănească sau să-i zdrobească inima.

*

— Îmi cer scuze, spuse Joe trăgându-şi scaunul mai aproape şi atingându-i uşor genunchiul cu al lui. A trebuit să dau un telefon scurt.

— Ca să-i spui soţiei tale că eşti în vreo întâlnire? întrebă Josie amuzată.

— Nu, de fapt i-am spus că sunt cu o colegă extraordinar de inteligentă şi de frumoasă şi că mă simt prea bine ca să plec, aşa că o să ajung acasă târziu.

Josie dădu din cap, conştientă că Joe mai încercase asta cu multe femei. Voia să-i spună că este un nenorocit, că se dă prea uşor de gol, că nu stă de vorbă cu o gâsculiţă gata să cumpere gogoşile pe care le vând toţi bărbaţii însuraţi. Cu toate astea, nu o făcu deoarece simţea fiorul atracţiei, al anticipării. Simţi genunchiul lui Joe atingându-l uşor pe al ei şi fu uimită de valul de căldură care-i trecu pţţn golul pe care îl avea în stomac. Ştia că este ridicol, periculos, Abia începuse să lucreze la Godfrey Hamilton Saltz şi ultimul lucru de care avea nevoie era să se încurce cu cineva de la serviciu. Ar trebui să plece înainte de a ajunge într-o situaţie fără ieşire. Atracţia era puternică, dar instinctul ei de supravieţuire veghea.

— Trebuie să plec, spuse Josie dând din cap. Întinse mâna după jachetă, fără să ia în seamă dezamăgirea ce se putea citi pe chipul lui Joe.

— Unde locuieşti?

— În Chelsea.

Faţa lui Joe se lumină. O să fie mai uşor decât crezuse.

— Eu locuiesc în Belgravia, deci putem să luăm un taxi împreună.

Alice preparase batog afumat, o salată mixtă uriaşă şi făcuse pâine de casă la cuptor. După masă, Hany a spălat vasele.

Emily le-a şters şi, până au terminat cu totul, băuseră deja două sticle de vin.

Câinii stăteau întinşi în faţa şemineului când Harry se

oferi să-i plimbe înainte de culcare. Se îmbrăcă, îşi trase o căciulă de lână peste părul ondulat („Să nu spuneţi că nu am venit pregătit. *4) şi scutură lesele pentru a chema câinii.

Alice şi Emily îi făcură cu mâna. În timp ce uşa se închise cu zgomot în urma lui, Emily vorbi cu o voce ce trăda curiozitate:

— Ei, cum ţi se pare?

— Casa este grozavă, ţi-am spus.

Emily îi trase lui Alice un ghiont.

— Au!

— Îmi pare rău, dar ştii că nu despre casă întrebam. Cum ţi se pare Harry?

— Harry este grozav.

— Nu-i aşa? oftă Emily fericită.

Se lăsă o scurtă tăcere, după care Emily îi făcu semn cu capul.

— Hai, spune-mi ce găseşti grozav la el?

— Ei, ştii tu!

— Dar vreau să aud de ce ţi se pare grozav.

— Pentru că este glumeţ.

— Aşa este, confirmă Emily cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

— Da. Şi are un zâmbet frumos.

— *Nu-i aşa*? Ţi-am spus eu că are un zâmbet frumos.

— Da, şi ai avut dreptate.

Se lasă iar tăcerea.

— Şi mai ce?

— Îi pasă cu adevărat de oameni şi este interesant.

— *Ştiu asta*, şi-mi place la nebunie.

— Se pricepe să pregătească batogul.

— *Da*, poate să şi gătească.

— Iubeşte animalele! încheie Alice fără să mai ştie ce lucruri grozave ar mai putea spune despre el.

— Cum nu se poate mai mult.

— Da, şi cam asta este totul, râse Alice. Pare să fie aproape perfect.

— Chiar aşa

— Dar trebuie să fie şi ceva în neregulă cu el, adăugă gânditoare Alice. Nimeni nu este perfect. Poate că are picioare prea subţiri.

— Ah, nu! Este dezgustător, se strâmbă Emily şi începu să râdă.

— Asta trebuie să fie, continuă Alice. Picioare slăbănoage cu degetele lungi şi galbene.

— Doamne, eşti îngrozitoare, îi strigă Emily printre hohote de râs. N-am auzit în viaţa mea ceva mai dezgustător. Nu cred că mai vreau să mă culc cu el.

Uşa din faţă se deschise şi Dharma năvăli în cameră, urmată îndeaproape de Humphrey, în spatele căruia apăru Harry. Emily păli.

— La naiba, îi şopti ea lui Alice, când aceasta se opri din râs, iar Harry urcă scările ca să meargă la toaletă. Crezi că m-a auzit?

— Nu, sunt sigură că nu, chicotrălice. Şi chiar dacă te-a auzit, sunt sigură că nu este aşa de inocent să nu ştie ce urmează în meniu în seara asta.

— Sst, îi făcu semn Emily, auzindu-l pe Harry împiedicându-se în timp ce cobora scara îngustă. Deci, a spus că da, nu-i aşa? zise pe un ton cât se poate de firesc.

— Da, a spus da, îi răspunse Alice privind-o ciudat.

— Oh, ce bine, continuă Emily nefiresc de veselă. Cine are chef să joace *Scrabble*?

Cum nu găsiră jocul de *Scrabble*, se deciseră să joace *Nu te supăra frate*. Părându-li-se prea plictisitor, se hotărâră să încerce o partidă de remy.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Harry se oferi să prepare ceaiul şi dispăru în bucătărie.

Emily se aplecă spre Alice şi îi şopti:

— Cred că este vremea să mergem la culcare.

— Da? întrebă aceasta uitându-se la ceas. Dar abia

este ora zece.

— Al-ice, rosti Emily tărăgănat. A cam venit timpul ca *tu* să mergi la culcare.

— La naiba, ar fi trebuit să-mi dau seama. Mă simt aşa de bine că am uitat cu totul că sunt a cincea roată la căruţă. Doamne, voi vreţi să faceţi dragoste în faţa şemineului, iar eu stau aici ca o bleagă. Îmi pare rău, o să plec imediat.

Alice se ridică şi o porni repede către scară, dar Emily alergă după ea, o prinse de mână şi o trase înapoi pe canapea.

— Nu eşti a cincea roată, îi şopti, ne distrăm toţi de minune şi ar fi ciudat dacă Harry vine cu o cană de ceai pentru tine şi nu te mai găseşte aici. Bea-ţi ceaiul repede şi mergi la culcare.

— Bine. Ce lenjerie porţi?

Emily trase cu urechea ca să verifice dacă Harry era încă în bucătărie şi îşi ridică repede bluza, pentru a lăsa să se vadă un sutien crem, de dantelă.

— Oooh, drăguţ, fluieră Alice admirativ.

— Aşa m-am gândit şi eu. Negrul este puţin cam ostentativ, nu ţi se pare? Este sexy?

— Oh, da. Dacă aş fi bărbat, cu siguranţă te-aş dori.

— De asta te iubesc, îi spuse Emily îmbrăţişând-o scurt. Ştii întotdeauna exact ce să spui.

— Trei căni de ceai, strigă Harry intrând în sufragerie, cu Dharma alergând în jurul lui, însoţită de Humphrey, atraşi de mirosul biscuiţilor Bourbon. Dharma, jos! spuse el şi câinele se execută. Bravo! Se întoarse către Humphrey care se încurcă printre picioarele lui. Humphrey, jos! îi comandă el, dar acesta începu să sară în sus, cu lăbuţele pe coapsele lui. Emily, spuse Harry pe un ton sever, parcă ziceai că aţi mai exersat.

— Ah, da, răspunse ea încurcată. Se pare că va trebui să mai muncim puţin.

Alice se cuibări sub plapumă, cu o carte în mână, zunbindu-şi sieşi. Nu se mai simţise aşa de bine de secole.

Nu-şi mai făcea griji pentru nimeni şi nimic.

Într-un fel, îi este groază de sosirea lui Joe a doua zi. Casa este foarte mică, dar ei trei, Emily, Harry şi Joe, încap perfect, este pe măsura lor. Ea se teme că prezenţa lui Joe le va lua din spaţiu, că va avea iar acel sentiment de claustrofobie pe care-l trăise destul de des în ultima vreme.

În plus, ştie că Joe nu se va simţi bine. Se va plânge de lipsa unui duş, de baia pe care trebuie să o împartă cu ceilalţi, de pat, de *tot*. Ştie deja că va dori să se mute, că va încerca să o convingă să invoce o scuză ca să meargă la un hotel elegant. De data asta, îşi zise Alice, nu se va lăsa convinsă. Pentru prima oară va face ceea ce vrea *ea*.

Jos, Emily şi Harry se sărutau întinşi pe canapea.

— Aşadar, cum ţi se pare Alice? întrebă Emily lovindu-l uşor peste obraz, uimită că a găsit un bărbat atât de minunat, acolo unde se aştepta mai puţin.

— Nu este aşa cum mă aşteptam, răspunse el zâmbind. Este o femeie cu picioarele pe pământ şi foarte drăguţă.

— Aşa-i!

— Cum este soţul ei?

— Îmi place, deşi mă tem că este un mic ticălos, răspunse Emily încruntându-se. Nu are cum să nu-ţi placă, pentru că este incredibil de fermecător, dar şi foarte dominator cu Alice. Sunt sigură că nu îi este fidel.

— De ce să vrea să-şi înşele soţia când este căsătorit cu o femeie ca Alice? întrebă Harry nedumerit.

— Ştiu şi eu? Alice jură că se mulţumeşte să flirteze şi că nu merge mai departe, dar eu nu sunt aşa de sigură. Alice pe care ai cunoscut-o astăzi este adevărata Alice, incredibil de afectuoasă, de naturală şi de veselă, dar o să vezi cum se schimbă în prezenţa lui Joe.

— Cum adică?

— Devine mai tăcută, îl lasă pe Joe să fie în centrul atenţiei şi este mult mai prudentă.

— Crezi că au un mariaj fericit?

— Doamne, nu ştiu. Ştiu numai că nu m-aş fi aşteptat niciodată ca ea să se mărite cu cineva ca Joe şi să aibă o astfel de viaţă, însă cine ştie ce se întâmplă în spatele uşilor închise.

Harry se aplecă să o sărute.

— Destul despre Alice. În clipa asta mă interesezi doar tu.

— Ce bine, şopti Emily în timp ce Harry îi îndepărtă uşor părul ca s-o sărute pe gât. Speram că ai să spui asta.

Taxiul luă cu viteză o curbă şi Josie alunecă brusc peste

Joe.

În interiorul taxiului domnea tăcerea. Josie se întreba dacă n-ar fi trebuit să nu fi băut atât de mult. Cosmopolitan cu câteva ore înainte, în timp ce Joe nu se hotăra dacă ar trebui să meargă acasă la el sau la ea. Vor merge la ea, hotărî el. Oricât de ticălos era, avea întotdeauna grijă să nu aducă nicio femeie acasă, pentru că nu se ştie niciodată ce ar putea lăsa în urma lor, accidental sau cu intenţie.

— Chiar aici pe stânga, spuse Josie, aplecându-se către şofer, îşi luă haina şi geanta, în timp ce Joe se pregătea să coboare. Josie se întoarse către el, ştiind ce are de făcut. În aer pluteau promisiuni, iar ea îl găsea atât de ispititor încât i-ar fi fost uşor să se culce cu el, dacă n-ar fi fost convinsă că greşeşte. Şi era sigură de asta.

— Nu te ridica, pot să merg singură, îl preveni pe un ton ferm.

— Ah! Asta înseamnă că nu mă inviţi să beau o cafea? Joe se aşeză la loc, dezamăgit, dar nu şi descurajat. Dacă nu va fi cu ea în seara asta, atunci va fi în altă seară. Ştia că până la urmă o să obţină ceea ce vrea.

— Nu, nu te invit să bei o cafea, îi zâmbi Josie. Joe se aplecă spre ea şi, în întunericul taxiului, o sărută. O dată, de două ori. Trei sărutări uşoare pe buze. Nimic pasional, dar suficient ca să-i asigure mai mult decât prietenia ei. Restul va veni de la sine. De asta era absolut sigur.

fcillice coborî scările în vârful picioarelor, atentă să nu-i trezească pe cei doi, masându-şi gâtul şi umerii şi gemând uşor.

Patul nu fusese atât de rău pe care şi-l amintea. Dormise extraordinar de bine trei ore, după care îşi petrecuse restul nopţii învârtindu-se de pe o parte pe cealaltă. Se trezise la şase dimineaţa, cu gâtul înţepenit. Mai rămăsese în pat vreo oră după care se hotărî să coboare. O întâmpinară Humphrey şi Dharma, care începură să sară pe ea şi să alerge la uşă schelălăind şi dând puternic din coadă.

Alice îmbrăcă paltonul peste pijama şi îşi caută ghetele la uşa din faţă. Apoi îşi aminti că le lăsase sus. Cum nu avea chef să meargă după ele, îşi strecură picioarele în ghetele uriaşe ale lui Harry, luă o căciulă de-a lui Emily şi şi-o îndesă bine peste urechi, după care puse lesele câinilor, pentru a-i linişti înainte de a ieşi.

Era o dimineaţă frumoasă. Aerul era rece şi înţepător, pe iarbă lucea bruma, iar pe cerul albastru piu şi luminos nu se vedea niciun nor. Păşind pe pajiştea care îi trosnea sub picioare, Alice deschise poarta, ca să lase câinii să alerge pe câmp. Se aplecă şi îi eliberă din lese, şi privi zâmbitoare cum o zbughesc nerăbdători şi aleargă în cercuri, cu limba scoasă de bucurie.

Uitase cât de încântătoare era priveliştea, cât de mult îi plăcea să fie în spaţii deschise şi să respire aer curat. Îşi încrucişă braţele ca să-şi ţină de cald şi plecă după câini, târându-şi picioarele pe pajişte, ca să nu piardă cizmele imense.

Douăzeci de minute mai târziu, frigul o învinse. Chemă câinii, îi prinse iar în lesă şi îi conduse peste pajişte înapoi, către casă, ca să pună de cafea şi să se încălzească.

— Bună dimineaţa, o întâmpină Harry de la masa din bucătărie, unde şedea în faţa unei căni de cafea aburindă. Purta jeanşi şi un pulover mare, iar Alice observă că picioarele lui goale erau cât se poate de normale.

— Pari a fi mult prea fericit pentru o oră aşa de

matinală, îi spuse ea râzând, deoarece ştia că asta se întâmplă numai după o noapte de sex. Alice este şi ea o persoană matinală şi când se ridică din pat, nu are nevoie de cafeină ca să se dezmeticească.

— Sunt întotdeauna în cea mai bună formă la prima oră a zilei, spuse Hany zâmbind. Te-am văzut plimbând câinii. Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cel care îţi spune, dar cred că ghetele tale sunt cu câteva numere mai mari.

— Ah, da. De fapt, sunt ale tale. Nu le-am găsit pe ale mele, aşa că le-am împrumutat. Sper că nu te deranjează.

— Deloc. Mă bucur că ţi-am putut fi de folos. Şi căciula ţi se potriveşte. Vrei o cană de cafea?

— Mmm, sună grozav.

— Cum ai devenit dresor de câini? îl întrebă Alice, terminându-şi castronul cu cereale.

Harry sta lângă plită, spărgând ouă într-o tigaie.

— Urma să fiu veterinar, spuse Harry râzând, dar mi-a lipsit disciplina necesară.

— Ai făcut facultatea de medicină veterinară?

— Am renunţat la jumătatea penultimului an.

— Dar asta-i îngrozitor.

— Da? De ce?

— Erai atât de aproape. Nu-ţi pare rău?

Harry îi dădu lui Alice pachetul de jambon ca să-l deschidă şi aruncă şase felii în tigaie.

— Uneori, dar nu cred că sunt genul care ar fi fericit să aibă un serviciu de la nouă la cinci.

— Crezi că dacă ai fi veterinar ai avea un asemenea program?

— Chiar mai lung; ar trebui să fiu disponibil în orice clipă, chiar şi atunci când nu sunt la serviciu. De fapt, cel mai mult mă deranjează rutina. Am refuzat să fac în fiecare zi acelaşi lucra şi chiar dacă uneori mă gândesc că ar fi trebuit să-mi iau o diplomă, în general sunt fericit cu viaţa pe care o duc.

— Şi dresajul câinilor îţi oferă ceea ce doreşti?

Harry râse şi se îndreptă spre masă, pentru a pune ouăle şi şunca prăjită pe farfurie. Alice se ridică şi aduse câteva felii de pâine prăjită.

— Este minunat să fii dresor de câini, dar îmi place că am timp să fac şi alte lucruri.

— Ca de exemplu?

— Grădinăritul. Să-mi îngrijesc florile din jurul casei. În plus, mă pricep destul de bine şi la tâmplărie.

— Ce fel de tâmplărie?

— Fac rafturi pentru cărţi, băncuţe, genul ăsta de mărunţişuri.

— Pentru tine sau pentru alţii? Doamne, ce bună este mâncarea. Nici nu mai ţin minte când am mâncat ultima oară ouă prăjite şi şuncă la micul dejun.

— Ce mănânci de obicei?

— Fructe.

— Şi mai ce?

— Numai fineţe, dădu din umeri Alice.

— Dar ăsta nu este mic dejun, îi spuse Harry îngrozit. Ar trebui să mănânci ceva mai consistent dimineaţa. Voi discuta cu Emily despre tine.

— Ce mănânci tu de obicei la micul dejun? Cu siguranţă nu ca acum. Ai fi în pragul unui infarct.

— Nu, acest mic dejun este numai pentru sfârşitul de săptămână. De obicei mănânc un castron de ponidge, pâine prăjită şi fineţe. Ah, şi uneori clătite.

— Clătite? Cum de nu eşti cât casa?

— Grădinăritul este o gimnastică foarte bună. Să ştii că presupune muncă fizică serioasă.

Alice începu să râdă.

— Ai putea crea o nouă modă în fitness: „Grădinăriţi din greu cu Harry ca să vă menţineţi în formă”.

— Vorbesc serios.

— Ştiu, scuză-mă. Nu mi-ai răspuns la întrebare, eşti grădinar şi tâmplar numai pentru tine sau şi pentru alte persoane?

— Amândouă. Am început, pentru că voiam să învăţ lucruri noi, dar acum lucrez destul de mult şi pentru alţii. Încerc să lucrez numai pentru oameni care uni plac. Viaţa este prea scurtă ca să faci ceva ce nu-ţi face plăcere. Dar tu, Alice? Cu ce te ocupi?

Pentru o clipă, se aşternu tăcerea şi Alice se întrebă ce să-i răspundă. Că merge la dejunuri, că face parte din nenumărate comitete de caritate, că merge la cumpărături şi la manichiuristă.

— Nu prea fac cine ştie ce, zise ea în cele din urmă.

— Bine, următoarea întrebare. Ce ţi-ar plăcea să faci?

— Vrei să spui, dacă nu aş trăi viaţa asta?

— Aha, dacă ai putea face ceva.

Alice rămase pe gânduri câteva clipe.

— Probabil grădinărie şi tâmplărie, spuse ea, şi amândoi izbucniră în râs.

— Bună dimineaţa! Emily apăru în prag în halatul de noapte, cu un zâmbet larg pe faţă, adresat întâi lui Harry şi apoi lui Alice. Se apropie de Harry, îşi puse braţele în jurul gâtului acestuia, aplecându-se ca să-l sărute pe buze.

Alice îi privi cu invidie. Cât de pasionată este o relaţie la început, când încă îl descoperi pe celălalt şi eşti îndrăgostit lulea.

— Ai dormit bine? întrebă Alice, încercând să-şi compună o mină inocentă.

Emily roşi.

— Eu am dormit îngrozitor, mulţumesc de întrebare, continuă Alice. Patul ăla este îngrozitor. Nu pot să cred că nu l-ai schimbat.

— De ce să-l schimb? Eu nu dorm niciodată în el.

— Aha, mulţumesc frumos, protestă Alice în timp ce Emily se aşeză în braţele lui Harry. Nu puteţi să vă ţineţi departe unul de celălalt nici la ora asta matinală.

— Ba nu-i aşa de matinală, râse Emily, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui Harry. Este aproape zece.

— Doamne! Ar trebui să-mi deschid telefonul mobil. Probabil că Joe mă aşteaptă furios în gară. Alice o luă la fugă să-şi caute geanta, iar Emily dădu din cap întristată către Harry.

— Înţelegi ce voiam să spun? îi şopti. Joe spune sari, iar Alice întreabă cât de sus.

Alice intră în cameră cu telefonul mobil la ureche.

— Aha. Ajunge în Stow la 10.55. Ar trebui să mă grăbesc. Vreţi să veniţi şi voi?

Emily îl privea pe Harry şi acesta îi zâmbea dulce. Alice mormăi în semn de dezgust:

— Iubire tânără. Mi se face rău. Ne vedem mai târziu, mai spuse ea urcând scările pentru a se îmbrăca.

Joe era un călător experimentat. Îi plăceau avioanele, trenurile şi călătoriile lungi cu maşina. La clasa întâi, în avion, îşi pune imediat şosetele suplimentare, masca pentru ochi şi o instruieşte pe stewardesă să-l trezească înainte de ultima masă, aproape de aterizare. În maşină, nu pleacă fără CD-urile lui preferate şi o provizie bună de dulciuri, iar când ia trenul, ajunge întotdeauna în gară „la timp” să-şi poată cumpăra un sandviş baghetă şi toate ziarele care-i pică sub ochi.

Astăzi nu se oboseşte să-şi cumpere ziare, ci stă cu ochii închişi şi un zâmbet abia perceptibil pe faţă, pierdut într-o lume imaginară în care visează cum trebuie să fie să te culci cu Josie.

Pe tot parcursul călătoriei spre Stow, Joe este într-o dispoziţie foarte bună. Este o zi senină şi însorită, o soţie frumoasă îl aşteaptă şi se află pe punctul de a începe o nouă aventură amoroasă. Viaţa nu poate fi mai frumoasă.

— *Asta* este?

Alice trase maşina de teren pe trotuar, vizavi de Brianden şi opri motorul, în timp ce Joe râdea de cea mai urâtă casă pe care a văzut-o vreodată.

— Da, asta este. Haide, Joe, nu fi nesuferit. Nu-i vorba decât de o noapte.

— Nu-mi vine să cred că m-ai târât în Cotswolds ca să

stăm aici. O să fie îngrozitor, spuse el, dând din cap.

— Nu-i deloc îngrozitor, este foarte plăcut înăuntru şi, pentru numele lui Dumnezeu, e vorba de o noapte.

Joe oftă profund, în timp ce se întindea spre bancheta din spate ca să-şi ia sacul de dormit Tvuni.

— Şi când te gândeşti că puteam să fim la Lygon Arms acum.

Pe Alice o cuprinse un val de furie. Vru să-i spună ceva, dar uşa casei se deschise şi Emily ieşi făcându-i vesel cu mâna lui Joe, care-şi schimbă expresia şi îi aruncă cel mai fermecător zâmbet al său.

— Bună, Emily, spuse el pe un ton plăcut, coborând din maşină. Ce bine îmi pare să te văd, cât mă bucur că sunt aici. Se aplecă şi o sărută pe amândoi obrajii. Iar tu trebuie să fii Harry, continuă el, întinzândmâna. Eu sunt Joe, îmi pare foarte, foarte bine să te cunosc.

Cei patru porniră de-a lungul câmpului, cu câinii după ei. Emily, Harry şi Alice erau înfofoliţi, aveau căciuli şi mănuşi şi purtau ghete solide. Joe era îmbrăcat cu o bluză Barbour de caşmir şi încălţat cu pantofi John Lobb făcuţi la comandă. Hainele lui costau, probabil, cât casa lui Emily.

— Nu este minunat? zise Joe trăgând puternic aer în piept. Respiraţi numai aerul ăsta proaspăt îmi place tare mult la ţară. Iubito, de ce nu venim mai des?

— Pentru că suntem întotdeauna foarte ocupaţi la sfârşit de săptămână, replică Alice. Şi pentru că am crezut că deteşti să mergi la ţară.

— Să detest excursiile la ţară! Despre cine vorbeşti? Este extraordinar aici.

Câini fugeau în faţa lor, în timp ce traversau câmpul nimerind pe o potecă mocirloasă. În câteva minute, ghetele li se înfundară în noroi, iar zâmbetul lui Joe, cel care iubeşte peisajul de la ţară, fii înlocuit de o mină furioasă.

— La naiba, mormăi el, încercând să ocolească băltoacele, cu pantofii lui Lobb acoperiţi acum de un strat gros de noroi.

După cinci minute, Joe întrebă:

— Cui îi este foame? Mai avem mult?

— Foame? Dar nu ne-am plimbat suficient ca să avem un apetit bun, îl certă Emily. Şi oricum, mai sunt vreo trei kilometri până labar.

Joe se opri brusc, afundându-se câţiva centimetri în noroi.

— Trei kilometri? Sper că glumeşti.

— Mă tem că nu.

— Joe, spuse Alice nemaiputându-se abţine şi pufnind în râs. Despre ce credeai că vorbim când am spus că mergem la plimbare?

— Credeam că vă referiţi la o plimbare, nu la o călătorie până la capătul lumii.

— Oh, nu te mai plânge ca un copil, îl apostrofă Emily. O plimbare îţi face bine.

Câteva minute mai târziu, lui Joe îi trecu prin minte ceva terifiant

— Şi, mai exact, cum aţi vrea să ne întoarcem de la bar? Cei trei izbucniră în râs, în timp ce Joe dădea din cap. Nici să nu vă gândiţi. Pe mine să nu mă puneţi la socoteală. Eu o să iau un taxi.

— Este fermecător, îi şopti Harry lui Emily în timp ce aştepta să li se aducă comanda, dar şi cam fandosit, nu ţi se pare?

— Pur şi simplu nu este genul căruia să-i placă la ţară, zise Emily, aplecându-se către el, ca să-i cuprindă umerii cu braţul. Păcat, cred că ne-am fi distrat mai bine dacă nu venea şi el.

— Oh, nu-i chiar aşa. Faţa pe care a făcut-o când şi-a dat seama că va trebui să se întoarcă pe jos a fost nemaipomenită, n-am mai râs aşa de săptămâni întregi.

După două prânzuri ţărăneşti şi două porţii de cartofi prăjiţi, trei budinci de ciocolată şi o plăcintă cu mere, Alice, Emily şi Harry se ridicară şi începură să se întindă, ţinându-se de burtă. Sperau să ardă caloriile în drum spre

casă.

— Haide, Joe, spuse Alice, aplecându-se către soţul ei care îşi bea cafeaua şi citea ziarul *Times*, pe care cineva îl lăsase pe o masă de lângă ei. Vii?

— Nici gând. O să iau un taxi. Ne vedem acasă. Drum bun!

— Nu-mi vine să cred ce soţ mofturos am.

— Sper că este pregătit să stea acolo toată după-amiaza, râse Emily.

— Serios? De ce?

— Păi, unde crede el că se află, pe strada Oxford? îşi închipuie că taxiurile cresc în pom. Cred că n-o să găsească unul înainte de ora cinei.

— Foarte bine. Nu-i strică o lecţie. Doamne, ora cinei, se plânse Alice. Ce-ar fi să nu mai vorbiţi despre mâncare?

— Vrei să spui că nu doreşti să mergem să luăm un ceai englezesc adevărat cu fiişcă? zâmbi Hany.

Fetele protestară.

— Mâine, spuse Emily. Acum vreau să merg acasă şi să mă culc.

— Eşti sigură că nu vrei să faci decât asta? Harry o prinse de mină şi îi făcu cu ochiul, în timp ce Alice se prefăcea că-i vine să vomite.

— Puteţi să vă păstraţi pentru dormitor, vă rog? Unii dintre noi sunt cât pe ce să vomite.

Când ajunse şi Joe, buştenii ardeau în şemineu, câinii dormeau pe jos, iar Emily şi Harry se retrăseseră pentru un „pui de somn”.

Alice, ghemuită în fotoliu, citea. Ea îi zâmbi lui Joe. Când acesta se apropie să o sărute, ea se strâmbă.

— Miroşi a whisky. Ai băut toată după-amiaza?

— Am intrat în vorbă cu un fermier. Joe îşi plimbă mâna pe coapsa lui Alice. Mi-a plătit un pahar, după care m-a adus acasă.

— Cred că au fost mai multe pahare. Întotdeauna eşti aţâţat cândteâmbeţi.

— Nu sunt beat, ci doar plăcut relaxat şi foarte atras de superba mea soţie. Unde sunt ceilalţi?

— S-au dus să facă ceea ce vrei şi tu să faci acum.

— Hai, iubito, să mergem sus. Joe o sărută, în timp ce o conducea, în susul scărilor.

— Ai dormit bine? întrebă Harry, care şedea la masa din bucătărie, ţinând în mână un sandviş imens cu brânză şi murături, pe care aproape că-l dăduse gata.

— Nu pot să cred că mănânci iar! spuse Alice. După prânzul acela? Şi da, am dormit bine. Încercă să nu roşească, ştiind că se manifestase zgomotos când făcuse dragoste. Tu? Ai dormit bine?

— Nimic nu-ţi dă mai multă poftă de mâncare decât un pui de somn după-amiază, zâmbi Harry. Vrei puţin? îi oferi din jumătatea de sandviş pe care o mai avea. Alice îşi dădu seama cât de foame îi era.

— O să fiu cam rotundă după sfârşitul ăsta de săptămână, spuse şi luă o îmbucătură zdravănă. Va trebui să trec la regimul cu supă de varză săptămână care vine.

— Asta mi se pare dezgustător, silabisi Harry îngrozit. Ce naiba înseamnă regim cu supă de varză?

— Este într-adevăr dezgustător. Faci o oală mare de supă de legiune şi mănânci numai asta cinci zile. Ţi se face greaţă, dar slăbeşti câteva kilograme.

— Şi cel mai prbbabiltragi pârţuri cât e ziua de lungă.

— Te rog! îl admpriestă Alice şocată. Doamnele nu trag pârţuri.

— Ah, scuză-mă. Atunci ce trag?

Alice stătu o clipă pe gânduri.

— Doamnele trag vânturi, zise ea în timp ce Harry râdea cu poftă.

— De ce râdeţi? întrebă Emily intrând în bucătărie. Alice, nu pot să cred că mănânci după prânzul acela copios. Eu una n-aş putea să mai mănânc o săptămână. Oricum, ce este?

— Nu ştiu, dar este delicios. L-a făcut Harry, zise Alice ridicând din umeri.

— Brânză, şuncă, murături, maioneză, roşii, castravete şi ingredientul secret, numit ceapă, înşiră Harry mândru.

— Este foarte bun, zise Alice cu gura plină, invitând-o pe Emily să guste. Emily se aplecă şi luă o îmbucătură.

— Mmm. Chiar că este bun, Harry, nu-mi faci şi mie unul?

— Cum să nu, cu condiţia să nu treci şi tu la regimul de tras pârţuri în săptămâna care vine.

— Ce mai e şi asta?

— Trebuie să-mi promiţi întâi şi poţi s-o întrebi pe Alice.

— Bine, orice ar fi, promit să nu ţin regimul de tras pârţuri săptămâna viitoare, declamă Emily începând să râdă.

— Emily, să nu te superi, dar patul acela este îngrozitor, spuse Joe, intrând în bucătărie.

— Da, ştiu, îmi pare rău. Bine că e vorba doar de o noapte, se scuză ea.

— Ce-i asta? Joe privi cu interes sandvişul mare pe care Harry îl aşeză în faţa lui Emily.

— O specialitate de-a lui Harry, râse Alice. Vrei şi tu unul?

— Dumnezeule, nu, zise Joe, sprijinindu-se de spătarul scaunului. După prânzul acela? Sunt încă plin.

— Asta pentru că nu te-ai întors pe jos, spuse Emily cu gura plină. Aerul de ţară îţi dă poftă de mâncare.

— Oh, să ştii că pofta nu-mi lipseşte, zise Joe făcând cu ochiul.

Duminică, se plimbară cu toţii prin magazine şi Emily îşi cumpără câteva plante aromatice ca să le planteze în grădina din spate. Apoi o luară pe Broadway, unde vizitară magazinul de antichităţi.

— Nu asta căutam? întrebă Joe oprindu-se în faţa

unei vitrine ca să se uite la un *armoire* franţuzesc mare şi bogat ornamentat. Ar fi perfect în dormitorul pentru musafiri.

— Este superb, aprobă Alice, apropiindu-şi faţa de geamul vitrinei, ca să-l vadă mai bine. Nu ştiam că îţi place stilul acesta.

În mod obişnuit, nu îi place. Modernismul casei lor se datora gusturilor lui Joe, dar îi place să colecţioneze obiectele scumpe. Săptămâna trecută citise un articol în *Architectural Digest* despre dulăpioarele din secolul optsprezece, ca acesta.

— Hai să intrăm, spuse Joe, să vedem cât costă.

Patruzeci de minute mai târziu, părăsiră magazinul. Joe zâmbea satisfăcut. Nimic nu-i place mai mult decât un târg bun. Cumpărase şi un scaun Louis XIV, plătind ceva mai puţin de zece mii de lire pentru ambele obiecte.

— Ai *văzut* cât a costat chestia aia? spuse Harry încă uimit, după ce cele două perechi se despărţiseră câteva clipe, pentru ca Joe şi Alice să mai cumpere ceva, iar Emily şi Harry să se uite prin vitrine. Ai văzut cât au cheltuit adineauri?

— Da. Aproape salariul meu pe un an.

— Nu-mi vine să cred! Harry dădu din cap încă uimit.

— Sportul preferat al lui Joe este să cheltuiască, ridică Emily din umeri. M-am obişnuit deja Mi-am dat seama că lumea asta se împarte în cei care au noroc şi cei care nu au, iar eu fac parte din cea de a doua categorie.

— Dar tu mă ai pe mine, o consolă Harry, strângându-i mâna. Chipul lui Emily se lumină.

— Ai dreptate. Uită ce am spus. Acum mă simt şi eu printre cei norocoşi.

— Sunt foarte mulţumit, spuse Joe, după ce cumpără un birou de epocă, împreună cu un scaun Eames.

— Foarte bine. Alice îl luă de mână, convinsă în sinea ei că asta se datora faptului că au mers la cumpărături.

Alice ştia că succesul însemna pentru Joe deţinerea cât mai multor bunuri materiale. Cu cât are mai multe

lucruri, cu atât mai mult se poate lăuda în faţa oamenilor, în acelaşi timp devenind tot mai sigur de succesul lui.

Totul în viaţa lui Joe trebuie să fie de cea mai bună calitate. Nu poartă şosete oarecare, ci din caşmir. Nu stă niciodată la un hotel care nu face parte din lanţurile Relais Chiteaux sau Four Seasons. Maşina lui trebuie să fie o Aston Martin DB7, iar soţia frumoasă şi blondă. Chiar şi amantele lui sunt femei deosebite.

Lui Alice nu-i pasă de niciunul din lucrurile acestea. Ea vrea doar să fie fericită, iar astăzi, văzându-l pe Joe cum o ia de mână şi-i sărută tandru degetele, dă uitării momentele de răceală, de îndepărtare a lui şi este recunoscătoare că are un soţ atât de minunat şi de atent.

— Spuneai că te ocupi de tâmplărie? Se aflau într-o cafenea, desfătându-se cu prăjituri de casă, cu gem şi frişcă. Joe pare a fi sincer interesat. Ce coincidenţă uimitoare. Tâmplarul nostru tocmai ne-a lăsat baltă şi caut pe cineva care să-mi facă nişte rafturi în birou. Te pricepi?

Alice ar vrea să-i facă un semn, dar nu o face.

— Da, dar încerc să nu lucrez pentru prieteni, se eschivă Harry, cu un zâmbet. În cele mai multe cazuri, se ajunge la neînţelegeri.

— Ah, desigur, te înţeleg perfect. Păi, să-mi spui dacă ştii pe altcineva.

Joe schimbă subiectul, iar Alice îi este recunoscătoare. Abia mai târziu îşi aminteşte că Harry îi spusese că lucrează cel mai mult pentru prieteni. Alice îşi dă seama că Harry avea o părere nu prea bună despre Joe.

— Nu chiar atât de proastă, îi spuse Harry lui Emily, mai târziu în aceeaşi seară, în timp ce se aflau în pat, în apartamentul din Londra. E doar arogant şi face parte dintr-o lume diferită. Nu este genul de persoană cu care aş vrea să mă întâlnesc foarte des.

— Dar Alice ţi-a plăcut? întrebă Emily, cuibărindu-se mai aproape de Hany.

— Ah, da! Alice este grozavă, însă nu prea înţeleg de ce s-a căsătorit cu el.

— Ştiu, oftează Emily. Dar am s-o susţin atâta vreme cât va fi cu el. Trebuie s-o fac. Sunt prietena ei cea mai bună.

Existau zile în care Josie Mitchell n-avea niciun chef să meargă la ora cinci şi jumătate la sala de gimnastică. La cinci fix, Radio Capital începe să urle de pe noptiera ei, obligând-o să deschidă ochii în timp ce mormăie şi dă cuvertura la o parte, încercând să-şi adune forţele şi să se mişte.

Josie îmbrăcă un tricou, pantalonii de trening şi pantofii spoit şi mâzgăli un bilet pentru menajeră, înainte de a-şi lua geanta de sport (pregătită cu grijă de cu seară), hainele de lucru, atârnate atent într-o husă specială pentru a se duce la Clubul Harbour.

Rutina se repeta aproape zilnic. Un zâmbet zgârcit şi o mişcare scurtă din cap către recepţioneră, după care cobora la vestiarul ei, pentru a-şi lăsa hainele şi a intra în sala de gimnastică.

La ora aceea Clubul Harbour era deja destul de animat. Cei mai mulţi erau bancheri, colegi de breaslă, unii cunoscuţi, dar ea îi evită căci nu are chef de vorbă şi îşi vede de exerciţii.

De două ori pe săptămână ridică greutăţi, de alte două ori face exerciţii de inspiraţie şi o dată pe săptămână, duminica dimineaţa, pedalează pe bicicleta ergonomică.

Micul dejun şi-l ia în drum spre birou. Mănâncă acelaşi lucru, în fiecare zi: lapte degresat şi un.com uscat. Nu are timp să se aşeze, mănâncă în picioare, fără nicio plăcere.

Copil fiind, suferea pentru că era supraponderală şi ceilalţi copii o evitau. Pe atunci se consola mâncând şi mai mult parcă pentru a le face în ciudă. La facultate a trecut în cealaltă extremă şi a descoperit că lipsa de mâncare îi dădea o putere pe care nu o încercase niciodată. Cu cât mânca mai puţin, cu atât se simţea mai puternică, deşi slăbise prea mult.

Refuza să mănânce orice nu era „natural”, după cum

spunea ea, şi supravieţuia cu salată verde, roşii şi castraveţi, mere şi portocale şi doar câteodată mânca pâine integrală, un răsfăţ pe care şi-l permitea rar.

Avea sub patruzeci de kilograme când s-a îmbolnăvit şi a fost trimisă la psihologul facultăţii, care i-a pus diagnosticul de anorexie. Chiar şi acum, când are o atitudine corectă faţă de mâncare şi o greutate „normală”, tot nu se simte în largul ei dacă trebuie să mănânce în faţa altora. Încă îşi face griji că, în ciuda faptului că poartă numărul treizeci şi patru, oamenii care o văd mâncând o consideră lacomă, sau şi mai rău, grasă.

Dependenţa de mâncare a fost înlocuită de cea de gimnastică. Josie se abţine cu greu să nu meargă la sala de gimnastică mai mult de cinci ori pe săptămână. Uneori, când ajungea acasă devreme şi nu avea nimic de Scut, abia reuşea să se săpânească să nu meargă pentru a doua oară.

Şi, desigur, mai era şi munca. Muncea cu pasiune şi asta o ajute să nu se mai gândească la viaţa ei din afara biroului. Şi aste pentru că nu prea avea o viaţă private. Era prea dură, prea categorică şi nu reuşise să aibă o prietenă şi nici să se bucure de prezenţa unui grup apropiat de femei cărora să le poată împărtăşi problemele ei mai mult sau mai puţin intime.

În rarele ocazii în care a fost nevoită să intre în relaţie cu o femeie, nu s-a simţit niciodată în largul ei.

Cu toate acestea, avea o deosebită grijă de înfăţişarea ei şi se străduia să arate ireproşabil. Îşi aranja părul la Daniel Hersheson, purta costume Gucci şi unghiile îi erau perfect îngrijite. Cine n-o cunoştea, credea că este vreo soţie bogată sau o iubită bine întreţinută.

Te-ai aştepta să o vezi luând prânzul la E & O, sau la cumpărături pe strada Bond, ori la aceleaşi dejunuri la care participau femei ca Alice. Ultimul lucru pe care te-ai aştepta să-l facă era acela de a intra, în drum spre casă, la Marks & Spencer ca să cumpere o pungă de salată sau semipreparate, pe care să le încălzească la microunde, înainte de a citi sau a se uita la televizor stând pe o

canapea tare, de culoarea ciupercii.

AI Bruckmeister glumeşte când spune că apartamentul ei este prin excelenţă un cuib de persoană necăsătorită. Şi Al ştie ce spune. Singurul ei prieten adevărat, sau cel puţin singura persoană cu care se întâlneşte cu regularitate, este fostul ei şef de la Goldmans, mentorul ei şi, în final, prietenul ei.

Al era singura persoană pe care o cunoştea când cei de la Godfrey Hamilton Saltz i-au propus să lucreze pentru ei. Deşi îi părea rău că pleacă, acceptase oferta la îndemnul lui Al.

Al, născut în New York, trăieşte în Londra de opt ani, într-un apartament mare pe malul râului, unde citeşte *Financial Times* şi *Wall Street Europe Journal*, în fiecare zi, *New York Times* în fiecare duminică şi tot se mai plânge că nu poţi găsi nicăieri în oraşul acesta cornuri ca lumea.

La patruzeci şi trei de ani, atrăgător în stil Jerry Springer şi extraordinar de bogat, Al nu duce niciodată lipsă de superbe fete cu care să se joace, dar niciuna nu a intervenit în prietenia lui culosie.

Pe Josie o adoră. Ştie că dacă ar vrea vreodată să se aşeze la casa lui (ceea ce nu i-ar trece niciodată prin cap), Josie ar fi cea pe care ar alege-o.

Îi place că are opinii solide, că este puternică şi dură şi se poate certa straşnic cu ea. Josie este compania perfectă pentru îndatoririle variate pe care trebuie să le îndeplinească un bărbat ca el şi perechea perfectă la cinele cu prietenii.

La început, cu mulţi ani în urmă, i-a făcut avansuri. Erau la o cină sofisticată şi a invitat-o în apartamentul lui la un pahar. Ştia că o să fie impresionată de apartament şi a crezut că, asemenea celorlalte fete pe care le adusese acolo, o să viseze imediat cum ar fi să se mute la el şi va sări repede în pat în încercarea de a deveni următoarea doamnă AI Bruckmeister.

Al i-a oferit un pahar de porto vechi, a redus intensitatea luminii, a pus un disc cu Barry White, s-a

aşezat pe canapea, a privit adânc în ochii ei şi a întrebat-o cum se face că o femeie atât de frumoasă nu are pe nimeni.

Josie a izbucnit în râs. A râs şi a râs până au început să-i curgă lacrimi pe obraji.

— Eşti patetic, a reuşit să spună într-un final, ştergându-şi lacrimile şi urmele de rimel, în timp ce Ai se întreba ce naiba este atât de amuzant. Aşa ademeneşti fetele în patul tău?

— Păi, da, a spus el după o vreme. Şi trebuie să-ţi spun că de obicei merge.

— Te aşteptai ca şi eu să cumpăr gogoşile astea?

— Da, mă cam aşteptam, a spus el încrezător. Crezi că o să reuşesc? Vreau să spun, să mă obosesc să merg mai departe?

— Cu ce? a chicotit Josie, distrându-se de minime. Cu alte complimente ieftine? AI Bruckmeister, nu ai nicio şansă. Îţi spun de pe acum că dacă aş fi vrut să mă încurc cu cineva de la serviciu, ceea ce nu este cazul, ai fi fost ultimul pe listă.

— Ah, mulţumesc, i-a spus Al jignit.

— Oh, te rog. Nu face faţa asta de băieţel bosumflat. Al, eşti un bărbat minunat, dar incredibil de patetic şi o relaţie între noi doi nu ar funcţiona niciodată. Şi, pe lângă asta, replicile tale sunt îngrozitoare. Dacă vrei, te pot ajuta să găseşti altele mai bune pentru următoarea ta victimă.

— Am crezut întotdeauna că replicile mele sunt destul de bune. Nu au dat greş până acum.

— Îmi pare rău, dar va trebui să încerci mai mult, i-a spus Josie dând din cap. Mai toarnă-mi un pahar şi o să-ţi spun ce le place femeilor să audă.

— De unde ştii tu, a zis Al zâmbind ironic. Tu nu eşti decât un bărbat în haine femeieşti.

— Vai, ce supărăcios eşti, a încercat ea să-l consoleze. Şi numai pentru că refuz să mă culc cu tine. Vestea bună este că îţi pot fi prietenă şi, crede-mă, te vei simţi mult mai bine avându-mă prietenă toată viaţa, decât

întreţinând o legătură care s-ar sfârşi în câteva săptămâni.

— Câteva săptămâni? Atât de mult? a întrebat Al ridicând din sprâncene.

— Asta dacă ai avea noroc.

Timpul a dovedit că ea a avut dreptate. Sunt prieteni de mai bine de şase ani şi Josie a fost singura persoană pe care el s-a putut baza întotdeauna, singura persoană pentru care nu era niciodată prea obosit ca să o vadă.

Se întâlnesc o dată sau de două ori pe săptămână şi iau cina într-un loc nepretenţios, sau merg la cinema. La sfârşit de săptămână, dacă Al nu are întâlnire, merge cu el la cine sau la cocteiluri de sâmbătă seara, sau petrec duminica împreună, plimbându-se prin Hyde Park, după care iau prânzul la Bluebird împreună cu grupul de prieteni al lui Al. Dacă Al are vreo prietenă, se văd ceva mai rar (fetele din viaţa lui s-au simţit invariabil ameninţate de Josie), iar în puţinele momente când Josie are pe cineva, Al se plânge o vreme, înainte să-şi găsească un alt partener de joc, ştiind foarte bine că relaţiile lui Josie nu durau niciodată mult şi că îşi va recăpăta prietena curând.

Ultima oară când Josie s-a culcat cu cineva a fost în urmă cu optsprezece luni, ceea ce nu încetează să îl uimească pe Al, care se oferă cu regularitate să remedieze situaţia. De fiecare dată, Josie îi răspunde dând ochii peste cap şi râzând.

Josie consideră că este prea ocupată ca să se gândească la bărbaţi şi că munca este prea importantă pentru ea ca să-şi permită să se lase distrasă de o relaţie. Dar în ultimele săptămâni se petrece ceva ciudat. Ceva care se numeşte Joe Chambers.

Josie este conştientă că avansurile lui o vor plictisi. Îi cunoaşte reputaţia şi îşi dă seama că ar trebui să-l evite, dar mintea şi inima ei nu prea se mai înţeleg şi descoperă cu uimire că Joe a trezit în ea sentimente pe care le credea uitate.

Totul a început în noaptea aceea, în taxi, când a

sărutat-o. A coborât din maşină fără să spună un cuvânt, a intrat în apartament şi s-a lipit de perete pentru câteva clipe, încercând să-şi potolească respiraţia precipitată.

„Nu fi ridicolă”, îşi spuse. „Este un coleg de serviciu, renumit pentru aventurile lui şi, în plus, este căsătorit”.

În noaptea aceea a stat în pat incapabilă să-şi stăpânească imaginaţia: ce s-ar fi putut întâmpla dacă l-ar fi invitat să intre? Respiraţia i se accelerase şi mâna i-a coborât în timp ce şi-l imagina zâmbind şi descheindu-i nasturii bluzei. Şi-l mai imagina plecându-şi capul să o sărute în vreme ce îi ridica fusta deasupra şoldurilor.

Luni, la birou, a fost incapabilă să-l privească, s-a rugat ca el să nu-i adreseze vreun cuvânt ca nu cumva să se trădeze.

Josie a reuşit să-l evite toată săptămâna, cu toate că îi simţea privirile urmărind-o. Vineri a lucrat până târziu. Tocmai terminase o prezentare, când a simţit pe cineva în spatele ei.

— Ia te uită, spuse Joe ridicându-şi manşeta şi uitându-se la ceas. Ora opt, vineri seara şi eşti încă la serviciu? Câtă conştiinciozitate.

Josie ridică din umeri şi se întoarse către tastatură.

— Termin o prezentare. Pot să te ajut cu ceva?

Răceala din vocea ei îi mască tulburarea.

— Nu ştiu. Poţi?

Josie continuă să tasteze, fără să îi răspundă.

Joe oftă şi ocoli biroul, pentru a-i vedea faţa.

— Îmi cer scuze că te-am sărutat. Îmi pare rău, dar nu m-am putut abţine. Te găsesc absolut superbă, dar promit că nu se va repeta. Eşti fericită acum?

Nu! îşi zise Josie. Sigur că nu! Dar oftă şi spuse dând din cap:

— Mulţumesc.

— Ştiu că o să mă înţelegi greşit, dar este ora opt şi eu mor de foame. Voiam să ies să mănânc o pizza. Vrei să vii şi tu?

Nu-i decât o pizza, se gândi Josie. Nu te invită la o cină romantică, cu lumânări, la care să încerce să-ţi facă avansuri (ce păcat). Nu este decât o pizza, pentru Dumnezeu. Ce se poate întâmpla la o pizza?

— Sunt încă la birou cu Dave. Joe vorbea dintr-unul din birourile private, departe de etajul unde se afla Josie, ca nu cumva aceasta să-l audă. Mergem să mâncăm repede o pizza şi apoi ne întoarcem la lucru. Nu mă aştepta, draga mea, s-ar putea să ajung târziu.

Alice oftă întristată şi închise telefonul. Oh, te rog, nu o lua iar de la capăt, se rugă ea. Ai fost minunat, atâta vreme. Te rog nu-mi face iar asta.

Pizza Express era departe de a fi un local romantic. Podelele dure, acoperite cu gresie, stilul monocromatic şi lumina albă şi puternică nu predispuneau clienţii la sentimentalism. De altfel, dragostea era ultimul lucru la care Joe şi Josie se gândeau când s-au aşezat la o masă dintr-un colţ şi au comandat cina. Pizza Napolitana pentru Joe şi o salată mixtă pentru Josie. O sticlă de Montepulciano şi una de San Pellegrino erau băuturile comandate.

„Nu-mi amintesc”, îşi zise Josie, privind cum Joe îşi desface cravata şi îşi trece mâinile prin păr, „când am văzut ultima oară pe cineva atât de atrăgător”.

Joe se hotărâse să fie şarmant în stilul băieţaş. Pusese doar întrebări potrivite, zâmbise doar când trebuia, atent să nu flirteze prea mult, străduindu-se să nu pară prea experimentat.

Şi reuşeşte. Simte un val familiar de pasiune, fiorul unei noi cuceriri. „În seara asta, băiete, s-ar putea foarte bine să se întâmple”, îşi zise el.

Pizza s-a terminat, salata a fost plimbată prin farfurie, unde a şi rămas, vinul a fost băut. Conversaţia este neutră, dar amândoi ştiu la ce duce asta. Josie încearcă să pretindă că totul este nevinovat. Joe s-a ridicat de la masă ca să meargă la toaletă şi, privindu-l cum se întoarce, Josie ştie că se va culca cu el, deşi este periculos.

El este neîndoielnic periculos.

Curând.

Conversaţia lâncezeşte, după ce au terminat o a doua sticlă de vin. Joe îşi sprijină bărbia în palmă, privind-o pe Josie. Ochii îi sunt înnoraţi de dorinţă, iar ea simte un gol în stomac.

— Probabil că nu ar trebui să spun asta, începu el, încet şi liniştit, zâmbetul părăsindu-i faţa pentru prima oară în acea seară. Probabil n-o să mă crezi, dar singurul lucru la care m-am gândit în seara asta a fost să merg cu tine în pat şi să facem dragoste.

— Ştiu, spuse Josie. Vii la mine?

Fără un cuvânt în plus, au plătit nota şi imediat ce au ieşit pe uşă, pe străzile goale ale oraşului, s-au privit câteva secunde şi au început să se sărute cu pasiune. Joe nu îşi mai reţinu mâinile, iar Josie îi muşcă buzele, dorindu-l înăuntrul ei chiar în clipa aceea.

Josie era în braţele lui Joe, pe bancheta din spate a taxiului, cu ochii închişi, desfătându-se cu fiecare senzaţie pe care i-o dădeau degetele lui care se plimbau de-a lungul coapsei ei, provocând un foşnet uşor când ajungeau sub fustă, deasupra dantelei ciorapilor şi, în sfârşit, pe carnea fremătândă. (Slavă Domnului că port ciorapi şi nu dresuri. Slavă Domnului că port lenjerie nouă. Slavă Domnului că m-am epilat săptămâna trecută, gândea Josie.)

Mai sus. Ea îşi ţinu respiraţia, iar dorinţa îi înfiorează trupul, aşteptând ca el să atingă acel loc. Mai sus. Mai sus. Şi degetele lui mângâie uşor marginea bikinilor, apoi mai apăsat, după care dispare în josul coapselor ei, jucându-se cu ea, până ajunge la genunchi. Josie oftează şi îşi întoarce capul pentru a primi sărutul lui Joe.

Acum nu mai poate da înapoi.

Urcă treptele şi ajung în apartament, unde se sărută iar, înainte să închidă uşa, râzând uşor, apoi devenind serioasă, când Joe se lipeşte de ea şi îi simte membrul dureros şi tare.

Se împiedică mergând îmbrăţişaţi, intră în dormitor

şi cad peste pat. Limbi şi degete şi guri peste tot, mângâie şi gustă. Şoptind şi oftând, dorinţa devine de nestăvilit şi corpurile lor se împletesc.

Se liniştesc în sfârşit când Joe se întinde pe spate, cu mâinile pe şoldurile lui Josie, cu buzele pe sfârcurile ei tari şi o penetrează gustând din plăcerea uitată şi interzisă.

Joe o priveşte pe Josie care ţine ochii închişi şi-şi muşcă buzele gemând când el se mişcă mai adânc, mai repede. El întinde mâna şi o mângâie în timp ce face dragoste cu ea, satisfăcut de zâmbetul ei surprins, de plăcerea pe care i-o oferă, de felul în care i se cabrează corpul şi i se contractăm momentul orgasmului, după care el renunţă imediat la al său.

Apoi stau întinşi în pat şi îşi zâmbesc. Joe îi urmăreşte linia buzelor cu degetul. Se sărută din nou uşor, el o mângâie pe păr şi-şi vorbesc în şoaptă.

— A fost uimitor, îi zâmbeşte Joe aşezându-i părul după ureche.

— Precis că spui asta tuturor fetelor.

— Aşa este, numai că aproape niciodată nu o spun serios. O sărută şi îi spune cu sinceritate: tu eşti incredibilă.

— A fost, nu-i aşa? zâmbeşte Josie ca pisica după ce a prins şoricelul.

Joe se întinde şi se răsuceşte ca să se uite la ceas.

— La naiba, şuieră el.

— Soţia ta?

— Aş vrea să pot rămâne, îi spune sărutând-o iar.

— Este trecut de miezul nopţii, îi aminteşte ea. Ar trebui să pleci.

— Da, dar să ştii că nu se termină aici. Se apleacă să o sărute. Dumnezeule, eşti incredibilă. Mâine?

— Mâine este sâmbătă, îi spune ea râzând uşor.

— Şi ce? Ai planuri pentru mâine după-amiază?

Josie ar vrea să spună că este ocupată. Ar vrea să spună că are planuri. Că nu este genul de fată care se

încurcă cu bărbaţi însuraţi, dar nu-i spune nimic din toate astea.

— Mâine după-amiază? întreabă lăsându-se pe spate pentru că Joe mângâie iar un sfârc deja întărit o să fiu aici, aşteptându-te să fac dragoste cu tine.

— Dumnezeule, murmură Joe, urcându-se iar în pat. Nu pot să plec şi să te las singură.

10

JI Cu mai suport, spuse Alice simţind cum i se pune un nod în gât, acolo unde se adunaseră toate lacrimile pe care până acum reuşise să şi le reţină. Nu ştiu de ce naiba m-am căsătorit, pentru că aproape nu îl văd. Nu credeam că o să ajung să spun asta, dar îţi jur că nu mai văd niciun motiv să continuăm aşa.

Emily, care şade alături de ea pe canapea îi cuprinde umerii cu braţul şi strânge uşor, aşteptând ca Alice să înceapă să plângă şi dorindu-şi să-i spună că va fi alături de ea.

— Imaginează-ţi cum ar fi dacă nu l-ai mai vedea niciodată pe Harry. Ai putea accepta asta? o întrebă Alice pe Emily.

Aceasta dădu din umeri fără să ştie ce să spună.

— Nu, nu ai accepta! Ştiu că nu ai accepta şi nu cunosc pe nimeni care ar face-o. Doar Alice, neghioaba dintotdeauna!

— Nu eşti neghioaba dintotdeauna. Eşti Alice cea minunată şi te afli acum într-un impas. Aţi mai trecut prin asta, o s-o scoateţi la capăt, ca de obicei.

— Oh, Dumnezeule, Emily. Pur şi simplu nu mai suport. Cred cămă înşală!

Între ele se lăsă tăcerea şi amândurora le pieri culoarea din obraji.

— Chiar crezi că te înşală? întrebă Emily într-un târziu nevenindu-i să creadă că Alice spusese acum ceea ce toată lumea şi ea însăşi bănuia.

— Da. Nu. Oh, Doamne, nu ştiu. Pe de o parte nu cred că mi-ar face una ca asta deoarece ştie că aş pleca,

dar pe de altă parte... îşi sprijini capul în mâini şi apoi o privi iar pe Emily. Dacă cineva mi-ar povesti viaţa mea, aş crede că are pe altcineva. În ultimele trei luni nu a ajuns acasă niciodată înainte de zece seara. Pretinde că are întâlniri de afaceri şi nu răspunde la telefon dacă îl sun. Pleacă în călătorii de afaceri fără să-mi spună unde o să stea, iar eu trebuie să aştept să mă sune el, şi nu s-a mai culcat cu mine de trei luni.

— Vorbeşti serios? Emily nu-şi ascunse surprinderea. De trei luni? Care este scuza lui?

— Spune că este extenuat şi ca atunci când munceşte mult ultimul lucru la care se gândeşte este sexul.

— Este adevărat?

— Păi, de fiecare dată când am mai trecut prin perioade când el muncea foarte mult, nu se mai culca cu mine, dar acum mă întreb dacă nu cumva de fiecare dată când spunea că munceşte de fapt mă înşela. Oh, Doamne.

Alice se ridică şi duse mâna la piept, cuprinsă brusc de un val de căldură; picături de transpiraţie îi apărură pe frunte.

— Mi-e rău, zise ea şi se duse la toaletă. După cinci minute, reveni dar arăta palidă şi obosită.

Emily prepară un ceai, îl aduse în sufragerie şi o urmări pe Alice sorbind recunoscătoare din lichidul fierbinte şi dulce.

— Ali, ai vorbit vreodată cu el despre asta?

— Desigur. Întotdeauna îmi spune că sunt ridicolă. Mă simt atât de singură, Emily. Alice începu să plângă. Pur şi simplu nu ştiu ce ar trebui să fac.

Alice încercă să vorbească cu Joe. Trei luni de când nu mai faci dragoste, de când nu mai există niciun fel de căldură sau intimitate, este un timp prea îndelungat când îţi iubeşti soţul şi vrei să fii cu el. Alice îşi zise că poate avea partea ei de vină, că dacă ar arăta fantastic de sexy, încât să îl seducă, ar putea să-l recâştige. Mai încercase asta în alte situaţii similare. Îşi cumpărase lenjerie sexy, încercase sâ4 tenteze cu vin şi chiar dacă planul nu

funcţionase niciodată, o lua de fiecare dată de la capăt cu energie reînnoită.

De data asta îl aştepta pe Joe într-un neglijeu de dantelă. Trecuse de miezul nopţii când auzi uşa deschizându-se. Era deja obosită şi ar fi vrut să doarmă, dar dacă tot ajunsese până aici, va merge până la capăt.

Se aştepta ca Joe să urce direct în dormitor, frânt de oboseală, dar când după douăzeci de minute el nu-şi făcu apariţia, se hotărî să coboare ca să vadă ce face.

În sufragerie şi în bucătărie nu era nimeni, dar auzi un murmur de voci venind din biroul lui. Inima începu să-i bată mai de repede şi simţi cum i se face din nou rău.

Ar fi vrut să asculte la uşă, să aibă, în sfârşit, dovada care îi lipsea, dar nu fu în stare. Refuza să-l prindă într-o relaţie murdară, să audă dovada de necontestat că o înşală. Îşi dorea ca Joe să-i redea încrederea, să-i spună că totul este bine.

Râsetele înăbuşite o făcură să deschidă uşa cu zgomot, astfel încât el să ştie că a intrat.

Joe se întoarse brusc către ea şi o privi încurcat.

— Ce faci, nu te-ai culcat? întrebă el ţinând receptorul în mână şi încercând să pară cât mai firesc.

— Ce faci *tu*? şuieră Alice, arătând către telefon. Cu cine vorbeşti? Ai pe altcineva?

— Va trebui să te sun mâine, spuse Joe în receptor, cu voce tare şi cu un ton de om de afaceri. Să nu faci nimic în privinţa părţii juridice până atunci.

— Aşa o să facem, râde Josie îngroşându-şi vocea. Băiat obraznic, aproape că te-ai lăsat prins. Pe mâine, adaugă, sărutându-l prin telefon, înainte să închidă.

— Bine, continuă Joe, deşi pe fir nu se mai auzea decât tonul. Da, discutam despre evaluare mâine. Îmi pare rău, dar trebuie să închid.

Apoi se întoarse spre Alice, care ezita îndoindu-se de sine. Chiar auzise un râset înăbuşit în timp ce stătea în faţa uşii? Chiar auzise o conversaţie şoptită, aşa cum te adresezi numai unei femei, unei amante?

— Ce *naiba* faci? Teama de a fi prins era acum înlocuită de furie. Joe scăpase, iar acum era furios şi se apăra cu dreptatea vinovatului care se ştie liber. Cum îndrăzneşti, continuă el, cum îndrăzneşti să intri în biroul meu când vorbesc la telefon unui client din Japonia şi să mă acuzi că am o amantă.

Alice nu suporta să se ţipe la ea. Nu suporta certurile. Primul ei impuls era întotdeauna să bată în retragere şi să fugă, aşa că începu să-şi ceară scuze:

— Îmi pare rău. Credeam că vorbeşti… suna de parcă…

— *Ce*? Suna de parcă *ce*? Vrei să spui că ai stat la uşă ca să asculţi ce vorbesc? Pentru o clipă Joe se temu iar, apoi îşi zise că dacă ea ar fi auzit, n-ar fi dat înapoi atât de uşor.

Josie era altfel decât celelalte femei. Aveau om relaţie intimă de trei luni, trei luni în care Joe îşi dăduse seama că, spre deosebire de celelalte femei cu care avusese o aventură, nu el era cel care deţinea controlul.

Era înspăimântător, dar şi incredibil de pasionant. Josie devenise ca un drog pentru el. Cu cât se întâlneau mai des, cu atât o dorea mai mult, şi cu cât o dorea mai mult, cu atât ea îl domina mai mult.

O vreme s-a temut că este îndrăgostit de ea. S-a temut, pentru că ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să o rănească pe Alice. În plus, era conştient că nu ar fi făcut faţă unei femei ca Josie zi şi noapte. Îşi spuse deci că nu era vorba de iubire, ci doar de o obsesie, de care până la urmă se va elibera.

Joe mai trecuse prin astfel de situaţii, dar imediat ce femeia începea să-i pună condiţii, să se lege emoţional de el, punea capăt relaţiei şi mergea mai departe, spre următoarea cucerire.

Josie însă nu pare total cucerită. Îl crede doar amuzant. Cuvintele care au mers aşa de bine cu celelalte, nu-i stârnesc decât râsul şi dispreţul.

Îl stimulează duritatea ei şi încăpăţânarea de a nu

face nimic din ceea ce el îi cere. Începuse, ca în seara aceasta, să se expună unor riscuri tot mai mari.

Plecase de la Josie doar de patruzeci de minute, dar se gândise la ea tot drumul spre casă şi simţise nevoia să-i vorbească la telefon înainte de a merge la culcare. Nu se aşteptase ca Alice, care dacă ar putea, s-ar culca la opt şi jumătate, să fie încă trează. Fusese cât pe ce să se dea de gol.

O privi pe Alice care stătea în faţa lui într-un neglijeu nou şi îi mulţumi lui Dumnezeu că a scăpat şi de data asta. Oricât de dependent era de Josie, nu voia ca mariajul lui să se sfârşească. Dacă Alice ar fi auzit ce îi spunea lui Josie, cum ar vrea să meargă cu ea la ţară, la un hotel cu paturi cu baldachin, de care să o lege, cu picioarele larg desfăcute, ca să-i facă ce dorea el, căsătoria lui s-ar fi sfârşit.

— Ei bine? repetă el, încă uşor tulburat, ce ai auzit? Ce crezi că ai auzit?

— Eu… nimic. Doar că tonul vocii tale nu era al unei conversaţii de afaceri.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Joe ridicându-se şi trecând pe lângă ea. Am avut o zi grea, sunt extenuat şi vin acasă la o soţie care stă în faţa mea şi îmi aruncă acuzaţii ridicole. Ai idee cât de mult muncesc zilele astea, cât de obosit sunt când ajung acasă?

— Îmi pare rău, încercă Alice să se scuze.

— Ei bine, este cam târziu să îţi ceri scuze. Ultimul lucru de care am nevoie acum este ca soţia mea să mă acuze că am o aventură, când ajung acasă la miezul nopţii.

— Dar Joe, încercă Alice să-şi găsească cuvintele potrivite pentru că nu voia să cedeze atât de uşor şi dorea să-i spună despre temerile ei, pe care spera că el le va înlătura. Nu am mai făcut dragoste de trei luni. Pleci mereu fără să-mi laşi un număr la care să te sun şi lipseşti tot timpul de acasă. Trebuie să recunoşti că este cel puţin suspect.

— Deci eşti convinsă că am o aventură?

— Nu... Nu, nu cred că mi-ai face una ca asta, dar când am impresia că nu mă mai doreşti, nu ştiu ce să mai cred.

— Oh, iubito, spuse Joe, care ştia că a învins şi că o poate linişti. Sigur că nu am pe altcineva. Te iubesc! Pur şi simplu nu pot să fac faţă, atâta tot.

Alice zâmbi uşurată şi se lăsă îmbrăţişată.

— Şi eu te iubesc, îi spuse, cuibărindu-şi faţa lângă gâtul lui.

— Eu te iubesc *şi mai mult,* zâmbi Joe cu faţa în părul ei.

— Ba eu te iubesc mai mult.

— Ştiu.

Alice se cuibări în braţele lui, întoarse capul şi îl sărută pe buze. Joe îi răspunse la sărutare, dar când Alice îşi deschise buzele, se retrase şi o strânse tare în braţe înainte de a se îndepărta.

— Este foarte târziu, spuse el, luând-o de mână şi conducând-o afară din birou. La culcare.

Alice alunecă spre partea de pat a lui Joe şi îl îmbrăţişează. Joe încearcă să respire cât mai încet. O iubeşte, dar nu vrea să facă dragoste cu ea. Acum nu vrea să facă dragoste cu nimeni altcineva decât cu Josie, chiar dacă asta nu însemna dragoste, ci sex.

— Noapte bună, mormăi, prefăcându-se adormit. Alice îi mângâie spatele, câteva clipe, într-o încercare nehotărâtă de a-l trezi, dar renunţă până la urmă şi se retrase în partea ei de pat.

— Deci dacă nu ai crezut în noaptea aceea că are o aventură, încercă Emily când Alice termină de povestit, ce te face să crezi acum că ar avea una?

— Ştiu că poate părea o nebunie, dar când este cu mine, îmi redă încrederea şi mi se pare că sunt ridicolă. Când este plecat sau mă sună ca să-mi spună că va ajunge târziu, mintea mea începe să lucreze şi ajung la concluzia că are pe altcineva. Şi ştii ce-i mai rău în toată povestea asta? Că am treizeci şi cinci de ani şi aş vrea să am copii,

dar cum aş putea rămâne însărcinată când soţul meu nu se mai culcă cu mine?

— Vrei să spui că în sfârşit Joe este de acord să aveţi copii?

— Nu fi ridicolă. Soţul meu este atât de puţin acasă încât nu avem timp să vorbim despre asta. Dar anii trec, Emi. Iar eu sunt pregătită, Dumnezeu ştie că sunt pregătită de ani de zile şi cine ştie dacă pot rămâne însărcinată? S-ar putea să avem nevoie de mult timp şi dacă lucrurile merg tot aşa, va fi prea târziu.

— Cum poţi rămâne însărcinată dacă soţul tău nu se culcă cu tine?

— Exact. Asta îţi spun şi eu. M-am gândit să merg la o clinică unde se fac fecundaţii in vitro.

— Nu se poate!

— Ba da, însă mi-am dat seama că nu aş putea să fac asta. Vreau să am un copil cu soţul meu. Nu-mi vine să cred că m-am gândit la asta.

— Ştii ce e trist? Faptul că eu mă gândesc la cătuşe, eşarfe de mătase şi la trei bărbaţi puternici, fiecare cu un masterat în sex, în timp ce tu te gândeşti la un tub de spermă.

— Trei? Trei bărbaţi? Vorbeşti serios? întrebă Alice înecându-se cu ceaiul.

— Ţi se pare prea mult?

— Cam aşa ceva. Dar nu-i nimic, spune-mi mai departe. Unde te întâlneşti cu aceşti trei bărbaţi?

— Oh, oh, nu-ţi mai spun nimic până nu-mi povesteşti la ce visezi tu.

— Bine. Eu visez la o căsuţă de ţară cu acoperiş de nuiele…

— Ei, haide, o înghionti Emily pe Alice, care începu să chicotească. Vreau să aud despre fanteziile tale sexuale. Eu ţi-am spus despre ale mele, acum vreau să le aud pe ale tale.

— Nu-ţi spun nimic până nu aud mai mult despre cei

trei bărbaţi puternici. Este şi Harry printre ei?

— În niciun caz, dădu din cap Emily hotărâtă. Fanteziile nu trebuie niciodată să includă oameni de care eşti îndrăgostită, nu când sunt atât de deocheate.

— Oooh, devine din ce în ce mai interesant. Haide, spune-mi mai mult

După jumătate de oră de râs, Emily se apleacă şi îl mângâie pe Humphrey pe cap. Câinele închise ochii fericit şi se întoarse imediat cu burtica în sus, pentru ca Emily să-şi continue alintul.

— Eşti un copil mare, Humphrey. Ştii ceva, Ali, până vei avea un copil, apelează la altcineva.

— Ce? Nu vreau pe altcineva. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun pe cineva ca Humphrey.

— Ce?

— Da, un câine. Dacă eşti aşa de singură, de ce nu-ţi iei un câine?

— Pentru că Joe nu suportă animalele. Mie mi-ar plăcea să am un câine.

— Cu atât mai rău pentru Joe. Spune-i că dacă nu începe să stea mai mult pe acasă, o să-ţi iei un câine ca să-ţi ţină de urât.

— Nu cred că va fi de acord să-mi cumpere unul. Ştii ce s-a întâmplat cu Molly şi Paolo.

— Dar merită să încerci. Nici unui bărbat nu-i plac pisicile, dar câinii sunt altfel şi nu ar fi rău să încerci. Una din fetele de la clasa de dresaj are o căţea Westie superbă care a fătat şi caută stăpâni pentru pui.

— Oh, ce drăguţ! îmi plac mult câinii Westie.

— De fapt, puii nu sunt rasă pură. Căţeaua era gestantă când a luat-o de la adăpost şi Dumnezeu ştie cum o să fie puii, dar acum sunt extraordinar de drăguţi.

— Mie mi-ar plăcea să fie jumătate Westie, jumătate Rottweiler.

— Ar fum câine de pază foarte bun, spuse Emily râzând. Ar fi nemaipomenit. Ai putea veni şi tu la orele de

dresaj. Oh, haide, ia-ţi un câine, te rog.

Alice se mai însenină gândindu-se cât de frumos ar fi.

— Ai dreptate, spuse ea până la urmă, merită să încerc. Dacă soţul meu o să mai vină vreodată acasă la o oră decentă, promit să discut cu el despre asta.

O săptămână mai târziu, Snoop şi-a făcut apariţia acasă. Desigur, Joe a încercat să protesteze, dar Alice se pregătise pentru discuţia asta şi l-a lăsat fără argumente.

Alice era în culmea fericirii. În sfârşit avea pe cineva pe care să-l copleşească cu dragostea şi atenţia ei, cineva care o iubea necondiţionat şi care dorea să fie cu ea tot timpul.

Începuse deja orele de dresaj şi, datorită relaţiei dintre Harry şi Emily, beneficia de un tratament special. Harry îi spusese că poate să îl sune la orice oră dacă avea nevoie de ajutor.

Odată cu venirea lui Snoop s-a deschis o lume nouă pentru Alice. Putea să refuze invitaţii sub pretextul că are un căţeluş pe care nu îl poate lăsa singur. Dacă restaurantele nu-l lăsau şi pe Snoop înăuntru, cu părere de rău, Alice refuza invitaţia la prânz.

Îl plimba pe Snoop de cel puţin cinci ori pe zi prin cartier. Abia acum observă cât de mulţi oameni aveau câini şi se oprea să stea de vorbă cu fiecare.

Vecinii au căzut de acord că Snoop era pe jumătate beagle sau basset. O combinaţie neobişnuită, desigur, dar care explica petele mari şi cafenii la un câine care altfel ar fi putut trece drept West Highland Terrier.

Alice descoperi că iubeşte lumea în care intrase, şi chiar dacă Joe nu stătea acasă mai mult decât o făcuse în ultimele luni şi continua să fie distant şi detaşat, nu o mai deranja atât de mult. Acum mai avea ceva la care să se gândească, în afară de Joe, şi asta îi prindea bine.

Joe începuse să creadă că Snoop fusese o idee bună. Câinele putea fi o scuză perfectă pentru o plimbare noaptea târziu, când putea să o sune liniştit pe Josie. Şi, pentru că Joe nu avea niciun Joe Junior, era alibiul perfect

pentru escapadele de la sfârşit de săptămână.

— Tu rămâi în pat, îi spunea lui Alice, sărutând-o. Eu o să-l duc pe Snoop la o plimbare lungă în Hyde Park. Alice se cuibărea sub plapumă zâmbind. Cine şi-ar fi imaginat că lui Joe o să-i placă atât de mult un câine? Şi dacă era atât de drăgăstos cu Snoop, cum va fi cu propriul lui copil? Probabil că vor putea curând să încerce să facă unul.

La rândul lui, Snoop era fericit, deşi nu prea avea ce să facă în sufrageria lui Josie, însă aşteptata nerăbdător ca Joe să apară din spatele uşilor închise ale dormitorului.

— Nu, Joe, nu fi caraghios, protestă Josie, în timp ce Joe îi mângâia coapsele. Nu la birou!

— Şi de ce nu? La ora opt, într-o vineri seara, nu mai este nimeni pe aici.

Joe nu mai spuse nimic. Vineri, după ora şase, etajul era numai al lor. Totuşi ascultă cu atenţie, după care se ridică şi privi pe coridor. Nu era nimeni.

— Lasă uşa deschisă, zâmbi Joe, aşezându-se pe masa de conferinţe, şi vino aici.

Josie se opri şi se sprijini de tocul uşii.

— Nu-mi spune ce să fac, zise ea observând prin pantaloni cât de excitat era Joe. Şi dacă vorbeşti serios, desfă-ţi pantalonii acum.

Joe îşi deschise fermoarul şi ridică din sprâncene când Josie se urcă deasupra lui. Ea îl sărută şi îşi strecură mina în pantalonii lui, făcându-l să ofteze de plăcere.

11

Sunt Steven de la Resurse Umane. Aş vrea să stau de vorbă cu tine. Putem să ne vedem în seara asta pe la şase?

Nu, la naiba. În seara aceea Joe vrea să petreacă câteva ore cu Josie, înainte de a merge cu Alice la deschiderea noului restaurant.

— La şase nu sunt disponibil şi, Steven, pot să ştiu despre ce este vorba?

— Vrem să discutăm cu tine despre nişte posibile opţiuni în cariera ta. Ce zici de ora cinci?

Joe oftă. Opţiuni în carieră. Ce naiba însemna şi asta? Despre orice ar fi vorba, va dura ceva, iar el trebuie să iasă pe uşă la ora şase. Nu-i nimic.

— Bine, voi veni la cinci.

— Minunat. Atunci ne vedem la cinci în biroul nostru.

Joe îi trimise un mesaj lui Josie pe internet, atent să nu folosească vreun cuvânt provocator, păstrând un ton profesional, pentru cazul în care ar fi supravegheaţi.

— Întâlnire cu Resurse Umane la cinci. Ar trebui să se termine la timp pentru cealaltă întâlnire de la ora şase. Aşteaptă-mă aici dacă întârzii.

Apoi îi telefonă lui Alice, ca să-i spună că va întârzia şi că se vor întâlni la restaurant la ora şapte şi jumătate.

Steven Webster stătea cu spatele la fereastră, iar Jacqueline Astley, şefa Departamentului de Resurse Umane Europa, se afla în stânga lui. În capul mesei se afla Richard Nilsson, şeful pentru Investiţii Bancare Globale şi în acelaşi timp şeful lui Joe.

Pe Steven Webster îl cunoaşte şi îl agreează. De fapt, este cel care l-a recrutat pentru postul în care este acum. În schimb, nu este pregătit pentru o discuţie cu Jacqueline Astley şi nici cu şeful lui. Atmosfera nu pare promiţătoare şi, în timp ce se aşază, îşi aminteşte cum uşa s-a închis cu un zgomot uşor, vinerea trecută, când el şi Josie făceau dragoste în sala de conferinţe. Se opriseră imediat, teama înlocuind pasiunea, dar până şi-a tras pantalonii şi a alergat la uşă, pe coridor nu mai era nimeni.

— La naiba, crezi că ne-a văzut cineva?

Josie pălise. Era ultimul lucru de care avea nevoie. Cine o pusese să rişte?

— Nu e nimeni pe hol, spusese Joe. Poate a fost din cauza vuitului.

— Poate, îngăimase ea, în speranţa că aşa fusese. Sau poate ne-am imaginat numai.

Acum, văzând expresia serioasă de pe feţele tuturor, Joe începu să se simtă dintr-odată rău. Poate că cineva îi văzuse.

— Mulţumesc că ai venit, Joe, spuse Steven, ia loc. Îi cunoşti pe toţi cei de faţă? Joe aprobă din cap, în timp ce Steven îi indică un scaun şi îi oferi o ceaşcă de cafea, pe care el o refuză.

— Ştii de ce te-am invitat aici? îl întrebă Jacqueline, aplecându-se peste masă şi privindu-l drept în ochi.

— Steven mi-a vorbit despre nişte opţiuni în carieră, răspunse încercând să fie mai calm.

— Joe, nu ne este uşor, continuă ea după o pauză. De fapt, cred că aceasta este cea mai dificilă obligaţie a serviciului meu. Am aflat că eşti implicat într-o relaţie cu o colegă de birou şi tu cunoşti regulile cu privire la asta.

Joe protestă, încercând să-şi apere poziţia.

— Sincer, Jacqueline, nu cred că asta este treaba ta.

— Ba, mă tem că este, Joe, spuse ea pe un ton liniştit. Când ai o relaţie cu un coleg de serviciu, asta îi implică pe toţi cei cu care lucrezi, inclusiv pe aceia care ar putea sau nu să dea peste voi într-o sală de conferinţe, încheie, fixându-l cu privirea.

Joe întoarse capul, incapabil să spună ceva.

— Am pus în discuţie mai multe opţiuni şi cu toţii am căzut de acord că eşti prea valoros pentru noi ca să te concediem. Ştii fără îndoială, poate mai bine decât noi toţi, de ce am adus-o pe Josie Mitchell în echipa noastră, şi aşa că nici pe ea nu vrem să o pierdem.

— Şi la ce concluzie aţi ajuns?

— Ai auzit de Simon Barnes?

— Vag, este în State, nu?

— Nu pentru mult timp. Revine la Londra, pentru a conduce Grupul de Investitori Clienţi. Vreau să nu uiţi că, în mod normal, ar fi trebuit să fii concediat. Cu toate acestea, datorită venitului pe care l-ai adus firmei şi importanţei pe care o ai aici, am decis să te trimitem în Statele Unite, cu un contract de trei ani, pentru a-l înlocui.

Richard consideră că era momentul oportun pentru a interveni.

— Joe, ţinând cont de circumstanţe, cred că este o ofertă extrem de generoasă, ca să nu mai spun că ar putea fi chiar înspre binele tău. Considerăm că ai avut realizări extraordinare în Europa, iar eu personal regret că va trebui să părăseşti echipa, dar am vrea să substitui interesul tău pentru afacerile bancare cu cel în favoarea pieţelor de capital. Vrem să conduci Grupul American de Clienţi Distribuitori şi să introduci noi afaceri în America, inclusiv în America de Sud.

— Nu, spuse Joe dând din cap. Îmi pare rău, dar viaţa mea este aici. Sunt foarte nemulţumit de decizia pe care aţi luat-o, ca să nu mai spun de modul umilitor în care aţi ales să acţionaţi. Sunt de acord cu ceea ce aveţi de spus despre relaţiile cu colegii de serviciu şi aş fi mai mult decât dispus să-mi închei prietenia cu Josie Mitchell, dar nu pot accepta să mă mut în America. Am adus un venit de nouăsprezece milioane de dolari anul acesta şi sunt foarte mulţumit de postul pe care îl am acum. Cred că pot aduce şi mai mult venit şi aş vrea să-mi acordaţi o a doua şansă.

Joe vorbea cu o siguranţă pe care nu o simţea, dar era singura modalitate în care îşi putea ascunde sentimentul profund de umilire şi contrariere. Una este să ai o aventură şi cu totul alta să fii prins.

Transferul nu era o opţiune. Casă, soţia lui şi viaţa lui se aflau aici şi nu avea nici cea mai mică intenţie de a se muta. Singurul lui regret era că va fi obligat să renunţe la Josie. Să renunţe, ori să fie mult mai prudent în viitor.

Este numai vina mea, îşi reproşa el. Josie avusese dreptate; cum de îi trecuse prin cap să facă sex la birou? Ar fi trebuit să ştie că vor fi prinşi. Nu-i venea să creadă că a putut să i se pară palpitantă acea idee şi se întreba ce îi va spune lui Alice.

— Suntem foarte conştienţi de venitul pe care l-ai adus firmei, spuse Richard, şi de aceea credem că eşti cel mai potrivit să-l înlocuieşti pe Simon Barnes. Avem nevoie de o persoană dinamică şi motivată, care să ducă echipa mai departe.

— Richard, îţi mulţumesc pentru cuvintele tale. Suit flatat că gândeşti aşa despre mine. Cu toate acestea, trebuie să vă repet că nu sunt dispus să mă transfer. Ştii că lucrez acum cu două companii farmaceutice continentale şi se pare că o tranzacţie combinată ne va mai aduce douăzeci de milioane.

— Cunoaştem acest fapt şi suntem foarte mulţumiţi de relaţiile pe care le-ai dezvoltat pe continent şi, ca să nu mă repet, tocmai de aceea am decis să te trimitem în America.

— Joe, spuse Jacqueline pe un ton liniştit, dar autoritar, mă tem că nu există o altă alternativă.

— Ah! Joe se lăsă pe spătarul scaunului şi respiră adânc. La naiba. Ce o să-i spună lui Alice?

— Pot să ştiu care este data limită a acestui transfer asupra căruia se pare că nu am nimic de spus?

— Am vrea să consideri următoarea săptămână ca preaviz pentru a putea organiza totul. Ne dăm seama că va trebui să pui multe lucruri la punct. Am vrea să începi să lucrezi în birourile din Manhattan începând cu data de nouă iulie.

— Dar asta este peste o săptămână şi jumătate! Cred că glumiţi! izbucni Joe.

— Mă tem că nu.

— Cum vreţi să organizez totul în mai puţin de două săptămâni?

— Departamentul de Resurse Umane îţi acordă toată asistenţa de care ai nevoie. Ştim că eşti, Jacqueline tuşi pentru a-şi ascunde aversiunea faţă de această situaţie, căsătorit. Firma îţi va asigura, pe o perioadă de aproximativ două luni, cazarea la un hotel. Cunoşti deja hotelurile agreate de Godfrey şi vom numi pe cineva care să o ajute pe soţia ta să rezolve totul aici, inclusiv la împachetat. Ţi-am sugera să aranjezi astfel încât soţia ta să ţi se alăture cât mai repede, ca să vă puteţi căuta o casă. Gayle Messler este agentul nostru de transferuri preferat şi aşteaptă deja un telefon de la tine. Ţi se va

asigura, desigur, un salariu de angajat la distanţă, pe toată durata celor trei ani. Jacqueline făcu o pauză şi se uită la ceas. Mă tem că sunt deja aşteptată la altă întâlnire. Steven îţi va putea răspunde la orice întrebare. Mulţumesc pentru timpul acordat, Joe, şi îţi doresc mult noroc, zise strângându-i mâna.

Richard se ridică şi el.

— O să te sun mai târziu acasă. Vorbim mai mult despre asta atunci.

Joe luă liftul spre etajul lui, încă şocat, dar înarmat cu un teanc de hârtii pe care i le dăduse Steven: descrierea formală a noului său post, detalii despre noul său salariu, mărit, suma lunară acordată pentru chiria unei case, asigurarea medicală, alte beneficii minore şi numerele de telefon ale agentului de transfer.

Josie se afla la biroul ei şi imediat ce se aşeză Joe primi un mesaj: „Gata?”

„A intervenit ceva. Trebuie să merg acasă. Ne vedem în cinci minute la cafenea”.

— Nu-mi vine să cred! zise Josie furioasă. Ce-i priveşte pe ei ce facem noi? Cum îndrăznesc să te transfere şi să nu mă implice şi pe mine în asta?

Joe oftă şi îşi aşeză mâna pe braţul ei, pentru a o linişti.

— Josie, este mult mai bine aşa. Ai dreptate, sunt nişte mizerabili, dar este mai bine că nu te-au amestecat şi pe tine. Va trebui să plec, nu am altă soluţie.

Josie rămase pe gânduri câteva clipe.

— Ba ai, să ştii. Poţi oricând să-ţi găseşti altceva de lucru.

— Ştiu. M-am gândit la asta. Dar nu vreau să o iau de la capăt. Mi-am construit o reputaţie bună aici, iar bonusul îmi este garantat. Chiar dacă ultimul lucru pe care-l doresc este să plec din ţară şi să te las aici, va trebui să-l fac.

Josie rămase tăcută o vreme. Încerca să înţeleagă ceea ce îi spunea Joe, încerca să nu-şi arate adevăratele sentimente. A crezut că o să poată controla situaţia, că Joe

nu va fi decât o aventură care nu va însemna nimic, dar acum, când stătea în faţa lui, iar acesta îi spunea că va pleca, îşi dădea seama că s-a păcălit pe sine în tot acest timp.

Nu s-a gândit niciodată că o să se îndrăgostească de el. Dumnezeule, era îndeajuns de cinică încât să ştie ce se întâmplă când ai o relaţie cu un bărbat căsătorit, dar cu cât îl vedea mai mult, cu atât se simţea mai ataşată de el”.

Singura persoană care ştia, îşi zise ea îngrozită, era Al. Al încercase să o avertizeze de luni de zile, spunându-i cât de periculos este să te încurci cu un coleg de serviciu, şi mai ales cu unul căsătorit.

— Povestea asta o să se sfârşească cu lacrimi, îi spusese el, când îi mărturisise prima oară. Nu îmi place cum sună istoria asta.

După câteva săptămâni ea n-a mai amintit de Joe, iar Al a renunţat să mai întrebe. Asta pentru că prietenia dintre ei nu prea lăsa loc altor relaţii şi, mai ales, celor pe care unul dintre ei le dezaproba.

Josie îşi dăduse din ce în ce mai mult seama că nu poate să renunţe la relaţia cu Joe. Că cu cât se întâlnea mai des cu el, cu atât simţea nevoia să-l vadă mai mult. Că începuse să se gândească la el şi când nu erau împreună. De fiecare dată când

Joe se dădea jos din pat ca să se întoarcă la soţia lui, simţea un gol tot mai mare.

Josie începuse să se gândească la Alice. Ştia că Joe nu era fericit şi întreţinea într-un fel ideea că o va părăsi până la urmă şi va veni să locuiască la ea.

Începuse să o urască pe Alice, care la început nu avea nimic de-a face cu Josie, cu relaţia pe care ea o avea cu Joe. În ultimele luni însă, aceasta se transformase într-o figură mitică detestată, un fel de Medusa care-l fermecase pe Joe, şi îl făcea să se întoarcă mereu acasă. Nu-i spusese nimic lui Joe şi se ura pe sine pentru că ajunsese să se gândească la un eventual divorţ. Cu cât îl cunoscuse mai bine pe Joe îşi dăduse seama că în clipa când nu va mai

reprezenta pentru el o provocare acesta se va plictisi şi va trece la următoarea femeie. În consecinţă, pe măsură ce se îndrăgostea de el încerca să pară cât mai inaccesibilă şi mai interesantă. Desigur, nu era uşor, mai ales că voia să fie cu el tot timpul, iar Joe dorea să o vadă, accepta imediat. Nu-şi trăda însă dependenţa, ci îl lăsa să ghicească, ştiind că numai aşa îi va menţine interesul pentru ea.

Dar Josie mai ştia că oricât de greu îi era să audă că Joe pleacă, oricât de mult ar vrea ca el să rămână, oricât de tare s-ar fi îndrăgostit de el, nu-i putea arăta nimic din toate astea.

— Aşadar, când pleci? spuse într-un târziu, cu o voce aparent liniştită.

— Într-o săptămână şi jumătate. Mi-au lăsat săptămâna viitoare că să-mi organizez plecarea. Joe oftă şi luă mâna lui Josie. Se uită la degetele ei, mângâindu-i uşor palma cu degetul mare. O să-mi fie dor de tine, Josie, şopti, fără să ridice privirea.

Josie simţi cum i se strânge inima, dar nu spuse nimic.

— Ce o să mă fac fără tine? continuă el.

— O să-ţi găseşti o altă Josie, îi răspunse ea, cu un zâmbet care-i ascundea adevăratele sentimente.

— Josie! Cum poţi să vorbeşti aşa? îşi retrase mâna sincer jignit

— Joe, ştiam amândoi că relaţia noastră nu o să dureze. Eşti căsătorit, pentru numele lui Dumnezeu. Este o minime că am rezistat împreună atâta vreme. Îţi iubeşti soţia şi n-o s-o părăseşti, în timp ce spunea toate astea, Josie spera ca el să o dezaprobe, să spună că şi-a dat seama că o iubeşte doar pe ea şi că plănuieşte să-şi părăsească soţia.

Joe o ascultă, însă nu spuse nimic.

— O să-mi fie dor de tine, repetă el. Ultimele luni au fost minunate. Cu adevărat minunate. Iar tu eşti extraordinară. Şi meriţi pe cineva absolut special, cineva

care să fie în stare să aibă grijă de tine cum trebuie.

— Cineva care nu este căsătorit, zise ea, fără să-şi poată ascunde amărăciunea din glas, deoarece cuvintele lui Joe echivalau cu „S-a terminat. Nu te mai vreau”.

— Da, spuse Joe uşor uimit să vadă că este sincer rănită. Cineva care nu este căsătorit. Cu riscul de a folosi un clişeu, trebuie să îţi spun că meriţi cu adevărat pe cineva mai bun decât mine. Îmi doresc să te fi cunoscut mai demult. Îmi doresc ca noi doi să putem fi împreună, dar acum este prea târziu. Poate că este modul în care Dumnezeu îmi spune că trebuie să fiu fidel soţiei mele, că trebuie să încetez să caut în afara căsătoriei lucruri care să mă facă fericit.

— Deci aici se termină tot?

— Ce vrei să spui?

— O să te mai văd înainte de a pleca?

Joe o privi uimit.

— Doamne, sigur că da! Acum trebuie să merg acasă şi să-i spun lui Alice. La naiba. Ce o să-i spun lui Alice? Oh, Dumnezeule. Oricum, o să fiu acasă restul săptămânii. Vom putea lua prânzul împreună sau ceva de genul acesta.

Prânz. Chiar nu trebuia să mai spună nimic.

— Joe, oftă ea, zâmbindu-i trist Cred că este mai bine să ne luăm la revedere acum. O să ai atâtea de făcut, iar eu voi fi la serviciu şi cred că este mai bine să nu ne prefacem că o să avem o partidă de adio. Acesta este momentul cel mai potrivit să ne luăm rămas-bun.

Joe şi Jesie ieşiră afară şi se opriră în stradă câteva minute, încercând fiecare să găsească cuvintele potrivite.

Până la urmă, se uitară unul la altul şi se îmbrăţişară cu disperare.

— Mulţumesc, îi şopti Joe la ureche, în timp ce Josie clipea furioasă peste umărul lui, pentru a-şi opri lacrimile. Eşti o femeie uimitoare, o să-mi fie dor de tine.

— La revedere, spuse ea, desprinzându-se din îmbrăţişare şi privind în jos, pentru ca el să nu-i vadă ochii înlăcrimaţi. Ai grijă de tine. Apoi se întoarse pe călcâie şi o

porni de-a lungul străzii, cu o lacrimă curgându-i încet pe obrazul stâng.

Joe privi lung în urma ei. Toate astea i se păreau ireale. Tot ce s-a întâmplat în după-amiaza aceasta i se părea de necrezut. Stătea pironit în centrul Londrei, în drum spre casa lui din Belgravia, iar săptămâna viitoare, toată lumea lui se va schimba.

Scoase telefonul mobil din buzunar, fixă receptorul mic de handstree de reverul hainei şi o porni spre staţia de metrou, îi răspunse robotul telefonic. Joe trase aer în piept şi lăsă un mesaj:

— Bună, draga mea. Veşti bune, întâlnirea a fost amânată, aşa că sunt în drum spre casă. Şi, Ali, trebuie să discut ceva cu tine când ajung acasă. Încearcă să fii acolo.

— Cum? Nu înţeleg. Mai spune-mi o dată.

Joe o luă de la capăt. Simon Barnes se întoarce la Londra şi au nevoie de cineva care să-l înlocuiască şi i-au cerut lui să se mute în America şi să preia postul.

— Dar este ridicol, tot repeta Alice. Cum vor să împachetăm şi să plecăm în mai puţin de două săptămâni? Şi de ce se întâmplă totul atât de repede? Tu nu ai niciun cuvânt de spus? Nu ai putut să refuzi?

Joe tăcu, simţindu-se vinovat şi stânjenit. Abia o putea privi în ochi.

— Joe, nu pot să-mi las pur şi simplu viaţa de aici. Nu avem unde să stăm acolo şi n-o să reuşesc să fac totul singură. Este pur şi simplu ridicol. Şi pe lângă asta, nu vreau să trăiesc în New York. Doamne, la Londra este îndeajuns de rău, dar măcar am prieteni aici. Vreau să refuzi, Joe. Nu vreau să merg.

— Nu pot să spun nu. Am acceptat deja. Trebuie să plec în mai puţin de două săptămâni. Tu poţi să vii după ce termini de împachetat aici. Au aranjat să te ajute cineva la mutat. Oricum, nu este nevoie să vii până nu eşti gata.

— Oh, minunat. Păi, asta mă mai linişteşte. Şi ce vrei să spui, că tu *trebuie* să pleci? Vrei să spui că ai acceptat înainte să vorbeşti cu mine? Mulţumesc, Joe, mulţumesc

frumos. Să le spui că te-ai răzgândit.

Joe nu ştia cum să-i explice că nu mai poate da înapoi, că nu are nicio cale de ieşire. New York. Brusc îi veni o idee. Un pas înainte. O modalitate de a o mulţumi pe Alice.

— Nu trebuie neapărat să locuim în Manhattan.

— Cum adică?

— Îmi oferă o sumă fabuloasă pentru chiria lunară. Ne-am putea lua un apartament în Manhattan şi o casă la ţară, încheie entuziasmat văzând sclipirea de interes din ochii lui Alice. Poate în Vermont, sau Connecticut. Poate lângă un lac, sau pe malul mării.

Alice rămase pe gânduri o vreme. Connecticut. La ţară. Ceea ce şi-a dorit dintotdeauna.

— Spui asta doar ca să mă convingi?

— Sigur că nu. Alice, iubito, gândeşte-te. Ar putea să fie noul început de care avem nevoie. Ştiu că întotdeauna ţi-ai dorit să locuieşti la ţară, iar acum ne-am putea într-adevăr permite asta. Cred că o să fim fericiţi acolo. Cred că tu o să fii fericită acolo.

— Nu ştiu, zise ea, cu imaginile unei case din Vermont în minte. Poate că nu strică să încerc o vreme. Un nou început. Poate că ai dreptate.

— Sigur că am dreptate, zise Joe, gândindu-se că poate acesta era adevărul. Poate că de asta aveau nevoie, un nou început într-o ţară nouă. Acolo nu o s-o mai înşele, n-o să se mai joace cu viaţa. Venise vremea să se îndrăgostească iar unul de celălalt. Se strădui să alunge amintirea lui Josie din minte, hotărât să încerce să schimbe totul.

— Te iubesc, spuse Alice, cu o expresie în care se amestecau înţelegerea, speranţa şi fericirea.

— Ştiu, draga mea. Şi eu te iubesc. O luă în braţe şi o strânse la piept. Nu se mai îmbrăţişaseră aşa de multă vreme. Trupul ei, mirosul ei sunt atât de familiare. Trase aer în piept şi o sărută pe gât. Apoi îi căută gura care o aştepta pe a lui.

— Hai la culcare, zise Joe.

12

A tu am putea să rămânem să locuim *aici*? Alice îşi întinse braţele, în patul imens, zâmbindu-i leneş lui Joe, care iese din baie cu un prosop înfăşurat strâns în jurul coapselor.

— La Mark? Chiar că am cere un pic prea mult, râse Joe, aşezându-se pe marginea patului şi întinzându-se să-i dea o sărutare. Suma pe care ne-au dat-o pentru casă este mare, draga mea, dar nu chiar atât de mare.

— Dar nu ar fi perfect? întrebă Alice.

— Tot, cu excepţia unei bucătării mari de ţară pentru tine.

— Nu-i nimic. Mă pot descurca şi cu o chicinetă. O să am o bucătărie mare când vom găsi o casă la ţară.

— Că veni vorba de case, sau mai exact de apartamente, trebuie să ne întâlnim cu agentul de transfer într-o oră şi apoi să mergem la prânz cu Gina şi George. Hai, leneviei, că o să întârziem.

Alice îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Joe şi îl trase aproape, zâmbindu-i frivol.

— Păi, nu m-ar deranja dacă întârziem puţin.

— Numai puţin? întrebă Joe sărutând-o şi desfăcând prosopul din jurul coapselor. Sau puţin mai mult.

Alice chicoti şi el se urcă lângă ea în pat.

— Puţin mai mult, asta aş prefera.

Jumătate de oră mai târziu, Alice fuge la duş, cu un zâmbet fericit pe faţă. Se pare că Joe a avut dreptate în privinţa noului început pentru amândoi. În ultima lună, a luat avionul la fiecare sfârşit de săptămână, ca să stea cu el la hotelul Mark, ca apoi să se întoarcă la Londra pentru restul săptămânii. Fiecare sfârşit de săptămână petrecut cu Joe o făcea să se simtă de parcă ar fi fost proaspăt căsătorită.

Joe nu mai fusese atât de atent şi de tandru cu ea de ani de zile. Lua cursa British Airways de la ora unu, în

fiecare vineri, ajungea pe aeroportul JFK pe la patru după-amiază şi ajungea la hotel înainte de şase. Joe o aştepta în apartamentul lui, sau venea douăzeci de minute mai târziu, o lua în braţe şi părea sincer fericit de prezenţa ei.

Spre încântarea lui Alice, făceau dragoste cu un entuziasm pe care nu-l mai simţise de ani de zile şi e convinsă că, în ciuda reţinerilor ei iniţiale, New York-ul pare să fie un răspuns la rugăciunile ei.

Oraşul este zgomotos, animat şi mult mai prietenos decât şi-l amintea. Se plimbă de-a lungul Madison Avenue, fericită şi plină de viaţă, însă nu se poate împăca cu ideea de a locui acolo.

— Este un loc minunat, dacă eşti în vizită, îi mărturisi ea lui Emily, dar m-ar epuiza dacă ar trebui să locuiesc acolo.

— Cum merg căutările pentru o casă la ţară? o întrebă prietena ei.

— Deocamdată nu avem nimic. Joe vrea să găsim întâi ceva în oraş şi, după ce vom şti şi câţi bani ne mai rămân, să căutăm o casă la ţară.

— Nu uita că eu şi Harry trebuie să fim primii voştri musafiri.

— Desigur. Ce mai face îngeraşul de Harry?

— Îngereşte, zise Emily râzând.

— Pari atât de fericită.

— Sunt. Şi la fel îmi pari şi tu.

— Chiar sunt. Cine ar mai fi crezut?

— Îmi lipseşti, Ali.

— Dar m-ai văzut joia trecută.

— Ştiu, dar acum eşti acolo deja. Definitiv. Este îngrozitor să nu mă mai pot pur şi simplu urca în maşină ca să vin să te văd.

— Dar mă poţi suna când vrei.

— Ştiu, dar nu este acelaşi lucru.

— Ce-ar fi să vii şi să locuieşti cu mine la ţară?

— Oare Joe ar fi încântat să audă asta?

— Ah, da. De fapt, este atât de drăguţ acum, încât ar accepta probabil orice i-aş cere.

— Repede, întreabă-l dacă-mi dă o mie de lire de ziua mea.

— O să vii să mă vezi curând, nu-i aşa? Emi, o să vii să stai cu mine chiar dacă nu găsesc o casă la ţară?

— Sigur că da. Cum te aranjezi puţin, m-am şi urcat în avion.

Lui Alice încă nu-i vine să creadă că se află acolo şi că va rămâne pentru mult timp. I se pare că n-a trecut decât o zi de când compania pentru mutări a împachetat totul din casa lor, totul, cu excepţia lucrurilor din biroul lui Joe, care a insistat să se ocupe chiar el de asta.

Trecuse doar o lună de când cei de la Foxtons fuseseră în casa lor? Doi agenţi de închirieri care văzuseră casa sofisticată din Belgravia i-au garantat că va putea fi închiriată imediat.

A plătit ultimele facturi, a stabilit modalitatea ca Poşta Regală să-i livreze corespondenţa şi şi-a luat la revedere în grabă. Nimănui nu-i venea să creadă că pleacă şi toţi voiau să-şi ia rămas-bun.

Ultimele zile au trecut ca un vârtej. Deşi unii s-au oferit să-i organizeze o petrecere de adio, ultimul lucru pe care Alice şi-l dorea era să-i întâlnească pe cei despre care se bucura în secret că îi lăsa în urmă.

I-au sunat în schimb pe toţi cei care spuneau că nu le vine să creadă că pleacă şi i-a invitat să-i viziteze la vară.

— Trebuie să veniţi, spunea Alice fericită, sperând că va găsi o scuză la momentul potrivit şi că promisiunile lor de a veni erau la fel de formale ca şi promisiunea ei de a-i găzdui.

O întrista doar faptul că se despărţea de Emily, care venise în fiecare zi să o ajute la împachetat şi să-l scoată pe Snoop la plimbare în timp ce Alice vorbea la telefon ore întregi, ascultând informaţiile pe care le primea de la agentul de transferuri din

New York, gândindu-se cât de minunat va fi să

locuiască în Manhattan.

Cu o seară înainte de plecare, Emily a insistat ca Alice să ia cina la ea. Copleşite de tristeţe, Alice şi Emily s-au îmbrăţişat îndelung, încercând să-şi reţină lacrimile.

— Ai face bine să-mi scrii pe e-mail în fiecare zi, îi spuse Emily strângând-o în braţe, altfel iau avionul şi vin după tine ca să te omor.

Alice râse ca să-şi ascundă tristeţea şi se întinse să-l îmbrăţişeze pe Harry.

— Să găseşti o clasă bună de dresaj pentru Snoop, îi spuse acesta. I-am spus deja să aibă grijă de tine şi să se asigure că vei fi fericită.

— O să fiu, îi zâmbi ea. Iar tu să ai grijă de Emily.

— Oh, o să am, nu-ţi face griji în privinţa asta, o asigură el.

Când Alice şi Joe ieşiră din lift văzură o femeie de vârstă medie, îmbrăcată elegant, stând pe canapeaua din faţa recepţiei.

— Ea e? întrebă Alice în şoaptă.

— Aha. Gayle, ea este soţia mea; Alice, ea este Gayle, agentul nostru de transfer.

— Oh, sunt încântată să te cunosc, spuse femeia. Joe mi-a vorbit foarte mult despre tine.

— Mă bucur că mergem să vedem apartamente, îi zise Alice zâmbindu-i.

— Foarte bine. Sunt câteva pe care soţul tău le-a văzut deja, dar vrea să le vezi şi tu. Şi mai sunt trei pe care nici el nu le-a văzut.

— Am redus căutarea la zona estică de sus, între numerele 60 şi 80, îi explică Joe lui Alice.

Gayle dădu aprobator din cap.

— Am început cu partea de vest, dar ne-am dat seama că este prea aglomerat; nu am mai luat nici centrul în calcul, din aceleaşi motive. Am încercat şi în cartierele apropiate de centru, dar, după ce l-am cunoscut mai bine pe Joe, mi-am dat seama că s-ar simţi mai bine în partea de

est sunt sigură că o să-ţi placă şi ţie.

— Este vorba de zona în care se află şi hotelul?

— Da! Cea mai bună parte a cartierului de est.

— Ce bine! îmi place pe aici. Deci unde sunt apartamentele alea?

Gayle îi întinse un teanc de hârtii, după care ieşiră în stradă şi se îndreptară către Madison Avenue.

— Primul se află la câteva blocuri de aici, la numărul 75. Este un apartament superb, foarte luminos, la etajul douăzeci, deci cu o vedere extraordinară. Clădirea are portar.

— Toate clădirile de aici au portar, nu-i aşa? întrebă Joe.

— Da.

Gayle se întoarse către Alice, imaginându-şi că, aşa cum se întâmplă de obicei, femeia este cea care în final va lua decizia hotărâtoare.

— Sunt clădiri cu portar în care toţi vor să locuiască, pe care le solicită clienţii din investiţii bancare.

— Păi, dacă este destul de bun pentru toţi aceştia… zise Alice râzând.

— Poftim? întrebă Gayle nedumerită.

— Ah, nimic. Nu vă preocupaţi. Ce zi frumoasă! Alice îl luă pe Joe de braţ şi îi zâmbi fără motiv.

— Da, este o schimbare destul de mare! Alice nu prea ştie ce să spună. Vine dintr-o casă imensă din Belgravia şi nu este obişnuită cu un apartament micuţ, fie el şi într-o clădire cu portar.

Ferestre moderne oferă o vedere acceptabilă, iar tavanul este destul de înalt ca să dea impresia de spaţiu, dar apartamentul este lipsit de personalitate.

Camerele par ca nişte cutii, bucătăria minusculă, iar al doilea dormitor este puţin mai mare decât un dulap.

— Are o poziţie foarte bună, spuse Gayle. Este mult mai mic decât celelalte apartamente, dar aici aţi plăti pentru clădire, care este una dintre cele mai bune din

oraş.

— Nu sunt sigură că este ceea ce îmi doresc, spuse Alice. Cred că am ajunge să ne omorâm unul pe celălalt într-o locuinţă atât de mică.

— Nu-i nimic, râse Gayle. Cu cât vedem mai multe apartamente, cu atât veţi şti mai bine ce căutaţi. Hai să mergem către Second Avenue. Cred că o vă placă mai mult.

După încă trei apartamente, Alice începu să-şi piardă răbdarea.

— Nimeni nu are nevoie de bucătării aici?

— Bucătării mai mari găseşti în clădirile de dinainte de război, însă majoritatea celor disponibile nu au portar. Au însă liftier. Nu sunt nici pe departe la fel de căutate. I-am arătat câteva soţului dumneavoastră, dar a spus nu…

— Dar toate atât de… ei bine, atât de urâte.

— Draga mea! spuse Joe jenat. Pe Gayle, obişnuită să lucreze cu newyorkezii, nu o deranja obiecţia lui Alice.

— Nu trebuie să uitaţi că New York nu este Londra. Aici trebuie să ai alt fel de aşteptări, doar dacă nu vrei să ajungi la un compromis. Cei mai mulţi dintre clienţii mei ar lua orice apartament din prima clădire în care am fost, indiferent cât de mic este. Adresa este ceea ce contează aici.

— Pur şi simplu nu înţeleg, continuă Alice, dând din umeri. Toate apartamentele sunt atât de mici…

— O să vă obişnuiţi, o asigură Gayle. Am lucrat cu sute de persoane din Europa şi toţi sfârşesc prin a iubi locurile astea. Se uită la ceas. Haideţi să mergem la următorul. Cred că o să vă placă mai mult. Este la numărul 73, între Lex şi Park. Ar putea fi perfect pentru voi.

— Îmi place, spuse Joe, plimbându-se iar prin apartamentul în care erau. Este, cu siguranţă, cel mai bun pe care l-am văzut astăzi, adăugă el ducându-se la fereastră ca să se uite la Park.

— Este un preţ foarte bun şi un apartament excelent. De fapt, cred că este şi preferatul meu din toată oferta pe

care o am în prezent.

— De cât timp este pe piaţă? strigă Joe din dormitorul principal.

— De vreo două săptămâni. L-a mai văzut un cuplu, care a făcut o ofertă pe care proprietarul a refuzat-o, însă am impresia că vor plusa.

— Deci oferta lor iniţială a fost mai mică decât preţul cerut?

— Aşa cred. Nu cu mult, dar sunt sigură că, dacă aţi oferi preţul cerut, ar accepta. Un apartament ca acesta nu va sta mult pe piaţă. Pot să aştept în cealaltă cameră, în timp ce veţi discuta.

— Mulţumesc, Gayle, zise Joe. Este periat.

Joe se aşeză pe canapea, lângă Alice.

— Cum ţi se pare?

— Nu ştiu, zise Alice, nemulţumită. Nu pot să spun că îmi place, dar nu ştiu nimic despre piaţa apartamentelor aici. Ştiu doar că nici nu m-aş uita la vreunul din apartamentele acestea dacă am fi în Londra, dar…

— …nu suntem în Londra.

— Exact. Ţie îţi place, nu-i aşa?

— Da. Cred că al doilea dormitor ar fi perfect pentru biroul meu şi îmi place că holul şi sufrageria sunt mari. Trebuie să recunoşti că are cea mai mare bucătărie din câte am văzut.

— Ai dreptate, dar e greu să treci de la o casă mare într-un apartament puţin mai mare decât primul pe care l-am avut. Mai ţii minte apartamentul nostru din Kensington?

— Da, şi mai ţii minte ce drăguţ şi confortabil era?

— Aşa este.

— Preţul este bun, adăugă Joe, uitându-se înjur. Ne-ar rămâne destui bani ca să ne luăm un palat la ţară.

— Bine, s-a făcut! zise Alice, în timp ce Joe o îmbrăţişa.

— Ţi-am spus eu că ştiu drumul către inima unei

femei.

— Sper că numai femeia de faţă.

— Sigur că numai femeia de faţă, iubita mea soţie.

Gayle îşi făcu apariţia.

— Pardon, zise ea râzând. Sper că nu am venit într-un moment nepotrivit.

— Deloc, spuse Joe. Vrem să facem o ofertă. Apartamentul acesta pare perfect pentru noi.

— Soţul dumneavoastră spunea că vreţi să căutaţi şi o casă la ţară, zise Gayle. Agenta îi condusese la hotel şi le promisese că o să-l sune pe proprietar imediat ce se întoarce la birou pentru a-i face o ofertă în scris.

Alice aprobă dând din cap.

— Este o idee excelentă. Foarte mulţi clienţi procedează astfel. În cele mai multe cazuri bărbaţii stau în oraş în timpul săptămânii şi apoi merg la soţiile lor, la ţară, la sfârşit de săptămână.

— Mie îmi place să fiu cu Joe, îi zâmbi Alice. Cred că o să locuiesc şi eu în oraş.

— Desigur! O să vă bucuraţi de ce este mai bun în ambele locaţii. Unde anume la ţară v-ar plăcea să staţi?

— Probabil în Connecticut. Nu am căutat încă, dar am vrea să fie undeva aproape.

— Fairfield sau ţinutul Litchfield vi s-ar potrivi probabil cel mai bine. Tocmai am deschis birouri acolo. Aş putea să vă recomand pe cineva care să vă arate împrejurimile.

Pentru prima oară în acea zi, Gayle o văzu pe Alice luminându-se la faţă.

— Serios? Aţi face asta? Ar fi excelent.

— Nu mi-aş fi imaginat că vă place la ţară, spuse Gayle care îşi imaginase că Alice este exact ca celelalte soţii, bine întreţinute, de investitori bancari.

— Sub aparenţa asta sofisticată, soţia mea visează, în secret, la o fermă de găini, spuse Joe dând din cap.

— Ştiţi, fermele de alpaca sunt foarte la modă acum,

îi informă Gayle zâmbind.

— Oh, Doamne, să nu începi, zise Joe, în timp ce Alice se uita la el rugător.

— Alpaca? Oh, haide, Joe, lasă-mă să-mi iau alpaca.

— Întâi să găsim o casă şi poate o să-ţi iei un peştişor de acvariu.

— Minunat. Soţul meu iubeşte mult animalele.

Gayle izbucni în râs.

— Şi oricum, adaugă Joe, nu cred că Snoctă s-ar înţelege bine cu alpaca.

— Snoop?

— Câinele nostru, îi explică Alice. A rămas la nişte prieteni până ne găsim o casă şi o să-l putem aduce şi pe el aici.

— Câinele lui Alice, interveni Joe pe un ton categoric.

— Dar şi tu îl iubeşti. Recunoaşte.

— Nu, nu îl iubesc, dar este destul de drăguţ.

— Şi toate sâmbetele când îl scoteai la plimbare dimineaţa? Fii sincer! Se întoarse către Gayle. Se plimba ore întregi cu Snoop în fiecare sâmbătă, iar acum încearcă să spună că nu-i place.

Ah, da. Plimbările de sâmbătă dimineaţa. Josie se dedicase muncii, şi îşi anesteziase durerea cu întâlniri şi convorbiri telefonice cu clienţii, astfel că nu se gândea la Joe şi la singurătatea ei decât noaptea târziu, când stătea întinsă în pat, rugându-se să adoarmă ca să nu se mai gândească.

Sperase să primească o veste de la Joe. Crezuse că acesta o va suna, sau că-i va trimite un mesaj pe e-mail, dar nu primise niciun semn de viaţă.

În ce-l privea, Joe se străduia să fie un soţ credincios, să se ţină de cuvânt, să facă din America un nou început.

Pe parcursul ultimelor luni, în care fusese singur cea mai mare parte a timpului, îşi permisese să privească, dar nu să şi atingă. Şi cum ar fi putut să nu privească, când erau atâtea femei frumoase în jurul lui? Oriunde se uita, îl

aştepta tentaţia, dar era hotărât să se revanşeze faţă de Alice, să înceteze pentru totdeauna cu imprudenţele lui.

— Atunci o să vă sun în după-amiaza asta. Am numărul dumneavoastră de mobil şi sper să vă dau veşti bune până la sfârşitul zilei.

După ce îşi luară la revedere de la Gayle, se duseră la restaurantul Annie, ca să ia masa cu Gina şi George.

— O să-ţi placă de ei, spuse Joe.

Îl cunoscuse pe George într-o călătorie de afaceri cu câteva luni înainte şi luase legătura cu el imediat ce fusese transferat la New York. Gina şi George locuiau într-o clădire de piatră, mare şi veche, la numărul 71 şi-l invitaseră pe Joe la ei, imediat ce acesta ajunsese în America. Joe fusese impresionat de căldura şi drăgălăşenia Ginei şi era sigur că Alice o va plăcea şi se vor putea împrieteni.

— Uite-i, spuse Joe, făcându-şi loc printre cei care aşteptau să se elibereze o masă. Un cuplu dintr-un separeu din colţ se ridică şi le făcu cu mâna.

Joe dădu mâna cu George şi o sărută pe obraji pe Gina, care se întoarse spre Alice.

— Eram nerăbdători să te cunoaştem, Alice. Bine ai venit în America, mă bucur că eşti aici.

Joe avusese dreptate. Lui Alice îi plăcu Gina din prima clipă. În timp ce Joe şi George vorbeau despre afaceri, Alice îi descrise Ginei apartamentul.

— Sună excelent! spuse Gina încântată. Şi este aproape de noi! Ştiu un decorator foarte bun, dacă ai nevoie de cineva. De fapt, ştiu o grămadă de oameni care vă pot fi de folos: instalatori, zugravi, oameni care îţi pot plimba câinele.

— Cineva care să-mi plimbe câinele?

— Aha, râse Gina. Am auzit deja despre Snoop. Tu spune-mi de ce ai nevoie, iar eu îţi fac legătura cu cine trebuie.

Alice zâmbi întrebându-se de ce Dumnezeu ar avea nevoie de cineva care să-i plimbe câinele, când o poate

face singură. Sau de un decorator? Pentru ce?

Gina continua să ciripească:

— Joe spune că o să căutaţi şi un loc la ţară.

Alice aprobă cu o mişcare a capului.

— Nu ne-am hotărât încă unde. Am încercat să-l conving pe Joe să ieşim din oraş, să ne plimbăm prin Connecticut ca să vedem unde ne-ar plăcea să locuim, dar nu vrea să începem să căutăm înainte de a ne găsi ceva în oraş.

— Oh, noi avem un loc tare drăguţ în Connecticut, spuse Gina. Chiar la nord de Highfield. Stau acolo mai mult vara. Ar trebui să vii. Am să te duc eu cu maşina prin împrejurimi. Sunt foarte multe locuri frumoase.

— Mi-ar face mare plăcere!

— Ştii ceva? Noi mergem acolo în weekendul ăsta. De ce nu vii cu maşina, pentru o zi, sâmbătă? Veniţi la prânz amândoi.

— Despre ce este vorba? Joe le privi întrebător oprindu-se din conversaţie.

— Gina ne-a invitat la casa lor de la ţară sâmbăta viitoare.

— Excelent! Ne-ar face plăcere să venim. Sigur nu puneţi nimic la cale? întrebă uitându-se cu înţeles la Alice. O să ne întoarcem cumva din excursia noastră de o zi la ţară ca proprietari ai unei case?

— Nu punem la cale decât un grătar, spuse Gina râzând.

— Ah, nu, nu, nu! interveni George. Nu vă apropiaţi de Vikingul meu. Grătarul este treaba mea. Voi puteţi să faceţi salatele.

— Oh, scuză-mă, spuse Gina clipind des din ochi. Am uitat că grătarul este treaba bărbaţilor, în timp ce femeile nu pot decât să taie delicat o frunză de salată verde. Bine, atunci, o să facem salatele. Ai noroc că te iubesc.

— Ştiu, sunt cel mai norocos om din lume.

Alice se uită la ei zâmbind şi îl luă pe Joe de mână pe

sub masă, făcând în acelaşi timp loc chelnerului care aşeză în faţa lor omleta, somonul afumat şi pâinea prăjită. Ea îl strânse pe Joe de mână, iar el se întoarse să o privească, bucuros să o vadă atât de fericită şi relaxată.

— Vezi? îi şopti. Ţi-am spus eu că o să-ţi placă.

— Da. Ai avut dreptate.

— Hei! Nu-i frumos să vorbeşti la ureche, îi admonestă Gina.

Joe ridică paharul cu suc de portocale şi propuse un toast:

— Pentru prieteni noi!

— Pentru prieteni noi! repetară cu toţii, ridicând paharele.

— Şi pentru casele noi de la ţară, adaugă Gina râzând împreună cu Alice.

— Închin şi pentru asta, spuse Alice, în timp ce bărbaţii ridicară din sprâncene.

13

Joe conducea maşina închiriată de-a lungul Şoselei Merritt, iar Alice ţinea harta, relaxându-se pe măsură ce lăsau în urmă oraşul, îndreptându-se spre Connecticut.

Alice se străduia să desluşească, printre copacii deşi de pe marginea autostrăzii, casele minunate din fotografii, gărduleţele albe, pe care îşi imaginează că o să le găsească în Connecticut. Cum Joe conducea prea repede, se văzu nevoită să renunţe.

— Crezi că le-a plăcut de noi?

Joe oftă. Alice vorbise tot timpul despre Gina şi George, fericită că au găsit nişte posibili noi prieteni, dar nesigură în privinţa impresiei pe care ei le-o lăsaseră. Întorseseră subiectul pe toate feţele şi Joe începuse să se enerveze.

— Da, chiar cred că le-a plăcut de noi! spuse el. Nu am fi în maşina asta, mergând să luăm prânzul cu ei, dacă nu le-am fi plăcut, nu crezi?

— Bine, bine. Îmi pare rău. Cum crezi că este casa lor?

— Alice! Pentru Dumnezeu. Nu mai pune întrebările astea prosteşti.

— Bine, bine. Alice se întoarse şi privi pe geam. Îmi cer scuze că respir.

În bucătărie, Gina tăia roşii şi ceapă, în timp ce-şi ştergea lacrimile.

— La naiba, mormăi George intrând în încăpere şi îndreptându-se către ea îngrijorat. Ce se întâmplă, scumpa mea? De ce plângi?

— Nu, se strâmbă ea, întinzându-se după şerveţele. Cepele astea. Au! Mă usturǎ ochii!

— Oh, gata, puiuţ, o alintă George, râzând în timp ce o lua în braţe şi o mângâia pe spate. O să fie totul bine. Suit aici.

— Ţi-am spus că nu plâng, râse Gina printre lacrimi, încercând să se desprindă din îmbrăţişarea lui.

— Sigur că nu plângi, o alină el. Doar eşti fetiţă mare!

— Oh, George! Gina îşi şterse lacrimile şi îl lovi peste braţ. Nu te mai prosti.

— Ia spune-mi, ce pregăteşti?

— Salată de roşii cu ceapă şi mozzarela. Crezi că avem suficientă mâncare?

— Bineînţeles. Avem friptură, burgeri, tone de came pentru grătar şi salata asta delicioasă. Pentru ce îţi faci griji?

— Vreau să facem impresie bună, zise ea dând din umeri. Crezi că ne-au plăcut?

— Sigur că da. De fapt, nu garantez pentru mine, dar pe tine cu siguranţă te-au găsit minunată.

— Crezi că vor accepta să ne însoţească la spectacolul de binefacere de la Metropolitan, luna viitoare, sau ţi se pare prea mult?

— Cum adică prea mult?

— Adică n-aş vrea să-i sperii.

— Sunt de acord. Ar trebui să o luăm mai uşor.

— Da. N-aş vrea să-i plictisim. Mi-au plăcut foarte, foarte mult! Vreau să spun… cred că am putea fi foarte buni prieteni.

— Deci, zici s-o facem pe inaccesibilii? se strâmbă George în glumă.

— Oh, nu! Zic doar să nu mergem prea departe înainte de a treia întâlnire, spuse ea, şi începură să râdă amândoi.

Joe şi Alice ies de pe Merritt şi urmează indicaţiile primite prin fax de la George. Trec de-a lungul unor străduţe şerpuite de ţară, peste un pod de cale ferată, apoi cotesc la stânga, în susul Aleii Vineyard, pe lângă imensul căsoi nou şi opresc în dreptul celei de-a treia cutii poştale, pe dreapta, în faţa unei case bătrâneşti drăguţe. Gina şi George apar în fugă, ca să-i salute. George poartă o pereche de pantaloni scurţi, un tricou şi o şapcă, iar Gina este îmbrăcată într-un tricou alb, strâmt şi un sarong exotic, care se desface în timp ce aleargă, spre desfătarea lui Joe.

— Cât mă bucur că aţi venit, spuse Gina şi, fără să observe privirile admirative ale lui Joe, îi îmbrăţişă pe amândoi. Aţi avut probleme cu drumul? Aţi ajuns uşor? Aţi înţeles indicaţiile lui George?

— A fost foarte uşor. Şi este atât de frumos aici! Alice admiră bolta verde, prin care pătrund razele soarelui, luminând pietrişul aleii. Cum reuşiţi să mai plecaţi de aici? Doamne, dacă ar fi casa mea, Joe n-ar mai reuşi să mă scoată de aici.

— Asta pentru că acum este vară. Gina o luă de braţ şi o conduse în spatele casei. Iama este un iad aici.

— Dar nu aveţi zăpadă iama, nu puneţi lemne pe foc?

— Scuz-o pe soţia mea, interveni Joe. Nutreşte dorinţa secretă de a fi ca „ţărăncuţa cu bujori în obrăjori”.

— Zăpada este superbă, îi spuse Gina râzând, dar crede-mă, nu mai este aşa frumos când trebuie să aştepţi plugul ca să cureţe drumurile pentru a putea să ieşi şi apoi totul se transformă într-o mocirlă neagră adunată pe

marginea drumului.

— Nu ştiu, dar mie tot frumos mi se pare, spuse Alice. Oh, ia te uită! Toţi patru urcară pe o punte micuţă de pe care se vedea o piscină ovală. Doamne, este minunat!

— Da, este drăguţ şi ni se potriveşte. Haideţi, luaţi loc. V-am preparat ceai cu gheaţă.

Se aşezară toţi patru la o masă mare, lângă piscină, sub o umbrelă albă.

— De când aveţi casa asta? întrebă Joe.

— Am găsit-o acum trei ani, îi răspunse George. Ginei i-a intrat în cap că avem nevoie de un loc unde să petrecem sfârşitul de săptămână, ne cam săturasem de Hampton şi, ca să fiu sincer, nu mi-a venit să cred când am văzut preţurile de aici. Sunt foarte mici în comparaţie cu cele cu care eram obişnuiţi.

— Aşa că am intrat pe internet, preluă Gina iniţiativa şi am găsit casa asta.

— A trebuit să lucraţi mult la renovare? întrebă Alice, uitându-se la casă.

— Nu. Nici nu ne-am atins de ea, spuse George. Am avut noroc.

— Ştii, tocmai renovasem apartamentul nostru din oraş şi nu voiam să mă apuc iar de o casă aşa de mare. Voiam ceva în care să ne putem muta imediat şi, din fericire, persoana de la care am cumpărat-o făcuse deja ce era mai greu. A spart mai mulţi pereţi ca să creeze camere mai spaţioase. Eram prea obosită şi mi-a fost lene să mai caut un decorator, aşa că n-am mai făcut nimic.

— Dar de ce ai nevoie de cineva care să-ţi decoreze casa? Nu poţi face asta singură?

— Nu mă pricep deloc la case, zise Gina.

— Dar este evident că ai foarte mult stil, nu te cred!

— Draga mea, mă preocupă hainele, iar în materie de case sunt o amatoare. Şi acum, ce-aţi spune să înotăm puţin înainte de masă?

Au înotat, au făcut un tur al casei şi au luat prânzul.

Castroanele mari cu salată verde veştejită, roşii şi ceapă mai sunt încă pe masă, în timp ce ei vorbesc, îşi spun povestea, trec de la statutul de cunoştinţe la cel de prieteni.

— Spuneaţi că aţi vrea să cumpăraţi ceva prin apropiere, îşi aminti Gina, în timp ce Alice o ajuta să strângă masa. Avem o agentă imobiliară excelentă în oraş şi este aici sâmbăta. Vrei să mergem să o vedem?

— Doamne, mi-ar plăcea! Dar o să se supere Joe. Toată săptămâna mi-a spus că nu o să ne luăm o casă sâmbătă.

— Bărbaţii, spuse Gina clipind complice. Las pe mine.

Luă un platou cu pepene verde şi-l duse afară.

— Alice tocmai îmi spunea cât de mult îi place la ţară. M-am gândit că după-masă am putea merge la plimbare prin oraş. Este foarte frumos şi probabil ne-ar prinde bine puţină mişcare.

— Sună excelent, spuse Joe, care ar fi acceptat probabil orice i-ar fi cerut Gina, deoarece în timp ce înotau nu-şi putuse lua ochii de la coapsele ei suple şi bronzate.

N-ar fi îndrăznit să-i facă avansuri Ginei. Era foarte atrăgătoare, dar prea se înţelegea bine cu Alice. Şi chiar dacă i s-ar fi părut palpitant, riscul ar fi fost puţin cam mare, chiar şi pentru el. În plus, Gina nu-i dăduse nicio atenţie. Joe nu se aşteaptă ca ea să flirteze cu el în mod vizibil, dar de fiecare dată când încerca o mică ofensivă, Gina îl ignora.

— O plimbare prin oraş sună perfect, spuse el trăgând-o pe Alice, care tocmai trecea pe lângă scaunul lui, ca să o sărute.

— Mmm, zâmbi ea, lăsându-se să cadă în braţele lui. Ce am făcut să merit asta?

Gina îi privea zâmbind. Nu se putea lămuri în privinţa lor. Alice era atât de drăguţă şi ar fi vrut să-l placă şi pe Joe, dar simţea că este periculos. Ar fi putut jura că flirta cu ea ceva mai devreme. Dar nu, nu se putea, precis că s-a înşelat. Cum să-i facă avansuri în prezenţa soţiei lui

şi a soţului ei? Se prefăcuse că nu bagă de seamă şi, din fericire, Joe încetase.

Şi uite-i acum. Alice cuibărită în braţele lui, parcă ar fi un cuplu în luna de miere. Probabil că i s-a părut ei.

O oră mai târziu, se plimbau prin oraş. Gina şi Alice rămăseseră în urmă, ca să se uite la fiecare vitrină, să intre şi să scotocească printre antichităţi prăfuite, şi să-i salute pe vânzătorii pe care Gina îi cunoaşte.

La capătul străzii principale, intrară într-un magazin de modă veche, de unde îşi cumpărară comete imense de îngheţată, pe care le mâncară încet, în drum spre biroul agenţiei imobiliare.

— Unde mergem? întrebă Joe supărat, observând vitrina plină cu anunţuri imobiliare.

— Este pasiunea noastră, spuse Gina. De fiecare dată când venim aici George vrea să vadă cum mai merge piaţa, ca să fie sigur că nu a plătit prea mult pentru casa noastră.

— Aţi plătit prea mult? îl întrebă Joe pe George.

— Bineînţeles. Dar cum spune mereu mama Ginei, nu plăteşti niciodată prea mult, ci doar prea devreme.

— Aşa este, râse Gina. Aşteptăm să vină din urmă şi restul pieţei.

— Aproape ne-au ajuns, spuse George, uitându-se prin vitrină ca să vadă fotografiile caselor de vânzare. Doamne! Ia uite, Gina! Casa aia îngrozitoare în stil colonial de la capătul străzii este de vânzare. Peste jumătate de milion de dolari. Au înnebunit? Dacă asta-i peste juma de milion de dolari, la cât o fi ajuns a noastră?

— Deci, se pare că piaţa v-a prins din urmă, glumi Joe.

— Slavă Domnului! George îşi împreună palmele a rugăciune şi ridică privirea spre cer. Era şi timpul!

— Oh, ia te uită, spuse Gina, uitându-se prin fereastră şi făcându-i cu mâna cuiva aflat înăuntru. Uite-o pe Sandy. Este cea care ne-a vândut nouă casa şi care acum ne este prietenă. Gina se întoarse către Joe. Este foarte drăguţă. Ah, ne-a văzut şi ea. Îi făcu semn să iasă.

Vine să ne salute.

Douăzeci de minute mai târziu se aflau în jeepul lui Sandy, în drum către o casă.

— Nu-mi vine să cred că mergem să vedem o casă, tot repeta Joe. Ştiam eu că aşa o să fie.

— Linişteş-te, îi spuse George râzând. Uneori trebuie să accepţi că sunt lucruri pe care nu le poţi controla, iar femeile şi casele fac parte din ele.

Alice zâmbea în timp ce privea pe geam. Deja îi plăcea foarte mult oraşul.

În clipa în care a coborât din maşină şi a văzut oamenii plimbându-se în pantaloni scurţi şi papuci, cu nisip pe glezne şi ochelari de soare, se simţi ca acasă.

În biroul lui Sandy, Alice nu scoase o vorbă de teamă şi încântare. Gina şi George au preluat iniţiativa, prezentând-o pe Sandy şi spunându-i acesteia că Joe şi Alice se gândeau să cumpere o casă la ţară şi că ar vrea să ştie care sunt preţurile.

— Dar nu suntem încă pregătiţi astăzi, îi zise Joe. Mai întâi trebuie să ne cumpărăm o locuinţă în oraş.

— Înţeleg, îi spuse Sandy, făcându-i cu ochiul lui Alice. Nu sunteţi pregătiţi, dar aţi vrea să vedeţi câte ceva.

Ea le arată câteva oferte, dar toate erau fie prea scumpe, fie îngrozitor de urâte.

— Mai există o proprietate care nu este încă pe piaţă, dar va intra curând. Mă întreb dacă… Sandy ridică receptorul, formă un număr şi, înainte să-şi dea seama, se treziră înghesuiţi în maşina acesteia.

— Să nu vă aşteptaţi la cine ştie ce, o avertiză Sandy pe Alice. Este un teren excelent, ceea ce nu se poate spune despre casă. Charles Owens, proprietarul, încearcă de ani de zile să obţină aprobare de la serviciul de urbanism ca să dărâme casa şi să construiască una nouă; dar nu a reuşit pentru că terenul este prea mic şi nu ar fi rămas destul spaţiu în spate.

— Şi atunci?

— Casa propriu-zisă ocupă o treime de acru. A

încercat de ani de zile să o vândă, dar acum terenul din spatele casei este de vânzare şi puse împreună ar ieşi ceva excepţional.

— Joe, trebuie să-ţi spun, preluă George iniţiativa, că pentru zona aceasta este o afacere foarte bună. Preţul este excelent.

— Şi ni-l putem permite, interveni Alice, dar se opri imediat, pentru că hotărâse să tacă, ştiind că cu cât va spune mai puţin, şi nu se va arăta încântată, cu atât ar putea să-i placă mai mult lui Joe, sau, cel puţin, să o considere drept o investiţie bună.

— Vreau să vă întreb ceva, spuse Joe, aplecându-se către scaunul din faţă. Acest Charles nu a obţinut aprobarea pentru că terenul era prea mic, dar dacă ar cumpăra şi celălalt teren, ar putea construi ceva nou?

— Exact, îi confirmă Sandy zâmbind. Este visul oricărui afacerist din domeniul investiţiilor imobiliare. Sper să ajungem acolo la timp.

— Sandy, s-ar putea să nu le placă, zise Gina.

— Ce să nu le placă? interveni George. Sunt trei acri de teren exploatabil, în Highfield. Poţi să construieşti ce vrei.

— Oh, adaugă Sandy indiferentă. V-am spus că este şi un iaz? Uite că am ajuns. Acum puteţi vedea singuri.

O luă la stânga, pe o cărare noroiasă, şi ajunse la o casă veche, în paragină, pe jumătate acoperită de buruieni.

Copacii crescuseră şi coroanele lor păreau să ascundă casa într-un tunel întunecos. Când coborî din maşină, inima lui Alice se strânse. La naiba! îi plăcea atât de mult, încât era convinsă că soarta o adusese acolo şi că acea casă o aştepta pe ea.

Gina o privi şi îşi dădu seama ce simte.

— Oh, haide, îi spuse, luând-o de după umeri, nu este chiar aşa de rău.

Alice ridică din sprâncene şi se uită în jur.

— Nu este nici prea bine.

— Oh, Doamne, oftă Sandy, v-am avertizat că este cam neîngrijită.

— Neîngrijită? Asta-i o paragină, râse Joe încântat că nu va trebui să bage mâna în buzunar.

— Da, dar nu uita că n-am venit aici ca să ne uităm la casă. Poţi s-o dărâmi şi să construieşti ceva frumos, lângă iaz. Hai să dăm o raită ca să vedeţi terenul.

Când ajunseră în spatele casei Alice se lumină la faţă văzând o terasă de piatră, acoperită de buruieni, dar cu mai puţini copaci înjur. Ştia că nu ar trebui să o intereseze casă, că Joe ar dărâma-o într-o clipă ca să construiască în locul ei o vilă impozantă, dar cu cât se uita mai mult la ea, cu atât mai clar vedea ce ar putea deveni.

Ar putea scoate îngrozitoarele uşi pliante ca să pună în locul lor uşi mari de sticlă. Terasa ar arăta frumos dacă ar fi îngrijită. Soarele luminează dinspre vest, îşi zise ea şi îşi imagină cum ar arăta cu oale de lut pline de muşcate viu colorate, cu tufe de lavandă pe marginea treptelor de piatră care coboară către ceea ce trebuie să fi fost pajiştea. Îl auzi pe Joe strigând-o şi tresări. Alergă în josul treptelor până la ceilalţi, aflaţi pe malul a ceea ce ea ar numi un lac, nu un iaz.

Apa era de un verde murdar, acoperită de alge, dar ea îşi imagina cum ar putea să arate.

Din spatele lui Joe, Gina îi zâmbi lui Alice, făcându-i semn cu mâna că lucrurile merg bine. Se apropie şi prinse ceva din discuţia pe care Joe o avea cu Sandy.

— ...deci aş putea să tai toţi copacii ăştia fără aprobare de la primărie.

Sandy aprobă din cap, cu entuziasm.

— Serios? Nu-mi trebuie nicio aprobare?

— Nu!

Alice se apropie.

— Ai tăia pădurea asta minunată ca să construieşti ce vrei tu?

— Să tai pădurea, da. Dar ca să construieşti ceea ce vrei tu, ai nevoie de aprobarea de la serviciul de urbanism.

Oricum, pe trei acri, aproape că ai dreptul să faci orice.

— Ai putea construi piscina acolo, îi şopti George, conducându-l pe Joe printre copaci. Iar acolo, terenul de tenis. Şi casa aici, îi arătă el.

— Eu aş transforma căsuţa în ceva minunat. Ar putea fi casă de oaspeţi, nu se putu abţine Alice.

— Ce? Ruina aia? întrebă Joe, privind-o de parcă ar fi fost nebună.

— Ruina asta ar putea fi superbă, insistă Alice. Ştii că aş putea-o face să arate superb. Sandy, ştii ceva despre povestea casei?

— Hmm, în mod bizar, casa asta nu are o poveste. Aici a locuit o scriitoare din partea locului, Rachel Danbury.

Joe şi Alice o priviră impasibili.

— Îmi imaginez că nu aţi auzit de ea, dar a fost destul de populară pe aici. Cartea ei cea mai cunoscută se numeşte *Poteci sinuoase*, iar acţiunea este plasată chiar aici în Highfield. A scris-o în casa aceasta şi a provocat un mare scandal la vremea respectivă, deoarece personajele erau localnicii. Toţi cei care au supărat-o vreodată se regăseau în carte, încheie Sandy râzând.

— Mi-ar plăcea să o citesc, spuse Alice. O au la bibliotecă?

— Ai putea încerca, zise Sandy, deşi cred că nu a mai fost publicată de ani de zile. Eu am crescut în Easton şi ţin minte că părinţii mei aveau un exemplar când eram mică, dar nu am mai văzut cartea asta de ani de zile. Poţi să încerci la bibliotecă; o să întreb şi eu cunoştinţele. Trebuie să o aibă cineva. Este o casă interesantă, serios. Şi ar deveni o casă de oaspeţi excelentă, o susţinu Sandy.

— Şi este o investiţie foarte bună, repetă şi George.

Joe oftă şi se întoarse către Alice.

— Credeam că n-o să cumpărăm o casă astăzi.

— Vrei să spui că o cumpărăm? întrebă ea cu sufletul la gură, în timp ce Joe se întoarse către Sandy.

— Deci, întrebă el, care ar trebui să fie prima mea ofertă?

14

1 Vazele soarelui pătrundeau prin fereastră, scăldând în lumină podeaua de lemn. Alice dădu pătura la o parte, îşi puse papucii şi părăsi dormitorul, urmată de somnorosul Snoop.

Joe sforăia în timp ce ea cobora scările către bucătărie, deschizând toate uşile şi ferestrele în drumul ei. Snoop tropăia pe podea, alergând către uşile de sticlă care dădeau în curtea interioară şi dincolo, în grădină.

Alice umplu ibricul, îl puse pe plită şi merse la uşa din spate, să respire aerul proaspăt al dimineţii.

La jumătatea lui octombrie, ruina din Highfield, cum a numit-o Joe, era aproape de nerecunoscut.

Până la sfârşitul lui august au cumpărat atât casa cât şi apartamentul şi de atunci Alice a stat mai tot timpul la ţară, în Highfield, încercând să facă locuibilă căsuţa, străduindu-se să-l determine pe Joe să iubească şi el orăşelul. Chiar dacă nu s-a îndrăgostit încă, el este uimit de modul în care Alice a transformat casa doar cu un strat proaspăt de vopsea şi mai multe cutii de lac pentru lemn.

Casa a devenit luminoasă şi veselă, cu pereţii proaspăt vopsiţi în alb. Baia a rămas la fel ca în anii ’70, cu pereţii vopsiţi într-un verde pe care Joe îl detestă. Alice promisese că imediat ce va găsi un instalator o va renova.

Bucătăria este mare şi nemodernizată, dar lui Alice îi place. Nefiind domeniul lui Joe acesta nu şi-a exprimat decât o pretenţie – o plită Viking şi asta numai pentru că este de cea mai bună calitate. Îi plac dulapurile demodate de ţară şi debaraua imensă.

Au angajat un grădinar care a tăiat câţiva dintre copacii din jurul casei şi a tuns crengile celorlalţi.

Apa din iaz a fost tratată şi începe să arate mai puţin ca o mlaştină şi mai mult ca un iaz, dar mai este ceva de lucru înainte ca Alice să îndrăznească să îl populeze cu peşti.

Şi exteriorul casei a fost vopsit. Cercevelele sunt de un negru lucios, iar Alice a adăugat jgheaburi de flori la ferestre, pline cu plante atârnătoare, deşi vara este aproape pe sfârşite şi vor fi cu siguranţă ucise de bruma care va cădea peste câteva săptămâni.

Alice îşi strecură picioarele în ghete, îşi umplu buzunarele cu biscuiţi pentru câini („Să nu mergi niciunde fără ei”, îi spusese Harry, „îl poţi educa oricând, oriunde!”), îşi luă cafeaua şi ieşi în „curte”. Ce caraghios, îşi zise, să numeşti „curte” cei trei acri de pădure cu iaz.

— Haide, îl chemă ea pe Snoop, aplecându-se să-i dea un biscuit. Câinele o urmă ascultător şi porniră împreună de-a lungul pajiştii.

Alice mergea încet, sorbind din cafea şi zâmbind în timp ce privea înjur. Singurul zgomot de aici este ciripitul păsărilor, un stol de cardinali roşii care ţopăie prin iarbă.

Ajunse la iaz şi se aşeză pe trunchiul imens al unui copac, doborât probabil de o furtună puternică. Iazul este încă murdar, plin de plante subacvatice, dar Alice se simte cât se poate de fericită.

După ce îşi termină cafeaua, se îndreptă către casă şi rămase câteva clipe în patio, tremurând în aerul rece al dimineţii. Soarele de octombrie nu mai încălzeşte şi frunzele vor avea curând curcubeul de culori pentru care Noua Anglie este atât de cunoscută.

Alice îşi aprecie munca depusă în patio. Smulsese buruienile dintre pietre, una câte vuia, curăţase muşchiul şi mizeria care se adunaseră şi adusese ghivece pline cu flori care să asigure culoarea atât de necesară înaintea iernii.

Transformarea este evidentă. Alice se sprijini de braţul unui fotoliu verde Adirondack şi îşi privi unghiile, scurte şi rupte de munca pe care o făcuse pentru a transforma casa într-un cămin, înainte de venirea iernii, trebuia înlocuite ferestrele şi reparate coşurile. În săptămâna următoare trebuia să repare burlanele şi să monteze o hotă la bucătărie. Joe tot mai vrea să

construiască un căsoi de partea cealaltă a iazului. Alice este fericită. Căsuţa aceasta cu podelele umflate şi scări putrede este ceea ce şi-a dorit toată viaţa şi, numai după câteva luni, se simte de parcă ar fi trăit aici dintotdeauna.

Un foşnet în spatele ei o făcu să se întoarcă. Săptămâna trecută tresărise când ceva se mişcase pe pajişte. Uitându-se pe fereastră, văzuse cu uimire cinci căprioare care treceau agale prin grădină. Ştia că ar fi trebuit să le alunge, toţi o avertizaseră asupra căpuşelor pe care le poartă căprioarele, dar a fost atât de încântată să le vadă în habitatul lor natural, încât le-a privit liniştită, până când animalele s-au îndepărtat

*

Joe citea presa online, pe laptopul lui, şi vizita paginile de internet preferate, cu o ceaşcă de cafea tare lângă el. Alice despacheta cărţile, aranjându-le pe rafturile de pe ambele părţi ale şemineului mare de piatră, din camera de zi, în timp ce de la radio se aude Pachelbel.

— Bună ziua?!

Alice tresări la auzul vocii necunoscute. O femeie, de vârsta ei, stătea în uşa deschisă a sufrageriei, ţinând în mâini o farfurie acoperită cu folie de aluminiu.

— Da?! Alice, în stilul său foarte englezesc, se purtă, în acelaşi timp, politicos şi formal, deoarece i se păru cu totul neobişnuit să vadă pe cineva necunoscut intrând aşa în casa ei.

— Tu eşti Alice? Alice confirmă dând din cap. Eu sunt Sally. Sandy mi-a spus că v-aţi mutat şi am vrut să vin să vă salut. Am făcut o plăcintă cu mere pentru voi.

— O plăcintă cu mere! Alice făcu eforturi să nu râdă, uimită de cât de tipic americană este scena, o scenă care nu ar avea niciodată, dar niciodată, loc în Londra. Ce drăguţ din partea ta. Te rog, intră. Vrei o ceaşcă de cafea?

— Da, mulţumesc. Sally intră şi, în acelaşi timp, Alice auzi pe cineva chicotind afară. Sper că nu te deranjează, am venit cu fiica mea, Madison. Cred că tocmai s-a îndrăgostit de câinele tău.

Alice zâmbi şi se duse la uşă, de unde văzu o fetiţă de vreo doi ani, alergând după Snoop, care părea uşor uimit să vadă pentru prima oară pe cineva atât de mic şi de dornic să-l prindă.

— Spune bună ziua, Madison, o îndemnă Sally pe fetiţă.

— Buă lua, zise Madison, fără să ridice privirile. Cuţu! Madison prinde cuţu?

— Oh, cât de drăguţă este, zâmbi Alice. Poate vrea şi ea să bea ceva?

— Nu, nu-ţi face probleme în privinţa ei. Îi plac animalele la nebunie. O să intre şi ea imediat. Sally lăsă farfuria pe masă şi se uită în jur zâmbind. Cum te simţi aici?

— Crezi că este prea devreme să spun că m-am îndrăgostit de locul acesta?

— Poate. Noi ne-am mutat din Manhattan aici acum şase ani, iar eu am simţit că iubesc orăşelul ăsta din prima clipă.

— Şase ani?! Deci trebuie să ştii aproape totul despre oraş.

— Nu totul, dar suficient. Probabil că aş putea să te ajut, dacă ai nevoie de ceva.

— Mami! Madison năvăli pe uşă, urmată îndeaproape de Snoop, care părea fericit că şi-a găsit o prietenă. Am cuţu.

— Nu, scumpa mea, se aplecă Sally către ea. Nu poţi să ai cuţu acesta, dar când o să fii puţin mai mare şi o să poţi să ai grijă de un căţel, o să-ţi luăm unul.

— Am cuţu, repdtă Madisoti, dând din cap pentru sine, după care se apropie de dulapuri şi începu să deschidă uşile.

— Tu ai copii? întrebă Sally, în timp ce Alice scotea nişte farfurii din hârtiile în care erau ambalate şi le spăla.

— Nu. Nu încă. Mi-ar plăcea să am.

— Bună ziua, spuse Joe, intrând în bucătărie, mirat

de prezenţa necunoscutei. Eu sunt Joe.

Alice se întoarse să-şi admire soţul, deosebit de atrăgător în cei mai vechi şi ponosiţi jeanşi pe care îi avea şi un tricou decolorat. Desculţ, acesta se îndreptă către Sally ca să dea mâna cu ea.

— Bună ziua, spuse Sally, cu un zâmbet sincer şi Alice oftă uşurată.

Se prea poate ca Joe să flirteze, dar nu-i scapă niciodată efectul pe care îl are farmecul lui şi intră în gardă când îşi dă seama că încă o femeie cade victimă şarmului soţului ei. Privind-o pe Sally, la fel ca şi pe Gina, Alice nu sesiză nimic frivol în vocea ei. Slavă Domnului, îşi zise ea. O femeie în care pot avea încredere.

— Ştiţi, ar trebui să veniţi amândoi pe la noi, spuse Sally. O să vă prezentăm câtorva dintre vecini. Ce faceţi sâmbăta viitoare?

— Absolut nimic, îi răspunse Alice. Nu am cunoscut încă pe nimeni, aşa că nu avem nicio întâlnire stabilită.

— Excelent! Veniţi la noi să facem un grătar. Pe la cinci?

— Foarte bine, zâmbi Joe.

— În regulă. Până atunci, încercaţi plăcinta mea. Este caldă, abia scoasă din cuptor.

— Un alt bucătar, zise Joe, aducând furculiţe, în timp ce Alice tăia plăcinta, care mirosea delicios a mere şi scorţişoară. Cred că voi două o să deveniţi cele mai bune prietene.

— Sper, zâmbi Sally. Sandy mi-a spus că o să-mi placă de voi şi a avut dreptate.

— Mă bucur, zise Joe cochetând. Asta şi încercăm, să fim plăcuţi.

— Cum sunt? întrebă Chris, soţul lui Sally, ştergându-şi mâinile cu o cârpă.

— Mi s-au părut foarte drăguţi, spuse Sally, lăsând-o jos pe Madison, care alergă în braţele tatălui ei.

— Am cuţu. Cuţu e Supa.

— Supă de cuţu? Ptiu! Chris se strâmbă şi Madison începu să râdă. Ce greţos!

— Nu supă de cuţu, tati, chicoti fetiţa. Cuţu Supa.

— Au un câine pe care îl cheamă Snoop. Asta încearcă să-ţi spună.

— Deci? O să ne împrietenim cu ei? O pune pe Madison jos şi se întoarse spre Sally.

— O să-ţi placă cei doi. Ea pare tipic britanică şi un pic rezervată, iar el este incredibil de şarmant, cu o sclipire periculoasă în ochi.

— Vrei să spui că ţi-a făcut avansuri?

— Nu! îl lovi ea uşor peste mină. Nu mie, dar e genul căruia îi place să flirteze. Uite ce lucruri îngrozitoare spun. Oricum, vin la noi să facem un grătar sâmbăta viitoare la cinci, aşa că vei putea să-ţi faci singur o părere.

15

Teoretic, lui Joe îi place să aibă o casă la ţară şi abia aşteptă să le spună colegilor lui şi clienţilor despre „casa lor de sfârşit de săptămână”, însă peisajul rural nu l-a pasionat niciodată. Aşa stând lucrurile, a fost fericit să o lase pe Alice să preia totul.

Lui Joe îi place să locuiască în New York şi ar fi fericit dacă nu ar trebui să se deplaseze mai la nord de numărul 91 şi nu mai la sud de SoHo. Îi place ritmul, stilul de viaţă şi oamenii, iar dacă are vreo reţinere, aceasta este legată de Alice. Încă se mai străduieşte ca relaţia lor să funcţioneze. Şi-a reînnoit iar, în gând, jurământul faţă de ea şi încearcă din răsputeri să fie soţul pe care ştie că aceasta şi-l doreşte, dar este în New York, unde tentaţia îl întâmpină la fiecare colţ de stradă şi simte cum îl cuprinde dorul.

Săptămâna trecută a fost la o cină cu un client la Le Colonial. A ajuns mai devreme şi a urcat la bar, ca să bea un pahar în linişte, dar muzica era foarte tare, şi încăperea era plină de oameni frumoşi. A privit încântat, observând cum toată lumea se uita în jur, ca să nu piardă ceva sau pe *cineva*, şi s-a simţit atras de o brunetă periculos de

frumoasă, într-o rochiţă neagră minusculă şi cizme înalte de piele neagră.

Se distra cu privirile dulci cu care era obişnuit, cu surâsul abia întrezărit când sosise clientul. Asta e! mai bine să se încheie înainte să fi început. Totuşi se întorsese la bar după cină, sperând să o găsească tot acolo, dar bruneta plecase.

Alice se simte în New York la fel ca la Londra. Este puţin mai uşurată totuşi, pentru că este o anonimă şi nu mai trebuie să fie perfecta soţie trofeu. Petrece din ce în ce mai mult timp la ţară şi, cu cât stă mai mult acolo, cu cât se ocupă mai mult de casă, cu atât se simte mai bine şi nu-i mai vine să plece. Când a dărâmat pereţii, a descoperit panourile de lemn care fuseseră acoperite prin anii şaizeci. Când a jupuit linoleumul din bucătărie a descoperit podeaua din scânduri late de stejar. A identificat camera care fusese probabil biroul lui Rachel Danbury şi a descoperit că poate să petreacă ore întregi stând pe scaunul de la fereastră, privind copacii, negândindu-se la nimic altceva decât la pacea care o cuprindea.

Pe măsură ce descoperea casă, avea sentimentul că o descoperea pe scriitoare. Nu găsise încă romanul, *Poteci sinuoase*, dar avea impresia că pereţii casei erau impregnaţi cu personalitatea lui Rachel Danbury. Alice se simte atrasă de vraja acesteia şi iubeşte casa din ce în ce mai mult.

Uneori, trebuie să meargă în oraş, de luni până vineri, sau de marţi până joi. Merge la teatru cu Joe, la lansări la Metropolitan, la baluri de caritate la Frick, la restaurante, baruri sau cluburi. Îşi aranjează părul la Frederic Fekkai, cumpără toaletele de seară de la Bergdorf Goodman, ia prânzul cu Gina la Jean-George sau la Le Cirque 2000, singurul lucru care îi face plăcere.

Alice constată cu uimire cât de apropiate au devenit ea şi Gina într-un timp atât de scurt. „Înlocuitoarea mea”, a pufnit Emily dispreţuitor, dar într-o mare măsură aşa era. Emily rămâne cea mai bună prietenă, dar cu distanţa care

le separă acum, ea nu mai poate înţelege ce se întâmplă în viaţa lui Alice.

Cu Gina are atât de multe în comun.

— Eşti atât de norocoasă, îi tot spune Gina. Ai un soţ minunat. Poţi să înţelegi cât de norocoasă eşti?

Alice zâmbeşte de fiecare dată şi aprobă, fericită că Joe a redevenit bărbatul cu care s-a căsătorit, bărbatul de care s-a îndrăgostit, pe când era adolescentă. Joe vine acasă în fiecare seară şi o sună dacă a promis că o va face. Telefonul lui mobil este întotdeauna deschis şi, pentru prima oară după ani de zile, nu mai stă noaptea singură în pat, întrebându-se unde este sau ce face.

Alice evită să se gândească la acei ani de nesiguranţă şi îşi alungă din minte toate temerile, evitând să afle adevărul.

Acum, chiar şi în nopţile când ea este la ţară, iar el rămâne la oraş ca să lucreze, Joe răspunde la telefon când îl sună. Nu mai este indisponibil, nu mai lipseşte fără să-i dea explicaţii şi nici nu mai merge în călătorii de afaceri fără să-i dea numele hotelului. Când îl sună noaptea târziu, la telefonul din apartament, el răspunde şi îi spune cât de dor îi este de ea.

La sfârşit de săptămână, când vine la Highfield cu trenul de vineri seara sau sâmbătă dimineaţa, ea îl aşteaptă la gară în noul lor Ford Explorer. El o ia în braţe şi o sărută tandru, iar ea nu se mai îndoieşte de dragostea lui.

16

Joe priveşte pe fereastră cum Alice îi aruncă un băţ lui Snoop, cum râde fericită şi se apleacă să-l mângâie, de fiecare dată când câinele vine şi lasă băţul la picioarele ei. Uneori, în asemenea momente, are impresia că n-o mai recunoaşte. Cea pe care o ştia el era tăcută şi rezervată, sofisticată şi impasibilă. Alice pe care o priveşte acum dă capul pe spate când râde de Snoop care aleargă în cerc în jurul ei.

Cea pe care o cunoştea el nu ar fi îndrăznit niciodată

să-şi murdărească pantalonii cu verdele ierbii şi nici nu ar fi purtat jeanşi ponosiţi şi decoloraţi, un hanorac Gap şi o vestă.

Alice pe care o cunoştea el avea întotdeauna un aer misterios, de parcă trăia într-o lume a viselor. Chiar şi atunci când erau împreună, o simţea undeva departe şi acesta fusese unul dintre motivele pentru care se simţea aşa de atras de ea.

Alice pe care credea el că o cunoaşte avea mereu un aer trist, spre deosebire de cea care se rostogoleşte acum prin iarbă, râzând de câinele ei care încearcă să o lingă pe faţă.

Noua Alice se trezeşte dimineaţa devreme, sare din pat şi este mereu ocupată cu ceva. Dacă nu găteşte, atunci ceruieşte o masă sau dărâmă un perete.

Alice, care a fost întotdeauna atât de rezervată şi de tăcută, ciripeşte tot timpul. Îi spune lui Joe despre excursiile ei, despre vizitele la piaţa fermierilor din Wilton, despre oamenii pe care i-a cunoscut pe când căuta tarhon şi lavandă la Gilberties. Îi povesteşte despre plimbările ei pe plajă, despre oamenii pe lângă care trece şi despre casele care îi plac. Regăsită ei fericire pare să izvorască din crăpăturile pereţilor acelei case, să se reverse pe ferestre şi să-i atingă pe toţi care trec prin calea ei. Joe, însă, refuză să se lase prins în starea ei de bună dispoziţie. El nu înţelege unde a dispărut soţia lui trofeu, timidă şi ascultătoare. Mai sesizează umbra acesteia, când mai vine în Manhattan. Atunci Alice îl însoţeşte la petreceri, sau la galerii de artă, la baruri aglomerate şi redevine femeia pe care o cunoştea, cea de care s-a îndrăgostit.

În Manhattan, oraşul pe care începe să simtă că îl cunoaşte, Joe este incontestabil regele lumii sale, este bancherul de pe Wall Street, care are îndeajuns de mulţi bani ca să ducă exact viaţa pe care şi-o doreşte. El ştie cine este în Manhattan. Îşi cunoaşte rolul său şi pe cel al soţiei sale, care, atunci când este în oraş, şi-l joacă bine, îmbrăcându-se în toaletele concepute de designeri faimoşi,

zâmbind frumos, dar neinteresat, colegilor şi clienţilor cu care Joe trebuie să se întâlnească.

În Highfield, însă, nu încape îndoială că Alice este regina castelului său şi asta îl face să se simtă confortabil. Dinamica relaţiei lor pare să se schimbe imediat ce trec graniţa dintre ţinutul Westchester şi Connecticut.

Când Joe se gândise la un domeniu la ţară, îşi imaginase o casă mare şi nouă, preferabil cu piscină sau pe malul mării. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că proprietatea lui la ţară o să fie o căsuţă minusculă şi dărăpănată, plină de crăpături. Bineînţeles că plănuieşte în continuare să construiască de cealaltă parte a lacului casa viselor lui, chiar dacă nu prea are timp să caute arhitecţi şi constructori, iar Alice nu pare câtuşi de puţin interesată de vreo altă casă. Când colegii îl întreabă despre proprietatea lui de la ţară le vorbeşte despre frumuseţea terenului şi a iazului (adevărat), subliniază că a fost afacerea secolului (destul de adevărat, deşi nu a fost aşa de bună pe cât a încercat George să-l convingă) şi că urmează să construiască palatul Chambers (nu şi dacă Alice s-ar implica în acest proiect).

Joe nu prea are ce face la ţară. Nu înţelege de ce trebuie să meargă la plimbare şi nu reuşeşte să priceapă cum te poţi plimba de dragul plimbării, aşa că, de fiecare dată când Alice îl roagă să vină cu ea, o refuză.

Asemenea celorlalţi bărbaţi care lucrează pe Wall Street, lui Joe îi este imposibil să se relaxeze. Pentru el relaxare înseamnă să urmărească *Ştirile de pe Wall Street* la televizorul din biroul său.

Joe nu concepe să gătească (deşi îi place să mănânce), îi displace grădinăritul şi nu are niciun fel de pasiuni. Nu îi plac animalele, dar, când a văzut optsprezece curcani sălbatici mergând pe şosea, a fost impresionat, însă este prea leneş ca să exploreze zona.

Joe se pricepe cel mai bine la relaţii sociale, cumpărături şi seducţie, dar la ţară nu cunoaşte pe nimeni în afară de Gina şi George, care sunt drăguţi, dar nu vin

acolo la fiecare sfârşit de săptămână. Cumpărăturile pot fi interesante, dacă se oboseşte să meargă până la Greenwich, iar seducţia este una din pornirile de la care încearcă din răsputeri să se abţină, deşi îi duce tot mai mult dorul. Mai ales acum, când Alice pare să nu mai aibă nevoie de el la fel de mult ca înainte. Joe a fost întotdeauna cel puternic în relaţia lor, s-a obişnuit să o domine, s-a bucurat de statutul de soţ viril, dar acum Alice pare să devină mai puternică şi sigură pe sine de câte ori trec graniţa către Connecticut. Este conştient că în Highfield nu mai are aceeaşi putere de control, iar ideea de masculinitate pentru Joe înseamnă control. Dacă nu o mai poate controla pe Alice, atunci ispita, cu picioare frumoase şi lungi, care râde la toate glumele lui şi îl crede minunat, îi face cu ochiul de după colţ…

— Nu te schimbi?

— Nu. De ce? întrebă Alice, punând prăjiturile de lămâie, pe care le-a făcut pentru vizita la Sally şi Chris, într-o sacoşă mică de cadouri.

— Păi, în primul rând, ai pete de iarbă pe pantaloni. N-o mai întreabă de ce merge la un eveniment social într-un hanorac gri şi jeanşi.

— Oh, Dumnezeule. Mersi, mă schimb într-un minut. Alergă sus şi reapăru câteva minute mai târziu într-o pereche de pantaloni curaţi, dar la fel de ponosiţi, cu acelaşi tricou, încălţată cu o pereche de tenişi.

— Machiaj? îi atrase Joe atenţia. Alice râse şi alergă înapoi pe scări. Cinci minute mai târziu reveni cu părul pieptănat, rujată şi cu o bluză albă de in locul hanoracului.

— E mai bine? îl întrebă ea râzând.

— Mult mai bine, îi răspunse el recunoscător, deşi ar fi preferat să o vadă într-o pereche de pantaloni drepţi de Michel Kors, cu pantofii cu toc Jimmy Choo.

— Hei, râse Alice, dându-se la o parte din calea unei procesiuni de copii de trei ani care alergau ţipând spre ea.

— Oh, Doamne! Copii! se văicări Joe.

— Sigur că da. Ce te aştepţi de la un grătar la ora

cinci, într-o după-amiază de duminică?

— Oamenii ăştia nu au auzit de dădace?

Alice rămase cu gura căscată de uimire.

— Dumnezeule, eşti de modă veche. Şi, oricum, cine te crezi, vreun mic prinţ?

— Dar de ce trebuie oamenii ăştia să îşi aducă peste tot copiii? Nu se poate petrece o seară între adulţi?

— Nu mai vorbi aşa de tare, îl admonestă Alice, înainte de a coti după casă, unde se aflau invitaţii. Şi apoi nu este seară, iar oamenilor le place să aibă copiii alături. Dacă noi am avea copii, i-aş lua peste tot cu mine. Îmi imaginez că după părerea ta copiii ar trebui văzuţi, dar nu auziţi.

— De fapt, eu, a…

În clipa aceea un băieţel de nouă ani îl împinse pe Joe, în timp ce trecea în fugă pe lângă el, urmărindu-i pe ceilalţi.

— Aşa-ţi trebuie, zise Alice. Acum pune-ţi faţa fermecătoare şi hai să-i cunoaştem pe vecini.

— Trebuie să fiţi Joe şi Alice! Bună, eu sunt Tom O'Leary, iar ea este soţia mea Mary Beth. Locuim lângă casa voastră, pe Aleea Winding.

— Bună, eu sunt Chris, soţul lui Sally. Ştiu că aţi cunoscut-o deja pe fiica noastră, Madison.

— Alice! Joe! Cât mă bucur să vă revăd. Tim, ei sunt Alice şi Joe, cei care au cumpărat vechea casă Danbui, Mai ţii minte vânzarea despre care ţi-am spus? îi aminti Sandy mândră soţului ei. Spuneţi-mi despre casă, am auzit că deja aţi făcut schimbări incredibile.

Înainte ca Alice să aibă posibilitatea să răspundă, un alt cuplu se apropie de ei.

— Joe şi Alice, nu-i aşa? Bine aţi venit în Highfield, am auzit multe despre voi. Eu sunt Kay, iar el este soţul meu James. Locuim la numărul şapte. Cei trei copii sunt ai noştri – Summer are cinci ani, Taylor trei şi, hei, unde este Skye? Ah, uite-o, iar se târăşte pe jos, are unsprezece luni.

— Bună ziua, frumoaso, o salută Gina şi o strânse tare în braţe, după care îl sărută pe Joe pe obraz. Ce surpriză plăcută!

— Nu ştiam că veniţi la acest sfârşit de săptămână, spuse Alice. Gina îi făcea întotdeauna o vizită sau o suna când venea la ţară.

— Nu plănuisem, dar am sunat să-mi preiau mesajele, iar

Sally lăsase un mesaj în care ne invita la grătar, aşa că am venit.

— Ah, mă bucur că sunteţi aici, spuse Alice strângând-o de mină, deşi nu mai simţea apăsarea pe care i-o provoca prezenţa la un eveniment social unde nu cunoştea pe nimeni.

Alice era obişnuită cu oamenii din Londra, îngrozitor de britanici şi rezervaţi, unde făcea act de prezenţă cu un zâmbet forţat pe faţă. Acolo nu i s-ar fi adresat unei persoane căreia nu i-a fost prezentată şi n-ar fi îngăduit să se prezinte singură, întotdeauna aştepta ca gazda să o prezinte şi apoi aceeaşi gazdă să deschidă un subiect comun pentru o conversaţie de câteva minute.

Aici însă toată lumea îi întâmpină cu zâmbete primitoare.

Fripturile şi burgerii sfârâie pe grătar păziţi de Chris, iar femeile ies din bucătărie cu platouri de salată şi coşuri cu pâine, pe care le aşeză pe masă.

Sticle de bere şi apă minerală sunt îngrămădite pe masă, lângă o găleată cu gheaţă, şi toată lumea se serveşte veselă, în timp ce copiii aleargă pe pajişte.

Alice intră şi ea în bucătărie.

— Pot să ajut cu ceva? o întrebă ea pe Sally, obişnuită, ca la Londra, să întrebe şi să audă: „Oh, nu, nu-ţi face griji”, chiar şi atunci când gazda este copleşită şi nu mai face faţă.

— Ar fi excelent, spuse Sally. Poţi să tai roşiile. Şi îi întinse lui Alice tocătorul şi un cuţit, după care se întoarse ca să adauge sos într-un platou.

— Toţi de aici sunt vecini? întrebă Alice uitându-se pe fereastră cum Joe îi cucereşte, cel mai probabil, pe Kay şi pe James. Deşi este foarte prietenoasă, dacă cineva de aici ar ţineo cu ochii în patru, aceasta ar fi Kay. Nimic din corpul ei nu lasă să se vadă că are trei copii, privilegiu de care pare să fie cum nu se poate mai conştientă, deoarece poartă o pereche de pantaloni albaştri strâmţi şi un tricou scurt care îi pune în evidenţă sânii suspect de tinereşti. Spre deosebire de celelalte femei, care sunt toate îmbrăcate ca Alice, cu jeanşi şi pantofi sport, Kay este încălţată cu nişte sandale cu tocmi mai mult decât înalte.

Deşi Joe vorbeşte cu James, lui Alice nu îi scapă, nici chiar prin fereastra bucătăriei, faptul că femeia poate fi periculoasă. Brusc, simte acea nelinişte familiară, acele semnale de pericol care o fac să se simtă rău, dar încearcă să se liniştească. Nu fi ridicolă, îşi spune, nu numai că este căsătorită, dar are şi trei copii mici. Nu poate reprezenta o ameninţare. În plus, soţul lui Kay este foarte atrăgător, deci ea nu are de ce să flirteze cu Joe. Sau o incită faptul că este englez, şarmant şi diferit? Nu fi ridicolă, îşi spune şi taie mai departe roşii, repede şi cu furie.

Ea şi Joe nu au fost niciodată mai fericiţi. Ultimul lucru pentru care ar trebui să-şi facă griji este încercarea lui Joe de a seduce alte femei. Este un om schimbat. Şi oricum, Kay nu este genul lui.

— Kay şi James par foarte drăguţi. Locuiesc aici tot timpul?

— Acum da, spuse Sally. Înainte veneau numai la sfârşit de săptămână, dar după ce s-a născut Skye au cumpărat o casă mai mare şi s-au mutat aici definitiv.

— Vin din Manhattan?

— Ca noi toţi, îi confirmă Sally râzând. De fapt, Chris nu a locuit niciodată în Manhattan, eu însă da. Cei mai mulţi dintre noi am trăit acolo înainte de a ne căsători şi aşeza la casele noastre.

— Par foarte prietenoşi, plusă Alice, încercând să afle ceva despre Kay, să afle dacă ar trebui să se simtă

ameninţată, însă fără să se dea de gol. Ştie că Gina este cea pe care ar trebui să o întrebe, dar nu vrea ca aceasta să-şi dea seama că nu are încredere în Joe.

— Oh, aşa şi sunt. Au nişte copii adorabili. Kay se ocupă de echipa de tenis pentru începători, dacă sunteţi interesaţi.

— Tenis? Oh, nu se poate! Este sportul nostru preferat!

— Serios? Asta înseamnă că jucaţi tenis?

— Nu, îi răspunse Alice râzând. De fapt, locuind în centrul Londrei, nu prea am avut timp de sport Lui Joe îi place să meargă la sala de gimnastică, iar eu sunt obsedată de grădina mea.

— Avem un club de grădinărit aici, zise Sally entuziasmată. Ar trebui să vii şi tu. Uneori primim oaspeţi care ţin conferinţe şi, în fiecare primăvară, se organizează o piaţă mare de plante. De fapt, săptămâna viitoare vine cineva să ne vorbească despre plantarea, toamna, a florilor de primăvară. Ar trebui să vii.

— Hm, făcu Alice, apatic, gândindu-se la cât de îngrozitor de provincial sună. Sună interesant.

— Îmi amintesc că am spus exact acelaşi lucru când m-am mutat aici, zâmbi Sally. Ştiu cât de îngrozitor sună, dar măcar este o modalitate bună de a cunoaşte alţi oameni.

— Îmi cer scuze, spuse Alice roşind. Nu am vrut să par snoabă.

— Nu mai mult decât oricare dintre noi imediat după ce am venit aici. E nevoie de timp ca să intri în ritmul de viaţă al unui oraş mic. Este foarte diferit şi toţi avem o părere mai bună despre noi când aterizăm din partea bună a Cartierului de Est sau…? Se uită întrebător la Alice.

— Belgravia.

— Iată. O să devii repede o fată din Highfield.

*

Alice duce roşiile afară şi îşi ia o bere, încercând să-şi ignore uşoara panică văzând-o pe Kay vorbind însufleţit cu

Joe, în timp ce soţul ei îl ajută pe Chris la pregătirea fripturilor.

— Draga mea, spuse Joe, întorcându-se către Alice şi trăgând-o spre el cu un zâmbet tandru, care îi alungă temerile. Kay tocmai îmi spunea despre echipa ei de tenis, în care cred că am să intru şi eu.

Alice râse, liniştită de gestul afectuos pe care Joe îl făcuse în public.

— Tenis? De când joci tu tenis?

— Am jucat tenis ani de zile, se apără Joe. Trebuie însă să recunosc că mi-am pierdut deprinderea. Kay zice că mai au nevoie de câţiva jucători şi este o modalitate foarte bună de a mai cunoaşte oameni.

— De ce nu vii şi tu? i se adresă Kay, zâmbind, şi Alice îşi spuse că, dacă poate să aibă încredere în soţul său, nu poate zice acelaşi lucru despre femeia din faţa ei. Ea zâmbeşte, dar privirea ei o analizează. Limbajul trupului lui Kay, subiect în care Alice a devenit expertă, este adresat direct lui Joe şi exprimă un incontestabil interes.

— Eu nu joc tenis, îi explică Alice, încercând să nu-şi trădeze suspiciunea. Dar aş putea învăţa.

— Draga mea, n-ai nici cea mai mică şansă, râse Joe. Capacitatea ta de coordonare este deficitară.

— Mersi, zise Alice şi adăugă frivol şi cu totul neobişnuit pentru ea: Azi-noapte nu te-ai plâns.

Kay ridică din sprâncene, zâmbeşte şi se retrage.

— Merg să mănânc ceva. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Kay intuieşte că a întâlnit o luptătoare. La urma urmei nu făcea decât să cocheteze, nevinovat, cu un bărbat foarte atrăgător, dar este clar că soţiei lui nu îi place să îl vadă vorbind cu femei frumoase.

În drum spre masă, Kay întoarce capul şi îl surprinde pe Joe studiindu-i spatele. Zâmbind în sinea ei, se întoarce ca să-şi afişeze corpul superb, prefăcându-se că nu observă privirea admirativă a lui Joe. O bună alegere a hainelor, se

felicită ea. Ştiuse că va merita să poarte tocurile alea înalte.

În mod normal, Kay nu era genul de femeie care-l atrăgea. Era cam prea încrezută ca să-i placă, iar brunetele nu fuseseră niciodată preferatele lui, chiar dacă mai existaseră câteodată excepţii de la regulă. Totuşi, de când lucra în Manhattan, se obişnuise cu femeile puternice, care ştiu ce vor şi sunt înspăimântător de directe când vor să obţină ceea ce-şi doresc.

Şi, ca să fie cinstit, îl surprinsese ceea ce el începuse să numească „privirea aceea”. Da, ştia că este căsătorită, că soţul ei pare un om drăguţ, chiar dacă puţin cam şters, şi că are trei copii, dar intuia că are tot ceea ce caută el. O strălucire în ochi, o sprânceană ridicată, o aluzie abia întrezărită în ceea ce de altfel fusese o conversaţie oarecare.

Ceva îi spunea lui Joe că s-a plictisit de soţul ei şi că dacă ar apărea un străin, înalt şi brunet, mai ales unul care avea şarm, nu ar putea pierde ocazia.

Deocamdată nu se poate gândi la mai mult decât un mic flirt. Chiar dacă Alice nu mai este cea pe care credea că o cunoaşte, încearcă încă să-i fie credincios, astfel încât America să fie noul început de care aveau nevoie.

Însă, Dumnezeule! cât de bine i-a făcut strălucirea din privirile lui Kay, faptul că cineva se uita la el aşa. Aproape că uitase cum este. Îi face bine să ştie că a rămas la fel de fermecător, de atrăgător cum era în Londra (pentru că, de la o vreme, începuse să se îndoiască de sine.) Şi ce rău ar face dacă ar juca tenis cu ea? Ar putea să jure că arată fantastic într-o fustiţă de tenis, cu picioarele acelea lungi şi bronzate.

Joe se simte din ce în ce mai atras, privind-o din spate şi imaginându-şi cum ar arăta în echipamentul alb de tenis. Se preface că nu observă cum ea se întoarce şi se întinde, cu sânii plini fremătând sub tricoul strâmt. Îi place faptul că se îngrijeşte, că, deşi are trei copii, abdomenul ei este neted ca al unei adolescente şi că este conştientă de

cât de bine şi de sexy arată.

Joe se întoarce şi ia o înghiţitură zdravănă de bere rece. Ar trebui să găsească nişte magazine de echipament sportiv săptămâna asta în Manhattan şi să-şi cumpere două rachete, o pereche de pantaloni scurţi şi pantofi de sport. Doamne, nu a mai purtat pantofi de sport de ani de zile.

Hmmm! Se pare că viaţa la ţară nu este chiar atât de plictisitoare.

17

Gând trăieşti într-un oraş mare, este uşor să uiţi cât de întunecat este cerul nopţii. Alice se uită la stele, fermecată. Au aprins luminări şi luminile de grădină, iar copiii fie au adormit în cărucioare, fie sunt captivaţi de ecranul mare al televizorului din camera dejoacă de la subsol.

Femeile poartă pe umeri valuri brodate, în culori vii, sau jachete uşoare care să le ţină de cald. Bărbaţii se retrag în sufragerie, în timp ce femeile se adună în bucătărie pentru a spăla vasele în timp ce discută despre şcolile la care merg copiii lor şi cât de mulţumiţi sunt puştii acolo.

— Hei, nici nu te văzusem, spuse Gina, strângând ultimele platouri de afară, observând-o pe Alice stând întinsă pe un şezlong.

Alice întoarse capul şi îi zâmbi.

— Mă gândeam cât de deosebit este totul aici. Priveşte cerul. Nu ştiu dacă am să mă pot obişnui vreodată cu întunericul de la ţară.

Gina zâmbi şi se sprijini de marginea şezlongului.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că aici nu eşti la ţară, ci în suburbii.

— Nu, pentru mine nu e valabil. În suburbiile din Anglia nu vezi căprioare şi ratoni.

— Nu? Dar ce vezi?

— Rânduri de case, două câte două. Şi câte un Ford Escort parcat în faţa lor.

— Trebuie să fie tare frumos, spuse Gina râzând.

— Da, superb, râse şi Alice. Trebuie neapărat să vezi asta în următoarea vacanţă.

— Deci, Gina coborî vocea conspirativ şi se apleacă spre Alice. Cum ţi se par vecinii?

— În general, sau vreunul anume?

— În general. Sunt drăguţi, nu-i aşa?

— Sally este nemaipomenită. Nu-mi vine să cred ce petrecere minunată au organizat şi cât de relaxaţi sunt cu toţii.

— Ştiu. Sally şi Chris sunt extraordinari. Cu cine ai mai vorbit?

— Am vorbit puţin cu Kay.

— Ah, Kay.

— Adică de ce „Ah, Kay”, ce-i cu tonul ăsta? întrebă Alice privind-o cu interes.

— Ce ton? încercă Gina să se eschiveze.

— Oh, haide, spune-mi. Este vreo nemernică?

— Nu, nu nemernică, spuse Gina privind în jur ca să se asigure că nu le aude nimeni. Cred doar că nu are foarte multă încredere în sine.

— Nu zău? Dar arată superb.

— Ştiu, ai văzut cum era îmbrăcată? Tocurile alea duminică după-amiază la un grătar? Te rog! Şi cochetează cu toţi bărbaţii.

Alice oftă uşurată.

— Vrei să spui că nu intenţionează să aibă o aventură cu

Joe?

— Nu cred. Şi nici cu George, Chris, sau Sam.

— Am crezut că flirtează cu Joe şi am intrat în panică.

— Doamne, nu-i cazul să devii paranoică. George crede că este amuzant, dar, de fapt, se simte flatat. Aşa este Kay. Are nevoie să se simtă atrăgătoare.

— Şi pe soţul ei nu îl deranjează?

— James? De fapt, cred că şi lui îi place să flirteze.

— Oh, exclamă Alice dezamăgită. Cu mine nu a flirtat.

— Asta nu spune nimic. Se abţine atunci când soţii sunt prin jur.

— Ah, ce bine. Mă simt mult mai bine acum. Crezi că merge mai departe sau este numai cochetărie?

— Aş vrea să cred că se mulţumesc să flirteze, dar pe aici nu se ştie niciodată.

— Ce vrei să spui?

— Păi, petrecerile-cheie erau destul de obişnuite pe aici în anii şaptezeci.

— *Petreceri-cheie*? Ce Dumnezeu înseamnă asta?

— Nu se poate să nu ştii. Jocul acela când toată lumea îşi lasă cheile pe masă şi le ia pe ale altcuiva, iar apoi merg acasă cu cine s-a nimerit.

— Oh, vrei să spui petreceri *de schimb*.

— Aha.

— Ca în filmul acela, *Furtuna de gheaţă*?

— *Exact*! A fost filmat în locurile astea, în New Canaan.

— Nu se poate! Deci se întâmpla cu adevărat?

— Draga mea, asta era înainte să mă fi născut eu.

Alice chicoti.

— De ce nu mergi să-ţi laşi cheile pe măsuţa de cafea în faţa lui James, să vedem ce face?

— Da, ce să-ţi spun. Probabil că le-ar lua, şi atunci?

— Păi, este destul de atrăgător…

— Este, dar asta nu înseamnă că vreau să mă culc. cu el.

— Ai vrea, dacă ai fi Kay.

— Cred, râse Gina, că dacă cineva ar lua-o în serios ar fugi cât ar ţine-o picioarele. Îi place doar să fie în centrul atenţiei.

— Cam ca soţul meu.

— Oh, şi eu care credeam că sunt deosebită.

Gina îi întinse lui Alice o mână ca să o ajute să se

ridice.

— Haide, toţi o să se întrebe unde suntem.

— Şi asta ar putea stârni un alt zvon.

— Adevărat, spuse Gina râzând. Asta chiar le-ar oferi un subiect gras de discuţie!

— Am auzit că aţi cumpărat casa lui Rachel Danbury, i se adresă Tom lui Alice, lăsându-şi ceaşca de cafea pe măsuţă şi aşezându-se lângă ea.

— Da, răspunse aceasta politicos. O ştii?

— Nu am văzut niciodată casă, dar scriitoarea a fost foarte cunoscută în zonă prin anii douăzeci – treizeci.

— Da, am auzit. Am căutat cartea ei, *Poteci sinuoase*.

— Ar trebui să-l întrebi pe James. James! îl chemă Tom. Tu ai romanul *Poteci sinuoase*, nu-i aşa?

— Sigur, răspunse acesta dând din cap. Bătrâna Rachel Danbury.

— Ai cunoscut-o?

— Am auzit de ea. James se aşeză lângă Alice şi se lăsă confortabil pe speteaza canapelei. Îmi amintesc că mi-a fost arătată când eram copil. Şi bunicii mei au cunoscut-o, deşi, după ce a apărut cartea, nu şi-au mai vorbit.

— Unde pot găsi cartea? Aş vrea foarte mult să o citesc.

— Pot să ţi-o împrumut.

— Serios? Mulţumesc frumos.

— O să trec pe la tine să ţi-o las săptămâna asta.

— Ce drăguţ din partea ta!

— Stai aici toată săptămâna?

— Joe pleacă mâine în oraş. Poate plec cu el mâine sau mă duc marţi; apoi ne întoarcem vineri, dar o poţi lăsa pe prispă. Alice zâmbi în sinea ei, întrebându-se dacă Gina avea dreptate şi el va încerca să vină când este singură. Până acum nu observase la el nici cel mai mic semn că ar flirta.

— Bine, aşa o să fac.

Alice tocmai voia să-l întrebe mai multe despre

Rachel Danbury, când Joe veni la ea.

— Draga mea, îi spuse, mâine trebuie să iau trenul morţii la cinci şi jumătate, aşa că ar trebui să mergem acasă.

— Bine. Alice se ridică şi începu să-şi ia la revedere.

— Cum ţi s-a părut? întrebă Alice lăsând cartea când Joe ieşi din baie.

— A fost tare plăcut.

— Nu-i aşa? Ce oameni drăguţi!

— Da, foarte drăguţi.

— De cine ţi-a plăcut cel mai mult?

— Oh, Doamne, Alice. Trebuie să merg la culcare. Nu putem vorbi despre asta mâine?

— Dar nu o să fii aici. Pleci în oraş.

— Exact. Şi de asta trebuie să mă culc.

— Bine, spuse Alice supărată, în timp ce Joe stinse veioza. Apoi se aplecă şi o sărută repede pe obraz înainte de a se răsuci pe cealaltă parte şi a închide ochii.

— Joe, şopti Alice câteva minute mai târziu, dar el nu-i răspunse. Pe jumătate adormit, se pierdea într-un vis cu Kay, un teren de tenis şi o zi fierbinte de vară.

Alice se trezi la soneria stridentă a telefonului. Snoop o lingea pe faţă şi scheuna ca să iasă afară.

— La naiba.

Se uită la ceas şi văzu că era ora opt şi jumătate. Probabil că vezica sărmanului Snoop era pe cale să explodeze. Se dădu jos din pat, luă receptorul şi ţinându-l între umăr şi bărbie alergă direct la uşa din spate, pentru a-i da drumul lui Snoop afară.

— Bună. De ce respiri greu? Făceai cumva sex? răsună în receptor vocea amuzată a lui Emily.

— Aş vrea eu, zise Alice râzând. Respir greu pentru că tocmai am alergat jos să-i dau drumul lui Snoop, înainte să facă pipi pe podea.

— Oh, ce romantic.

— Vrei să-ţi spun ce văd eu acum?

— Pipi de câine?

— Pe lângă pipi de câine.

— Bine, hai, fă-mă geloasă.

— Văd cerul senin şi albastru, sute de copaci înalţi, soarele strălucitor şi, stai aşa…

— Stai aşa, de ce?

— Pentru că merg în spatele casei. Ah, da, acum văd cum razele se oglindesc în apa iazului meu personal.

— Doamne, mi se face rău.

— Tu unde eşti? în Brianden sau în Londra?

— Păi, uite ce văd eu pe fereastră. Ce frumos! Uau! O maşină cu parbrizul spart şi strada acoperită de cioburi şi, stai aşa, da, un vagabond cuibărit pe pragul unei uşi, şi ce să fie asta? Da, n-o să-ţi vină să crezi, dar vântul plimbă gunoaie pe stradă.

— Deci, eşti în Londra.

— Aşa se pare. Deşi Dumnezeu ştie de ce. Într-o zi urâtă ca asta ar trebui să fiu în Brianden cu o carte bună şi un foc mare în şemineu.

— Cum stau lucrurile cu iubiţii focoşi?

— Să fie Harry cel despre care vorbeşti?

— Nu ştiu, râse Alice. *Este* un iubit focos?

— Nu sunt sigură cât de focos este, dar cu siguranţă e iubitul meu şi e un tip drăguţ.

— Să fie asta iubirea adevărată?

— Cred că da, îl iubesc, spuse Emily pe un ton mai serios, dar nu ştiu dacă este alesul.

— Asta da schimbare. Ce se întâmplă?

— Nimic. Este un drăguţ şi ne merge bine, însă nu ştiu dacă este alesul. De fapt nici nu sunt sigură dacă contează. Sunt fericită şi cu siguranţă că am ce să învăţ de la el, indiferent dacă lucrurile vor merge sau nu între noi.

— Emi, parcă n-ai fi tu cea care îmi spune toate astea.

— Poate pur şi simplu m-am maturizat când vine vorba despre relaţii. Întotdeauna am grăbit lucrurile, însă

acum învăţ să mă bucur de fiecare zi. Oricum, să trec la subiect; amândoi avem nevoie de o vacanţă, aşa că ne gândeam…

— Veniţi să staţi la mine! Trebuie să veniţi! strigă Alice în telefon.

Emily începu să râdă.

— Speram să spui asta. Îmi este tare dor de tine şi niciunul dintre noi nu prea are bani. Am putea să ne cumpărăm un bilet până la New York şi să stăm pe gratis la tine sau să mergem la Biimingbam.

— Oh, dacă aşa pui problema, poate că ar fi mai bine să mergeţi la Birmingham.

— Dar Harry nu o să-şi poată arăta talentul excepţional de tâmplar pe casa ta de la ţară.

— Este un talent excepţional?

— Păi, stau pe pervazul ferestrei pe care el l-a făcut şi mă uit la rafturile noi pe care le-a ridicat într-o după-amiază.

— Şi tot nu ştii dacă este el alesul? Eşti nebună?

— O căsătorie înseamnă mai mult decât rafturi noi pentru cărţi şi pervaz la ferestre.

— Şi dragostea pentru animale.

— Da, şi dragostea pentru animale.

— Totuşi nu cu mult mai mult.

— Nu vrei să discutăm altă dată despre asta?

— Bine, bine, îmi pare rău. Îţi dai seama că te voi răpi şi îţi voi pune întrebări neînduratoare când vei veni aici?

— Da, da, ştiu, este preţul pe care trebuie să îl plătesc.

— Oh, Emi, sunt aşa de fericită. Când veniţi?

— Păi, ce planuri aveţi de Crăciun?

— De Crăciun? Dar mai e un veac până la Crăciun. Credeam că veniţi săptămâna viitoare.

— Suntem în noiembrie, iar până la Crăciun sunt nouă săptămâni.

— Ai dreptate, dar sunt nerăbdătoare. Putem să mergem la ferma cu pomi de Crăciun ca să alegem unul împreună. Vom face noi decoraţiile. O să ne distrăm minunat

— Ali, ştiu că nu ai uitat, dar nu mai am doisprezece ani, spuse Emily.

— Şi ce? Crăciunul o să fie minunat. Oh, sunt aşa de fericită.

— Vrei să-l întrebi şi pe Joe înainte?

— Nu fi ridicolă, o să fie încântat.

— Ne gândeam să venim în Ajunul Crăciunului şi să stăm până de Revelion. Am vrea să petrecem câteva zile şi în oraş, să mergem la un spectacol şi prin magazinele cu reduceri…

— Parcă spuneai că nu ai bani.

— Nu am cine ştie câţi. Ce crezi, cum ţi se pare?

— Cred că mi-ai făcut cel mai frumos cadou de Crăciun din viaţa mea.

— Nu te mai ambala, că n-am ajuns încă. Cine ştie, poate că nu o să ne simţim bine.

— Imposibil! Să-i spui lui Harry că abia aştept să vă văd pe amândoi. La naiba, cine să fie?

— Cine să fie ce?

Alice îşi încrucişă braţele la piept, la vederea unei maşini care venea pe alee înspre casă.

— Sunt în pijama, îi şopti lui Emily, şi cineva a venit aici, într-un monstru de maşină. N-am nici cea mai vagă idee cine poate fi şi dacă fug acum înăuntru, o să par complet nebună.

— Ce fel de pijama? Flanelă groasă sau transparentă şi sexy?

— Pijama transparentă şi sexy? Dar cu cine crezi că vorbeşti, cu Barbara Windsor? Sper să nu fie transparentă, deşi este din bumbac subţire.

Alice îşi acoperi protector pieptul cu braţele şi încercă să vadă prin geamurile fumurii ale maşini care

tocmai parca.

— Ar trebui să închid, îi spuse ea lui Emily, în timp ce James cobora din maşină, cu cartea în mână şi un zâmbet larg pe faţă, nevenindu-i să creadă că are norocul de a o găsi pe drăguţa

Alice în pijama. Îşi dăduse seama că are un corp frumos, dar nu se aştepta la aht de mult Vorbim mai târziu, şopti Alice, forţându-se să-i zâmbească lui James în timp ce îi face cu mâna. Te iubesc mult!

Cinci minute mai târziu, după ce se dusese în dormitor să-şi pună halatul, reveni în bucătărie, simţindu-se mult mai puţin vulnerabilă. Pomi cafetiera, ca să-i ofere lui James o ceaşcă de cafea.

— Sper că nu am venit într-un moment nepotrivit, spuse James, aplecându-se şi sprijinindu-se cu coatele pe masă. Mă temeam că o să uit, aşa că am pus cartea în maşină şi m-am gândit să ţi-o aduc devreme, în drum spre serviciu. Unde este Joe?

— Oh, a plecat cu trenul de dimineaţă.

— Trebuie să-i fie foarte greu. Nu înţeleg bărbaţii ăştia care fac naveta, mai ales când au acasă nişte soţii atât de frumoase.

Alice ignoră ultima propoziţie şi îl întrebă politicos:

— Deci, unde lucrezi?

— Ştiisunup?

— Centrul pentru grădinărit?

— Da. La vânzare, asta fac eu.

— Serios? Nu ştiam. Am fost de multe ori acolo, dar nu teram văzut.

— Din păcate, în perioada asta a anului, fac mai mult muncă administrativă, în biroul meu, dar data viitoare când vii, te rog să baţi la uşă ca să mă saluţi.

Alice îşi aminti ce-i spusese Gina şi zâmbi în sinea ei.

— Nu prea arăţi a grădinar.

— Serios? Dar cum trebuie să arate un grădinar?

— Are cizmele murdare de noroi şi unghiile negre de

pământ

— Ar trebui să mă vezi vara. Aşa arăt cam şaptezeci la sută din an. Kay urăşte asta.

Alice hotărî să schimbe subiectul. Ea luă cartea, se uită la copertă, o deschise şi răsfoi câteva pagini. Dedicaţia spunea: „Lui Jackson, care m-a ţinut de mină de-a lungul drumului”.

— Ce înseamnă asta? întrebă Alice uitându-se la James. Jackson era soţul ei?

— Dacă citeşti o să ai toate răspunsurile. De fapt, este autobiografia ei, foarte puţin deghizată în ficţiune. Soţul din carte este ca acela din realitate şi în cazul în care te interesează, în carte bunicii mei sunt Jean şi Eddie.

— Bunicul tău se numea Eddie?

— Nu, în realitate era Andrew Rollingford al treilea, dar în *Poteci sinuoase* apare ca Edward Rutherford al treilea.

— Oh, nu-i foarte greu de identificat. Cam neinspirat, aş spune.

— Asta-i ideea! Toate personajele pot fi identificate.

— A dat-o cineva în judecată?

— Dacă vrei să mă crezi, America nu a fost întotdeauna societatea plină de litigii care este astăzi.

— Cu alte cuvinte, oamenii nu intrau cu maşina într-un copac, ca apoi să-l dea în judecată pentru că a fost plantat neinspirat.

— Chiar aşa, râse James. Nimeni nu a dat-o în judecată, dar nici nu au mai vorbit cu ea ani de zile, ceea ce, într-o comunitate mică, ca aceasta, este la fel de rău, dacă nu chiar mai rău.

— Şi ce a făcut?

— Până la urmă s-a mutat mai la nord, în Old Saybrook.

— A fugit? Mă surprinde.

— Te surprinde? De ce?

— Ştiu că o să ţi se pară ciudat, dar locuind în

această casă, unde a trăit ea, uneori am impresia că o cunosc, că ştiu cum gândea.

James ridică din sprâncene.

— Oh, Doamne! Ţi-am spus că este bizar. Poate din cauză că am renovat casa şi, de fiecare dată când descopăr ceva, cum ar fi acel panou de lemn de pe perete, acoperit prin anii şaizeci, mă gândesc că lui Rachel Danbury i-ar fi plăcut asta.

— Înţeleg ce vrei să spui. Dar am vorbit îndeajuns despre Rachel Danbury. Mi-ar plăcea să aud mai multe despre tine. Nu vine prea des o vecină atât de seducătoare, atât de frumoasă, ca să nu mai vorbim despre accentul ăsta minunat Cum Dumnezeu ai ajuns să locuieşti aici?

Seducătoare *şi* frumoasă. Alice nu-şi poate reţine un zâmbet. Flirtează? Nu, nu încă, dar îşi dă seama din felul în care James o priveşte că o găseşte atrăgătoare şi, cu toate că nu ar flirta niciodată cu nimeni şi nici nu ar încuraja pe nimeni să încerce, nu vede nimic rău în a bea o cafea cu un bărbat atrăgător. Până la urmă, dacă Kay ar fi venit şi l-ar fi găsit pe Joe singur, precis că ar fi băut o ceaşcă de cafea împreună.

Cel puţin atât ar fi făcut.

— Este o poveste lungă, zâmbi Alice. Vrei o prăjitură la cafea? Am făcut-o chiar eu.

— Prăjituri făcute de tine?! se miră el. Ştii să şi găteşti? Este ceva ce nu ştii să faci?

— Să nu spui nimănui, zise Alice, coborând vocea, dar nu mă pricep deloc să calc haine.

— Cred că ai voie, spuse James, făcându-i cu ochiul.

Fără să vrea, Alice roşeşte şi este surprinsă de acest lucru.

— Cum a fost ziua de azi? întrebă Alice, strângându-şi picioarele sub ea, lăsându-se înapoi între perne şi punând cartea deoparte.

— Extenuantă. Joe se lasă pe scaun şi închise calculatorul, îţi jur că trenul acela de la cinci şi jumătate

mă ucide. Slavă

Domnului că stau în oraş în seara asta şi pot să mă culc devreme.

— Spui asta în fiecare seară şi apoi încerci să rămâi treaz ca să vezi Seinfeld.

— Nu şi în seara asta. Vreau să fiu în pat înainte de ora zece. Tu ce ai făcut astăzi?

— Nu foarte multe. Dimineaţa am mers pe plajă cu Snoop, le-am lăsat un bilet în cutia poştală lui Sally şi lui Chris, ca să le mulţumesc pentru aseară, şi am găsit o mască veche superbă într-o consignaţie…

— Ce este o mască?

— O mască pentru bucătărie. Ca să pui farfurii în ea. Aici îi spun mască şi la început nici nu ştiam despre ce este vorba. Oricum, o să o vopsesc şi o să desenez trandafiri pe ea.

— Ce drăguţ, spuse Joe absent.

— Şi am băut o cafea cu James.

— Care James?

— James, soţul lui Kay.

— Poftim? Joe deveni brusc interesat. Ce vrei să spui?

— A venit să-mi lase cartea lui Rachel Danbury. A rămas să bea o cafea şi m-a mai pus la curent cu bârfele locale.

— Ah! Ceva interesant?

Se aştepta să audă ceva despre Kay, dar Alice nu vorbi decât despre Rachel Danbury, până când Joe începu să se plictisească.

— Bine, draga mea, trebuie să plec acum, sunt foarte ocupat, spuse el făcându-i semn unui coleg care-l aştepta răbdător să vină să bea ceva cu el.

— Unde mergi?

— La o întâlnire cu un client. Mă întorc în apartament pe la nouă. Vii mâine?

— Da, oftă Alice, ajung în oraş pe la prânz.

— Excelent. Nu uita că mergem la chestia aia

caritabilă la Metropolitan. Cu ce o să te îmbraci?

Alice pufni. La Londra, Joe nu ar fi fost câtuşi de puţin interesat să ştie cu ce o să se îmbrace, atâta vreme cât arăta frumos.

— Nu-ţi face griji, îi spuse, dându-şi seama cât îl deranjează faptul că acum îşi petrece cel mai mult timp în jeanşi şi ghete. Nu o să port jeanşi şi un hanorac gri, dacă de asta te temi.

— Nu te prosti, ştiu că nu o să te îmbraci aşa şi nu asta am vrut să spun. Negrul îţi stă bine, adăugă el, pentru eventualitatea în care s-ar fi gândit să poarte ceva chinezesc.

— Ştiu, ştiu, toată lumea în New York poartă negru. Mă gândeam să port o rochie Ralph.

Joe habar n-avea despre ce rochie vorbea, dar, auzind numele de Ralph Laurent, se linişti.

— O să fii frumoasa balului.

18

Joe îşi îngropă faţa într-un prosop şi îşi şterse transpiraţia de pe ochi, după care ridică privirile şi îi zâmbi lui Kay.

— Un joc foarte bun.

— Şi tu ai jucat bine astăzi, îi spuse ea, desfăcându-şi coada şi scuturându-şi părul negru, după care se întoarse să-şi ia la revedere de la partenerii de dublu.

— Ne vedem în club, le strigară aceştia, iar Joe şi Kay dădură aprobator din cap şi le făcură cu mâna.

— Mă surprinde că am jucat atât de bine, spuse Joe în timp ce punea rachetele în husele lor şi mingile în geantă, dacă ţinem seama de faptul că erau atâtea lucruri care să-mi distragă atenţia.

— Ce anume?

— Astea, în primul rând, îi spuse, uitându-se fix la picioarele ei frumoase şi ridicând uşor ochii până îi întâlni pe ai ei. O provoca să cocheteze cu el, sperând că ea îşi va asuma responsabilitatea pentru ce s-ar putea întâmpla între ei mai firziu.

Kay îi zâmbi seducător şi plecă flutuindu-şi părul.

— Asta şi încercăm, să plăcem, îi aruncă peste umăr, în timp ce traversa curtea. Ne vedem la club.

De fiecare dată când jucau tenis era la fel. În ultimele săptămâni, au început să flirteze din ce în ce mai mult. El îşi pune mari speranţe în ea, deşi, de fiecare dată când îndrăzneşte să meargă mai departe, Kay îi răspunde cu un zâmbet şi pare să dea înapoi.

Nici el nu este aşa de sigur că vrea să împingă lucrurile prea departe. Desigur, i-ar plăcea să se culce cu ea, cărui bărbat nu i-ar plăcea, dar Joe ştie că Highfield este un oraş mic, în care bârfele circulă cu rapiditate. Dacă tatăl lui n-a ezitat să se încurce cu vecinele, lui Joe nu îi surâde ideea de a fi subiectul de discuţie al oamenilor din oraş.

Oricum, o libertate prea mare poate fi periculoasă, iar Joe descoperă că, pe măsură ce petrece mai mult timp în oraş, singur, fără Alice, redevine burlacul de pe vremuri şi consideră că n-are niciun rost să-i rămână fidel soţiei sale.

Şi, Dumnezeule, ce femei extraordinare sunt prin partea locului! Femeile pe care le cunoscuse la Londra erau frumoase, dar nici nu se compară cu cele pe care le vede în fiecare zi, când merge pur şi simplu pe străzile din Manhattan.

Îngrijite până la perfecţiune, cu părul moale, buzele le strălucesc, iar corpul lor este elastic, pe tocurile înalte. Cu alte cuvinte, exact stilul lui. Şi nici nu poate fi învinuit, se gândeşte el, dacă se simte tentat. Până la urmă, Alice nici măcar nu-şi mai îndeplineşte obligaţiile ce-i revin. Alice, care era compania perfectă la Londra, umblă acum în haine vechi şi ghete Timberland. De fiecare dată când merge cu el la un restaurant, sau la un eveniment monden, îşi face griji că ar putea apărea înjeanşi sau o cămaşă în carouri.

A remarcat că alte femei se uită la ea cu un aer dezaprobator când îşi dau seama că nu poartă un Givenchy

din sezonul acesta, sau ultimul Galliano. Joe trebuie să o târască la Bergdorf Goodman şi să o *oblige* efectiv să probeze hainele.

Alice, căreia îi plăcea să meargă la cumpărături, se comportă acum de parcă nici nu i-ar păsa cum arată.

De fapt, Alice, transformată de dragostea pentru peisajul rural şi căsuţa ei fermecătoare, descoperă că Joe nu mai exercită asupra ei aceeaşi forţă de seducţie. Desigur, încă îl iubeşte, este, până la urmă, soţul ei, dar nu mai trebuie să se prefacă pentru a-i fi pe plac lui şi prietenilor lui.

Nesiguranţa şi nevoia de a fi iubită şi acceptată au rămas undeva în urmă, pe drumul dintre Londra şi Connecticut, şi noua ei fericire nu reprezintă singura schimbare fundamentală. Arată în sfârşit ca o femeie care se simte bine în pielea ei.

Până şi faptul că Joe rămâne în Manhattan singur, câteva zile pe săptămână (care cresc la număr cu fiecare săptămână care trece, pentru că, pe măsură ce petrece mai mult timp la ţară, lui Alice îi vine tot mai greu să plece), nu îi mai provoacă niciun fel de temeri.

Zilele când l-ar fi acuzat că are o aventură, când i se făcea rău dacă nu răspundea la telefonul mobil par desprinse dintr-o altă viaţă. Acum, abia dacă se mai gândeşte la Joe când acesta nu se mai află prin preajmă, îl sună numai când îşi aduce aminte, sau când vrea ca el să cumpere o veioză sau o pernuţă de la Gracious Home.

Iar Joe, care era obişnuit ca Alice să aibă nevoie de el, începe să se simtă neglijat. Femeile pe lângă care trece pe stradă îl măsoară liniştite din priviri, îi zâmbesc promiţător şi uneori încep să îi vorbească. Până acum, le-a întors zâmbetul, a purtat o scurtă conversaţie cu ele dacă nu a avut încotro, dar nu a mers mai departe.

În ciuda jurământului său, Joe nu ştie câtă vreme îi va rămâne fidel lui Alice. Femeile sunt un pic cam prea frumoase şi insistente, iar soţia lui un pic cam prea absentă.

Alice s-a îndrăgostit din nou de viaţa ei la ţară. Ar fi corect ca şi Joe să-şi descopere un interes personal, nu?

— Bună ziua. Este cineva acasă?

Alice lasă *Poteci sinuoase* pe noptieră şi se întreabă dacă o să aibă vreodată timp să citească romanul acesta. Coboară scările şi o vede pe Sandy în sufrageria ei, cu Snoop sărind pe ea în încercarea de a-i da un sărut de bun venit.

— O, scuză-mă. Este ora de culcare?

— Oh, fii serioasă. Intră şi ia loc. Alice îi arată un scăunel de bucătărie, fericită să aibă musafiri. Pentru că oricât ar fi de fericită, când Joe şi Gina sunt fiecare în apartamentele lor din oraş, începe să-şi dea seama că se simte singură acolo. Zilele ei sunt pline: vopsit, reparat, cumpărături, dar când munca ia sfârşit, trebuie să admită că îi lipsesc nişte prieteni.

— Dar credeam că ai cunoscut oameni pe acolo, i-a spus Emily la telefon, când Alice i-a mărturisit că se simte singură.

— E adevărat, dar aş spune că deocamdată nu sunt decât simple cunoştinţe.

— Nu poţi să-ţi faci prieteni peste noapte. O să mai treacă ceva timp, dar vor veni şi aceştia, i-a răspuns Emily dând din umeri.

Alice încearcă să iasă în fiecare după-amiază. Dacă nu la cumpărături, atunci în parc, sau pe plajă ca să-l plimbe pe Snoop. Şi vorbeşte cu oameni, Snoop fiind un subiect perfect de conversaţie, dar o discuţie scurtă cu cineva despre câinele ei nu este suficientă pentru a invita persoana respectivă la o cafea şi pentru a stabili imediat o relaţie de prietenie.

Sandy se aşeză pe taburetul de bucătărie şi lăsă un dosar pe masă.

— Am adus asta pentru tine. Clubul Noilor Veniţi.

— Ce club? întrebă Alice, luând dosarul nedumerită.

— Este Clubul Noilor Veniţi. Aproape fiecare oraş are unul. O să ţi se pară de necrezut, dar o mulţime de oameni

şi-au cunoscut cei mai vechi sau cei mai dragi prieteni la acest club, când s-au mutat aici.

— Ce este, de fapt?

— O organizaţie a celor care s-au mutat de curând aici. În fiecare săptămână se organizează ceva pentru noii veniţi. Uite! Sandy luă ultimul număr şi se uită pe el. Vezi? Vinerea următoare are loc o cină. În fiecare lună ne întâlnim şi mergem în casa altcuiva la cină. Lunar, se propune o tematică şi fiecare aduce o gustare diferită. Săptămână următoare are specific spaniol, Julie şi Brad, care sunt gazdele, vor prepararapaella, iar ceilalţi vor aduce *tapas* potrivite.

— Pare interesant, minţi Alice, gândindu-se că sună insuportabil de provincial.

— Ştiu, ştiu, Sally mi-a spus că asta o să răspunzi. Şi eu, când m-am mutat aici, m-am gândit că nu aş face niciodată ceva atât de îngrozitor cum ar fi să mă înscriu în Clubul Noilor Veniţi. Dar cum crezi că mi-am făcut prieteni?

— Serios? Dar sunt persoane *normale*? Persoane cu care te-ai fi împrietenit şi altfel? întrebă Alice încă neîncrezătoare.

— Sigur că da. Cum crezi că i-am cunoscut pe Sally şi pe Chris?

— Nu pot să spun nu, nu-i aşa?

— De fapt… se strâmbă Sandy. Nu numai că n-o să poţi spune nu, dar am nevoie şi de un partener ca să mă ajute să conduc Faţada Casei şi m-am gândit că tu ai fi omul cel mai potrivit…

— Ah, mulţumesc. Mă simt flatată, îi spuse Alice pe un ton foarte nesigur, dar ce *este* Faţada Casei?

— În fiecare lună, învăţăm ceva folositor pentru casa noastră. De exemplu, acum câteva luni am vizitat casa şi studioul unui designer de interioare şi ne-a ţinut o lecţie foarte interesantă, despre modul cum poţi să aranjezi o cameră. Şi altă dată am vizitat un expert în efecte cu vopsea, care ne-a demonstrat cum poate fi lustruită o

masă.

— Oh, Doamne, exclamă Alice. Dar este exact genul de lucru care mă interesează.

— Exact! Vezi, nu este aşa de îngrozitor. M-am gândit eu că o să-ţi placă, aşa că, ce zici, vrei să-l organizăm împreună?

— Va trebui să fac conversaţie cu persoane necunoscute? Pentru că nu prea mă pricep la asta.

— Aiureli. Te pricepi de minune. Dar acum vine partea în care s-ar putea să cer prea mult.

— Spune-mi.

— Marţea viitoare, vine un florar care ne va învăţa cum se fac aranjamente florale deosebite pentru petreceri. Acţiunea trebuia să aibă loc în casa altcuiva, dar va fi ocupată, iar eu tocmai îmi vopsesc sufrageria, aşa că nu pot pune casa la dispoziţie…

— Deci vrei să veniţi aici?

— Am putea? întrebă Sandy strâmbându-se.

— Sigur că da! Numai că nu am suficient spaţiu. Câte persoane crezi că vor veni?

— Până acum şi-au confirmat participarea patru, dar cred că o să fie vreo douăsprezece.

— Atunci este bine. Ce trebuie să fac? Ceva de băut şi de mâncare?

— Oh, nu, poate numai nişte apă minerală şi nişte snackuri, dar nu-ţi bate capul! Mă bucur că o să faci asta şi o să cunoşti o grămadă de oameni drăguţi.

— Ştii ceva, Sandy, exact de asta am nevoie acum.

— Foarte bine. Speram că o să spui asta. Şi dacă nu o să-ţi placă absolut nimeni, promit că nu o să-ţi mai cer să faci aşa ceva niciodată.

Marţi la ora şase seara, casa lui Alice strălucea. Pe mesele de cireş bine lustruite tronau vaze cu trandafiri frumos aranjate. Alice, care nu concepea să-şi trateze musafirii numai chipsuri şi alune, şi-a petrecut toată dimineaţa realizând adevărate opere de artă.

Sandvişurile wonton cu porc şi pline neagră sunt frumos aşezate pe un platou mare, puiul satay aşteaptă în frigider, şi lângă castronaşele cu soia sunt baghete californiene preparate în casă.

Snoop este închis în dormitor, pentru că gustările de pe măsuţă ar fi fost o tentaţie prea mare pentru el. Alice a aprins luminări parfumate, care umplu aerul cu miros de portocală şi scorţişoară.

Acum, în noiembrie, este îndeajuns de frig încât să poată face focul, dar camera se încălzeşte repede, aşa că se decide să aprindă trei lumânări imense pe care le aşeză înăuntrul şemineului.

La şase şi un sfert, Sandy este prima care soseşte.

— Doamne, Dumnezeule, spuse intrând cu o cutie mare de prăjituri în braţe. Ce frumos este aici! E incredibil cum ai transformat casa asta.

— Mulţumesc, îi răspunse Alice încântată, uitându-se în jur la căminul ei.

— Nu mi-aş fi imaginat că această casă ar putea să arate aşa, când v-am adus aici prima oară. Eşti mult mai mult decât o păpuşică drăguţă.

— Sper şi eu! îi răspunse Alice indignată, dar flatată. Aşadar, câte persoane o să vină?

— Ah, ceva mai mulţi decât aş fi crezut. Cred că o să fie vreo şaptesprezece şi mai sunt câţiva care vin de obicei, dar care nu şi-au confirmat participarea, aşa că o să fie plăcut, dar… Dumnezeule mare! exclamă cu gura căscată când văzu mâncarea. De unde ai cumpărat gustările? Nu-mi vine să cred, spuse Sandy ducându-şi mâna la piept. Acum mă faci să mă simt vinovată. Ar trebui să fiu partenera ta şi nu am adus decât nişte prăjituri cu brânză, în timp ce tu ne oferi un festin. Oh, nu se poate!

— Exagerezi. Nu mi-a luat decât vreo oră azi-dimineaţă să le prepar.

— Tu le-ai *făcut*? Toate astea?

— Da.

— Chiar şi sushi?

— Da. Dar, crede-mă, este mult mai simplu decât pare. Mai demult, am avut o firmă de catering, aşa că asta e floare la ureche.

— Ah, ce interesant. Cunoşti oameni aici şi-ţi imaginezi că nu sunt decât soţii sau mame fără să-ţi frecă prin minte că şi ele au poate o carieră şi apoi descoperi ce viaţă interesantă au avut înainte de a se muta aici. Eşti o femeie foarte talentată.

— Sau o femeie care are foarte mult timp la dispoziţie.

— Nu-i nimic, asta o să se schimbe acum, că te-ai înscris în club.

Emily râde aşa de tare, că pentru câteva clipe Alice nu ştie ceis-a întâmplat.

— Nu-mi vine să cred că tu, draga mea prietenă sofisticată şi seducătoare, care ia cina la Nobu, ai organizat o seară de aranjamente florale ieri. Şi mai surprinzător mi se pare faptul că faci parte din… cum se numeşte?

— Clubul Noilor Veniţi, şi nu este amuzant deloc, se supără Alice.

— Oh, Ali, cine ar fi crezut? Pozezi pentru *Tatler*, ca una dintre cele mai frumoase femei din Londra, şi în clipa următoare te muţi la ţară şi iei lecţii despre aranjamente florale, împreună cu un grup de gospodine.

— Să ştii că unele dintre ele sunt foarte drăguţe, deşi, spuse Alice cu un aer vinovat, partea de aranjament floral a fost o tâmpenie.

— Să înţeleg că n-a venit Jane Parker?

— Doamne, nu. A fost cineva care a făcut o chestie îngrozitoare cu violete, jeibera roz aprins şi garoafe galbene.

— Ei bine, eu nu ştiu cum arată jerbera, dar culorile mi se par un pic prea tari.

— Exact. Îmi venea să mă ridic şi să preiau conducerea.

— Aşa ar fi trebuit să faci.

— Cum aş fi putut? Sunt englezoaică, nu mă pretez la aşa ceva. Deşi, continuă Alice râzând, două dintre femei au întrebat-o cum se fac aranjamentele de pe măsuţa mea de cafea şi cred că nu i-a picat bine când am spus că eu le-am făcut.

— Cred că nici nu mai ştiau pe ce lume se află, zise Emily Zâmbind.

— Toată lumea a admirat casa. Cred că au venit în număr atât de mare numai fiindcă voiau să vadă casa lui Rachel Danbury.

— Ah, da! Mi-ai spus că a fost casa scriitoarei. Ai început să citeşti cartea?

— Nu am trecut de primele pagini. De fiecare dată când iau cartea în mână, intervine ceva care îmi distrage atenţia. Trebuie neapărat să-mi fac timp.

— Şi când mergi la culcare?

— Aerul ăsta de ţară mă oboseşte teribil. Când mă duc la culcare sunt aşa de obosită că adorm instantaneu.

— Alice, ştiu că asta pare o întrebare prostească, dar unde este Joe? o chestionă Emily după o pauză.

— Cum adică, unde este Joe?

— Nu îmi mai vorbeşti niciodată de el.

— Ce vrei să-ţi spun despre el? ridică din umeri Alice. Stă în oraş în timpul săptămânu şi vine aici sâmbăta şi duminica.

— Şi nu ţi-e dor de el când nu este acolo?

Alice rămâne pe gânduri pentru o clipă.

— Cu siguranţă îmi lipseşte cineva care să-mi ţină de unt, dar sunt atât de ocupată încât nu prea am timp să mă gândesc la asta. M-am cam obişnuit să fiu singură aici, deşi, se grăbi ea să adauge, este aşa de bine când vine la sfârşit de săptămână.

Alice se simte obligată să spună asta, deşi, în secret, ştie că nu este adevărat S-a obişnuit să locuiască în Highfield singură. Cumpără de mâncare ce vrea ea, se uită la televizor la posturile la care vrea ea şi doarme

înconjurată de o mulţime de pături şi pernuţe.

Face plimbări lungi cu Snoop, merge prin consignaţii şi magazine de antichităţi şi petrece ore întregi redând casei gloria de odinioară.

Joe vine vinerea seara. O sună de la gară şi se aşteaptă ca ea să lase totul la o parte ca să se urce în maşină şi să vină să-l ia. Îi place să fie aşteptat cu o masă caldă pregătită în casă şi se retrage imediat în biroul lui, pe care l-a preluat Alice în ultimele săptămâni, şi, de obicei, se plânge că Alice a lăsat hârtii pe birou, sau că a răvăşit unul din teancurile lui de dosare sau că nu a folosit calculatorul cum trebuie.

Alice merge întotdeauna la culcare la ora zece, dar Joe stă treaz uitându-se la televizor până noaptea târziu. Insistă să lase o fereastră deschisă în dormitor, se înveleşte doar cu o pătură, aşa că Alice se trezeşte tremurând, deşi doarme cu un hanorac şi o vestă pe ea.

Sâmbăta dimineaţa, când se duce să joace tenis, Alice simte că poate să respire din nou. Se simte încordată numai când el se întoarce şi intră să facă un duş şi lasă prosoape peste tot pe podeaua băii, purtându-se de parcă ar fi casa lui (ceea ce este adevărat, deşi Alice de mult o vede ca pe casa „ei”, în timp ce apartamentul din oraş este al „lui” – un aranjament care i se pare mai mult decât corect).

Duminică după-amiază, Joe devine tot mai agitat Nu vrea să meargă cu ea şi cu Snoop în plimbările lor lungi şi nu pare să găsească altă modalitate de a-şi umple timpul decât uitându-se la televizor sau navigând pe internet ore în şir.

Este clar că simte lipsa prietenilor, că are nevoie de ceva care să-l atragă aici. Alice a început să-l trimită în oraş cu diverse treburi de care îşi aminteşte în ultima clipă; îl trimite la Mary Beth şi Tom ca să împrumute o bormaşină, sperând ca toate acestea să-l ţină ocupat o vreme.

Pare să se simtă bine doar atunci când Gina şi

George vin şi ei la ţară la sfârşit de săptămână, cu toate că acum, când se apropie iama, petrec din ce în ce mai puţin timp la ţară.

— Haide, vino la sfârşitul acesta de săptămână, o ruga Alice râzând, la telefon.

— Dar este îngrozitor de frig, protesta Gina. Uiţi că este casa noastră de vară. Nu o casă în care să îngheţăm şi să murim.

Dar când Gina şi George îşi petrec sfârşitul de săptămână împreună cu ei, Joe devine o altă persoană Discută despre lumea finanţelor cu George, flirtează nevinovat cu Gina, iar apatia şi indiferenţa faţă de Alice se transformă într-o veritabilă afecţiune.

În acele zile Alice redevine cea de odinioară. Se bucură de atenţia lui Joe şi găseşte alinare în sentimentul familiar de a se simţi dorită. Şi Joe, la rândul său, o primeşte cu braţele deschise pe Alice cea veche, pentru că, dacă Gina este seducţia întruchipată, atunci şi Alice, spre marea bucurie a soţului ei, acordă o atenţie sporită înfăţişării sale.

Deci, Alice nu minte când îi spune lui Emilycă îl aşteaptă cu nerăbdare pe Joe să vină vineri. Ştie că dacă şi Gina şi George sunt acolo, se vor simţi minunat.

— Am vorbit destul despre mine, îi spuse Alice repede lui Emily. Au mai rămas aproape şase săptămâni până la sosirea voastră. Sunt aşa de fericită! Nu-mi vine să cred că o să fiţi aici.

— Ştiu, nici mie. Şi trebuie să-ţi spun că vacanţa asta este binevenită.

— Se bucură şi Harry?

— Cred că da.

— *Crezi* că da? Nu ştii sigur?

— Sigur că se bucură. Dar nu prea l-am văzut săptămâna asta. Am simţit nevoia să facem o mică pauză.

— Oh, nu! exclamă Alice cu sufletul la gură. Dar nu o să vă despărţiţi, nu-i aşa?

— Ah, nu cred. Pur şi simplu ne vedeam atât de des,

încât a început să mă calce pe nervi, aşa că am decis să sărim întâlnirile.

— Te rog, nu te despărţi de el, Emi. Este atât de drăguţ!

— Ştiu, ştiu. Sunt sigură că nu este decât o fază trecătoare şi că, până venim la tine, o să fim din nou fericiţi.

— În mod sigur o să veniţi amândoi?

— Nu numai că am cumpărat biletele, dar nu pot fi schimbate şi nu sunt nici rambursabile, aşa că o să venim amândoi.

— Oh, bine. Şi promiţi că totul va fi în regulă între voi?

— Absolut! Luăm cina împreună sâmbătă ca să stăm de vorbă şi sunt sigură că lucrurile se vor rezolva.

— Despre ce o să vorbiţi?

— Cred că trebuie pur şi simplu să o luăm mai uşor. Mă simt puţin… nu ştiu, cam prinsă. Nu este o nebunie?

— Nici vorbă. De fapt, tot aşa mă simt şi eu la fiecare sfârşit de săptămână când Joe vine acasă.

— Păi, asta nu mi se pare în regulă.

— Ah, nu! Ştiu cum este. Oh, Doamne, iar încep să mă văicăresc. De fapt, nu mă simt prinsă, numai că mă cam enervează uneori, pentru că se plictiseşte aşa de tare şi nu ştie ce să facă aici.

— Şi tu?

— Eu suit prea ocupată. Şi pentru că veni vorba, e timpul să punem capăt conversaţiei, draga mea. Trebuie să merg la Clubul Grădinarilor.

— Doamne, chiar că am auzit tot ce voiam să ştiu, îi spuse Emily începând să râdă din nou. Alice Chambers, eşti extraordinară.

Şi cu asta cele două femei îşi luară la revedere.

19

ridice e surprinsă să constate cât de rapid s-a integrat în Clubul Noilor Veniţi, ba mai mult, cât îi place.

Este, în mare măsură, îngrozitor de demodat, dar se simte de fiecare dată foarte bine printre ei.

În decembrie au făcut „schimb de prăjituri44, ceea ce era o noutate pentru ea. Toate femeile au fost invitate să pregătească biscuiţi şi să-i aducă la o serată dedicată numai femeilor, urmând să plece la sfârşit cu mai multe feluri de prăjituri şi reţeta de preparare pentru fiecare.

Viaţa socială din orăşelele americane pare să se învârtă în jurul femeii. La început lui Alice i s-a părut ciudat că atâtea femei se întâlnesc adesea fără soţii lor, că atunci când ea şi Joe mergeau la petreceri, bărbaţii se adunau într-o cameră, în timp ce femeile stăteau invariabil în bucătărie.

Alice o sfătuia pe Gina să nu stea în bucătărie cu femeile, pentru că ea este fiica post-feministă a unei feministe, dar, pe măsură ce petrecea mai mult timp printre ele, se simţea încântată de această nou-descoperită solidaritate feminină, ca şi de compania semenelor sale pe care nu demult ar fi găsit-o anostă.

Chiar şi în acele zile şi nopţi când Joe rămânea în oraş, Alice era mereu invitată undeva, de la dejunuri şi cine, la filme şi cafele în oraş. Acum este la fel de ocupată cum era şi în Londra şi totuşi se simte mult mai relaxată. Garderoba ei a devenit de nerecunoscut; dacă trebuie să se aranjeze e de-ajuns să-şi pună o pereche de pantaloni negri Gap şi un pulover tricotat Eddie Bauer.

Hainele ei rafinate, pentru că are, desigur, şi haine rafinate, au rămas în apartamentul din oraş. Poşetele ei Chanel şi Hermes sunt frumos aliniate în garderobă, puloverele ei de caşmir Ralph Laurent sunt bine împăturite şi aşezate după culoare, pantofii cu toc Christian Louboutin, lângă J.P. Tod, fără toc.

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, Alice petrecea mai mult timp în oraş, cumpărând cadourile care ştia că vor aduce bucurie familiei şi prietenilor ei. Pentru Joe, un ceas Patek Philippe, pe care şi-l doreşte de mai mult timp. Gina şi George vor fi încântaţi cu setul asortat de eşarfe

Burberry, iar pentru Emily are o poşetă frumos brodată din mărgeluţe, pe care a cumpărat-o în SoHo. Pentru Harry, a pregătit o trusă de scule micuţă, care conţine tot ce ar putea fi necesar unui tâmplar amator.

Acum nu-i mai rămânea decât să aştepte venirea lor.

Portarul sună la apartament la ora cinci şi zece după-amiază, ca s-o anunţe pe Alice de sosirea lui Emily şi Harry. A vrut să meargă ea însăşi la aeroportul JFK ca să-i aştepte, dar Joe, care era încă la birou, i-a spus că în afara faptului că traficul era foarte aglomerat, locul acela semăna cu o grădină zoologică şi că nu s-ar fi descurcat singură.

Aşadar, a trimis o maşină să-i ia şi i-a spus lui Emily să se uite după un bărbat în uniformă, cu numele lor pe un carton mare şi pătrat.

La câteva minute după ce a sunat portarul, Alice aude ciocănitul familiar şi, alergând către uşă, sare în braţele lui Emily careâizâmbeşte.

Se îmbrăţişez îndelung, iar Harry stă lângă ele şi le priveşte zâmbind. Se apropie să o salute pe Alice numai după ce fetele s-au desprins una de cealaltă. Dar la fiecare pas către sufragerie, Alice şi Emily îşi zâmbesc şi se îmbrăţişează iar.

— Parcă aţi fi doi îndrăgostiţi care s-au regăsit după multă vreme, le spuse Harry râzând, după a patra îmbrăţişare în câteva minute.

— Eşti gelos, îi zise Emily, Alice este cea mai bună prietenă din lumea asta şi mi-a fost dor de ea. Se întoarse către Alice ai cărei ochi înotau în lacrimi. Nici nu ştii cât de dor mi-a fost de tine.

— Pe jumătate cât mi-a fost mie de tine?

— Da, probabil cam atât. Deci, asta este casa voastră?

— Cam aşa ceva. Harry, vino să-ţi arăt unde o să dormiţi voi doi. Poţi să laşi bagajele acolo. Spuneţi-mi ce aveţi chef să faceţi acum.

— Trebuie să ieşim! zise Emily. Nu-mi vine să cred că

suntem *aici*, la New York! Ce am putea face? Unde este Joe? Când o să vedem cealaltă casă? Unde pot să fac cumpărături ieftine?

— Pe rând, îi răspunse Alice râzând. Întâi, Joe este la serviciu şi ne întâlnim mai târziu cu el, la cină.

— După cum văd, unele lucruri nu se schimbă niciodată, îi spuse Emily ridicând din sprâncene, dar Alice preferă să o ignore.

— Mergem la Taverna Gramercy la cină, aşa că depinde de voi ce facem înainte de asta. Nu am plănuit nimic, pentru că nu ştiam cât de obosiţi o să fiţi, dar pentru mâine, m-am gândit că am putea merge la cumpărături de dimineaţă, după care am rezervat bilete la *Hairspray*. Seara putem să ne ducem fie la ţară, fie să rămânem în oraş şi să amânăm plecarea pentru a doua zi.

— Ajunul Crăciunului. Ai cumpărat bradul, sau trebuie să mergem la ferma cu pomi de Crăciun şi să alegem unul? întrebă Emilyrâzând

— Săptămâna trecută a venit aici un om cu un camion plin cu brazi, aşa că am ales eu unul. Ştiu că nu este la fel de romantic.

— Dar mult mai practic, aş spune. Sper că nu l-ai împodobit încă.

— Nu, îi zâmbi Alice. Am rezervat această bucurie pentru toţi patru, în seara de Ajun. Oh, iar de Revelion suntem toţi invitaţi la Sally şi Chris.

— Şi noi?

— Sigur că da. Sally abia aşteaptă să vă cunoască. Din păcate, de Crăciun n-o să fim decât noi, dar o să prepar un prânz ca la carte.

— Cu tot ce trebuie? Curcan şi garnitură?

— Sigur că da! Nu există Crăciun fără curcan.

— Şi cârnaţi?

— Bineînţeles!

Harry se întoarse de la fereastră către ele şi îi spuse lui Alice:

— Emily zicea că ai devenit o ţărancă veritabilă, dar constat că eşti la fel de elegantă ca şi ultima oară când te-am întâlnit. Mă aşteptam să te văd cu cizme de cauciuc şi un hanorac pe tine.

— Am spus că s-a transformat într-o veritabilă ţărancă, izbucni Emily. Nu în Worzel Gummidge, pentru numele lui Dumnezeu. Dar până una alta, i se adresă ea lui Alice, trebuie să spun că are dreptate. Parcă ziceai că nu te mai machiezi şi că porţi numai jeanşi. Şi uită-te la tine, domnişoară cu pantofi cu toc şi pulover de caşmir.

— Nu mă îmbrac aşa decât în Manhattan, jur. Aşteptaţi numai până ajungem la ţară.

Emily se apropie de Harry care stătea la fereastră şi se uitară amândoi la cer.

— Ce crezi, o întrebă Emily pe Alice, o să ningă? spuneai că săptămâna trecută au anunţat zăpadă. O să avem un Crăciun alb?

— Au spus că s-ar putea să ningă, deşi după toate probabilităţile nu o să se întâmple decât abia după Crăciun. Toţi cei din partea locului urăsc zăpada şi nici eu nu mă rog să ningă în fiecare seară când merg la culcare. Dar hai să trecem la lucruri mai practice; ce vreţi să facem înainte de cină?

— Ştiu că o să vă par un leneş, spuse Harry, reţinându-şi un căscat, dar eu sunt frânt de oboseală. Vă deranjează dacă dorm puţin? Era limpede că abia îşi putea ţine ochii deschişi, iar Emily îl conduse spre dormitor.

— Doamne, îi şopti, când reveni. Abia aşteptam să rămânem singure. Să ieşim să bem o cafea! Nu-mi vine să cred că sunt la New York cu prietena mea cea mai bună! Hai, vino şi mai îmbrăţişează-mă o dată!

— Două cafele mari cu lapte degresat, comandă Alice, făcându-şi loc lângă Emily, la masa din colţ de la Starbucks.

— Mulţumesc, Alice. Eşti sigură că o să mai fie deschis magazinul acela cu poşete, când o să ne întoarcem?

— Da, nu-ţi face griji, ai tot timpul să-ţi satisfaci pasiunea pentru cumpărături. Poşete. Alice dădu din cap dezaprobator. Nici n-ai ajuns bine la New York şi ai şi început să cheltuieşti bani.

— Ştiu, sunt îngrozitoare, oftă Emily.

— Hai, mai bine spune-mi totul. Cum merge relaţia ta cu Harry? Păreţi iar fericiţi. Ştiu că mi-ai confirmat la telefon, dar vorbim mereu pe fugă şi nu reuşim niciodată să discutăm pe îndelete. Aşa că spune-mi acum.

— Este adorabil... începu Emily. După care se opri. Adică, serios, este cel mai drăguţ bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Presimt că urmează un „dar”, nu-i aşa?

— Întotdeauna este şi un „dar”, se strâmbă Emily. Acest „dar* este... că nici măcar nu este vina lui, ci a mea.

— Este prea drăguţ, asta e?

— Oh, Dumnezeule, Ali, de asta te iubesc aşa de mult şi am mare nevoie de tine. Mă cunoşti mai bine decât oricine. De ce oare trebuie să fiu atât de absurdă? De ce să fie asta o problemă? Dar aşa este! Este al naibii de drăguţ cu mine, iar eu sunt tare plictisită! Emily făcu ochii mari şi îşi acoperi gura cu mâna. Oh, la naiba, nu-mi vine să cred că am spus asta.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Emily, cele mai multe femei pe care le cunosc ar face moarte de om ca să găsească un bărbat ca Harry. Este un om bun, cu simţul umorului, îi plac animalele, iar pe tine te adoră. Ce Dumnezeu, *eu* aş fi în stare să ucid pentru un bărbat ca Harry!

— Cum merg lucrurile cu Joe, atunci?

— Ah, nu! Nu schimba subiectul atât de uşor. Vorbesc serios, Emily! Aceasta îşi încrucişă braţele la piept ca o puştoaică supărată şi lăsă privirea în jos, fixându-şi pantofii. Este un om minunat. Cum poţi să fii plictisită?

— Ştiu că sună îngrozitor, spuse Emily strâmbându-se, dar sunt sigură că aş putea să mă îndrăgostesc de el, dacă ar fi puţin mai ticălos.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Ştiu. Ştiu, este îngrozitor. Sunt o persoană dezgustătoare, dar dacă este puţin supărat pe mine, sau nu mă sună atunci când spune că o va face, sau când mi se pare că flirtează cu altcineva, atunci redevin, dintr-odată, foarte interesată de persoana lui.

— Emily, dar e o nebunie. Astea sunt numai *chestii* de-ale tale. Ar trebui să mergi să vezi pe cineva.

— Un psiholog, vrei să spui? Alice încuviinţă, în timp ce Emily scutură din cap, ridicând din umeri. Nu, nu mi-aş putea permite, chiar dacă aş vrea.

— Dar, Emi, nu poţi lăsa să-ţi scape bărbatul cel mai minunat pe care l-ai întâlnit vreodată, din cauza trecutului tău nenorocit

— Ştiu, spuse aceasta întristată. Din cauza asta nu mă pot despărţi de el. Pentru că ştiu că este cel mai minunat bărbat pe care îl cunosc şi pentru că sper că mă voi tresă într-o zi îndrăgostită până peste cap de el.

— Ştii, Emily, căsătoria nu este chiar tot ce se afirmă că ar fi.

— Fii mai explicită!

— Se spune că trebuie să fie o mare şi copleşitoare pasiune şi că ar trebui să ne căutăm sufletul pereche, cealaltă jumătate, dar în realitate este al naibii de temă.

— Temă?

— Păi, da, temă, oftă Alice. Vreau să spun că după o vreme pasiunea dispare şi în locul ei ar trebui să ai alături o persoană bună, care te adoră şi lângă care poţi să îmbătrâneşti. Ştiu că ticăloşii sunt fermecători, dar nu prea sunt soţi buni. Poţi să mă crezi.

Emily nu o întrebă de unde ştie asta. Pur şi simplu nu era nevoie să i se spună.

— Dar îmi amintesc de tine, la începutul căsniciei tale. Bine, poate că sentimentele s-au mai atenuat, dar erai atât de îndrăgostită, că nu puteai să mergi drept. Vreau să mă simt aşa, ar *trebui* să am asemenea sentimente fată de omul cu care mă voi căsători.

— Nu! spuse Alice scuturând din cap. Nu despre asta este vorba. Toată pasiunea aia nu face decât să te orbească, astfel că nu mai vezi ce este real. Iar Harry este real. Simt că este perfect pentru tine. Cred că te poate face fericită.

— Dar sunt plictisită, îi şopti Emily furioasă. Totul este atât de previzibil, că nu mă mai bucură nimic. Să nu-mi spui că nu vezi nicio problemă în asta fiindcă n-o să te cred. Şi nici dacă mi-ai spune că ai făcut o greşeală îngrozitoare că te-ai căsătorit cu iubirea vieţii tale.

Alice rămase tăcută.

— Deci? insistă Emily. Ţi se pare că ai făcut o greşeală?

— Sigur că nu, îi răspunse repede. Ar fi ridicol. Îl iubesc pe Joe şi este un soţ minunat, dar nu sunt mulţi bărbaţi ca Harry. Pur şi simplu nu vreau să te desparţi de el şi apoi să regreţi toată viaţa.

— Cine a spus că o să mă despart de el?

— Am avut impresia că eşti pe cale să-i dai papucii.

— Nu. M-am gândit la asta de multe ori, dar de fiecare dată ceva mă opreşte, pentru că este adorabil şi, după cum am spus, adăugă ridicând din umeri, tot sper că o să mă îndrăgostesc de el.

— Crezi că a fost înţelept să vii cu el aici?

— Aha. Am senzaţia că vacanţa asta ne va aduce împreună sau ne va despărţi, că va fi hotărâtoare.

— Oh, mulţumesc, îi spuse Alice făcând ochii mari. Şi eu care plănuisem un Crăciun relaxat la ţară, descopăr acum că s-ar putea să n-avem parte decât de lacrimi.

— Nu, râse Emily, n-o să fie lacrimi. De fapt, am călătorit în condiţii excelente, deci, cine ştie, poate că America este exact lucrul de care aveam nevoie ca să refacem relaţia noastră şi să ne îndrăgostim. Deşi…

— Deşi ce?

— Deşi, am cunoscut…

— Ah, nu, îi spuse Alice supărată. Ai cunoscut pe

altcineva?

Emily păru să aprobe din priviri.

— Dar asta este îngrozitor.

— Nu chiar aşa cum pare. Vreau să spun, nu am făcut nimic. Şi, de fapt, nici nu ştiu dacă îl interesez, deşi mi se pare că da. Dar mă simt puternic atrasă de acest bărbat, iar asta a declanşat toată nebunia.

— Emily, dacă eşti cu cineva, asta nu înseamnă că nu o să te mai simţi atrasă de nimeni. Dar este o chestiune de alegere.

— Pentru tine poate, dar tu eşti căsătorită de mai bine de cinci ani. Noi nu suntem împreună nici măcar de un an, aşa că să nu-mi spui că este normal să visez la altul.

Alice oftă. Până la urmă, s-ar putea ca Emily să aibă dreptate.

— Deci, cine este?

— Este noul redactor de la revista aceea pentru bărbaţi la care ţi-am spus că scriu.

— Şi?

— Şi am fost la un prânz de afaceri cu el acum vreo trei săptămâni.

— Şi asta-i tot? îţi periclitezi relaţia pentru un prânz de afaceri?

— Nu, nu-i chiar aşa. De fapt, da, acolo ne-am cunoscut şi, Alice, îţi jur, am simţit ceva ce nu am mai simţit niciodată înainte.

— Emi, sunt sigură că mi-ai mai spus asta şi în alte dăţi. Dacă nu mă înşel, acelaşi lucru l-ai spus despre Harry, la început, când l-ai cunoscut.

— Nu, Alice. Acum este altfel. Ştiu că pare o prostie, dar dacă există chestia aia care se numeşte suflet pereche, atunci cred că ar putea fi el. Am simţit ceva incredibil când ne-am uitat unul la celălalt şi am stat în restaurant ore întregi, vorbind vrute şi nevrute.

— Îmi imaginez că vă simţeaţi de parcă vă cunoşteaţi de ani de zile, spuse Alice pe un ton din care răzbătea o

notă de cinism. O iubeşte pe Emily, dar o cunoaşte mai bine decât oricine altcineva şi ştie că nu este prima oară când simte asta şi, probabil, nici ultima. Şi, mai ales, îi place Harry şi nu vrea ca Emily să distrugă ceea ce ar putea fi o relaţie minunată.

— Alice! îi spuse Emily ofensată.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să sune aşa. Continuă!

— Ei bine, aşa e. M-am simţit de parcă l-aş fi cunoscut de ani de zile. Şi în timp ce vorbea, ochii începură să-i lucească, iar vocea îi deveni mai fermă. Este uimitor. Şi *superb*, Ali! îţi jur, arată exact ca Ben Afueck.

— Dar nici Harry nu arată rău.

— Nu, Colin este *superb*.

— Este superb şi se numeşte *Colin*? întrebă Alice râzând.

— Ce nu e în regulă cu numele acesta? se supără Emily.

— Nimic, nimic. Numai că nu mă aşteptam ca cineva care arată exact ca Ben Affleck să poarte un nume atât de mă rog, banal cum este Colin.

— Bine. Este superb şi are simţul umorului şi este incredibil de inteligent

— Şi asta-i tot? Aţi luatorânzul împreună?

— Da. Şi apoi, câteva zile mai târziu, am fost la o lansare, unde era şi el şi am petrecut toată noaptea vorbind.

— Doar vorbind?

— Doamne, da. Era într-un restaurant. Dar, Alice, îţi jur, se crease o legătură uimitoare între noi.

— Juri că nu aţi făcut nimic?

— Nimic. Mă rog, m-a sărutat la plecare, dar fără limbă şi alte chestii de genul ăsta. Numai un pupic pe buze. Dar *pe buze*, Alice! Crezi că asta înseamnă că îi place de mine?

— Emily, zise Alice pe un ton glacial, nu o să jucăm jocul acela cu a spus asta, deci înseamnă că îi place de

mine, sau m-a privit într-un anume fel, ceea ce înseamnă că s-a gândit la mine toată săptămâna. Nu cred că este cinstit faţă de Harry.

— Dar, Alice, tu eşti prietena mea cea mai bună, mormăi Emily. Nu am spus nimănui şi ardeam de nerăbdare să-ţi povestesc.

— Nu, Emily, te iubesc, dar nu vreau să te văd făcând o greşeală îngrozitoare. Eu o să te susţin întotdeauna, indiferent ce ai să faci, dar te rog să nu mă obligi să apăr infidelitatea.

— Dar ţi-am spus că nu am făcut nimic.

— Nu încă.

Se lasă tăcerea între ele. Emily se gândea la ce-i spusese

Alice.

— Bine, zise într-un târziu. Te înţeleg. Şi ai dreptate, nu este corect faţă de Harry şi mă simt îngrozitor din cauza asta şi oricum, am aflat despre Colin că are o relaţie de cinci ani.

— *Poftim*? strigă Alice.

— Linişteşte-te, linişteşte-te! Se pare că este foarte nefericit şi că a încercat să rupă relaţia asta de mai multe ori…

Alice dădu din cap dezaprobator.

— Emily, eşti îndeajuns de matură ca să ştii cum e cu poveştile astea. Cineva o să fie foarte rănit şi nu numai Harry.

— Da, da, ai dreptate! Nu cred că o să se întâmple nimic, numai că mi-am dat seama cum este să fii singură şi să întâlneşti pe cineva care să-ţi trezească toată pasiunea asta.

— Şi nu este nimic greşit în asta, îi spuse Alice. Este perfect normal să tânjeşti după singurătate, atâta vreme cât nu faci nimic în privinţa asta.

— Ştiu, ai dreptate. Îţi promit că în vacanţa asta aici o să fac tot ce pot pentru a salva relaţia mea cu Harry şi că

atâta vreme cât sunt cu el nu o să mă întâlnesc cu celălalt, bine?

— Nici măcar la prânz?

— Dar nu s-a întâmplat nimic la prânz, protestă Emily. Şi este redactorul meu, trebuie să mă văd cu el.

— Poţi să te întâlneşti cu el, dar nu la prânz. Poţi să-l vezi la birou când mai sunt şi alte persoane în jur. Dacă tu crezi că lucrurile nu o să meargă între tine şi Harry şi decideţi să vă despărţiţi, poţi să faci ce vrei tu după aceea, deşi trebuie să îţi spun că o relaţie de cinci ani, indiferent dacă el este fericit sau nu, nu-mi sună prea bine.

— Dar se pare că prietena lui este o adevărată pacoste.

— *Emily*! Joe şi cu mine suntem căsătoriţi de cinci ani.

Imaginează-ţi că ai putea vorbi despre mine. Cinci ani înseamnă foarte mult. Chiar dacă nu sunt căsătoriţi, e vorba de o relaţie serioasă şi, independent de Harry, ar trebui să te gândeşti bine înainte să te amesteci în asta.

— Bine. Ai dreptate! Dacă promit că nu o să mă mai gândesc la el, îmi făgăduieşti că o să te porţi mai frumos cu mine?

— Oh, Emily, râse Alice în ciuda faptului că se simţea exasperată. Ştii că te iubesc şi atunci când nu te mai înţeleg. Şi spunând asta se uită la ceas. Haide! mai vrei să vezi poşetele alea?

Harry bombăni deschizând ochii pe jumătate. A dormit adânc, foarte adânc, pierdut într-un vis în care smulgea buruieni înalte până la cer, din grădina lui care se transformase într-un câmp nesfârşit de ţară.

— Trezeşte-te, lenevilă, îi spuse Emily care stătea pe marginea patului şi îl scutura, în timp ce îl săruta pe obraz. E vremea să te trezeşti şi să te pregăteşti pentru cină.

— Oh, Doamne, mormăi Harry. Mă simt de parcă aş fi fost drogat. Cred că eu am să stau aici să dorm.

— Şi să mă laşi pe mine de nătăfleaţă? Nu prea cred, îi spuse, dezvelindu-l, în timp ce Harry îşi îngropă capul în

pernă. Nu vrei să facem duş împreună?

— Un duş cu tine? îi zâmbi Harry şi se aşează pe marginea patului. Păi de ce nu ai spus aşa?

Joe intră grăbit în Taverna Gramercy, unde recepţionera îl întâmpină cu un zâmbet cald. Îşi face loc printre mese, până ajunge la Alice, Emily şi Harry.

Se apleacă şi o sărută întâi pe Alice, apoi pe Emily şi în final îi strânge cu căldură mâna lui Harry, în timp ce îşi împinge scaunul şi se aşază.

— Harry, mă bucur să te revăd.

— Îmi pare bine că mă aflu aici, Joe.

— Cum a fost călătoria?

— Excelentă.

— Aţi călătorit cu British Airways?

— Nu, cu United. Biletele au fost aşa de ieftine că nu puteam să pierdem ocazia.

— Ce mai e nou în vechea Londră ploioasă?

— Plouă, exclamă Emily. Cum merg lucrurile aici, în fabulosul New York?

— Fabulos, răspunse Joe ca un ecou, zâmbind.

— Nu, serios, îţi place la fel de mult ca şi lui Alice?

— Nu ştiu dacă ar putea să placă cuiva mai mult decât scumpei mele soţii, zise el, zâmbindu-i tandru lui Alice. Dar, în mare, aş spune că a fost o mutare foarte bună. Se întoarse şi îi făcu semn chelnerului să se apropie, pentru a comanda un Bloody Mary picant.

— Şi ce îţi lipseşte cel mai mult din Londra? continuă Emily.

Joe rămase câteva clipe pe gânduri.

— Să mă pot urca într-un avion la sfârşit de săptămână ca să merg unde vreau eu în Europa.

— Dar, interveni Alice, aici avem Insulele Caraibe, ceea ce nu-i tocmai rău.

— Adevărat, dar nu-i acelaşi lucru.

— Trebuie să recunosc că în privinţa asta sunt de acord cu Joe, aprobă Emily cu o mişcare a capului. Nu poţi

să compari Insulele Caraibe cu Europa. Altceva?

— Deci, Europa. Şi, bineînţeles, îmi este dor de prietenii mei. Îmi lipseşte aerul familiar al Londrei. Mă simt foarte bine la New York, dar nu cunosc vânzătorii de la magazinele din colţ aşa de bine cum îi cunoşteam în Londra. Îmi este dor de televiziunea de acasă.

— Cred că glumeşti! exclamă Emily, în timp ce chelnerul îi aducea meniul. În America televiziunea este mult mai bună. Cum ţi se pare *Frasier*? Şi *West Wing*? Sunt cele mai bune seriale de televiziune.

— Nu, spuse Joe, scuturând din cap. Crezi asta pentru că în Anglia se selectează ceea ce este mai bun din televiziunea americană. N-o să-ţi vină să crezi câte tâmpenii poţi vedea la televizor aici.

— Ore întregi de seriale de dramă, în care joacă femeia bionică, nu-i aşa? întrebă Harry zâmbind.

— Nu-mi vine să cred că spui asta, pentru că săptămâna trecută, de fiecare dată când am luat telecomanda în mână, am dat peste seriale cu Lindsay Wagner, zise Alice râzând în hohote.

— Şi suferea de cancer, sau îngrijea un soţ pe moarte, nu-i aşa?

— Nu m-am uitat îndeajuns cât să mă dumiresc, dar în mod cert trecea printr-o tragedie teribilă. Multe batiste şi feţe îngrijorate în timpul convorbirilor telefonice. De fapt, aveam sonorul oprit, pentru că vorbeam la telefon, dar cum se face că ştii atâtea despre dramele în care joacă femeia bionică? îl întrebă cu o privire ironică.

— Este un secret pe care îl ştiu puţini, dar am trăit câţiva ani în San Diego, pe când eram adolescent.

— Nu ştiam asta, zise Emily surprinsă.

— Tatăl meu este american, spuse Harry ridicând din umeri, şi ai mei au vrut să-şi încerce norocul aici, aşa că m-au târât după ei când aveam treisprezece ani, dar nu le-a mers foarte bine. Ne-am întors în Anglia când aveam cincisprezece ani şi de atunci am rămas acolo.

— Voiam să spun că nu ai niciun pic de accent

american.

— Nu am stat îndeajuns aici.

— Dar asta explică dinţii tăi perfecţi, remarcă Alice.

— Oh, mulţumesc, îi zâmbi Harry, dezvelindu-şi toţi dinţii cu o grimasă. Cred că spui asta tuturor băieţilor.

Pe la zece, oboseala se citeşte pe faţa lui Emily. Harry, care a dormit puţin după-amiază, pare mai odihnit, dar faptul că este trei dimineaţa, ora Angliei, la care se adaugă acela că amândoi au peste treizeci de ani, nu este în favoarea lor, astfel că Harry aproape că trebuie să o scoată pe Emily pe braţe din restaurant.

— Suntem invitaţi la o petrecere, îi şopti Joe supărat lui Alice, înainte să iasă ca să caute un taxi.

— La naiba, uitasem. Dar ei nu prea sunt în stare să meargă în altă parte decât la culcare.

— Uite, le dăm cheile să meargă singuri acasă, iar noi doi o să ne ducem la petrecere.

— Dar ar fi nepoliticos.

— Ar fi mult mai nepoliticos să nu apărem după ce am acceptat invitaţia.

— Oh, Joe, dar ştii cum sunt petrecerile astea. O să fie un milion de oameni acolo, aşa că n-o să observe nimeni absenţa noastră.

— Nu despre asta este vorba, îi spuse el pe un ton glacial. Alice, ştiu că ai uitat, dar ai zis că o să mergem şi vreau să vii cu mine. De-abia dacă mai apucăm să ne vedem unul pe celălalt zilele astea, tu eşti mereu la ţară şi ai putea măcar să petreci puţin timp cu mine atunci când te oboseşti să vii în Manhattan.

Alice nu pare încântată. Ultimul lucru pe care ar vrea să îl facă este să meargă la o petrecere superficială, cu oameni superficiali, dar Joe are dreptate. Nu petreceau mai puţin timp împreună decât pe vremea când locuiau la Londra, numai că acolo era alegerea lui. De regulă, el muncea tot timpul, sau călătorea, sau renunţa în ultima clipă la planurile pe care şi le făcuseră împreună.

Acum abia se mai văd pentru că ea este prea

ocupată, prea prinsă de viaţa din afara oraşului şi schimbarea echilibrului din relaţia lor o face să se simtă stânjenită şi vinovată.

De aceea acceptă să meargă la petrecere cu Joe în seara aceasta.

În clipa în care taxiul opreşte în faţă la Hudson, Alice intuieşte că nu o să se simtă bine. Poate deja să ghicească cum arată sala plină de oameni frumoşi, cu muzica dată la maximum. Uitase cât de mult detestă petrecerile.

Joe merge înaintea ei şi, evident, se întâlneşte cu persoane cunoscute, aplecându-se să sărute femeile pe obraji, dând mâna cu bărbaţii, în timp ce Alice stă în spatele lui, cu un zâmbet forţat pe buze, aşteptând să fie prezentată.

— Ted, Kerry, ea este soţia mea, Alice.

— Bună seara, îmi pare bine de cunoştinţă. Dau cu toţii mâna, Kerry zâmbind la fel de fals ca şi Alice. Roşcata înaltă şi suplă o priveşte pe Alice din cap până-n picioare şi decide că trece testul.

— Abia aşteptam să te cunoaştem, strigă Kerry în urechea lui Alice, ca să acopere zgomotul.

— Cum adică? întrebă Alice.

— Păi, tot spunea că este căsătorit, dar nimeni nu te-a cunoscut până acum. Ne-am gândit că poate te-a inventat.

— Oh, nu, îi zâmbi Alice, întinzându-i braţul. Pune mâna. Sunt reală. Şi cum l-ai cunoscut pe Joe?

— Oh, pe aici. Când începi să ieşi pe scenă, te tot întâlneşti cu aceleaşi persoane. Joe a devenit o figură destul de familiară.

— Care scenă?

— Ştii, petrecerile, balurile de caritate, *chestii* dintr-astea.

Nu, Alice nu ştia. Şi, mai ales, nu ştia că Joe a ieşit pe scenă atât de des încât a devenit o figură familiară. Când avea timp şi pentru asta? De cele mai multe ori, când Alice era la ţară şi vorbeau la telefon, el se pregătea să meargă

la culcare, sau cel puţin asta îi spunea ei.

Alice oftează şi simte acea apăsare familiară în piept, sentimentul că, până la urmă, nu este totul aşa de bine în lumea ei. Se uită la Joe, care pare să cunoască o mulţime de oameni aici şi începe să-şi imagineze tot felul de lucruri. O minţise? Dar de ce? Face lucruri despre care nu vrea ca ea să afle? Sau este ea prea sensibilă?

Gândul care învinge până la urmă este acesta: şi ce dacă merge la petreceri când eu sunt la ţară? Nu-i pot cere să se ducă la culcare la ora nouă în fiecare seară. Şi numai pentru că merge la petreceri fără mine nu înseamnă că mă înşală, pentru numele lui Dumnezeu! După cum spune Kerry, vorbeşte despre soţia lui, deci în mod cert nu vrea să treacă drept un bărbat necăsătorit.

Sunt aşa de hipersensibilă, îşi spune Alice, luându-l de braţ pe Joe şi zâmbindu-i, hotărâtă să nu-şi mai lase imaginaţia să o ia razna.

— Bună dimineaţa. Te-ai trezit devreme. Alice se sprijină de tocul uşii ca să-şi lege şireturile, în timp ce Snoop sare în sus şi-n jos la picioarele ei.

Harry o priveşte peste ziarul *New York Times* pe care îl ţine în mână.

— Sunt treaz de la cinci. Fus orar nenorocit. Dar şi tu eşti foarte matinală. La ce oră v-aţi întors aseară?

— Nu foarte târziu. Puţin după miezul nopţii.

— Cum a fost petrecerea?

Alice ridică din umeri. A fost exact ca celelalte un milion de petreceri la care s-a mai dus de când a venit aici şi pe care le-a detestat în egală măsură.

O lume populată de oameni supli, în haine scumpe, toţi repetând aceleaşi bufe despre cunoscuţii comuni (nu şi ai lui Alice), sau de femei care încercau să se împrietenească cu ea întrebând-o la ce coafor merge, sau ce ruj foloseşte. Bărbaţii stau împreună, ca la discotecile pentru puştime la care mergea în adolescenţă, şi vorbesc despre pieţe, proprietăţi şi sport.

— A fost bine la petrecere. Distractiv. Dacă îţi place

genul acesta de lucruri.

— Şi ţie îţi place genul acesta de lucruri?

— Ca să fiu sinceră, aş fi preferat să mă duc la culcare.

— Da, noi cu siguranţă am fost mai fericiţi în pat.

— Ooh. E mai mult decât aş vrea să ştiu, mulţumesc inimos.

— Nu la asta m-am referit, îi spuse Harry zâmbind. Şi unde mergi cu noaptea-n cap în echipamentul de sport? La sala de gimnastică să dai jos cina de aseară, după câte văd.

— Cred că glumeşti. Nu ţi-a spus Emily că fac alergie la sălile de gimnastică? De fapt, eu şi Snoop mergem să ne facem plimbarea de dimineaţă în Central Park. Vrei să vii cu noi?

— Sigur. Stai puţin, să-mi pun pantofii.

— Ia şi o haină pe tine. Au anunţat că va fi frig astăzi.

— Dar uită-te la cer, zise Harry privind pe fereastră. Este senin şi însorit.

— Asta nu înseamnă nimic. Aici vremea este mereu însorită, dar e soare cu dinţi. Crede-mă pe cuvânt şi pune o haină pe tine.

— E în ordine. Doamna ştie mai bine.

— Bravo, aşa te vreau. Pune-ţi şi asta. Alice ia două căciuli de lână de pe măsuţa de la intrare, îi aruncă una lui Harry şi şi-o îndeasă peste urechi pe cealaltă.

— Nu cred că mi se potriveşte, spuse Harry ridicând din sprâncene, în timp ce Alice se strâmba la el.

— Cred că o să-mi mulţumeşti mai târziu. Hai să mergem, Snoop nu mai poate să aştepte.

— Doamne, şuieră Harry când ieşiră pe uşă, ce frig este.

— Ţi-am spus doar, râse Alice.

— Le ştii mereu pe toate? întrebă Harry încruntându-se.

— Iar tu nu ştii niciodată nimic?

— Punct ochit, punct lovit Cât de departe este

parcul? Mai avem mult?

— Doamne, chiar că eşti zevzec. Hai să alergăm, te mai încălzeşti puţin.

— Sunt impresionată. Alice îşi scoase eşarfa, când ajunseră în parc. Eşti mai în formă decât pari.

— Iar tu eşti tot atât de in formă pe cât pari. Şi oricum, ce vrei să spui cu asta? N-am niciun kilogram în plus.

— Ştia Grădinăritul şi tâmplăria trebuie să te menţină în formă.

— Nu ai uitat? întrebă Harry ridicând din sprâncene.

— Sigur că nu. Doar nu crezi că te-am invitat la mine la ţară pentru că îmi place de tine.

— La naiba. Ştiam eu că trebuie să fie vreo capcană. Ce va trebui să fac, să construiesc rafturi, sau să plantez bulbi?

— Aha! exclamă Alice întorcându-se către el. Ştiam eu că nu poţi fi aşa de bun pe cât uni imaginam. Altfel ţi-ai fi dat seama că este prea târziu ca să plantezi bulbi.

— De fapt, ştiu asta. Te testam numai, glumi Harry şi întinse mâna după lesa lui Snoop zâmbind. Hai să vedem cât de bine dresat este câinele tău. Ai biscuiţi cu tine?

— Desigur! Alice căută în buzunar şi îi întinse o pungă de biscuiţi. Pe mine m-ai antrenat bine.

— Şi sper că i-ai transmis şi lui Snoop cunoştinţele tale. Snoop? Şezi!

Snoop se aşeză cuminte şi se uită la Harry aşteptând.

— Bravo!

Îi dădu un biscuit şi îl mângâie pe cap.

— Culcat! Snoop se lăsă cu totul jos, uitându-se în continuare la Harry, care îi mai dădu un biscuit.

— Stai! Se îndepărtă câţiva zeci de metri, după care se întoarse şi îl văzu pe Snoop care rămăsese nemişcat în acelaşi loc. Alice Chambers, sunt foarte, foarte impresionat.

— Dar ce spui de asta? zâmbi Alice. Dă noroc, Snoop.

Râse, în timp ce acesta ridică lăbuţa dreaptă şi o lăsă în mâna ei. Şi cealaltă. Câinele lăsă lăbuţa jos şi o ridică pe cealaltă, iar Alice jură că şi zâmbea în timp ce făcea asta.

Harry revine lângă ei şi îl felicită pe Snoop.

— Bravo, îi spuse, ciufulindu-i blana. Ce băiat bun! Şi ce fată bună! îi zise lui Alice pe acelaşi ton, întinzând către buzele ei unul din biscuiţii lui Snoop. Aceasta se strâmbă şi începe să râdă, în timp ce îi dă mâna la o parte. Bravo, Alice! continuă Harry. Cine-i fetiţă bună? spuse râzând, şi întinzându-i spre gură mâncarea lui Snoop, care începe să latre şi vrea să intre şi el în joc. Alice ţipă, râzând şi încearcă să se îndepărteze de mâna lui Harry care ţine biscuitul cu un miros respingător.

— Lasă-mă! îi strigă încă râzând. Lasă-mă împace. Ce scârbos! Harry îi aruncă până la urmă lui Snoop premiul.

— Dar l-ai dresat foarte bine. Serios, sunt impresionat.

— Bineînţeles. Ce-ţi închipui că fac toată ziua la ţară? Că mă uit la televizor?

— Nu, credeam că numai la serialele dramatice.

— Ha, ha, ha!

Continuă să meargă în tăcere o vreme, iar când ajung la lac, se aşază pe o bancă şi se uită la raţe.

— Credeam că pleacă în sud iama, spuse Harry după câteva minute.

— Şi eu la fel. Poate că au mai rămas cele care nu-şi permit o vacanţă.

— Hmm, aprobă el dând din cap. Nu ar fi putut să ia Easy Jet?

— Nu ştiu dacă zboară şi în America.

— Ştii, te-ai schimbat foarte mult, îi spuse Harry zâmbind.

— Crezi? Dar tu abia mă cunoşti, cum de ţi-ai dat seama?

— Eşti plină de strălucire, Alice. Adică, poate ai dreptate, nu te cunosc foarte bine, deşi mie aşa mi se pare,

pentru că Emily vorbeşte foarte mult despre tine. M-am simţit de parcă ne cunoşteam chiar înainte să ne vedem prima oară, când îmi amintesc ce surprins am fost, pentru că, în ciuda faptului că mi-ai plăcut, păreai atât de… Doamne, poate nici nu ar trebui să spun asta, dar păreai atât de nefericită.

— Serios? Ce ciudat! Chiar şi în Brianden? Ne-am simţit atât de bine. Nu aveam o mină fericită atunci?

— Nu că ai fi plâns toată ziua sau ceva de genul acesta, dar mi s-a părut că ai un aer trist, care a dispărut acum, Alice. Eşti complet diferită.

— Asta pentru că este dimineaţă la prima oră şi nu m-am machiat.

— Nu, deşi trebuie să recunosc că arăţi cam aiurea… au! Alice îi trase un ghiont şi-l privi ameninţător. Bine, bine, glumeam. Dar, serios, nu are nicio legătură cu machiajul sau cu momentul zilei… Se strâmbă şi îşi îngropă faţa în mâini.

— Ce? Urma să spui ceva îngrozitor? De asta te strâmbi? Haide. Spune-mi.

— Ştiu că o să sune bizar, dar… întreaga ta aură s-a schimbat.

— Da, ai dreptate, sună bizar.

— Atunci mai bine tac.

— Ba să nu taci! îmi place să vorbim despre mine.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta, se miră Harry dând din cap.

— Dar este adevărat! minţiălice. Este subiectul meu preferat.

— Atunci, vrei să mai adaugi ceva despre tine?

— Oh, nu. Este mult mai distractiv să aud ce părere au ceilalţi despre mine. Haide, să ne mai plimbăm puţin!

Alice se ridică, pentru că în ciuda glumelor sale, se simte dintr-odată foarte stânjenită de această discuţie, de intimitatea pe care i-o dezvăluie şi, chiar dacă a încercat să-şi ascundă stinghereala, preferă să se plimbe, să

schimbe subiectul.

— Atunci, spuse ea repede, hai să cumpărăm nişte cafea şi baghete ca să le luăm cu noi în apartament Avem o mie de lucruri de făcut astăzi, iar voi doi trebuie să vă hotărâţi dacă vreţi să mergem la ţară în seara asta sau mâine.

— Oh, bine, spuse Harry ridicându-se. Mie îmi este indiferent Tu ce ai prefera?

— Păi, răspunse Alice uitându-se la cer, atâta vreme cât nu începe să ningă, putem să mergem oricând.

— Şi ce-ţi spune cerul pe care îl priveşti?

— Nu cred că o să ningă astăzi.

— După ce îţi dai seama?

— Nu-mi dau seama, îmi place numai să mă uit de parcă aş şti despre ce vorbesc.

— Ah, dădu din cap Harry lămurit. Atunci sunt de acord cu tine, nu cred că o să ningă astăzi.

Când se întorc, în apartament domneşte liniştea. Ziarul *New York Times* este exact acolo unde l-au lăsat şi uşile dormitoarelor sunt bine închise.

— Doamne, ce leneşi sunt, râse Alice, lăsând cafeaua şi baghetele pe masă. Stai să pun astea la încălzit şi îi trezim.

— Cu ce pot să te ajut?

— Poţi să scoţi farfurii şi furculiţe.

— Bine.

— Ah, şi brânză topită din frigider.

— Uite-o.

— În regulă. Acum hai să-i trezim, spuse după ce aranjă totul pe masă.

— Dragul meu, îi şopti lui Joe care doarmea încă, gol. Micul dejun este gata.

Joe se întoarse şi îi zâmbi adormit. Se deşteptase de ceva vreme, dar era aşa de cald şi bine în pat că a mai aţipit puţin. În mod ciudat, s-a trezit gândindu-se la Josie. Nu a mai vorbit demult cu ea şi au întrerupt orice legătură.

Îi vedea doar numele uneori în vreun e-mail pentru toţi angajaţii, dar în dimineaţa aceasta îşi aduse aminte de fineţea pielii ei, de mirosul părului.

Începuse să se simtă excitat când a auzit-o pe Alice intrând în cameră. Ah, draga de ea. Tocmai ce-i prescrisese doctorul. Se răsuceşte către ea, îşi furişează mâna pe sub hanoracul ei şi îi mângâie sânul zâmbind.

— Haide, îi spuse ea, îndepărtându-se de el şi dând cuverturile la o parte. Micul dejun este gata.

La naiba! Alice se ridică şi iese din dormitor. Este clar că ei îi lipseşte dispoziţia potrivită şi la fel de clar că el nu are timp să scape de acea erecţie puternică. La naiba! Joe se ridică din pat şi intră în baie pentru un duş scurt şi rece.

— Ce bine ne-am simţit! oftă Emily întorcându-se să vadă linia orizontului dincolo de care dispărea New York-ul. Ce minunat este oraşul acesta! N-aş mai pleca de aici!

În dimineaţa zilei anterioare au fost la cumpărături, apoi au luat prânzul la un restaurant din centru, au mers la teatru după-amiază şi la TriBeCa pentru cină. Emily este extenuată, dar radioasă şi regretă că trebuie să plece deja.

— Ei bine, cu siguranţă că şi ei te iubesc, îi zâmbi Harry. Draga de Emily, le-a redresat economia lor dintr-un foc.

Alice este amuzată, dar Emily îi priveşte supărată.

— Cum poţi să spui asta, Harry? Toate cumpărăturile le-au făcut de la piaţa de pe strada Canal sau la magazinele ieftine din SoHo.

— Nu este vorba despre calitate, Emi, ci de cantitate, îi răspunse el. Nici nu ştiu cum o să care totul acasă.

— Va trebui să mai cumpărăm o valiză, bombăni Emily.

— Dar credeam că nu ai bani.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Harry! De ce nu te linişteşti? izbucni ea. Suntem în vacanţă. Şi e de presupus că ar trebui să ne simţim bine.

Alice şi Joe se simt stingheriţi. Alice ar vrea să-i

atragă atenţia lui Emily că reacţionează disproporţionat, dar a învăţat să nu se amestece în treburile altora, aşa că rămâne tăcută.

În cele din urmă, Joe mpe tăcerea apăsătoare.

— Sper că ai luat trusa de unelte, Harry, cred că Alice vrea să te pună la treabă.

— La naiba, ştiam eu că am uitat ceva, spuse Hany lovindu-se peste frunte.

— Nu-i nimic, îi zâmbi Joe, poţi să o împrumuţi pe a mea.

Alice izbucneşte în râs:

— Dar tu nu ai o trusă de unelte.

— Ba am nişte şurubelniţe, protestă Joe.

— *Eu* sunt cea care are trusă de unelte, mulţumesc frumos, spuse Alice, întorcându-se către Harry, şi aş fi bucuroasă să ţi-o împrumut

— Şi cine spunea că o să fie o vacanţă gratuită? o tachină el, uitându-se pe geam.

— Nu-mi vine să cred că suntem aici, chicoti Emily în timp ce intra pe strada din Highfield. Ştiam că Brianden este la ţară, dar nici nu se compară cu asta. Parcă ar fi o scenă dintr-un film. Uită-te la pădure, la toţi copacii ăştia.

— Nu-i aşa că este frumos? întrebă Alice, care deja se simţea mai relaxată acum, că ajunsese acasă. Intrară pe alee şi traseră în faţa casei.

— Deci asta este?

— A... da!

— Ce drăguţ este, spuse Emily, deşi se aşteptase la ceva mult mai grandios. Ştie că Joe plănuieşte să construiască o casă mult mai mare, dar mai ştie şi că Alice este fericită acolo, şi chiar dacă unora le place stilul acela vechi al caselor americane, nu la asta se aşteptase.

— Băieţii or să ia bagajele. Hai, Emi, să-şi prezint casa.

Merg la parter, unde Alice îi arată ce a vopsit, ce a refăcut complet, ce mai are de gând să facă şi apoi urcă la

etaj, ca să vadă cele trei dormitoare micuţe şi camera de oaspeţi, strâmtă, dar şic şi primitoare, cu cuvertura albastră, care se asortează cu perdelele şi pernuţele aruncate în dezordine pe pat.

Apoi, se întorc la parter şi ies pe uşile de sticlă din spate, în grădină, de unde merg agale către iaz şi se înghesuie împreună pe băncuţa de lemn, aşezată sub castanul imens.

— Ascultă numai, îi spuse Alice zâmbind.

— Ce? Nu aud nimic.

— Exact! Nu este cel mai tihnit loc în care ai fost vreodată?

— Ba da. Eu probabil că aş înnebuni aici, dar văd că ţie îţi place.

— Dar şi tu ai o casă la ţară, în Brianden.

— Da, dar este în Cotswolds. E cu totul altceva. Şi merg acolo doar la sfârşit de săptămână, când îmi petrec cea mai mare parte din timp înghesuindu-mă printre turiştii americani în magazinele cu antichităţi, căulând vreun chilipir. Este întotdeauna destul de aglomerat acolo, dar aici este atâta linişte.

— Ştiu. Este locul meu preferat din lume.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut-o, ştii, îi spuse Emily, pe un ton serios.

— Că am făcut ce?

— Că ţi-ai îndeplinit visul. Asta ţi-ai dorit dintotdeauna. Să trăieşti la ţară, unde să duci o viaţă simplă şi iată-te acum în faţa făptuim împlinit

— Ştii, mă trezesc uneori dimineaţa şi mă întreb dacă nu este un vis, spuse Alice râzând. Mi se pare de necrezut că sunt atât de fericită.

— Oh, Ali, este atât de frumos! Emily o ia în braţe pe Alice şi o strânge la piept. Mă bucur atât de mult pentru tine!

Când se întorc în casă, Hany face focul, iar Joe stă în faţa calculatorului din biroul său.

— Joe, îi şopti Alice supărată din uşă. Avem musafiri. Nu ai putea să stai cu ei şi să nu mai fi atât de nepoliticos?

— Calmează-te, Alice. Nu fac decât să-mi verific e-mailul. Termin într-o clipă.

Alice oftează şi iese închizând uşa în urma sa. *Plus ga change, plus c'est la mente chose*, se gândeşte ea. Cu cât se schimbă mai mult, cu atât rămâne acelaşi.

21

wrăciun fericit! spuse Harry, intrând în bucătărie, unde Alice acoperă cu unt un curcan imens.

— Dar ştiu că te trezeşti mai devreme decât găinile, îi spuse Alice zâmbind. Presupun că ceilalţi continuă să doarmă buştean.

— Emily cu siguranţă, iar din camera voastră nu am auzit niciun zgomot, îi răspunse uitându-se peste umărul ei la pasărea de pe masă, deşi te asigur că n-am tras cu urechea. Cât este ceasul, totuşi?

Alice îi arată ceasul de pe peretele bucătăriei.

— Şapte şi zece. Aproape răsăritul, deşi încă nu s-a luminat. Se pare că devine un obicei să ne întâlnim noi doi dimineaţa în bucătărie.

Harry zâmbeşte, amintindu-şi de Brianden. Cască şi îşi întinde picioarele în faţa lui.

— Vrei să-l scot pe Snoop la plimbare?

Alice zâmbeşte şi clatină din cap, presărând sare şi piper pe curcan, după care se îndreaptă către frigider ca să scoată şunca pe care o aşază fâşii pe pieptul curcanului.

— Snoop a fost deja la plimbare, mulţumesc frumos.

— Şi-mi spui mie că mă trezesc mai devreme decât găinile? râse Harry. La ce oră te-ai trezit *tu*?

— Pe la şase.

— La şase? Dar asta-i chiar cu noaptea-n cap!

— Aşa gândeam şi eu pe vremea când locuiam în Londra, dar sunt atâtea lucruri de făcut aici. Sunt aht de ocupată încât mi se pare că ziua are prea puţine ore. Dacă nu m-aş trezi devreme n-aş avea timp să mai fac nimic.

— Pentru că veni vorba, cu ce pot să te ajut?

Alice se opreşte şi este cât pe ce să spună că se descurcă singură, dar nu strică să recunoască faptul că, până la urmă, nu este o superfemeie.

— Ştii ce, îi zise, este cafea proaspătă în ibric şi poţi să te serveşti. Dacă vrei, după aceea poţi să cureţi cartofi.

— Excelent Nimic nu mă face să mă simt mai folositor decât o treabă de bărbat.

— Mă rog, tu ai întrebat, îi spuse Alice ridicând din umeri. Poţi să cureţi păstârnac, dacă preferi. Sau să mă ajuţi să prepar umplutura.

— Ah, umplutura, ridică Harry din sprâncene. Asta chiar pare să fie o treabă de bărbat.

— Ha, ha, ha! Nu avem niciun fel de treabă din asta de făcut în casă, mulţumesc frumos.

Harry se duse să-şi toarne o ceaşcă de cafea şi o luă şi pe a lui Alice ca să i-o umple din nou. În timp ce toarnă cafeaua se uită pe geam în întunericul de afară.

— Ce păcat! Nu a nins, din câte văd. Nici nu-mi amintesc când am avut ultima oară un Crăciun alb.

— Ştiu, zâmbi Alice. Ai crede că aici, în Connecticut, sunt mai multe şanse. Dacă ne-am afla ceva mai la nord, în Vermont, probabil că am vedea zăpadă.

— Cred că ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat să te trezeşti în dimineaţa de Crăciun şi să vezi un strat de zăpadă, îi spuse Harry râzând. Deja mi se pare că m-am trezit în visul cuiva.

— Ce vrei să spui? întrebă Alice întorcându-se către el.

— Mă refer la casa asta, îi spuse Harry începând să cureţe cartofii, la faptul că mă aflu în partea asta a lumii. Este un stil de viaţă perfect şi în acelaşi timp atât de perfect că este aproape ireal.

— Harry, nici nu ştii cât mă bucur că ai spus asta. Aşa mă simt în fiecare dimineaţă când mă trezesc aici, dar nimeni altcineva nu a reuşit să mă înţeleagă.

— De fapt, în adâncul sufletului meu sunt un băiat de ţară. Te înţeleg perfect. Dar asta am vrut să spun şi când vorbeam despre zăpadă. Ar semăna aşa de mult cu un clişeu că mi-ar veni să râd dacă ar ninge acum.

— Da, îi răspunse Alice râzând, înţeleg ce vrei să spui.

— Alice? Unde să pun cojile cartofilor?

— Aruncă-le la gunoi.

— Nu vrei să le foloseşti ca îngrăşământ natural?

— Din păcate, nu am un container în care să păstrez îngrăşământul natural.

— Dacă vrei pot să-ţi fac eu unul.

— Harry, asta ar fi excelent. Doamne, e ceva pe lumea asta ce nu ştii să faci? întrebă Alice, oprindu-se din aranjatul feliilor de şuncă pentru ca să se uite la el neîncrezătoare.

— Nu, glumi Harry luând un alt cartof. Sunt perfecţiunea întruchipată.

Alice nu zâmbeşte. Îşi întoarce repede privirile către curcanul din faţa sa. Îşi aminteşte cum ea şi Emily glumeau odată pe seama bărbaţilor lor pe care i-ar fi încurcat între ele. De ce dintr-odată gluma nu i se mai pare atât de bună?

Până când Emily şi Joe au coborât şi ei în bucătărie, Alice a stors portocalele şi lămâile, iar în zeama lor a amestecat afinele, cu zahăr şi o cantitate generoasă de vin de Porto, după care le-a pus la macerat, pentru ca din zeama lor să facă cel mai delicios suc de afine.

Au amestecat pesmetul cu ceapă, au adăugat castanele şi au umplut cu jumătate din cantitate pieptul curcanului, restul urmând să intre la cuptor într-o tavă separată.

Au curăţat cartofii şi păstârnacul şi au făcut o supă cremă cu unt. Între timp, au pus la încălzit prăjitura de Crăciun (de la Marks & Spencer, pe care Emily a adus-o din Anglia în valiză).

Harry a făcut focul şi după o discuţie în

contradictoriu cu Alice pe tema muzicii pe care s-o asculte (au decis de comun acord că Nat King Cole ar fi prea dulceag), au optat pentru Enya. Chiar dacă nu era neapărat potrivită pentru Crăciun, li se părea foarte liniştitoare.

— Bună dimineaţa, căscă Emily. Tocmai am păşit în „Ce frumoasă este viaţa”, sau asta este realitatea?

— Cum nu se poate mai real, râse Alice. Este cafea în ibric. Ţi-e foame?

— Să nu-mi spui că ai făcut şi brioşe de afine, că o să mi se facă rău, îi spuse Emily strâmbându-se.

— Asta înseamnă că nu vrei să le guşti?

— Cred că glumeşti. Sigur că vreau, numai că mi se pare greu de crezut. Eşti o adevărată Martha Stewart.

— Oh, spuse Alice dezamăgită, şi eu care speram să fiu mai degrabă Nigella.

— Draga mea, mă tem că nu ai nici buclele ei negre şi nici formele de rigoare, o linişti Joe râzând.

— Dar, desigur, încă vreo câteva din brioşele acelea de afine de casă ar rezolva problema asta.

— Ba nu, spuse Emily scuturând din cap. Dacă nu ai formele ei, nu poţi fi comparată cu ea. Eu, pe de altă parte, aş putea juca în rolul Nigellei. La naiba, mi s-ar potrivi rochia ei.

— Şi cât de încântat sunt de asta, o consolă Harry, ridicându-se să o îmbrăţişeze şi să o sărate pe creştetul capului. Detest femeile slăbănoage.

— Şi vă mai întrebaţi cum se face că suntem încă împreună, spuse Emily, întorcându-se către Harry ca să-l sărate, în timp ce Alice îşi întoarse privirile.

— Oh, mulţumesc frumos, se prefăcu el jignit.

— Ah, nu te mai smiorcăi aşa, râse Emily. Parcă spuneai ceva despre brioşele alea de afine.

— De fapt nu sunt brioşe de afine. Dar sunt cornuri cu scorţişoară şi stafide în sertar. Însă, Emi, avem un meniu bogat la prânz, aşa că nu mânca aşa de mult încât

să-ţi strici pofta de mâncare.

— Şi de când ştii tu că îmi pierd vreodată pofta de mâncare?

— Ai dreptate, îi spuse Alice, poţi să mănânci cât vrei.

— Mi-e rău, se văicări Emily, presându-şi abdomenul cu mâinile.

— Bravo, îi zise Alice rMnd. După toate orele pe care le-am petrecut în bucătărie, tot ce poţi să-mi spui este că ţi s-a făcut rău.

— N-aş vrea să mă înţelegi greşit. A fost cel mai bun prânz pe care l-am mâncat vreodată, dar sunt aşa de plină. Nu-mi vine să cred că am putut să mănânc atât de mult.

— Nici mie, îi spuse Joe, aşezându-se lângă ea pe canapea, în timp ce o privea cu respect. Ar trebui să ţi se dea un premiu.

— Oh, nu, mă faci să mă simt ca un porc.

— Păi, nu am vrut să spun nimic, dar…

— Porc! Emily luă o pernuţă şi i-o aruncă lui Joe în cap.

— Au! îmi pare rău.

— Copii, copii, îi atenţionă Alice din uşă, unde stătea cu un teanc de vase în mână.

— Să le pun în maşina de spălat vase? întrebă Harry.

— Da, mulţumesc.

— Alice, opreşte-te, îi ordonă Emily, care este încă răsturnată pe canapea. O să strâng eu. Lasă-mă numai câteva minute să-mi revin.

— Emi, nu-ţi face probleme. O să le pun numai în maşina de spălat. Mă descurc.

— Nu, spuse Emily ridicându-se. Nici nu vreau să aud. După ce ai muncit atâta, nu o să te las să strângi şi masa. Aşază-te pe canapea. O să strâng totul cu Harry.

Alice încercă să protesteze, dar Emily se îndreptă către ea şi îi luă farfuriile din braţe, astfel că se aşeză lângă Hârry, pe canapea.

— Ce plăcut este cu ei aici, nu-i aşa? îi spuse lui Joe, cuibărindu-se în braţele lui. Acesta o sărută distrat, după care luă telecomanda şi începu să schimbe canalele, căutând ceva care să-i capteze atenţia pentru mai mult de zece secunde.

— Aha.

— Ţi-a plăcut prânzul?

— A fost delicios, draga mea.

— Dar supa n-a fost prea condimentată?

— Supa? Nu, dragă. A fost delicios totul. Sunt mândru de tine. Şi tace urmărind imaginea de pe ecran, o blondă cu sâni mari, în costum de baie, stropindu-se cu apă.

— Joe, îl certă Alice râzând.

— Ce? întrebă acesta cu un aer nevinovat.

— Ştii ce. Doar nu ai de gând să ne uităm la asta. De fapt, de ce ai deschis televizorul? Este ziua de Crăciun şi nu o să stăm ţintuiţi în faţa televizorului. Trebuie să ne desfacem cadourile.

— O să-l închid când vor veni ceilalţi, bine?

— Bine, îi spuse Alice supărată.

— Oh, ce frumoasă este, ce frumoasă, strigă Emily încântată, punându-şi pe umăr poşeta cu mărgele, după care se aplecă să o sărute pe Alice. Oh, îţi mulţumesc! îmi place aşa de mult! Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

— Cu plăcere, îi spuse Alice bucuroasă. Acum este rândul lui Harry.

— Ba nu, scutură Harry din cap. Acum urmezi tu, Alice. Eu şi Emily am cumpărat cadouri separat pentru voi, sper că nu vă deranjează.

— Da. Pentru că nu suntem căsătoriţi, ne-am gândit să vă luăm separat cadouri. Oricum, n-am fi reuşit să cădem de acord în privinţa lor.

— Oh, sunteţi nişte caraghioşi amândoi, le spuse Alice, încântată ca un copil că o să aibă atâtea cadouri de desfăcut. Pe care îl deschid mai înfii?

— Pe al meu, pe al meu, strigă Emily, aruncându-i lui Alice o cutie mică. Aceasta desfăcu cu grijă hârtia, deschise cutia şi dădu peste mai multe straturi de şerveţele, pe care le înlătură, pentru a descoperi un cuib mic de vată albă, pe care era aşezat un cuarţ prins delicat de un lanţ fin de argint.

— Oh, ce frumos! exclamă Alice, iar Emily zâmbeşte.

— Nu-i aşa? L-am văzut şi m-am gândit că o să-ţi placă, iar cuartul roz îţi aduce iubire în viaţă.

Joe ridică din sprâncene.

— Scuze, Joe. Nu mă refeream la o iubire nouă. Aşa se spune, că ar trebui să-ţi aducă mai multă iubire în viaţă.

— Oh, Emily! Indiferent de ce se presupune că trebuie să-ţi aducă, este superb. Ajută-mă să mi-l pun la gât, zise Alice şi se aplecă spre Emily, pentru ca aceasta să îi închidă încuietoarea.

— Oh, şi femeia de la magazin mi-a spus că trebuie să-l cureţi lăsându-l în apă cu oţet, apoi să-l aşezi direct sub razele soarelui şi pe urmă să te uiţi intens la el imaginându-ţi o lumină albă şi pură cum trece prin el. Din acel moment este al tău, dar nu trebuie să laşi pe nimeni să îl atingă, pentru că altfel devine impur.

— Emily? îi spuse Joe liniştit.

— Da?

— Când anume ţi-ai pierdut minţile?

— Oh, mai du-te la naiba, Joe, zise Emily roşind. Se pare că funcţionează cu adevărat.

Alice iese alergând din cameră, ca să se uite în oglindă. Urcă scările din două-n două şi intră în baie, simţind cristalul cu degetele, în timp ce îşi priveşte imaginea reflectată.

— Adu iubire în viaţa mea, şopti, gândindu-se la Joe. Nu că ar fi rece sau distant în mod special şi Dumnezeu ştie că nu a mai dispărut de acasă cum obişnuia în Londra şi încă îi spune că o iubeşte. Pe altă parte însă, Alice simte că s-au îndepărtat unul de altul şi îşi doreşte să găsească o preocupare comună, care să îi facă fericiţi pe amândoi.

Timpul i-a oferit o altă perspectivă asupra mariajului ei. Îşi dă seama că pe vremea când locuiau la Londra renunţase la propriile vise şi dorinţe încercând să fie soţia pe care şi-o dorea Joe.

Continuă să se poarte aşa uneori; ştie că atunci când merge în oraş are un rol de jucat şi nu o deranjează să facă acest compromis, pentru că, până la urmă, ce este căsătoria, dacă nu un şir de compromisuri? Dar nu mai este dispusă să pună pe primul plan dorinţele lui Joe. Cel puţin, nu tot timpul.

În schimb, speră că şi Joe va putea face nişte compromisuri. Este adevărat, vine la ţară la fiecare sfârşit de săptămână, dar ea nu poate să se relaxeze când el este acolo, pentru că ştie că lui nu îi place acel gen de viaţă, că se simte ca un peşte pe uscat. Pare mai fericit acum, de când a început să joace tenis în fiecare sâmbătă şi şi-a făcut câţiva prieteni, dar ştie că dacă ar avea de ales, ar vinde casa de la ţară şi nu ar mai păşi niciodată dincolo de Strada 90.

Faptul că vine la ţară, îşi dă ea seama, reprezintă felul lui de a face un compromis. Ar vrea doar să nu mai fie aşa de evident nefericit din cauza asta.

— Să fim mai iubitori, şopti ea, uitându-se în oglindă la cuarţul roz. Ajută-ne să redescoperim iubirea pe care o simţim unul pentru celălalt Ajută-ne să fim fericiţi.

Despărţindu-se de propria reflexie, se întoarse în sufragerie.

— Acum este rândul tău, îi spuse Alice lui Harry, luând cutia cea mai mare şi întinzând-o către el.

— Oh, Doamne, asta este pentru mine? M-am uitat la ea toată ziua gândindu-mă că trebuie să fie pentru Joe. Ce este înăuntru?

— Deschide-o şi ai să vezi, îi spuse Joe zâmbind. Dar desigur, nici el nu ştie mai mult decât Harry, din moment ce Alice a cumpărat cadourile de Crăciun.

„Pentru Harry, Crăciun fericit, cu drag, Joe şi Alice xx”, citi Harry pe felicitarea de pe cutie. Apoi rupse hârtia,

scoţând la iveală trusa de unelte. Începu să zâmbească.

— Ha, ha! râse el. M-aţi avertizat că nimic nu este pe gratis.

— Ţi-am spus, nu-i aşa? zâmbi Alice. Şi ai crezut că o să scapi pentru că nu ţi-ai adus uneltele cu tine?

— Dar este nemaipomenită! exclamă Harry, deschizând cutia şi uitându-se atent înăuntru. Ce trusă minunată! Uită-te la astea!

Scoase, una câte una, uneltele din cutie ca să le arate celorlalţi, în timp ce Alice zâmbea încântată văzându-l atât de fericit

— Dar eu ţi-am luat ceva de-a dreptul caraghios, spuse el, îngrozit la gândul că Alice şi Joe cheltuiseră o grămadă de bani pe cadouri. Ca să nu mai spun că este ieftin şi oribil. Oh, Doamne, nici nu pot să-ţi mai dau cadoul acum!

— Nu fi caraghios, îi spuse Alice. Nu ar fi trebuit să cumperi nimic. Dar până na, alta da-l încoace, adăuga întinzântr mâna către Harry, care încerca să ascundă cadoul.

— Bine, zise Harry cu reţinere şi îi dădu lui Alice o cutie mică, iar lui Joe un cadou care era evident o carte.

— *Istoria maşinii Porvhe*, spuse Joe încântat, după ce desfăcu hârtia. Mulţumesc, Harry. O carte excelentă!

— Cu plăcere, îi răspunse Harry zâmbind. Hai, Alice, deschide-l pe al tău.

Alice rupse hârtia, apoi desfăcu cutia, în care se afla un ceas deşteptător în formă de câine, un câine care arăta exact ca Snoop.

— Stai, îi spuse Harry zâmbind. Trebuie să auzi cum sună. Luă ceasul şi întoarse acele, până când se declanşă alarma, o persoană care lătra, cu o voce groasă şi un accent japonez aproape de neînţeles.

— Ce naiba…? întrebă Joe amuzat.

— Ce e asta? chicoti Emily.

— Este făcut în Japonia. Nu este ciudat? întrebă

Harry zâmbind. M-a amuzat foarte tare şi, desigur, nu mi-a scăpat asemănarea cu Snoop.

— Mulţumesc, spuse Alice râzând. Va ocupa un loc de onoare pe noptiera mea. Mulţumesc, repetă ea şi se apleacă să-l sărute pe obraz.

— Hei, le spuse Emily, dar cadourile de la unul pentru celălalt? E rândul vostru.

Alice şi Joe îşi dau unul celuilalt pachetele şi le deschid în acelaşi timp. Joe este încântat de ceasul lui, iar Alice deschide o cutie mare şi portocalie de la Hermes, în care găseşte o superbă poşetă Kelly, de culoarea ciocolatei. Este clasică şi foarte elegantă, dar reprezintă ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Alice.

Ce şi-ar fi dorit? Un robot de bucătărie ar fi fost fantastic, nemaivorbind de faptul că ar fi costat numai o mică parte din cât trebuie să fi costat poşeta. Sau o pereche nouă de ghete de grădină, sau mănuşi pentru grădinărit. Sau o lenjerie călduroasă de corp.

— Oho! exclamă Emily, care ştie foarte bine cât de frumoasă şi de scumpă este o poşetă Kelly.

— Ce drăguţ, spuse Harry care nu se pricepe la genţile Kelly.

— Îţi place? o întrebă Joe, care pe vremuri era obişnuit ca ea să sară în sus de bucurie pentru cadouri de genul acesta. Acum este uimit de tăcerea ei.

— Este frumoasă, zise Alice, ridicându-se să-l sărute şi prefăcându-se că se uită admirativ la geantă. Îmi place mult, adaugă, după care se aşeză iar, pipăind cuarţul de la gât. Ajută-l, Doamne, să mă cunoască şi să mă iubească pentru ceea ce sunt, îşi spuse ea. Ajută-ne să ne înţelegem unul pe celălalt.

Restul zilelor petrecute împreună trec foarte repede. Se înfofolesc, cu fulare şi mănuşi, ca să meargă în plimbări lungi prin împrejurimi, sau îl duc pe Snoop pe plajă, care este pustie şi posomorâtă în miezul iernii.

Merg cu maşina la Mystic şi se plimbă prin Seaport, oprindu-se la magazinele de suveniruri turistice. Deşi li se

par puerile, cumpără totuşi obiecte dintre cele mai bizare.

S-au dus la magazinele de antichităţi din New Canaan şi s-au minunat de preţurile exorbitante ale imitaţiilor de mobilier de epocă, al căror original poate fi cumpărat la jumătate din preţul acestora la oricare din magazinele de pe strada Kings.

— Au înnebunit? se tot întreba Joe. Trei mii de dolari pentru copia aceea ieftină?

Au făcut un tur al caselor de vacanţă, în zilele în care o grămadă de oameni din diverse oraşe îşi deschideau porţile caselor pentru oricine voia să arunce o privire înăuntru, şi au admirat locuinţele moderne de pe apă sau minunatele hambare modificate din mijlocul pădurilor.

— Nu ţi se pare curios? o întrebă Alice pe Emily. Toţi oamenii ăştia care îşi deschid uşa casei pentru străini?

— Nu, deloc. Şi de fapt mă gândesc să fac şi eu acelaşi lucru acasă. Am să pun un anunţ pe strada Camden High şi o să-mi deschid apartamentul într-o duminică. Ce zici?

— Cred că toţi oamenii străzii de pe acolo s-ar muta la tine, zice Alice, izbucnind în râs.

— Ah, nu cred, spuse Emily pe un ton serios. Poate că s-ar limita să se plimbe prin camere, ca să-mi admire habitatul cu pături aruncate peste canapeaua mea veche şi ponosită.

S-au plimbat pe mondena esplanadă South Northwalk, pe care o compară cu Covent Garden. Alice şi Emily şi-au cumpărat mărgele din magazinele specializate, şi au petrecut o după-amiază ca să-şi confecţioneze coliere, pe care le-au purtat în următoarele două zile şi apoi le-au dat jos, fără să se mai atingă de ele vreodată.

Alice şi Emily i-au lăsat pe băieţi singuri într-o după-amiază şi au mers împreună cu maşina la Danbury Mall, tentate de reducerile de preţ de la sfârşit de an.

— Dar nu se putea să nu-mi cumpăr asta, îi explică Emily lui Harry, care rămăsese cu impresia că aceasta nu avea bani. Era la jumătate de preţ, ceea ce mie mi se pare

aproape gratis.

Alternează mesele acasă, fiecare gătind ceva (Alice le prepară fripturi de casă, Emily paste, Harry pui la cuptor, iar Joe a comandat o cină chinezească, pe care au considerat-o cu toţii cea mai inspirată masă a vacanţei), cu ieşiri la restaurant, la Southport sau Mouroe.

Cuarţul, pe care Alice nu îl dă jos decât seara, pare să funcţioneze. Joe lasă impresia că nu mai are aşa de mult de lucru şi se bucură să-şi petreacă timpul cu ei.

De fapt, nu a dispărut decât de două ori, pentru a merge să joace partide de tenis anunţate în ultima clipă, dar a fost atent şi tandru pe măsura aşteptărilor lui Alice. Nu s-a mai simţit aşa fericită de multă vreme, iar prezenţa lui Emily (mai ales a lui Emily) şi a lui Hany nu face decât să îi consolideze acest sentiment. Are casa la care visase, iar soţul şi prietenii ei cei mai buni sunt lângă ea. Ce şi-ar putea dori mai mult?

22

wasa este cufundată în tăcere, când Alice se îndreaptă spre uşa din faţă, cu braţele pline de pungile de hârtie cu cumpărături.

Lasă pungile pe masa din bucătărie, oprindu-se la auzul unui zgomot de afară care îi atrage atenţia. Se apleacă să se uite mai bine şi îl vede pe Hany, care îl răsplăteşte pe Snoop. Câinele, care îl adoră pe Harry, ţopăie în jurul acestuia, după care se îndreaptă împreună către iaz.

— Trădătorule! şopti pentru sine, dar zâmbetul îi rămase pe buze.

Desface pungile şi pune cumpărăturile la locul lor, face focul, după care bagă capul pe uşa biroului lui Joe, unde acesta scrie de zor la calculator.

— Ai nevoie de ceva? îl întrebă.

— Nu, draga mea. Lucrez puţin, dar nu o să mai dureze prea mult

— Joe, este Anul Nou.

— Ştiu, iubito. Îţi promit că o să ies de aici într-un

sfert de oră.

— Unde este Emily? întrebă Alice oftând.

— Nu ştiu, vezi dacă este sus.

Îi închide uşa biroului, urcă uşor treptele la etaj, unde ciocăneşte la uşa lui Emily.

— Emi, eşti acolo?

Tăcere.

Împinge uşa, în timp ce Emily se răsuceşte în pat şi deschide ochii.

— Fus orar afurisit, mormăi aceasta, încă adormită. Nu-mi vine să cred că sunt aici de o săptămână şi încă mă simt epuizată.

— Oh, Doamne, îmi pare rău, te-am trezit? La naiba! Culcă-te la loc, scuză-mă. Scuză-mă, încheie Alice, pregătindu-se să închidă uşa.

— Nu, îi strigă Emily. Vino înapoi. Oricum, trebuia să mă trezesc. Îi făcu semn cu mâna să se aşeze pe pat. Hai să vorbim.

Alice îşi dă pantofii jos şi se întinde în pat lângă Emily, răsucindu-se pe o parte ca să stea cu faţa la prietena ei, îşi sprijină capul pe mână şi îi zâmbeşte.

— Aşadar, ai avut vise periculoase? întrebă Alice.

— Ştiu că erau ciudate, dar nu mi le mai amintesc.

— Deci, nu despre Colin? şopti ea.

— Nu. Şşt. Unde este Harry?

— Afară, se joacă cu Snoop.

— Îi este dor de Dharma.

— Emi, ştiu că nu-ţi face plăcere să-ţi spun asta, dar este atât de drăguţ. Cum poţi să nu te îndrăgosteşti nebuneşte de el?

— Nu ştiu, oftă Emily. Pur şi simplu nu ştiu. Oricum, dacă ţi se pare aşa de drăguţ, ţi-l cedez ţie.

— Mulţumesc, nu e cazul, pufni Alice. De parcă nu aş avea destule pe cap.

— Joe pare să fie într-o formă foarte bună.

— Sunt sigură că şi calculatorul lui este de aceeaşi

părere.

— Ce vrei să spui? se încruntă Emily.

— Ori de câte ori vine aici nu face decât să citească ziarele şi să stea în faţa calculatorului ore întregi. Spune că lucrează, dar de cele mai multe ori, când deschid uşa, închide fişierul la care se uită, aşa că, dacă mă întrebi pe mine, cred că joacă afurisitul acela de Solitaire.

— Poate că este dependent de pornografie electronică, râse Emily.

— Dacă vrei să ştii, spuse Alice făcând ochii mari, nimic nu m-ar mai surprinde. Şi acum trezeşte-te pentru că mergem la petrecere mai târziu şi trebuie să te faci frumoasă.

— Bine. Tu cu ce o să te îmbraci pentru petrecere?

— Cred că o să port pantaloni negri şi un pulover negru, ridică Alice din umeri.

— Dacă nu ştii cu ce să te îmbraci, pune-ţi negru, nu-i aşa?

— Absolut. Dar tu ce ţinută o să arborezi?

— Am cumpărat o bluză sclipitoare care imită pielea de leopard, săptămâna trecută în SoHo. Mă gândeam să o inaugurez în seara asta.

— Cu siguranţă că le-ai da un subiect de discuţie celor de pe aici, râse Alice.

— O să mă urască?

— Nu. Numai femeile. Bărbaţii îşi vor petrece probabil seara încercând să te seducă. Mai ales James.

— Cine este James?

— Craiul oraşului. Dar este numai gura de el.

Emily zâmbeşte, gândindu-se că Alice avea aceeaşi părere şi despre Joe.

— Arată bine?

— Ce te interesează?

— Eram doar curioasă.

— Este chiar drăguţ, de fapt. Flirtează enorm, însă numai cu femeile singure. Dar soţia lui este ceva de

groază. Joacă tenis cu Joe şi este extrem de frivolă, ceea ce mă face s-o privesc cu neîncredere. Este fermecată de Joe şi cam rece şi tăioasă cu mine.

— Chiar aşa?

— Este singura localnică despre care pot să spun că nu-mi place. Dar, ce să-i faci, nu se poate să-ţi placă toată lumea! Haide, deşteptarea! Ne vedem jos.

— Oho! Joe fluieră şi se iută admirativ la Emily care coborâse scările şi se învârtea în jurul pomului de Crăciun.

— Mulţumesc, îi spuse. Nu ţi se pare exagerat?

— Arăţi extraordinar, îi zise Joe, uitându-se la sânii ei apetisanţi, sub bluza semitransparentă, şi la tocurile ei subţiri.

— Joe! Emily refuză să flirteze cu Joe, deşi este încântată de complimentele acestuia.

— Scuze, scuze, dar arăţi fantastic.

— Îmi juri că n-o să mă creadă toţi o uşuratică?

— Păi, s-ar putea să nu te creadă, dar o să atragi privirile tuturor.

— La naiba. Mă duc să mă schimb.

— Nu! îi strigă Joe.

— O să fii probabil cea mai senzaţională apariţie după urmărirea lui OJ de către poliţie.

— Doamne, trebuie să mă schimb. Acum chiar că mă simt ca o uşuratică.

Alice coboară treptele, în pantofi fără toc, din piele întoarsă, şi începe să râdă când o vede pe Emily.

— Arăţi extraordinar.

— Nu ţi se pare sexy? întrebă aceasta îngrijorată.

— Incredibil de sexy, dar ce contează?

— Eşti sigură?

— Absolut. Ce părere are Harry?

— Era sub duş. Bine, aştept să văd ce spune Harry.

— Oho! exclamă acesta.

— Îţi place?

— Arăţi nemaipomenit, începu el, dar crezi că este

potrivit pentru o petrecere la ţară? Alice poartă pantaloni şi pantofi fără toc. Nu o să te simţi nelalocul tău?

Alice îşi dă seama că Emily este puţin iritată.

— *Mă simt* incredibil, spuse acesta. Şi n-am de gând să mă schimb.

— Nu-ţi face griji, Harry, zise Joe zâmbind, o să fie senzaţia serii.

Maşina în care se află cei patru opreşte pe aleea din faţa casei lui Sally şi a lui Chris. Luminiţe mici şi albe strălucesc printre acele pinilor de-a lungul aleii, iar la ferestre ard luminări, care dau casei un aer festiv.

Sally îi întâmpină la uşă într-o rochie lungă de catifea, de culoare neagră şi cu un pahar de grog în mina. Îi sărută pe obraji pe Alice şi pe Joe.

— Mă bucur să vă cunosc, le spuse cu căldură lui Emily şi lui Harry, lăsând paharul jos, ca să dea mâna cu ei.

Face ochii mari când vede bluza extravagantă a lui Emily, care imită pielea de leopard, dar are politeţea de a-şi reveni repede şi, cu un zâmbet, îi conduce pe toţi în sufragerie.

— Revin într-o clipă, zise Sally. Trebuie să aduc băuturile. Chris este aici pe undeva şi, desigur, îi cunoaşteţi pe Kay şi pe James, care sunt acolo. Chris! strigă, vino să saluţi oaspeţii. Şi cu asta, dispare.

— Cine este femeia aceea? şopti Emily, uitându-se la Kay, care se îndrepta către ei cu mers legănat şi cu chipul zâmbitor. Ah, nu-mi spune. Ea trebuie să fie coşmarul.

— Aha, dădu din cap Alice, arborând un zâmbet forţat. Mă întreb cum ţi-ai dat seama. Kay! Ce plăcere să te văd.

— Bună, Alice, nu te-am mai văzut de secole, îi spuse Kay, zâmbindu-i în treacăt ochii îi sclipiră de entuziasm abia când se întoarse către Joe. Bună, partenere, i se adresă ea, ţuguind buzele.

— Bună, partenere! râse Joe, aplecându-se să o sărute pe obraz. Alice se întoarse dând ochii peste cap

către Emily care abia se poate abţine să nu izbucnească în râs. Ei sunt prietenii noştri, Emily şi Hany, continuă Joe. Au venit din Londra să ne viziteze.

Kay se întoarse încet şi o măsură din priviri pe Emily.

— Ce bine arăţi, spuse ea cu un zâmbet, dar vocea ei este plină de dispreţ, iar Emily nu crede că e cazul să fie politicoasă.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, zise Emily, uitându-se la fustiţa ei minusculă de lycra şi bluza decoltată, farămâneci.

Kay o priveşte cu răceală, dar îşi recapătă zâmbetul, când se întoarce către Harry.

— Bună, eu sunt Kay.

— Încântat de cunoştinţă, dădu acesta mâna cu ea, admirându-i decolteul îndrăzneţ.

— Doamne, ce caraghioşi sunt bărbaţii, îi şopti Alice lui Emily. Hai să vedem ce au de băut.

— Ce idee bună, aprobă Emily, întorcându-se către băieţi. Revenim într-un minut.

Ies din sufragerie, umăr la umăr, sprijinindu-şi capetele unul de celălalt, chicotind.

— Nu-i aşa că este *îngrozitoare*? întrebă Alice. Lui Joe i se pare „foarte amuzantă”, dar eu o găsesc teribilă. Ai văzut cum s-a uitat la Joe? Parcă era un dar de la Dumnezeu.

— Dar ai văzut cum s-a uitat la Hany?

— Da. Îl privea de parcă ar fi fost Moş Crăciun, încep să râdă amândouă.

— Oare de ce rid aceste două fete încântătoare?

Se opresc dintr-odată şi dau cu ochii de James.

— Ah, James, tocmai vorbeam despre tine.

— Despre mine?

— Despre el? întrebă Emily la fel de surprinsă.

James ridică din sprâncene zgjindu-se la sânii lui Emily, abia ascunşi sub bluza care imită pielea de leopard.

— Aş spune că are o concurenţă tare.

— Atâta vreme cât acesta e singurul lucru tare aici, zise Emily râzând.

— Emily, îi făcu Alice semn cu cotul. Dacă nu este nicio problemă să cochetezi puţin, cuvintele cu dublu sens, de care se folosesc atâta acasă, au efectul unei bombe. Privirea uimită a lui James îi confirmă spusele.

— Scuze, mormăi Emily. Nu am vrut să spun nimic cu asta. Tu trebuie să fii James. Îi întinse mâna, pe care James i-o strânse liniştindu-se.

— Da, sunt James. Iar tu eşti…?

— Emily. Încântată de cunoştinţă.

— Încă o englezoaică fermecătoare, spuse el. Ce am făcut să merităm asta?

— James, îl strigă Kay de după colţ şi veni lângă ei. Ce faci?

— Vorbeam cu Alice. Scuză-mă, draga mea. Ce voiai să bei?

— Un Cosmopolitan, spuse evident iritată. Să te aştept, da?

— Nu, nu. Acum vin. Înemtat de cunoştinţă, îi spuse lui Emily şi se grăbi către bucătărie unde se aflau băuturile.

— Ce relaţie bizară! se minună Emily, când Kay se întoarse în sufragerie. Ce se întâmplă aici?

— Nici nu vreau să ştiu. Dacă îi ignori frivolitatea, el este chiar drăguţ. Este proprietarul centrului pentru grădinărit din oraş. Dar oricum, Emi, la ce te aşteptai cu bluza asta pe tine? Eu ţi-am spus.

— Este foarte atrăgător, nu crezi? constată Emily, în timp ce James trecea prin faţa lor, cu un Cosmopolitan într-o mâna şi o bere în cealaltă.

— În felul lui, este.

La fiecare câteva minute se aude iar soneria şi, într-o jumătate de oră, casa se umple de lume. Frank Sinatra se aude în surdină, în şemineul imens de piatră se înalţă flăcări, şi în suporturi rotunde de sticlă, umplute cu afine,

luminările luminează toată sufrageria.

Pe măsură ce venea lumea, zumzetul conversaţiei umplea casă, iar Sally şi Chris îşi făceau loc prin mulţime aducând tăvi de argint, pline cu apetitive.

Joe fu uimit să constate cât de mulţi oameni cunoştea Alice.

— Faţada Casei? şopti el când văzu încă o femeie care îi făcea cu mâna de la celălalt capăt al sufrageriei, sau venea să o salute.

— Este de la Faţada Casei, spuse ea. Sau, nu, ea este Caroline care lucrează la cafenea, sau, ea este Samantha, pe care am cunoscut-o la supermarket.

— Dar cunoşti pe toată lumea, îi spuse Joe. Nu ştiam că soţia mea a devenit o persoană atât de sociabilă.

— Dragul meu soţ, dacă ai face câte o pauză când munceşti, îi zâmbi Alice ca o îndrăgostită, ai putea să-ţi dai seama cât de sociabilă sunt. De fapt, cred că se datorează faptului că sunt aşa de fericită.

— Chiar eşti, iubita mea? o întrebă zâmbind şi îi înlănţui talia cu braţul, trăgând-o aproape, ca să o sărute pe buze şi să o privească zâmbind în ochi. Mă bucur. Ţi-am spus astăzi cât de mult te iubesc?

Alice se sprijini de el, încântată de tandreţea lui şi conştientă de faptul că pierduse atât de mult în tot timpul pe care 3 petrecuse la ţară, departe de el.

— Chiar mă iubeşti? întrebă Alice zâmbindu-i.

— Foarte, foarte mult.

— Minunat, pentru că şi eu te iubesc.

— La fel de mult cum te iubesc eu pe tine?

— Oh, chiar mai mult, cred.

— Bine, atunci este în regulă. Joe râse şi o sărută din nou, în timp ce Kay îi privea de la celălalt capăt al camerei, cu un aer încruntat Ar fi putut paria că nu sunt fericiţi. Dumnezeu ştie cum a flirtat Joe cu ea, în timpul partidelor de tenis de la fiecare sfârşit de săptămână. Şiuite-i acum, purtându-se de parcă ar fi proaspăt căsătoriţi, sorbindu-se

din priviri. Nu se poate să se fi înşelat chiar aşa în privinţa lor…

— Te simţi bine, iubito? o întrebă James care stătea lângă ea.

— Oh, desigur, îi spuse ea, arborând un zâmbet, în timp ce îi înlănţuia talia cu braţul, zâmbind încântată şi surprinsă. Dă-mi o sărutare, tinere superb.

— Aici? întrebă el uitându-se înjur. În public?

— Şi de ce nu? Te jenezi să fii văzut sărutându-ţi soţia? spuse Kay, care ştia că Joe îi urmărea cu privirea. Ce naiba, doar nu este singurul care poate să joace jocul acesta.

— Nu, bineînţeles că nu. James se aplecă şi o sărută pe buze, dar Kay îi înlănţui gâtul cu braţele, deschizându-şi buzele şi sărutându-l zgomotos.

— Oho, făcu James, retrăgându-se un pic, pentru a se uita la

Kay radios, după care se aplecă deasupra ei pentru a o săruta din nou

— Nu fi caraghios, îl împinse Kay, acum că Joe îşi întorsese privirile. Nu aici, şi plecă lăsându-l pe James total nedumerit.

— Te deranjează dacă stau şi eu? întrebă Harry venind în faţa băncii, iar Alice zâmbi clătinând din cap, în timp ce-şi scutura braţele pentru a se încălzi.

— Nu este superb aici? îi spuse lui Harry care se aşeză lângă ea. Uită-te cât de întuneric este. Nu se vede nimic. Îmi place aşa demult.

Harry nu spuse nimic, ci doar căută în buzunare, până când dădu de un pachet de Marlboro Lights şi o cutie de chibrituri.

— Harry, îi spuse Alice. Fumezi?

— Şşt! îi seu semn Harry ducându-şi degetul la buze. Numai când sunt beat.

— Dar acum nu eşti beat. Pari perfect treaz.

— Nu, scutură acesta din cap. Întotdeauna mă

comport de parcă aş fi complet treaz atunci când mă îmbăt. De fapt, cu cât mă îmbăt mai tare, cu atât sunt mai treaz.

— Dar este caraghios, râse Alice. Asta înseamnă că eşti beat tot timpul?

— Nu, numai când mă comport de parcă aş fi treaz.

— Şi atunci, cum aş putea să-mi dau seama când eşti beat sau treaz?

— Păi, asta este problema, că nu ţi-ai da seama.

— Glumeşti, nu? îi spuse Alice uitându-se lung.

— Poate, zâmbi Harry. Ştii că am vorbit cu omul acela, James, şi că mi-a oferit un post?

— Cum adică?

— Vorbeam despre grădinărit, începu el dând din umeri, şi mi-a spus că ar avea nevoie de cineva cu cunoştinţele mele. M-a întrebat dacă sunt interesat.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Oricât de tentant ar fi să trăiesc aici, a trebuit totuşi să-l refuz, zâmbi el, dar i-am mai spus să-şi reînnoiască oferta peste şase luni. Acum sunt prea multe în Anglia, pe care nu aş putea să le nesocotesc.

— În primul rând, Emily.

— Da, Emily, în primul rând. Harry coborî privirea, scuturând o ţigară din pachet, apoi scoase una mai mică, răsucită manual, şi îşi înălţă sprâncenele în timp ce se uita la Alice, care făcu ochii mari.

— Sper că nu este ceea ce cred eu!

— Nu ştiu. Tuce-ţi închipui că este?

— Este o… şopti Alice, o ţigară cu mari*juana?*

— Este acelaşi lucru ca şi *iarba*? întrebă Harry tot în şoaptă. Pentru că în cazul acesta, atunci, da, este o ţigară cu marijuana. Oh, nu! Este îngrozitor! Ce să facem acum cu ea?

— Harry! Dar, nu se poate!

— De ce nu? întrebă acesta zâmbind. Suntem afară. Şi ultima oară când am verificat, eram amândoi adulţi. Şi

îţi promit că nimeni nu o să afle. Trase din ţigară şi apoi i-o întinse lui Alice, care se uită la ea şocată, dar schiţă gestul de a o lua.

— Promiţi că nu o să-i spui lui Joe? M-ar omorî.

— Te rog să mă crezi că Joe este ultima persoană căreia i-aş spune. Şi oricum, ai face bine ca nici tu să nu-i spui lui Emily, pentru că ea ar fi în stare să mă omoare.

Alice trase din ţigară, ţinând fumul în plămâni, cum nu a mai făcut de pe vremea când era adolescentă.

— Doamne, ce bună este, spuse zâmbind în timp ce îi înapoia ţigara lui Harry. Ştii câţi ani au trecut de când am fumat ultima oară?

— Vreo douăzeci?

— Cam aşa ceva. Oricum, de unde ai marijuana?

— Secret în privinţa transportului, îi spuse el. Asta implică sticluţe de şampon, mult scotch şi încălcarea legii.

— Harry, cum ai putut? Nu mă miră că Emily ar fi în stare să te omoare. Eu una aş face-o dacă aş fi iubita ta.

— Dar din fericire nu eşti decât prietena mea. Ţine! Şi îi dădu înapoi ţigara.

Păstrară o tăcere complice o vreme. Alice se lăsă învăluită de întunericul catifelat al nopţii, ascultând zgomotele pădurii de parcă le-ar fi auzit pentru prima dată.

— Doamne, este incredibil, repeta întruna, în timp ce Harry zâmbea. Nu văd nimic, spuse ea, surâzătoare, iar faptul că stăteau acolo împreună, în noaptea întunecată, i se păru dintr-odată foarte amuzant

— O să ţi se obişnuiască ochii, îi zise Harry. Pun pariu că poţi să dai o tură în grădină fără probleme.

— Iar eu pariez că nu sunt în stare.

— Hai, atunci. Pariez pe cincizeci de dolari că poţi.

— S-a făcut, îi spuse Alice ridicându-se nesigură pe picioare şi se îndreptă râzând spre grădină.

— Un tur al grădinii, îi strigă Harry, începând şi el să chicotească. Te aştept aici şi nu trebuie decât să ţipi dacă

ai nevoie de ajutor.

— Şi dacă dau peste un coiot? îl întrebă ea izbucnind în râs.

— Să dai mâna cu el şi să-i spui că eşti încântată de cunoştinţă, îi strigă Harry, şi amândoi începură să hohotească de râs, în întunericul nopţii.

— Aţi văzut-o pe soţia mea?

Joe a purtat o discuţie lungă cu Sandy şi Tim, cu Tom şi cu James şi câteva dintre noile prietene ale lui Alice, când îşi dădu dintr-odată seama că nu o mai văzuse pe aceasta de ceva vreme şi era aproape miezul nopţii, începutul Anului Nou.

— Alice, strigă el intrând în sufrageria plină de oameni care mureau.

Emily se afla în celălalt capăt al camerei, cu o farfurie plină cu somon proaspăt, file şi salată de orez.

— Pardon, pardon, vă rog să mă scuzaţi, le spuse Joe musafirilor care înconjurau masa şi printre care încerca să-şi facă loc ca să ajungă la Emily, care tocmai se pregătea să se aşeze pe unul dintre scaunele de lângă James, ca să mănânce. Emily, ai văzut-o pe Alice?

— Nu. Când am văzut-o ultima oară Sally îi arăta casa.

— Oh, mulţumesc. Poate este încă la etaj, uitându-se la casă, îşi spuse Joe. Îşi făcu iar loc ca să iasă din sufragerie, urcă treptele şi deschise uşor toate uşile dormitoarelor, desigur, cu excepţia aceleia pe care atârna o plăcuţă având inscripţionate cuvintele „Camera lui Madison”.

Baia: goală. Dormitorul pentru musafiri: gol. Dormitorul mare: gol. Încă un dormitor pentru musafiri: Joe deschise uşa, şi înăuntru dădu peste Kay, care tresări când îl văzu. Stătea în faţa oglinzii de pe uşa şifonierului, reîmprospătându-şi rujul de pe buze şi îi zâmbea uşor.

— Aproape am terminat, spuse aceasta ţuguindu-şi buzele în oglindă, conştientă de faptul că Joe nu-şi putea lua ochii de la ea.

Acesta rămase în uşă, uitându-se la ea, la coapsele ei, la fundul ei apetisant. La naiba. Doar şi-ajurat că va fi fidel. S-a comportat atât de bine până acum. Nu a mai înşelat-o pe Alice de luni de zile. Dar asta nu ar însemna nimic. La naiba, şi-ar satisface numai un capriciu. Iar Alice nu ar afla niciodată, aşa cum nu-şi dăduse seama nici înainte. Şi Iisuse, uită-te la ea, la felul în care îşi ţuguie buzele, cum trebuie să fie în pat, înlănţuindu-l cu coapsele ei tari.

Joe trase aer în piept şi închise uşa în urma sa, rămânând nemişcat, în timp ce o privea pe Kay. Aceasta termină cu rujatul, îşi închise poşeta şi se întoarse să se uite la el.

— Ei! Cum arăt?

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că îmi vine să te mănânc? zise Joe care se simţea excitat numai la gândul de a face sex cu femeia aceasta.

Kay zâmbea, pregătindu-se să iasă din cameră, dar Joe o opri punându-şi mâna pe braţul ei.

— Kay, îi şopti el, în timp ce aceasta se opri şi se întoarse uşor ca să se uite la el. Kay, îi rosti el iar numele, ridicând mâna, pentru a-i urmări linia buzelor cu degetul arătător.

Ea gemu uşor, închise ochii şi îşi deschise uşor buzele, printre care Joe îşi introduse degetul, în căldura umedă a gurii ei. Gemu şi el, în timp ce se juca cu limba ei, o strânse în braţe şi începură să se sărute cu patimă.

— Oh, Doamne, gemu Joe, trăgând-o după el, în pat. Era complet mistuit de dorinţă, şi orice urmă de raţiune dispăru, fiind înlocuită de nevoia imperioasă de a poseda această femeie.

Se răsuciră în pat, gemând amândoi, în timp ce Joe îşi strecurase deja mâna sub bluza lui Kay şi încerca să-i desfacă sutienul. Dintr-odată ea se desprinde din îmbrăţişarea lui.

— Nu! spuse ea, ridicându-se şi împingându-l. Nu putem face asta.

— Ce? Cum adică nu putem?

— Nu ar trebui să facem asta, îi spuse mâhnită.

— Kay, desigur că nu ar trebui să facem asta, dar eşti cea mai superbă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Mă gândesc la tine tot timpul. Ştiu că nu ar trebui să facem asta, dar nu mă pot abţine, te doresc atât de mult!

— Şi eu te doresc, îi spuse ea, darsântem căsătoriţi.

— Ei nu ar şti niciodată, zise Joe după o tăcere lungă, încercând să o îmbrăţişeze iar.

— Nu! îi repetă ea, ridicându-se repede şi aranjându-şi fusta. Nu pot. Îmi pare rău, dar nu pot face asta.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa? întrebă Joe, a cărui erecţie dispăruse acum, la fel de repede cum apăruse.

Kay dădu din cap, stingherită.

— Dar încerci să mă ispiteşti de luni de zile. Ce rost au toată cochetăria şi toate aluziile tale? Unde credeai că duc toate astea, pentru numele lui Dumnezeu?

— Îmi pare rău, îi spuse ea dând din umeri. Nu a însemnat nimic. Eram numai, nu ştiu… Cred că mă flata atenţia pe care mi-o acordai.

— Până la urmă, nu eşti decât una care şi-o freacă la rece, spuse Joe, dând din cap dezgustat.

— Te-aş ruga să nu foloseşti astfel de cuvinte când vorbeşti cu mine, îi spuse Kay, înţepată, deschizând uşa şi ieşind.

— Dumnezeule mare, mormăi Joe uimit. Ce figură mi-a făcut! După câteva minute, se reîntoarse la petrecere cu un oftat. Şi, până la urmă, tot nu şi-a găsit afurisita de soţie.

— Ajutor! strigă Alice care se împiedică de un smoc de iarbă şi căzu la pământ râzând. Şi cu cât fidea mai mult cu atât i se părea mai amuzantă postura în care se afla.

— Unde eşti? întrebă Harry chicotind. Se îndreptă către ea, bâjbâind în întuneric şi, dintr-odată, se împiedică de glezna ei şi ateriză cu faţa în jos.

— Te-ai lovit? reuşi Alice să-l întrebe printre hohote de râs, iar Harry căută cu mâinile înjur până o găsi şi se

întinse pe iarbă lângă ea, amândoi zguduindu-se de râs.

— Oh, Doamne, spuse Harry oftând, când reuşi în sfârşit să se calmeze. Cu bună este iarba asta pe care am fumat-o.

— Chiar că este bună, aprobă Alice, în timp ce privea zâmbitoare stelele. Nu-i aşa că este o noapte superbă? Uită-te la stele.

Harry se întinse pe spate, cu mâinile sub cap.

— Uite Calea Lactee, zise el.

— Unde? Nu o văd.

— Uită-te acolo, spuse el, şi îi luă mâna îndreptând-o către Calea Lactee, ca să o poată vedea.

— Ce frumos! exclamă Alice. Stăteau întinşi acolo şi se uitau la stele, ţinându-se de mână.

Singurul sunet pe care îl auzea Alice era respiraţia lor şi vedea numai stelele şi simţea cum degetele ei erau împletite cu cele ale lui Harry, care îi mângâia mâna cu degetul arătător.

Stăteau întinşi acolo, fără ca vreunul să fie capabil să se gândească la altceva decât la plăcerea de a se ţine de mână. Şi apoi, exact în acelaşi timp, se răsuciră pe o parte şi buzele li se întâlniră.

Şi se sărutară îndelung.

— Alice?

Era o voce familiară, care venea de tare, tare departe, mult prea departe ca să îi aducă înapoi, prea nedesluşită pentru a o lua în seamă. Dintr-odată, grădina fii inundată de lumină. Alice şi Harry se desprinseră din îmbrăţişare şi amândoi o văzură în acelaşi timp pe Emily, care duse mâna la gură şi fugi înapoi în casă suspinând.

Joe, du-mă acasă!

— Ce? Joe bea whisky şi încerca să o evite pe Kay. Când intra el în sufragerie, ieşea ea. Când intra ea în bucătărie, ieşea el.

Acum, sufrageria este teren liber, iar Joe îşi toarnă un pahar, pentru a-şi alina orgoliul rănit de acel refuz. Se

întoarse către Emily, care era palidă la faţă; îşi îmbrăcase deja haina şi stătea în spatele lui.

— Ce spui? Unde sunt ceilalţi?

— Nu ştiu, dar eu nu mă simt bine. Cred că o să leşin.

— Oh, Doamne, Emily, uni pare rău. Eşti sigură că nu vrei să te întinzi puţin aici? Sunt convins că nu i-ar deranja.

— Nu. Vreau să merg acasă. Oftă nerăbdătoare şi îi spuse o minciună. Joe, am nişte medicamente acasă pe care trebuie să le iau. Te rog să mă duci numai pe mine şi după aceea n-ai decât să te întorci.

— Bine, stai puţin. Dumnezeu ştie unde este Alice. Mă duc să-i spun lui Sally că plecăm.

— Bine. Dă-mi cheile, te aştept în maşină.

În mod normal, Emily nu ar fi plecat de la o petrecere fără să mulţumească gazdei, dar aceasta nu era o petrecere obişnuită şi nu i se putea cere să se comporte aşa cum ar face-o în mod normal. Stătea în maşină, pe scaunul din dreapta volanului, tremurând, îngheţată şi amorţită din cauza şocului. Dacă cineva ar fi avertizat-o că ar putea-o surprinde pe cea mai bună prietenă a ei împreună cu iubitul ei, sărutându-se cu patimă, ar fi spus că este imposibil, că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Dacă ar fi insistat, ar fi spus că ar *înnebuni*.

Ar fi spus că ar sta acolo şi ar ţipa la ei. Şi că i-ar întreba ce naiba fac. L-ar pălmui pe Harry. La naiba, poate ar pălmui-o şi pe Alice, dacă tot a început cu unul dintre ei.

Şi cu toate acestea, nu face decât să tremure în maşină, incapabilă să schiţeze vreun gest, simţindu-se complet amorţită. Chiar dacă i-a surprins asupra faptului tot nu-i vine să creadă că s-a întâmplat într-adevăr şi stă acolo, revăzând imaginea ca pe un film, întrebându-se dacă nu cumva a fost un vis urât.

Dar nu! Este adevărat că erau departe, dar nu exista niciun dubiu în privinţa celor ce făceau. Emily a văzut, chiar cu o fracţiune de secundă înainte ca ei să se despartă, cum Harry era deasupra lui Alice, cu ochii închişi

şi mâinile în părul ei, în timp ce o săruta. A văzut cum Alice mângâia spatele puternic al lui Harry, spatele pe care Emily n cunoaşte atât de bine. Îşi reprimă un sughiţ de plâns care se ridică în gâtul ei.

Nu. Nu va plânge în faţa nimănui. Nu va plânge în faţa lui Joe. Simte doar nevoia să fie singură. Departe de Harry şi de Alice.

— Joe? Unde te duci? Alice îşi simţi inima cât un purice când fugi înăuntru să o caute pe Emily şi îl văzu pe Joe cu haina pe el şi cu cheile de la maşină în mână.

— Unde ai fost?

Alice se uită la el. Să-i fi spus deja Emily? rămase tăcută, după care ridică din umeri.

— În grădină.

— Dar este frig, îi spuse Joe râzând şi Alice respiră uşurată. Dar, Doamne, Emily! Este prietena ei cea mai bună. Ar muri mai degrabă decât să o rănească pe Emily şi nu are nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat afară. Nu ştie decât că acum îi pare rău, că se simte pierdută.

— Unde te duci? întrebă ea. Unde este Emily?

— Nu se simte bine, îi spuse Joe peste umăr în timp ce se îndrepta către uşă. Mi-a cerut să o duc acasă.

— Stai! Merg şi eu. Alice alergă către el, dar Joe dădu din cap.

— Nu-ţi face griji pentru ea. Este bine. Are nevoie de nişte medicamente pe care le-a lăsat acasă. Tu şi Harry ar trebui să rămâneţi. Revin şi eu într-o clipă.

— Nu… stai… Dar Joe dispăruse deja pe uşă.

— Eşti sigură că te simţi bine? Nu arăţi prea bine.

Joe deschise uşa din faţă a casei lor, se întoarse şi se uită îngrijorat la Emily, în timp ce aceasta făcu efortul de a-i zâmbi.

— Cred că mă simt extenuată din cauza diferenţei de fus orar. Sunt sigură că o să-mi revin când o să mă întind în pat.

— Eşti sigură că nu te deranjează că mă întorc la

petrecere şi te las singură?

Oh, Doamne! Singură. Este iar singură. Emily se întoarse, pentru ca Joe să nu-i vadă privirea îndurerată, şi aprobă cu o mişcare a capului, fiindcă nu mai era în stare să scoată niciun cuvânt

— Bine. Pe mâine, atunci. Să te faci bine.

Şi Joe închise uşor uşa în spatele lui, înainte de a se întoarce la petrecere.

— La naiba, spuse iar Harry, pentru a mia oară.

— Ce o să facem?

Alice şi Harry stăteau mâhniţi într-un colţ al bucătăriei. Alcoolul pe care toţi ceilalţi de la petrecere l-au băut începe să-şi facă efectul. Chris l-a înlocuit pe Frank Sinatra cu o melodie pop zgomotoasă, luminile au fost deja reduse, iar sufrageria a devenit acum un ring de dans, pe care mai multe cupluri se mişcă în ritmul muzicii.

— Harry, îmi este rău. Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo.

Alice este acum complet trează, cu totul pierdută, uimită de sărutul lor, alarmată de privirea rănită a lui Emily.

— Vreau să spun, nu s-a întâmplat nimic, până la urmă. Nu a însemnat *nimic*, adăugă pe un ton ferm, poate încercând să se convingă pe sine. Apoi se uită la Harry neajutorată şi îi spuse speriată: Nu ştiu ce să fac!

Harry rămase tăcut. Ştia ce se întâmplase. Se prea poate să fi fost drogat, dar de fiecare dată când o priveşte pe Alice îi vine să o ia în braţe şi să o strângă la piept.

Nu a simţit niciodată acest impuls pe vremea când o ştia în Londra. Desigur, îi plăcea şi, da, desigur, se gândise că este atrăgătoare, dar ştia că fac parte din lumi diferite, iar femeile ca Alice, pur şi simplu, nu erau genul lui.

Şi pe lângă asta, era, desigur, fericit cu Emily, mult prea fericit ca să se gândească la alte femei. Dar au trecut mai multe luni de zile, iar el şi-a dat seama că nu mai este aşa de fericit în relaţia lui cu Emily şi că par din ce în ce mai puţin compatibili.

La început, l-a îngrijorat crescânda apatie a lui Emily

faţă de el, dar distanţarea şi toanele ei l-au ajutat să-şi dea seama că ea nu este femeia lângă care vrea să-şi petreacă restul vieţii şi a devenit conştient de faptul că nu îi mai ţinea împreună decât forţa obişnuinţei.

O parte din el nu voia să recunoască faptul că relaţia lor nu mergea. Şi, la fel ca şi Emily, a văzut această vacanţă ca pe o ultimă încercare, înainte de a decide dacă rămân împreună sau se despart Dar nimic nu îl pregătise pentru revederea cu Alice. Din prima clipă când a văzut-o în America, nu s-a mai gândit decât la ea.

Până atunci nu-şi dăduse niciodată seama cât de amuzantă era. Părea să nu ia nimic prea în serios. Dar, mai ales, o urmărea cu privirea în casă, când se juca cu Snoop, sau prepara micul dejun în bucătărie şi cu cât o privea mai mult, cu atât i se părea mai frumoasă.

După cum spusese cu câteva zile în urmă, este înconjurată de o aură luminoasă, care îl face să o urmeze peste tot, să se bucure de fericirea pe care o radiază. Iar Joe nici măcar nu o ia în seamă. Harry este conştient de faptul că o tratează ca pe o soţie trofeu; este fericit să se arate tandru faţă de ea în public, să se afişeze cu ea la petreceri, ca cea din seara aceasta, dar abia dacă îi acordă cea mai mică atenţie.

La naiba, abia dacă i-a luat în seamă pe vreunul dintre ei. Cu toate că are musafiri în casă, Joe îşi petrece mai tot timpul în faţa calculatorului său, în timp ce Alice face totul.

Şi până în seara aceasta Harry nu fusese conştient de faptul că era atât de îndrăgostit. Se gândise că poate îi place foarte mult de ea, că apreciază prietenia ei, cu toate că se surprindea stând întins în pat, după ce Emily adormise, rememorând lucruri pe care Alice le spusese în timpul zilei şi care îl făcuseră să râdă.

În seara aceasta, când a ieşit afară să fumeze şi a găsit-o pe Alice stând deja pe bancă, a ştiut că sentimentele tui smtputernice, că nu era vorba de o simplă încercare de a se apropia de prietena cea mai bună a

iubitei lui.

Dar nici măcar el nu fusese pregătit pentru ce se întâmplase. Nimic nu ar putea fi mai complicat, mai dificil sau mai necontrolabil decât situaţia asta.

Fusese fericit să o găsească pe Alice stând pe bancă, dar nu se aşteptase, nu *visase* nicio clipă că s-ar putea întâmpla ceva între ei.

Şi apoi, când erau amândoi întinşi pe iarbă, nu aputut să-şi retragă mâna de pe a ei şi când ea i-a răspuns cu o mângâiere, a ştiut că nu mai puteau da înapoi. Cel puţin nu el.

Dar uite-o acum, niciun sfert de oră mai târziu, spunându-i că ceea ce s-a întâmplat între ei nu a însemnat nimic. Harry se simte de parcă tot ceea ce şi-a dorit vreodată, ceea ce ştie că l-ar putea face fericit este pe cale să-i alunece printre degete şi nu ştie ce să facă. Ar vrea să o ia în braţe şi să-i spună că totul va fi bine. Că atâta vreme cât sunt împreună nimic nu mai contează.

Dar, desigur, nu spune asta. Se uită la ea pur şi simplu, în timp ce ea îi spune că nu a însemnat nimic.

— Ce o să facem? întrebă iar Alice. N-ar fi mai bine să mergem acasă?

— Cred că eu ar trebui să vorbesc cu ea primul, zise Harry. O să-i explic, o să-i spun că eram drogaţi şi beţi, că nu a fost decât un sărut care nu a însemnat nimic.

— Nu! Eu ar trebui să-i spun asta.

Harry ridică din umeri. În clipa de faţă nici măcar nu îl mai interesa. Nu se putea gândi decât la faptul că pentru Alice nu a însemnat nimic.

— Sau chiar ar trebui să fac eu asta? Nici nu ştiu. Oh, la naiba! Crezi că o să-i spună lui Joe?

Harry scutură din cap. I-ar plăcea ca Emily să-i spună lui Joe, ca el să se despartă de Alice şi să le dea o şansă să rămână împreună, dar astea nu sunt decât vise deşarte.

— Nu! Nu ar fi stilul lui Emily, iar tu ştii asta mai bine decât mine, Alice. Nu o să-i spună nimic.

— Nu, oftă Alice uşurată. Probabil ai dreptate, nu-i va

spune. Oh, Doamne, Harry, îmi pare aşa de rău!

— Nu fi caraghioasă. Nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Dacă aşa se pune problema, eu ar trebui să-mi cer scuze.

— Ba nu, nu ai de ce. S-a întâmplat pur şi simplu.

— Aşa este, spuse Harry, făcând efortul de a zâmbi. Nu a însemnat nimic.

— Exact Nimic!

Joe reveni la petrecere, unde aproape că dădu nas în nas cu Kay. Se întoarse repede către bucătărie, regretând că nu rămăsese acasă. Petrecere parohială afurisită, îşi spuse el, oprindu-se ca să se uite la invitaţii care încercau să-şi redescopere tinereţea nebunească în sufrageria-discotecă.

— Ah, aici sunteţi, zise Joe, văzându-i pe Alice şi pe Harry în colţul bucătăriei.

— Cum se simte Emily? întrebară amândoi într-un glas.

— Nu arată prea bine, dar pune starea ei pe seama extenuării. Probabil că se va duce la culcare.

— Cred că ar trebui să mergem acasă ca să avem grijă de ea, zise Alice.

— E o idee bună, spuseră Harry şi Joe în acelaşi timp. Niciunul dintre ei nu mai dorea să rămână la petrecere.

— Excelent! Hai să-i căutăm pe Sally şi pe Chris ca să ne luărurămas-bun.

*

Alice bătu uşor la uşa dormitorului.

— Emily? Pot să intru?

Nu se auzi niciun răspuns şi Alice încercă din nou. Băieţii rămăseseră în camera de jos pentru a se uita la televizor, iar Alice a hotărât că ea ar trebui să vorbească cu prietena sa.

— Emily? Emi? Eşti trează?

Neauzind niciun răspuns, Alice deschise uşor uşa. Camera este întunecoasă, iar Emily stă întinsă în pat, dar îşi dă seama că numai se preface că doarme, căci

respiraţia ei era prea uşoară. Alice se apropie şi se aşeză pe marginea patului.

— Pleacă de aici! îi spuse Emily răsucindu-se pe o parte. Nu vreau să vorbesc cu tine.

— Oh, Emi, zise Alice cu ochii în lacrimi. Trebuie să vorbim despre asta. Nu este ceea ce crezi!

Emily se ridică puţin, uitându-se la Alice neîncrezătoare.

— Vrei să-mi spui că de fapt nu am văzut-o pe prietena mea cea mai bună din ultimii treizeci de ani tăvălindu-se în iarbă şi sărutându-se pasional cu iubitul meu? îi aruncă maliţios.

— Nu era pasional! Şi nu ne tăvăleam prin iarbă. Pentru o clipă Alice rememora ceea ce făcuseră. Şi nu minţea, nu fusese un sărut pasional, ci unul uşor şi tandru. Se simţise de parcă ajunsese acasă.

Dar alungă acest gând.

— Emi, eram amândoi drogaţi şi stăteam întinşi pe iarbă uitându-ne la cer. Pur şi simplu s-a întâmplat. Emi, nu ştiam nici măcar ce zi a săptămânii este, ca să nu mai spun pe cine sărutam. Şi nu a fost decât o secundă. Îţi nu* că dacă ai fi ieşit o secundă mai târziu nici nu ne-ai mai fi găsit îmbrăţişaţi.

— Asta nu o s-o ştim niciodată, nu-i aşa? spuse Emily. Sigur că nu a durat decât o secundă. Aţi fost luaţi prin surprindere, ai uitat?

— Emi, te rog. Eşti persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lumea asta şi nu aş face nimic să te rănesc…

— Da, Alice, dar tocmai ai făcut-o. L-ai sărutat pe iubitul meu.

— Emily, nu a fost decât un sărut Pentru numele lui Dumnezeu, nu m-am culcat cu el. A fost un sărut şi nimic mai mult şi mai ales tu ar trebui să ştii cum este un sărut neînsemnat Nu mai ţii minte, când eram mici, de concursurile acelea de sărutat pe care le aveam cu băieţii? Doamne, un sărut nu înseamnă nimic. Şipânălaurmă, continuă ea fără să-i dea lui Emily şansa de a o întrerupe,

până la urmă, te comporţi de parcă Harry ar fi marea iubire a vieţii tale, când plănuiai deja să-l înlocuieşti cu Colin.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta, zise Emily uimită.

— Oh, Doamne, Emily, îmi pare rău, dar nu te poţi preface că Harry este alesul, când nu încape nicio îndoială că nu e el.

— Cum îndrăzneşti, îi spuse Emily pe un ton glacial, să tragi concluzii despre relaţia mea? Indiferent dacă Harry este alesul sau nu, pentru că eu una nu am hotărât nimic în privinţa asta, nu ai niciun drept să sari pe el. Ca să nu mai amintim, pe lângă asta, de faptul că eşti măritată.

— Nu i-ai spus lui Joe, nu-i aşa? întrebă Alice, cu ochii în podea.

— Nu, desigur că nu i-am spus lui Joe. Oi fi atât de proastă încât să nu-mi dau seama că prietena mea cea mai bună şi iubitul meu se plac, dar nu sunt chiar aşa de tâmpită.

Alice rămase cu ochii în podea, în timp ce Emily continua să se uite în tavan.

— Ştii ce, chiar nu vreau să mai vorbesc despre asta, spuse într-un târziu Emily.

— Dar ce o să facem? Nu putem să lăsăm lucrurile aşa. Nu vreau să te pierd, Emily. Te iubesc.

— Ei bine, ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte, oftă Emily. Mă doare atât de tare, încât singurul motiv pentru care mă aflu aici este pentru că nu am unde să mă duc.

— Dar o să pleci mâine oricum, îi spuse Alice. Nu ai putea să pleci acum. Aş vrea să putem vorbi despre asta, Emily. Nu pot să te las să pleci aşa, în prada unui sentiment atât de îngrozitor faţă de mine.

— Poate ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să îl săruţi pe iubitul meu, îi spuse Emily fixând-o pe Alice, care lăsă ochii în pământ. Sunt obosită, continuă Emily. Şi

aş vrea să fiu singură. Te rog să pleci.

Alice se ridică, cu ochii în lacrimi. Şi-ar dori mai mult decât orice pe lume să poată da timpul înapoi, dar pentru că nu poate face asta, ar vrea ca Emily să o îmbrăţişeze şi să îi spună că a iertat-o.

Dar niciuna dintre variante nu pare plauzibilă.

— Crezi, o întrebă Alice oprindu-se în uşă şi întorcându-se să-şi privească prietena, crezi că o să poţi să mă ierţi? Nu în seara asta, vreau să spun, dar cândva.

— Nu ştiu, îi răspunse Emily. Te rog să mă laşi singură acum. Poate o să stăm de vorbă mâine dimineaţă.

24

Singurul din casă care dormea bine în noaptea aceasta era Joe. Alice rămăsese trează, plângând în tăcere, îngrozită la gândul că a pierdut-o pe Emily pentru totdeauna. Emily stătea întinsă în pat, strângând furioasă din falei, nevenindu-i să creadă ce s-a întâmplat, iar Harry şedea pe canapea în sufragerie, gândindu-se mai mult la Alice.

Se ridica din când în când ca să meargă să-şi facă o cafea, se oprea ca să-l mângâie pe Snoop, încerca să se uite la televizor pe la trei dimineaţa, dar nu reuşi să închidă ochii toată noaptea.

Nici lui Harry nu prea-i venea să creadă ce se întâmplase în noaptea aceea. Aproape nu *îndrăznea* să creadă. Se duse până la bibliotecă, de unde luă, de pe un raft, o fotografie cu Alice, Alice cea de altă dată, cu păr blond strălucitor şi machiaj perfect

Harry zâmbi. Este atât de diferită acum şi ştia bine, chiar înainte de noaptea aceasta, că s-a îndrăgostit de ea, dar spera că o să-i treacă. Îşi dădea seama că se gândeşte la Alice în momentele în care ar fi trebuit să se gândească la Emily şi chiar dacă şi-a permis asta, a crezut cu adevărat că nu este decât un capriciu, care o să-i treacă la fel de repede cum apăruse.

Asta până seara trecută.

Până în clipa în care s-au sărutat. Până în momentul

în care Harry a aflat ce înseamnă să o ţină în braţe, să îi simtă părul răsucit în jurul degetelor lui.

La şapte şi jumătate dimineaţa, Harry auzi cum cineva coboară scările şi se ridică, sperând că este Alice, sperând că o să poată vorbi despre ceea ce s-a întâmplat, dar era Joe.

— Bună dimineaţa, Harry, ce cauţi aici, pe canapea?

— Oh, a... Pe Emily o durea capul şi m-am gândit că este mai bine să o las singură.

— Ai reuşit să dormi puţin?

— Nu. Nu este chiar aşa de confortabil aici.

— Nu pentru un bărbat de statura ta. Alice coboară şi ea într-o clipă. O să prepare cafea înainte să plecăm la aeroport.

— Ah, bine. Excelent!

Când coboară, Alice abia îl poate privi pe Harry. Îi mormăie bună dimineaţa şi îi zâmbeşte, dar fără să îl privească în ochi şi îşi face de lucru în bucătărie, preparând micul dejun.

Emily rămâne în dormitor.

— Nu o să coboare şi ea? îi şopti Alice lui Harry, când Joe nu se afla prin preajmă.

Harry dădu din umeri.

— Vrei să spui că nu ai vorbit cu ea?

— Nu vrea să îmi vorbească, zise el dând din cap.

— Dar luaţi avionul împreună spre casă. Va trebui să îţi vorbească.

— Aşa s-ar crede, dar rămâne de văzut. Dar cu tine a vrut să vorbească?

— Nu prea. Nu mi-a spus decât că trebuie să se gândească la ce s-a întâmplat.

— Îmi pare tare rău, zise Harry, care se simţea vinovat că îi pricinuise atâta rău lui Alice, că o rănise pe Emily, că provocase toată nebunia asta.

— Nu este vina ta, oftă Alice. Sunt sigură că o să-i treacă, până laurmă.

Emily coborî chiar înainte să plece. Alice o îmbrăţişa, dar ea rămase nemişcată, plecând numai capul, până când aceasta îi dădu drumul.

— Îmi pare rău, îi şopti Alice, iar Emily răspunse cu o mişcare imperceptibilă a capului.

— Arăţi îngrozitor, îi spuse Joe, îngrijorat. Eşti sigură că te simţi bine?

— Oh, o să-mi treacă, zise Emily, făcând mari eforturi să-i zâmbească lui Joe.

Harry şi Alice se despart cu o stingere de mână, şi atunci când îi simte atingerea, o trece un fior care o face să tresară; totuşi, nu îl poate privi în ochi.

Emily, Harry şi Joe nici nu au ieşit bine de pe alee că Alice a şi luat hârtie şi stilou şi a început să îi scrie prietenei sale o scrisoare lungă, în care încearcă să exprime ceea ce nu a reuşit să spună în noaptea care a trecut.

Îi mărturiseşte lui Emily cât de mult o iubeşte, o asigură că o prietenie de treizeci de ani atârnă mai greu în balanţă decât un sărut şi îi spune că nu ştie cum va putea trăi fără iertarea ei.

Închide plicul şi lipeşte timbrul înainte să aibă timp să se răzgândească şi, până să revină Joe de la aeroport, scrisoarea este deja la cutie.

Până în martie, Alice i-a scris paisprezece scrisori lui Emily. La început se simţea vinovată, dar după o vreme s-a gândit că şi-a cerut îndeajuns iertare, aşa că acum umple paginile cu poveşti lungi şi pline de viaţă despre ceea ce face şi despre oamenii pe care îi întâlneşte. Emily nu ar recunoaşte niciodată, pentru că nu este încă pregătită nici să uite, nici să ierte, dar a început să aştepte cu nerăbdare aceste scrisori, şi de fiecare dată când mai primeşte una, simte că durerea ei pare să se aline.

Alice a încercat să sune, dar Emily a început să verifice cine o sună şi nu a preluat apelurile la distanţă, aşa că este nevoită să lase un mesaj pe robot. Iar Emily n-a sunat-o niciodată.

Scrisorile o ţin la curent pe Emily cu aproape tot ce se întâmplă în viaţa lui Alice. Dar aceasta nu mai ştie nimic despre Emily. Nu ştie că Emily şi Harry au luat un taxi împreună de la aeroport numai pentru că era mai ieftin aşa şi că, după o despărţire convenţională, nu s-au mai revăzut.

Alice nu ştie că Harry a încercat să o sune pe Emily ca să îşi ceară scuze, ca să îşi ia la revedere cum trebuie, dar că aceasta nu îi răspunde nici lui la telefon, aşa că, până la urmă, el a renunţat s-o mai caute.

Emily s-a consolat în braţele lui Colin, sărind în pat cu el ceva mai repede decât ar fi sfătuit-o Alice şi, cu toate că relaţia lor nu pare să-i ofere decât sex, cel puţin, îşi spune Emily, se mai gândeşte şi la altceva decât la trădarea fostului ei iubit şi a prietenei sale cele mai bune.

Oh, iar partidele de sex sunt fantastice.

Harry, pe de altă parte, are în continuare eleve care se îndrăgostesc de el în clasele de dresaj canin, dar, după Emily, a hotărât să nu mai iasă niciodată cu vreuna din ele. Încă se gândeşte la Alice, la zâmbetul ei, la râsul ei, dar ştie că nu are niciun rost şi încearcă să şi-o alunge din minte. În fond, este căsătorită şi fericită cu Joe. I-a spus clar că ceea ce s-a întâmplat între ei nu a însemnat nimic.

Ce rost mai are să se gândească la ea?

Dar Alice nu este chiar aşa de fericită. Joe nu mai joacă tenis, acum când ştie că eventuala seducere a lui Kay nu mai este posibilă, şi, prin urmare, nu mai vede ce rost ar avea să mai meargă la Highfield.

Ultima oară când a venit, în urmă cu trei săptămâni, n-a făcut decât să angajeze şi să se întâlnească cu un arhitect cu care urmează să construiască palatul viselor sale. Joe i-a arătat încântat planurile lui Alice, o monstruozitate monolitică de patru mii de metri pătraţi, inchmnd piscina, terenul de tenis şi o sală de cinema la subsol.

Ridicol, s-a gândit Alice. Ce naiba era în mintea lui? Aproape că i s-a făcut rău uitându-se la planuri şi s-a rugat

să intervină ceva care să-l împiedice să taie toţi copacii aceia frumoşi, ca să construiască o asemenea monstruozitate de casă.

Cum Joe îşi face rareori apariţia, Alice îşi ocupă tot timpul cu casa. A găsit la bibliotecă o fotografie dintr-un ziar local vechi, cu Rachel Danbury stând pe terasă, şi încearcă, pe cât posibil, să refacă terasa aşa cum a fost odată. Încercând să copieze pergola aflată cândva în partea laterală a casei, care se poate vedea numai în fotografie, a plantat pe o parte glicină şi pe cealaltă curpeni, plantele pe care ştie că Rachel Danbury şi le-ar fi dorit. Şi cu cât lucrează mai mult, cu atât de simte mai liniştită.

Uneori, când Alice face o pauză pe terasă, are senzaţia că scriitoarea moartă se uită în jos către ea, zâmbindu-i, recunoscătoare că este cineva care lucrează la casa pe care a iubit-o atât cândva.

— Cu plăcere, şopteşte Alice uneori, în acele momente când simte că o urmăreşte cineva. Măcar atât pot face.

Îi este dor de Joe, dar înţelege că este foarte ocupat, deşi îi pare rău că a renunţat să joace tenis, pentru că părea să îi placă, şi în plus îl mai vedea la sfârşit de săptămână.

Ultimele săptămâni când a pretins că are de lucru, Joe şi-a retrăit zilele de burlac. După aproape un an de abstinenţă, a ajuns la concluzia că n-ar avea niciun rost să-i rămână credincios soţiei sale. Singurul lucru la care Alice ţine acum este casa aia nenorocită, iar Joe s-a săturat de soţia lui neîngrijită, care nu-i mai acordă nici cea mai mică atenţie şi care nu mai face niciun efort de a se apropia de el.

Joe are nevoie de emoţii şi sentimente pe care Alice nu i le-ar mai putea trezi în niciun fel.

Prima lui aventură începe în Blue Fin. Ia cina cu un prieten, când observă o blondă atrăgătoare urmărindu-l cu privirea, din celălalt capăt al restaurantului. O fixează

îndelung cu privirea, întoarce capul spre prietenul lui ca să râdă de ceea ce acesta a spus şi îşi aţinteşte imediat privirile către blondă, care se uită în continuare la el. Şi de data aceasta îi zâmbeşte.

Se numeşte Alison, iau cina împreună două zile mai târziu şi, după aceea, merg în apartamentul ei pentru o partidă de sex. Joe se retrage cu numărul ei de telefon şi un zâmbet larg întipărit pe faţă. Atât de multe femei şi atât de puţin timp. Nu o mai caută niciodată, nu acum când poate să aleagă dintre atâtea altele.

Urmează o escapadă cu o braziliancă micuţă şi sexy, care se numeşte Carla. După două săptămâni de amor minunat, până în orele dimineţii, Joe îşi dă seama că aceasta vrea mai mult, aşa că iese din viaţa ei, pentru a trece la următoarea.

A treia aventură este oarecum diferită. Într-o zi de vineri, la ora trei după-amiază, Joe se pregăteşte, pentru prima oară după foarte multă vreme, să meargă la ţară să petreacă sfârşitul de săptămână. Este pe picior de plecare, când un nou mesaj apare pe monitorul calculatorului.

Este de la Josie Mitchell.

„Sunt la New York”, citeşte el. „Plecat de la Godfreys, la Deutsche acum. Poate ieşim la o cafea într-o zi. Josie”.

Zâmbeşte încântat. Dumnezeule mare! Josie. O femeie adevărată. Nu s-a mai gândit la Josie de luni de zile, dar când îi vede numele pe ecran, Joe zâmbeşte, amintindu-şi de performanţele ei sexuale.

„Ce-ai zice să ne vedem astăzi, la ora cinci?” îi răspunde el imediat. „Alege o cafenea de la World Financial Center. Pe curând!”

„Bine, pe curând!”

Joe şade pe un scaun de la fereastră, sorbind dintr-o cafea aburindă, cu aromă de alune, şi se uită după Josie. Este ora cinci şi zece şi speră că nu i-a tras clapa. Până la urmă, el ar trebui să fie în drum spre Highfield acum.

Şi apoi se deschide uşa şi o vede. Cochetă, strălucitoare, la fel de superbă cum şi-o amintea. Faţa îi

este luminată de un zâmbet larg. Se ridică în picioare să o sărute.

Josie întoarce capul, astfel încât buzele lui abia îi ating obrazul – Bună, Joe. Ce mai faci?

25

I) acă te-ai afla în Manhattan, în cartierul finanţelor, la sfârşitul unei după-amiezi însorite de martie, şi ai trece pe lângă o cafenea anume pe la ora şase şi ai arunca o privire printr-o fereastră mare, te-ai opri ca să zâmbeşti, cu convingerea că ai văzut doi oameni făcuţi unul pentru celălalt.

Joe şi Josie arată, fără îndoială, ca două persoane foarte îndrăgostite. Stau confortabil într-un colţişor de aproape o oră, din care prima parte a fost destul de tensionată, dar acum, în a doua, sunt mai familiari unul cu celălalt, iar Joe se simte puternic atras de ea.

Josie ar fi vrut să păstreze distanţa. Ar fi vrut să îi demonstreze lui Joe ce a pierdut, ce a lăsat în urmă când a ieşit din viaţa ei fără să-i mai dea măcar un telefon după ce a văzut cu cine avea de-a face.

Ar fi vrut să râdă cu o uşoară mişcare a capului şi să să-i refuze avansurile cu afabilitatea potrivită şi poate cu o urmă de dispreţ care să o facă să se simtă mai bine.

Dar i-a fost dor de el. Nici măcar nu şi-a dat seama cât de mult i-a lipsit, până să îl revadă. Şi acum stă aici, ascultându-l cum îi spune poveşti amuzante despre dărăpănătura de la ţară şi se uită în jos la mâinile lui, la acele degete care îi sunt atât de familiare, care au cunoscut atât de bine fiecare părticică din corpul ei. Se odihnesc pe masă la numai câţiva centimetri de ale ei şi aproape că resimte dureros efortul de a nu-şi apropia mâna ca să îl atingă.

La naiba! Nu ar fi trebuit să fie aşa. Îl ascultă numai pe jumătate, zâmbind atunci când trebuie, dar este cu mintea în apartamentul ei din Londra, înapoi în dormitorul ei, din zilele când îl privea dându-se jos din pat şi trăgând-o după el ca să facă un duş împreună, înainte să se

întoarcă acasă la soţia lui.

După o clipă de tăcere, iar Josie ridică privirile către el. Joe nu mai vorbeşte, aşteaptă ca ea să îi răspundă, dar ea habar n-are ce a întrebat-o.

— Soţia mea este la ţară, spuse el în cele din urmă. Iar eu ar trebui să iau trenul de la ora şapte.

Josie dă din cap. Nu este sigură ce vrea să spună, cu toate că inima începe să-i bată cu putere când aude că „ar trebui” să plece.

— Am destul de mult de lucru acum, îi spuse Joe trăgând aer în piept. Mă gândeam că poate nu ar trebui să mă duc la ţară... adăugă, privind-o în ochi pe Josie. Că poate ar trebui să rămân în Manhattan în acest sfârşit de săptămână.

Josie se uită numai la el, cu o figură inexpresivă, fără să ia în seamă toate ideile care îi trec în clipa aceea prin minte.

Sunt două feluri de bărbaţi însuraţi infideli. Aceia care sunt într-adevăr nefericiţi în căsnicie, dar sunt prea comozi sau speriaţi ca să-şi abandoneze soţiile. Poate că sunt şi copii la mijloc, poate că pur şi simplu sunt prea laşi, dar în orice caz este mai uşor pentru aceşti bărbaţi să rămână căsătoriţi şi să aibă amante, până într-o zi când s-ar putea să întâlnească pe cineva de care se îndrăgostesc aşa de tare încât nu se mai pot întoarce acasă la o persoană pe care n-o iubesc.

Şi mai există şi o a doua categorie din care fac parte bărbaţii cu mult mai periculoşi, cei care sunt fericiţi în căsnicie, care îşi iubesc soţiile şi depind de ele, dar care sunt dependenţi de aventurile lor. Bărbaţi ca Joe Chambers.

Josie crede însă că Joe face parte din prima categorie dar amantele întotdeauna îşi închipuie asta, aşa că ce rost are? Iată-l acum, kaproape un an după ce l-a văzut ultima oară, exprimându-şi dorinţa de a petrece cu ea acest sfârşit de săptămână. Da, este încă împreună cu soţia lui, dar nu poate fi fericit, iar atracţia dintre ei este la fel de

puternică, desigur, ca odinioară. Şi poate că Josie are dreptate. Ani de zile, Joe a fost fericit cu Alice, dar căsătoria lor pare acum, mai mult decât oricând, să fi devenit un teren nesigur, iar Joe a trecut de la ultima categorie de bărbaţi infideli la prima Exact după cum sperase Josie.

— Singur? întrebă Josie într-un târziu, ridicând din sprâncene.

Joe se uită în jos la mâna lui Josie care se odihneşte pe masă atât de aproape de mâna lui. Îi mângâie uşor degetul mare. Josie închide ochii pentru o clipă, bucurându-se de atingere, iar când îi deschide, Joe zâmbeşte.

— Am putea lua cina împreună, îi spuse el. E un restaurant italian excelent foarte aproape de apartamentul meu.

— Şi de unde ştii că nu am alt program?

— Nu ştiu. Speram doar.

— Numai cină? întrebă Josie care ştia că nu era vorba doar de o cină, căci niciodată nu se rezumaseră numai la asta, dar degetele lui sunt acum împletite cu ale ei, iar ea nu are puterea să-i reziste.

— Dă-mi voie să o sun pe soţia mea, spuse Joe încet, îndepărtându-şi mâna cu regret ca să ia telefonul mobil. Se ridică şi ieşi afară, apoi duse telefonul la ureche, mergândânsus şi în jos în faţa cafenelei.

*

— Alo! Alice era cufundată în lectura romanului lui Rachel Danbury când auzi telefonul.

— Bună, draga mea, sunt eu.

— Eşti la gară deja?

— Nu, iubito. Ştii, am veşti proaste. Clientul brazilian despre care ţi-am vorbit m-a rugat să mai lucrez puţin la prezentare în acest sfârşit de săptămână şi ar vrea să ies mâine cu el, ca să îi arăt oraşul, aşa că va trebui să rămân aici.

— Ce client brazilian?

— Draga mea, îi spuse Joe, pe un ton superior, ţi-am povestit despre el. Nu ţii minte niciodată nimic.

Alice nu neagă. Îi vine din ce în ce mai greu să se prefacă interesată de munca lui Joe. În ultima vreme, poveştile despre clienţi, prezentări şi pieţe în dezvoltare par a-i intra pe o ureche pentru a ieşi imediat pe cealaltă.

— Îmi pare rău, zise ea ridicând din umeri. Sunt sigură că mi-ai spus şi am uitat. Deci nu o să vii?

— Te-ai supăra, draga mea? Ştiu că nu am mai trecut pe acasă de două săptămâni, dar o să vii tu aici săptămână aceasta, nu-i aşa? Trebuie să mergem la balul de caritate miercuri.

— Oh, da! La naiba, uitase cu totul de asta.

— Totul e în ordine?

— Da, stai liniştit, spuse Alice, supărată că memoria îi face feste, dar respirând uşurată la gândul că n-o să fie acolo sâmbătă, să se plângă că este plictisit, să insiste să meargă cu el la cumpărături la Greenwich, când ea ar prefera să trebăluiască prin casă sau să rămână în oraş. Dar nu poţi veni nici măcar sâmbătă? Numai pentru o zi?

— Poate, îi spuse Joe conciliant. O să văd. Tu ce planuri ai pentru acest sfârşit de săptămână?

— Nu prea am planuri, îi răspunse ea distrată, nerăbdătoare să se întoarcă la cartea ei. Citesc romanul lui Rachel Danbury şi nu pot să-l las din mână, aşa că probabil n-o să fac nimic, adaugă earâzând.

— Aşadar, e mai bine că nu vin, îi spuse Joe, respirând uşurat când o auzi râzând. Poţi să citeşti şi să lucrezi în grădină cât vrei tu.

— Aşa este. Dar încearcă să vii duminică, Joe. Eşti soţul meu şi mi-ar plăcea să te văd din când în când.

— Ştiu, draga mea. O să vin, promit! Ascultă, trebuie să închid, dar te sun iar mâine. Te iubesc!

— Eu te iubesc şi mai mult, îi spuse Alice zâmbind.

— Ştiu, zise Joe închizând telefonul şi înţarcându-se în cafenea, unde îl aştepta Josie.

Alice oftează în vreme ce pune receptorul în furcă. Oricât de mult i-ar plăcea aici, sunt momente când se simte singură şi oricât de tare ar irita-o Joe cu comportamentul lui de peşte pe uscat, aşteaptă totuşi cu nerăbdare ca acesta să vină să-i ţină companie la sfârşit de săptămână.

Dar cel puţin acum are cartea ei şi este atât de absorbită de lectura acesteia, încât nu o mai poate lăsa din mână. Cuibărindu-se pe canapea, ridică iar cartea şi descoperă un Highfield de mult dispărut, de pe vremea când era o comunitate de scriitori şi artişti, prin 1947.

La opt şi jumătate, Alice îşi dă seama nu numai că îi este foarte foame, dar şi că are picioarele reci ca gheaţa. Îl lasă pe Snoop să iasă în timp ce pune o oală la fiert pe plită, în care adaugă paste, şi pregăteşte o salată de spanac.

Alice mănâncă la masa din bucătărie, cu cartea deschisă în faţă, continuând să citească, iar după cină, spală vasele şi se duce în dormitor împreună cu Snoop.

Alice ia cartea în pat şi aprinde veioza, citind în lumina caldă de culoarea caisei, în timp ce Snoop stă întins pe cuvertură lângă ea.

La douăsprezece fără un sfert începe să caşte din ce în ce mai des, aşa că închide cartea cu regret şi se întinde somnoroasă după telefon. Joe trebuie să se fi întors până la ora asta şi nu vrea decât să-i spună noapte bună. Ţine receptorul la ureche şi lasă telefonul să sune până când intră în funcţiune robotul. Încearcă să îl sune pe mobil, dar acesta este închis. Cu un oftat, stinge lumina şi închide ochii.

În câteva minute, doarme adânc.

La douăsprezece fără un sfert Joe şi Josie termină ceea ce Joe ar numi o partidă maraton. În ciuda oboselii şi a celor treizeci şi opt de ani ai săi, aproape că este gata să o ia de la capăt.

Stă culcat pe o parte şi îi zâmbeşte lui Josie. Întinde mina să îi dea la o parte părul care i-a căzut peste ochi.

— Te-ai simţi jignită dacă ţi-aş spune că uitasem cât de fantastică eşti?

— Şi eu am uitat cât de incredibil eşti, răspunse Josie ridicând din umeri.

— Josie, mi-a fost dor de tine. Îţi jur că m-am gândit mult la tine, dar nu am vrut să-ţi dau viaţa peste cap.

— Nu-ţi face probleme, spuse ea ridicându-se. Ştiam care este riscul.

— Ştiu, oftă Joe. Dar tu eşti altfel.

— Altfel pentru că sunt o spărgătoare de ouă? întrebă ea uitându-se la el ironic.

— Dacă asta înseamnă să spargi ouă, dinspre partea mea eşti liberă s-o faci oricând doreşti.

— Cred că te-ar durea.

— Dacă stau bine să mă gândesc, şi eu cred la fel, spuse Joe râzând. Dar vorbesc serios, Josie, nu am vrut să te rănesc.

— Ştiu, zise ea.

Nu trebuie să întrebe de ce o consideră diferită. Îi este de ajuns să îl audă spunând asta. Şi nici nu este nevoie să-i spună că s-a simţit distrusă atunci când el a dispărut din viaţa ei. Acum a revenit la ea şi asta este tot ce contează.

— Nu m-ai rănit, reuşeşte ea să spună într-un târziu.

— Eşti sigură? Pentru că nu aş face nimic ca să te rănesc.

Ştii asta!

— Da, ştiu, răspunse Josie şi, chiar dacă nu ştie, îi place să creadă că aşa stau lucrurile. Josie este curioasă să afle ce o să se întâmple în continuare. Vrea să ştie dacă este vorba doar de o aventură de o noapte, dar nu doreşte să îl sperie, nu acum când a revenit la ea şi îşi aminteşte cât de palpitant este pentru Joe să-şi ademenească prada şi mai ştie că nu trebuie să îi arate ce simte.

— Ar trebui să pleci, zise ea, aplecându-se către el ca să-l sărute. Joe rămase înmărmurit de uimire.

— Să plec? Doar nu vorbeşti serios! De ce? Sunt singur în acest sfârşit de săptămână, ai uitat? Pot să rămân.

— Ba nu, nu poţi, îi spuse Josie, chiar dacă îşi dorea mai multe decât orice ca el să rămână, să se trezească dimineaţa şi să se răsucească pentru ca să îl vadă dormind lângă ea. Am puţină treabă mâine şi este mai bine dacă pleci.

Joe scutură din cap neîncrezător, dar se dădu jos din pat şi începu să îşi adune lucrurile. Josie îşi puse pe ea un halat şi îl conduse la uşă, unde îi înlănţui gâtul cu braţele şi îl sărută.

— Oh, Doamne, mormăi el. Te rog, lasă-mă să rămân!

— Nu. Josie îşi zâmbeşte sieşi, ştiind că oricât de greu îi vine să facă asta, este cea mai bună strategie dacă vrea să îl păstreze. Trebuie să pleci.

— Şi mâine? întrebă Joe nerăbdător, oprindu-se în hol. Pot să te văd mâine?

— Sună-mă, îi spuse Josie şi închise uşa. Sună-mă şi o să ne vedem.

Joe adoarme imediat ce pune capul pe pernă. Se trezeşte dimineaţa la opt şi primul lucru la care se gândeşte este Josie, sau mai exact, sex cu Josie. Doamne, ce bine a fost! Trebuie să o vadă din nou. Astăzi! Acum! Cât mai curând! Ridică receptorul şi o sună.

Josie, care tocmai s-a întors de la sala de gimnastică, este în bucătărie, cu o ceaşcă de cafea în mână şi se uită la numărul care apare pe ecranul telefonului. Joe. Rămâne nemişcată şi lasă robotul să răspundă.

— Josie? Sunt eu, Joe. Am sunat numai ca să văd ce faci. Telefonează-mi când ajungi acasă. Vorbim mai târziu, la revedere.

După o jumătate de oră Joe sună din nou, dar de data aceasta nu mai lasă un mesaj, ci închide atunci când aude robotul.

Până la ora trei a sunat-o de nouă ori. Iar Josie a trebuit să facă un efort supraomenesc ca să nu-i răspundă

la telefon, pentru că oricât de greu i-ar veni, ştie că aşa trebuie să procedeze.

La ora opt seara îl sună ea.

— Alo?

— Joe, sunt eu, Josie.

— Bună! Ce faci? Vocea lui sună indiferentă, iar Josie zâmbeşte satisfăcută, pentru că el nu ştie că ea a fost acolo pe tot parcursul zilei.

— Bine, mulţumesc. Tu?

— Excelent. Deşi cam ocupat!

— Ah, da? Ce ai făcut astăzi?

— M-am dus la serviciu, am fost la sala de gimnastică, am avut puţină treabă. Între timp a tot încercat să o sune pe Josie de pe telefonul mobil. Ascultă, ce faci acum?

— Acum? Josie şi-a pregătit deja discursul. O să-i spună că merge la o petrecere, aşa că nu putea să îl vadă, şi o să-i dea de înţeles că are o viaţă socială foarte activă şi că se mai întâlneşte şi cu alte persoane.

— Da, acum.

— Mă duc la o petrecere, îi spuse Josie, conform planului.

— Oh. Chiar trebuie să mergi? M-am gândit la tine toată ziua, am nevoie disperată să te văd.

— Hm. Ştie că ar trebui să spună nu, dar cuvintele îi ies de pe buze înainte să le poată opri. Probabil că nu este nicio problemă dacă nu mă mai duc.

— Excelent! exclamă Joe fără să-şi poată ascunde entuziasmul. Nu vrei să ieşim în oraş? Este o petrecere în oraş în seara asta. Vin să te iau de acasă într-o oră.

— Perfect, ne vedem într-o oră.

— Oho! Joe fluieră uşor când o văzu pe Josie ieşind din lift, într-o rochie roz Diane von Furstenberg, mulată pe corp, a cărei fustă se deschidea uşor la fiecare pas.

— Îţi place rochia?

— La nebunie. Eşti sigură că vrei să ieşim?

— Oh, sunt sigură, îi spuse Josie zâmbind, în timp ce Joe îi cuprinse mijlocul cu braţele şi o sărută uşor.

— Încăeşti sigură?

— Aha, îi zâmbi Josie. Avem timp destul pentru asta mai târziu.

Petrecerea are loc într-un apartament imens din TriBeCa, într-o clădire extrem de modernă, care a fost depozit de gheaţă. Portarul le spune plictisit că trebuie să urce la etajul şase, unde aud zgomotul de îndată ce deschid uşa liftului.

Muzica este dată la maximum, iar lumina este atât de slabă, încât cu greu pot fi desluşite chipurile oamenilor. Este genul de petrecere pe care Alice ar detesta-o, dar care îi place nespus lui Joe. Îl face să se simtă de parcă ar avea iar douăzeci de ani şi că totul este posibil.

Oriunde se uită, oamenii rid, vorbesc tare pentru a acoperi muzica sau dansează. Joe şi Josie îşi fac loc prin mulţime până la barul improvizat, unde comandă amândoi tequila.

— Mă simt de parcă aş avea iar optsprezece ani, îi strigă Josie lui Joe la ureche, după ce muşcă din felia de lămâie pe care i-o întinse Joe.

— Ştiu, confirmă Joe. Nu este minunat?

— Vrei să dansezi? întrebă Josie ridicând din sprâncene, iar Joe dădu aprobator din cap şi o luă de mână, conducând-o către ringul care se umplea rapid.

Muzica trece la salsa, iar Josie râde şi îl ia pe Joe de nună, încercând să îl înveţe acest dans. Acesta prinde repede şi cei doi dansează împreună o vreme, lăsându-se în voia ameţelii pe care le-o dau băutura, muzica şi chiar faptul că se simt la fel de atraşi unul de celălalt ca şi înainte, dacă nu chiar mai mult. Se poartă ca un cuplu de adolescenţi la prima întâlnire.

Şi, de fapt, aceasta chiar *este* prima întâlnire pentru Joe şi Josie. Aventura lor din Londra se consuma în spatele uşilor închise, de teamă să nu fie văzuţi de cineva. Joe era prea cunoscut la Londra ca să poată risca să fie văzut cu

Josie într-o situaţie ca aceasta.

Aici, la New York, Joe simte o libertate pe care nu a cunoscut-o niciodată la Londra. Este cu adevărat fericit să fie iar cu Josie şi să se delecteze cu această aventură extraconjugală. Şi la New York, Joe se simte în siguranţă. Poate să danseze cu Josie, şi s-o strângă în braţe, fără teama de a fi surprins. Poate să bea câtă tequila vrea, liniştit la gândul că apartamentul lui, sau cel al lui Josie, se află în apropiere. Poate să rişte să o privească adânc în ochi pe Josie, în timp ce îi mângâie părul şi o sărută pătimaş, surprins să constate cât de nouă, dar şi cunoscută în acelaşi timp îi este toată această situaţie.

— Dragul meu, suit obosită, strigă Gina la urechea lui George. Nu vrei să mergem acasă?

— Sigur că da, îi zâmbi George soţiei sale. Abia aşteptam să spui asta.

Îşi fac loc prin mulţime, când Gina se opreşte dintr-odată.

— Ia uite! spuse bucuroasă, dar apoi rămase nemişcată. George întoarse capul să vadă la ce se uită.

Îi urmăreşte privirea şi îl zăreşte, chiar în faţa lor, pe Joe Chambers.

Joe Chambers săruta pătimaş o femeie care arăta ca Alice, dar care în mod sigur nu era ea.

Gina a crezut că este Alice şi a fost pe punctul s-o îmbrăţişeze, dar în clipa în care Joe s-a retras şi-a dat seama că se lăsase păcălită de corpul subţire şi de părul blond. Faţa aceea nu era a lui Alice, iar Gina a rămas acolo pur şi simplu, fără să ştie ce să facă.

Îşi doreşte să nu fi văzut nimic, să poată da timpul înapoi cu un minut şi să treacă pe lângă alţi oameni, să pornească pe alt drum către ieşire, dar în vreme ce stă acolo gândindu-se la toate astea, Joe, care simte că este privit, întoarce capul.

— La naiba, şopti el, când îi văzu pe Gina şi pe George, privindu-l uimiţi. Oh, la naiba! Cei patru stăteau acolo uifindu-se unii la ceilalţi, fără ca vreunul dintre ei să

ştie ce să spună, fără ca Josie să-şi dea seama ce se întâmplă, până când Gina îşi drese vocea şi se îndreaptă către ei.

— Bună, spuse pe un ton glacial, dând din cap către Josie. Eu sunt Gina. Prietena cea mai bună a lui Alice. Ah, o cunoşti pe Alice? Este soţia lui Joe.

Josie se uită pur şi simplu la ea. Ce ar fi putut să spună?

26

X trebuie să îi spun. Gina străbătea sufrageria de la un capăt la celălalt, cu un pahar cu whisky sec în mână, în timp ce George o privea descumpănit din fotoliul de lângă şemineu. Nenorocitul, şuieră ea, pentru a mia oară.

— Draga mea, nu cred că ar trebui să-i spui. Nu ai face decât să o răneşti.

Gina se opri pentru o clipă şi se uită la George neîncrezătoare.

— Dar este una din prietenele mele cele mai apropiate şi nu pot rămâne nepăsătoare văzând cum o înşală.

— De unde ştii că nu este o înţelegere între ei, spuse George ridicând din umeri. Poate că ea ştie. Poate bănuieşte, dar nu vrea să afle adevărul. Să fim serioşi, Gina, uită-te la Joe. Mă îndoiesc că este la prima escapadă de acest fel.

— Dar mă simt îngrozitor, spuse Gina oftând şi aşezându-se. Mătotgândesc la Alice, care este singură în Highfield, imaginându-şi că soţul ei munceşte din greu, în vreme ce el se întâlneşte cu alte femei. Este groaznic pentru ea. Şi adăugă uitându-se la George: Să ştii că dacă mi-ai face vreodată aşa ceva, te-aş da afară imediat

— Ştiu, draga mea, încuviinţă George, cu un zâmbet. Ştiu că m-ai da imediat afară şi de aceea nu aş face niciodată una ca asta.

— Sper că acesta nu este singurul motiv.

— Vino încoace şi dă-mi o sărutare, îi spuse George desfăcând braţele.

Gina se îndreptă către el şi îl luă în baţe, odihnindu-şi capul pe pieptul lui.

— Oh, George, spuse ea tristă. Ce o să facem?

— Nimic. Nu este treaba noastră!

— Eşti sigur? îl întrebă Gina. Pentru că, dacă tu eşti sigur de asta, nici eu nu o să spun nimic.

— Crede-mă, sunt sigur! zise George, mângâindu-i părul.

— Crezi că o să-i spună? îl întrebă Josie pe Joe în timp ce se aflau în taxi observând privirea îngrijorată a acestuia. El se mulţumi să ridice din umeri, uitându-se pe geam.

Pare calm. Îngrijorat, dar calm, cu toate că îşi face reproşuri amare. Cum a putut să rişte aşa? Cum a putut să fie atât de neglijent încât să o sărute pe Josie în public? Şi ceea ce e şi mai rău, este că aceasta este prima aventură pe care o are de luni de zile şi, la naiba, asta nici măcar nu contează, pentru că Josie este o relaţie mai veche.

Dumnezeule, dacă ar fi ştiut că o să fie prins, nu s-ar fi rezumat la o singură escapadă. Ce noroc are, să fie prins la prima aventură extraconjugală de când s-au mutat. Un an întreg, pentru numele lui Dumnezeu!

Şi să fie prins de cea mai bună prietenă a lui Alice. Gina nici măcar nu s-a uitat la el. S-a prezentat pe tonul acela glacial şi a plecat supărată. La naiba! Oare o să-i spună? Oh, Doamne, ar trebui să o sune pe Gina, ca să îi explice, să-i invoce vreun motiv plauzibil pentru care ar fi putut să sărute o femeie într-un bar din oraş, în timp ce soţia lui se afla la ţară? Da. Exact asta o să facă. O să spună că era beat, că venise cu nişte prieteni şi că femeia aceasta i-a făcut avansuri.

Joe se uită la ceas. Este prea târziu ca să sune acum. Şi oricum, probabil că Gina nu o să-i telefoneze lui Alice la prima oră. O să sune el devreme mâine şi o să-i spună ceva plauzibil. Joe trage zgomotos aer în piept şi se mai linişteşte.

— Joe, eşti bine?

Joe se întoarse şi se uită la Josie, dând aprobator din cap.

— Îmi pare rău, Josie. Am fost luat prin surprindere. Ştii, cred că o să te las pe tine acasă, iar eu o să merg la mine. Te superi? O să te sun mâine.

— Cred că este o idee bună, spuse Josie calmă, deşi îşi simţea inima grea. Şi nu-ţi face griji, nu trebuie să mă suni mâine, o să merg la prânz în Purchase. Nu o să stau mult pe acasă.

— Mulţumesc, îi spuse Joe, luându-i mâna ca să o sărute. De asta te iubesc eu! Mă înţelegi întotdeauna.

Josie zâmbeşte, apoi întoarce capul ca să se uite pe geam, pentru ca el să nu-i vadă expresia de durere din ochi.

— Gina? Joe la telefon.

— Bună, Joe. Tonul îi este glacial. Îi face semn lui George, care stă lângă ea citind ziarul, şi ridică din sprâncene. Acesta pune ziarul deoparte şi ascultă convorbirea.

— Gina, trebuie să îţi explic.

— Cred că a fost destul de clar, de fapt. Şi, oricum, nu trebuie să-mi explici nimic mie.

— Ba da, Gina. N-aş vrea să-ţi faci o impresie greşită.

— Ce contează ce cred eu? Nu este treaba mea! Ce faci tu când soţia ta nu este cu tine nu mă priveşte pe mine în niciun fel, Joe.

— Gina, nu fac nimic atunci când nu sunt cu Alice.

— Serios? Aseară ai lăsat altă impresie.

— Şi tocmai de aceea te sun. Ca să îţi explic.

— Bine. Te ascult. Despre ce a fost vorba, atunci?

— Nu a fost deloc ceea ce crezi tu.

— Da? Şi ce cred eu?

— Crezi că sunt un nemernic şi că o înşel pe Alice.

— Mă bucur că ai spus tu asta şi m-ai scutit pe mine să o fac.

— Gina, îţi jur că o iubesc pe Alice. O iubesc mai mult

decât orice pe lumea asta şi nu aş face nimic ca să o rănesc.

— Şi atunci cum se numeşte ceea ce făceai tu aseară? George dă din cap furios către Gina, dar aceasta se întoarce cu spatele la el. George oftează şi ia din nou ziarul, parcurgând rubrica mondenă, ca să vadă dacă îi cunoaşte pe cei care s-au căsătorit săptămâna aceea.

— E adevărat că m-ai prins sărutând o târfuliţă, dar ştii ce? Nu am nici cea mai mică idee cine era. Ieşisem cu prietenii şi am băut ceva mai mult decât ar fi trebuit, iar fata aceea a început să-mi facă avansuri. Probabil că mă simţeam singur fără Alice şi că am fost flatat că această tânără cocheta cu mine. Ştiu că m-am comportat prosteşte, iar dacă te consolează în vreun fel, să ştii că nu s-a mai întâmplat nimic altceva aseară.

Măcar această ultimă propoziţie era adevărată.

Gina rămâne tăcută, cu telefonul la ureche. Sună destul de plauzibil, iar el pare să regrete sincer ceea ce s-a întâmplat. Poate că nu este aşa de grav, până la urmă. Poate că nu este chiar atât de nemernic.

— Gina? Mai eşti la telefon?

— Da. Ştii că nu trebuie să-mi dai explicaţii mie. Vocea ei sună mai îmbunată, iar Joe îşi dă seama că este pe cale să îl ierte.

— Ştiu. Dar am vrut să lămuresc lucrurile. Mi s-a făcut rău după aceea, nu pentru că mă văzuseşi şi tu, ci pentru că nu aş fi vrut să o rănesc în vreun fel pe Alice. Gina, o iubesc atât de mult, îţi jur că nu vreau să o fac să sufere.

— Te cred, îi spuse până la urmă Gina oftând. Bine. Hai să uităm ce s-a întâmplat.

— Mulţumesc, Gina! Sincer, mulţumesc foarte mult!

— Cu plăcere, dar să ştii că tot nu sunt de acord, deşi îmi dau seama că astfel de lucruri se pot întâmpla, dar dacă a fost într-adevăr un accident, atunci sunt dispusă să las lucrurile aşa.

— Te asigur că a fost un accident. De fapt, chiar

acum o să plec la ţară ca să-mi petrec ziua cu Alice.

— Foarte bine. Ştiu că îi este dor de tine atunci când rămâi în oraş. Spune-i că o salut şi că o să vorbesc mâine cu ea.

Joe închide telefonul, cu un oftat de uşurare. Slavă Domnului că a reuşit să o scoată la capăt. Slavă Domnului că Gina nu o să-i spună nimic lui Alice. Ridică din nou telefonul şi o sună pe Alice.

— Bună, somnorici.

— Bună! Şi nu sunt un somnorici. M-am trezit acum câteva ofe.

— Nu mă miră. Ce făceai acum?

— Citeam. Iar astăzi o să plivesc grădina.

— Formidabil.

— Oh, ha, ha, la naiba.

— Ce zici de un prânz la Homestead Inn?

— Înseamnă că vii?

— Îhî! Mi-e dor de tine. Mă gândeam că putem să ieşim şi să luăm un prânz bun şi după aceea, poate, să ne petrecem după-amiaza împat.

— Cred că o să fie de mii de ori mai formidabil decât plivitul grădinii.

— Mă bucur să te aud spunând asta.

Alice zâmbeşte, fericită că soţul ei o să vină până la urmă şi că vrea cu adevărat să fie acolo cu ea.

— Pe curând, atunci, spuse ea. Eu şi Snoop o să ieşim la plimbare acum.

Joe insistă ca Alice să se schimbe înainte să meargă la Homesteadinn.

— Draga mea, în Greenwich nu se poartă jeanşi Levi's ponosiţi, o şapcă şi ghete de grădină. Şi apoi se încruntă când o vede reapărând câteva minute mai târziu cu un pulover roz de caşmir şi o pereche de pantaloni negri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice. Nu ţi se pare îndeajuns de elegant?

— Hainele sunt perfecte. Dar ce ai făcut cu părul tău?

— Îl prefer natural, îi spuse ea râzând. Ai uitat cât de ondulat este părul meu, în mod normal. Ca să fiu sinceră, nu vreau să mă mai obosesc să îl îndrept. Nu crezi că arăt mai bine cu el ondulat?

— Păi, este, în mod cert, altfel, îi spuse Joe încruntându-se. Dar fă ceva cu rădăcinile, draga mea. Arată îngrozitor.

— Ah. De fapt, mă gândeam să-l las să crească şi să revin la culoarea lui naturală.

— Nu, iubito, spuse Joe clătinând din cap. Dacă vrei să fiu sincer, arăţi mult mai frumoasă cu părul blond. Pot să accept buclele, dar nu mi-ar plăcea să redevii şatenă!

Alice ridică din umeri. Nu este dispusă să se certe pentru un fleac, mai ales când el a bătut atâta drum până acolo şi este atât de atent cu ea.

— Atunci, probabil că o să-l vopsesc, minţi ea. Numai că voiam să-mi amintesc care e culoarea mea naturală.

— Ai grijă să te programezi la coafor săptămâna asta, îi spuse Joe. Nu uita că trebuie să mergem la balul de caritate. Poate Carlo o să-şi facă timp pentru tine.

— Poate, zise Alice, ştiind că nici măcar nu o să se obosească să îşi sune stilistul.

S-a săturat să stea pe scaun la coafor ore întregi, o dată la fiecare şase săptămâni, pentru a-şi reface şuviţele blonde. Pur şi simplu nu mai are chef, iar culoarea ei naturală nu este chiar aşa de rea.

— O să sun mâine, spuse ea, pentru a-i da satisfacţie lui Joe, iar acesta încuviinţează din cap, înainte să plece amândoi la prânz.

La desert, Joe o ia de mână pe Alice şi îi oferă o brăţară de argint pe care a cumpărat-o *en route* (slavă Domnului că mai există magazine deschise şi duminica).

— Este frumoasă! zâmbi Alice încântată. Dar de ce îmi faci un cadou?

— Trebuie să am un motiv pentru asta? întrebă Joe

aplecându-se ca să-i prindă brăţara la mână. Pur şi simplu pentru că te iubesc.

— Eşti sigur că nu te simţi vinovat pentru ceva? întrebă Alice râzând. Joe zâmbeşte, deşi simte dintr-odată cum îl trece un fior.

— De ce să mă simt vinovat? zise el, încercând să pară cât mai firesc. Nu se poate ca Gina să-i fi spus, nu după ce au vorbit la telefon în cursul dimineţii.

— Vinovat că eşti un soţ aşa de minunat, îi spuse Alice zâmbind, în timp ce îl sărută. Mulţumesc, este frumoasă. Nu mi-ai mai făcut de luni de zile surpriza unui cadou frumos. Nici nu mi-am dat seama cât îmi lipseau atenţiile tale. Mulţumesc.

Alice a uitat de suspiciunile şi temerile care o urmăreau tot timpul, ca un nor întunecat.

Joe este tandru astăzi, cum nu a mai fost de luni de zile. Se întorc acasă şi petrec după-amiaza în pat, râzând fericiţi în timp ce fac dragoste. Joe îşi redescoperă o vigoare reînnoită, pe care o pierduse atunci când venea vorba despre Alice, ceea ce se datorează, mai ales, imaginii lui Josie care îi apărea în minte de câte ori închidea ochii.

— Oh! exclamă Alice, lăsându-se să cadă extenuată pe pernă. Asta da după-amiază!

— Aşa spun şi eu. Joe se apleca şi o sărută pe buze, după care se dădu jos din pat

— Unde te duci?

— Să fac un duş. Apoi va trebui să dau nişte telefoane de afaceri. Te deranjează?

Alice ridică din umeri şi apoi clătină din cap. Bineînţeles că o deranjează, dar de când îşi schimbă lupul blana?

Joe se asigură că uşa biroului este închisă, după care formează numărul lui Josie.

— Bună. Joe la telefon, şopti el, lăsând un mesaj pe robotul acesteia. Alice este încă în dormitor, dar nu poţi fi niciodată îndeajuns de prevăzător. Ascultă, sunt la ţară, a

trebuit să vin şi să o fac pe soţul îndatoritor, dar mă plictisesc de moarte. Mă întorc în seara asta. Trebuie să ne vedem neapărat. O să încerc să te sun mai târziu, pentru că vreau să ne întâlnim diseară.

Deschide calculatorul, intră pe Hotmail şi îi scrie lui Josie un mesaj lung, explicându-i ce vrea să facă cu ea în seara aceea şi apoi încearcă să sune iar, dar îi răspunde tot robotul. La naiba! Trebuie să vorbească cu ea!

Josie stă în bucătărie, mâncând un.com prăjit şi ascultă mesajul lăsat de Joe. Ar vrea să răspundă la telefon, să vorbească cu el, să îi spună că o să fie acolo, însă l-a minţit că merge la un prânz, aşa că nu poate să se dea de gol că este acasă. Dar tot ce îşi doreşte acum este să fie cu el şi, chiar dacă ştie că nu trebuie să fie prea permisivă cu el dacă vrea să îl câştige, îşi dă seama că este peste puterile ei să-l refuze. Pe moment nu va răspunde la telefon, dar va fi aici pentru el diseară. Şi mâine. Şi oricând va suna ca să-i spună că o doreşte.

*

La ora zece, Joe descheie nasturele de sus al bluzei lui Josie şi continuă, în timp ce ea îi desface buzele cu limba, lăsându-l fără răsuflare. Îi mângâie pielea fină şi îi dă jos breteaua sutienului, urmărind cu degetele linia claviculei, şi coborî spre sân.

Josie oftează, în timp ce el se apleacă şi sărută linia trasată de degetele lui. Ea închide ochii şi se lasă să cadă pe pat, iar Joe ajunge şi mai jos.

— Mulţumesc, Doamne! spuse ea încet, peste umărul lui. Mulţumesc că mi l-ai adus înapoi!

La zece şi douăzeci şi cinci, telefonul lui Joe începe să sune.

— La naiba, şuieră el, oprindu-se înăuntrul lui Josie.

— Ţi-ai lăsat telefonul deschis? şopti ea, cu braţele încolăcite în jurul lui. Nu te opri, îl încurajă ea, încercând să ignore soneria insistentă.

Aşteaptă şi telefonul tace. Joe începe să se mişte iar înăuntrul lui Josie.

Şi apoi telefonul sună din nou.

Alice ţine telefonul la ureche. A spus că o să fie acasă, dar nu răspunde. Iar mobilul lui sună. Dacă ar fi dormit, l-ar fi închis, dar sună continuu.

Simte cum numai se strânge de teamă şi cum i se face dintr-odată rău. Formează numărul încă o dată. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

— La naiba! Erecţia lui Joe dispare şi se desprinde din îmbrăţişarea lui Josie pentru a răspunde la telefon. Desigur, este Alice. Cine altcineva ar fi putut să fie? Dar de ce îl sună? Ce i-a venit, să sune aşa întruna?

Nu ştie dacă ar trebui să răspundă sau să închidă telefonul. De ce îi strică o seară aşa de reuşită? Furios, apasă butonul şi se uită cum telefonul se închide.

Josie se ridică din pat, se îndreaptă, goală, către sufragerie şi se apleacă peste el.

— Este vreo problemă?

Joe dă din cap furios, prea rănit ca să poată spune ceva.

— Soţia ta?

Acesta dă aprobator din cap. De ce îl hăituieşte aşa?

Josie îşi dă seama cât de tensionat este şi îşi aşeză mâna pe umărul lui. Îngenunchează apoi înaintea lui, luându-i capul în mâini şi sărutându-l.

— O să fie bine, îi spuse ea, dar umerii lui sunt încă strânşi, iar corpul rigid, incapabil să se destindă. Crede-mă, adăugă ea, sărutându-l uşor pe piept, apoi pe abdomen, apoi pe membrul care tresare la atingerea buzelor ei.

Joe se încordează, după care se destinde. Da! Acum se simte bine. Iar Josie are dreptate, o să fie bine. Se lasă copleşit de sentimentul de pură plăcere fizică şi o uită pe Alice. Tot ce contează acum este gura caldă şi umedă a lui Josie.

Alice se ridică şi se duce jos, punând ibricul pe foc, ca să-şi facă un ceai de muşeţel. Snoop îşi înalţă capul când ea se dă jos din pat, dar este prea leneş ca să o

urmeze, aşa că Alice stă singură la masa din bucătărie, încercând să se elibereze de teama care îi strânge inima ca un cleşte.

Nu fi caraghioasă, îşi spune. Ai început să-ţi imaginezi tot felul de lucruri din cauza cărţii aceleia nenorocite. Probabil că a uitat pur şi simplu să închidă telefonul. Probabil că doarme adânc, iar telefonul sună în hol. Dar de ce oare s-a închis dintr-odată, în timp ce suna? Nu înseamnă asta că l-a închis chiar el? Nu neapărat. Poate a rămas fără baterie. Un milion de posibilităţi trec prin mintea lui Alice şi, deşi s-a mai eliberat de sentimentul de teamă, se simte în continuare nefericită.

Două ore mai târziu ia o pastilă de\falium şi, după o jumătate de oră, adoarme.

27

Acum, că Joe a scăpat fără să fie prins, ştie că nu mai are niciun motiv să se teamă. El şi Josie au intrat într-un fel de rutină, foarte asemănătoare cu cea din Londra, numai că de data asta nu trebuie să mai inventeze scuze pentru că ajunge târziu acasă.

Este perfect, se gândeşte el pentru a mia oară, în timp ce se îndreaptă către apartamentul lui Josie, bucurându-se de ziua frumoasă de primăvară.

O soţie la ţară şi o amantă în oraş. De ce nu s-a gândit la asta cu câţiva ani mai devreme? Alice şi-a dorit întotdeauna să trăiască undeva în pustietate. Ar fi putut să o ascundă în vreo căsuţă din Cotswolds şi să trăiască o viaţă perfectă de burlac la Londra. Dar alungă această posibilitate, pentru că era prea cunoscut acolo şi cineva ar fi vorbit, s-ar fi iscat zvonuri.

Dar aici este cu totul altceva. Iar Josie se dovedeşte a fi amanta perfectă. Arată superb, îl crede perfect şi este dispusă să facă tot ce vrea el. Pe lângă asta, înţelege care sunt regulile când ai un iubit căsătorit: nu trebuie să îl presezi cu nimic sau să îl întrebi despre soţia lui; să nu suni niciodată la el acasă şi să nu faci ceva atât de

periculos cum ar fi să închizi repede dacă răspunde soţia; să nu ceri niciodată mai mult decât ţi se dă.

Lucrurile stăteau chiar mai bine decât şi-ar fi putut imagina. De fapt, Josie este o prezenţă atât de nepretenţioasă, încât petrece aproape fiecare seară cu ea. S-a obişnuit să o sune pe Alice pe la nouă, ca să preîntâmpine telefoanele ei târziu în noapte, când s-ar putea întreba pe unde umblă el. Ultima oară când a uitat telefonul deschis, a sunat a doua zi de dimineaţă, ca să îi alunge orice suspiciune şi a reuşit să o liniştească spunându-i că dormea adânc, cu dopuri în urechi.

Cum Alice nu mai vine aproape niciodată în oraş, a început chiar să iasă cu Josie tară să se ascundă, la cină, baluri de caritate şi petreceri, deşi are grijă să evite gesturile de tandreţe în public, de când a fost surprins de Gina. O prezintă pe Josie ca pe o colegă de serviciu şi, chiar dacă toată lumea bănuieşte cum stau lucrurile, nimeni nu ştie nimic sigur. Fireşte, colegii lui de birou îl suspectează în mai mare măsură decât ceilalţi, pentru că au auzit cu toţii zvonurile despre motivul pentru care a fost transferat la New York şi ştiu că Josie este femeia implicată în această poveste, dar Joe deţine o poziţie importantă în companie şi nimeni nu îndrăzneşte să îl întrebe, să îl tachineze, sau să facă glume despre asta, aşa că Joe continuă liniştit relaţia cu Josie.

Şi chiar dacă el nu ar recunoaşte-o, Josie se dovedeşte a fi, în multe privinţe, o parteneră mult mai bună decât Alice. În primul rând, lucrează în acelaşi domeniu şi poate cu uşurinţă să se impună clienţilor, în mai mare măsură decât el însuşi. Îl înţelege cu adevărat atunci când o afacere nu se încheie, sau când are probleme la serviciu şi ştie cum să fi liniştească în astfel de împrejurări.

Alice nu înţelege nimic în materie de cifie, bani şi finanţe, iar Joe, pe care îl irită expresia ei goală de compasiune, nici nu se mai oboseşte să îi explice despre ce este vorba.

Şi Josie arată superb. Şi-a dat seama care sunt preferinţele lui Joe şi, prin urmare, se îmbracă special ca să îi facă pe plac.

Poartă cămăşi albe şi strâmte şi costume de comandă, cu fuste minuscule. Se mişcă elegant pe tocurile înalte, spre deosebire de Alice care se plângea tot timpul că o dor picioarele şi care, acum, aproape că nu se mai încalţă decât cu ghetele Timberland sau cu şoşonii de grădină.

Josie are o coamă de păr blond strălucitor, care a fost întotdeauna o condiţie importantă pentru ca Joe să manifeste interes faţă de o femeie. Iar acum îşi dă seama că se uită din ce în ce mai descumpănit la cei pateu centimetri de păr şaten şi la buclele sălbatice ale lui Alice.

Îşi dă osteneala cu Alice. Să o încurajeze să redevină femeia pe care era mândru să o prezinte ca pe soţia lui. Dar lui Alice, care îl trata cândva pe Joe ca pe un zeu, ascultând tot ce spunea el şi făcând orice ca să-i fie lui pe plac, pur şi simplu nu îi mai pasă, de când au venit în America.

— Dar sunt mai fericită aşa, îi spunea Alice zâmbind, în timp ce îl privea de lângă şemineu, unde stătea pe jos cu picioarele încrucişate, cu părul strâns neglijent la spate în coadă, îndepărtându-şi de pe faţă buclele rebele. Dragul meu, nu te bucuri că sunt fericită?

Joe zâmbea şi minţea spunându-i că bineînţeles că se bucură. Dar e de-ajuns să te uiţi la ea, pentru numele lui Dumnezeu. Are unghiile scurte, iar mâinile ei suit acum aspre ea ale unei muncitoare. Nu mai poartă inele pentru că se teme să nu le strice când munceşte în grădină, iar pe cutiuţele ei de machiaj s-a depus praful.

De fapt, Alice arată acum ca atunci când a întâlnit-o prima oară. Un *voucher* la cosmetician, o pereche de pantofi Prada, ultimul tip de poşetă Vuitton, după care tânjeşte toată lumea în oraş, acestea sunt cadourile pe care i le face lui Alice, cu speranţa că o va convinge să se îngrijească iar, să arate bine, să facă un efort pentru el.

Dar ea îi mulţumeşte simplu, îl minte spunându-i cât de mult şi-a dorit lucrul dăruit de el, după care îl pune în vreun sertar din dormitor.

Alice vine în oraş pentru că trebuie şi nu pentru că i-ar plăcea. Acum nici nu mai vrea să rămână peste noapte. Vine cu trenul dimineaţa la gara Grand Central şi, de cele mai multe ori, se întoarce în Highfield la cinci. Ştie că vine numai pentru a-i face lui pe plac, iar el s-a săturat să mai insiste. Pentru că, până la urmă, Josie este o parteneră mult mai potrivită pentru el.

Cât despre Alice, ea ştie că lucrurile s-au schimbat. Simte că Joe este din nou absent şi distant, dar acum nu o mai deranjează. Sunt momente, ca aseară de exemplu, când Alice merge la culcare cu un sentiment de panică provocată de căsnicia lor. Stă întinsă în pat, gândindu-se că nu s-a căsătorit cu cine trebuie, conştientă de faptul că ei doi aşteaptă lucruri diferite de la viaţă, şi în clipele acelea se simte atât de speriată, încât încearcă să alunge asemenea gânduri.

Nopţile în care este cuprinsă de temeri par nesfârşite, dar, la un moment dat, reuşeşte să adoarmă şi, de fiecare dată când se trezeşte şi soarele străluceşte prin fereastră, se simte mai bine şi îşi spune că totul n-a fost decât un coşmar.

Şi în ultima vreme a fost din ce în ce mai ocupată. Faţada Casei a devenit unul din obiectivele cel mai des frecventate de la Clubul Noilor Veniţi, iar acum Sally şi Sandy organizează câte ceva aproape în fiecare săptămână.

Chiar luna aceasta au în program o excursie la Ferma Florilor Albe din Litchfield, o vizită la un cuptor de ceramică şi o lecţie despre secretele învechirii ghivecelor noi de lut, pentru grădină.

Se întâlneşte des cu Sandy şi în afara programului, ca să meargă la plimbare cu câinii sau să bea o cafea în oraş. De asemenea, a descoperit o nouă prietenă şi în vecina ei, Sally.

Dintr-odată, Alice nu se mai simte aşa de singură. Sally o aduce pe Madison aproape în fiecare zi ca să se joace cu ea, iar acum, când merge în oraş la cumpărături sau cu treburi, se întâlneşte întotdeauna cu cel puţin două persoane cunoscute.

James s-a obişnuit atât de tare să o vadă la magazinul cu obiecte pentru grădină, încât a încetat chiar să mai flirteze cu ea şi acum a devenit, dacă nu un prieten, măcar una din persoanele cu care îi face plăcere să se întâlnească.

Acesta a ajutat-o să-şi aranjeze o mică grădină de legume, învăţând-o cum să construiască un gard înalt menit să ţină căprioarele la distanţă.

Şi acum, că a venit în sfârşit primăvara, grădina lui Alice este o explozie de culoare. Tufele de cuişoare luminează în galben terasa şi sutele de bulbi de narcise şi lalele pe care le-a plantat din toamnă au înflorit

Stratul din faţă, pe care Alice îl ignorase, imaginându-şi că este plin de buruieni, este acoperit acum de flori micuţe şi viu colorate.

Năsturaşii sunt florile mici şi roşii care pot fi văzute la tot pasul. Alice a reuşit, în sfârşit, să îşi cunoască grădina şi plantele din ea, învăţând în acelaşi timp să cultive plante potrivite.

Spre deosebire de Anglia, cu temperaturile ei moderate şi ploaia constantă, în Connecticut iernile sunt reci, de multe ori cu un strat gros de zăpadă, iar verile toride. A învăţat că plantele cărora le mergea atât de bine pe terasa din Londra-măslini, levănţică franţuzească, citrice în ghivece – nu aveau nicio şansă de supravieţuire în Connecticut

A cultivat în schimb rododendroni, azalee şi hortensii. După dezastrul din iarna trecută în care a pierit levănţică, a plantat de-a lungul terasei mentă uriaşă şi liliac. A învăţat să aprecieze plante ca dafinul şi ienupărul, în locul chiparoaselor.

Alice a devenit obsedată de grădina ei, spre

amuzamentul lui Sally, care s-a mulţumit să planteze doar câteva gărduleţe de tuia şi câţiva rododendroni.

— Îmi imaginez că totul se explică prin faptul că eşti din Anglia, îi spuse Sally zâmbind, într-o zi, pe când beau o cafea pe terasă. Sunteţi cu toţii obsedaţi de grădinărit, nu-i aşa?

— Nici pe departe. Prietena mea cea mai bună, Emily, nu ştie nimic despre grădinărit şi nici nu o interesează. Glumeam mereu pe tema schimbărilor survenite în existenţa noastră pentru că eu duceam o viaţă mondenă în Londra, visând să mă mut la ţară, în timp ce ea cumpărase o casă în Cotswolds când, de fapt, ar fi fost soţia ideală pentru un bărbat ca Joe.

— Ea nu este căsătorită, nu-i aşa? Bărbatul acela, cum se numea? Harry? Era numai iubitul ei, nu?

Alice dădu aprobator din cap. Numai când aude numele lui se simte iar copleşită de sentimentul de vinovăţie. Îşi impune să nu se mai gândească la noaptea aceea când Harry a sărutat-o, la petrecerea dată de Sally şi Chris.

Încearcă să nu se mai gândească la suferinţa pe care i-a provocat-o prietenei sale cele mai bune şi, mai ales, încearcă să uite cum s-a simţit atunci, când stătea întinsă pe pământ, în braţele lui Harry. Nu redeşteaptă această amintire, pentru că, atunci când o face, îi revine atât de limpede în minte, de parcă scena ar fi avut loc ieri. Simte fiecare fir de iarbă, fiecare fir de păr din barba lui Harry, mirosul corpului lui cald, de parcă totul ar fi aievea.

Şi este prea dureros. O copleşeşte un dor cu care nu este obişnuită, o nostalgie pe care încearcă să şi-o reprime.

Alice se ridică repede.

— Hai, Madison! îi spuse fetiţei. Vrei să-i arunci mingea lui

Snoop? Şi cele trei coboară în fugă treptele spre pajişte, râzând de Snoop care sare în sus şi-n jos pe picioarele din spate.

Valiumul o face întotdeauna pe Alice să se simtă uşor ameţită când se trezeşte şi pentru câteva clipe nici nu-şi mai aminteşte de ce a trebuit să ia pastila. Apoi memoria i se împrospătează.

Dar, ca de fiecare dată, acum, când soarele străluceşte, se simte mai bine. Nu perfect, dar mai bine. Coboară către bucătărie şi, când trece pe lângă birou, îi vine o idee. Dacă Joe ar călca greşit, deşi astăzi este sigură că trebuie să fie o explicaţie rezonabilă pentru ce s-a întâmplat cu telefonul lui mobil aseară, dar, dacă totuşi ar face ceva rău, trebuie să existe pe undeva vreo dovadă, nu-i aşa?

Se opreşte în faţa uşii biroului. Nu, nu se poate să devină ca una din acele soţii care scotocesc printre lucrurile soţilor lor, ca în filme. Nu este asta prima regulă a indiscreţiei, că, dacă scormoneşti, în mod invariabil afli ceva ce nu vrei să ştii? Dar simte o forţă care o atrage în birou, un impuls pe care nu şi-l poate controla. Cu un gest automat, Alice deschide uşa şi începe să se uite înjur.

Chitanţe. Acestea erau chitanţele lui. Alice se aşază la birou şi începe să se uite pe ele. Nimic ieşit din comun. Le citeşte cu atenţie pe fiecare în parte, fascinată de viaţa secretă pe care o duce soţul ei, de toate acele restaurante unde îşi invita clienţii. Nici măcar nu ştie ce caută. Speră că nimic, totuşi. Găseşte chitanţe de la restaurant, de la spălătorie şi benzinărie. Cel puţin, nimic dubios.

Începe să se liniştească şi atunci observă calculatorul. Îl deschide şi intră pe Hotmail ca să-şi verifice corespondenţa. Se gândeşte că ar putea verifica şi adresa lui Joe. Parola lui este aceeaşi: champ. Introduce numele lui, apoi parola şi accesează căsuţa poştală. O parte din ea se simte îngrozitor pentru că face asta, dar nu se poate opri. Dacă a ajuns aşa de departe nu se mai poate răzgândi.

Se uită la mesaje şi citeşte numele celor care le-au transmis, ca să vadă dacă găseşte ceva ce ar putea părea suspect, dar nu descoperă nimic. Totul pare în regulă.

Inima îi bate tare, dar respiră uşurată. Închide calculatorul, gândindu-se cât de caraghioasă este şi se duce să-şi facă o cafea.

În seara aceea, ca de obicei, Joe sună ca să-i spună că nu poate veni. Alice nici nu mai are puterea să se supere pe el. Dă numai din cap în timp ce închide telefonul şi, cea mai mare parte a serii, stă pe canapea, uitându-se în gol.

În drum spre dormitor îşi aminteşte de birou, de e-mailul lui şi îşi dă seama că trebuie să-i fi scăpat ceva, aşa că se trezeşte intrând iar în încăpere, cu mintea golită de gânduri.

Se aşeză buimacă şi deschise calculatorul ştiind către ce se îndreaptă, ce caută, dar fără să-i mai pese. S-a săturat de această minciună, s-a săturat să fie luată drept o proastă.

Când intră pe adresa lui de Hotmail, deschide fişierul pe care îl ignorase mai devreme, un fişier care poartă denumirea Personal. Şi acolo sunt trei mesaje noi de la Josielo. Instinctiv înţelege că Josielo este un nume mult prea jucăuş ca să fie legat de serviciu. Inima i se strânge de durere, dar în timp ce deschide mesajele ştie că nu mai poate da înapoi.

Citeşte încet cele trei mesaje. Sunt scurte, convenţionale, însă evident n-au nicio legătură cu serviciul. Dar, cu toate acestea, nu sunt o dovadă concludentă. Deschide fişierul de mesaje Trimise, unde găseşte ceea ce caută şi, în acelaşi timp, nu vrea să ştie.

Pentru Josielo. Dimineaţa aceasta la 9.23. Subiect: Diseară. Citeşte mesajul de cinci ori, simţindu-se de fiecare dată tot mai rău. Mina începe să-i tremure când citeşte textul provocator şi îşi dă seama că este vorba despre o persoană cu care se culcă soţul ei. Mesajul este nu numai obscen, dar conţine şi intimităţi care îi dau de înţeles că e vorba de o persoană pe care o cunoaşte de multă vreme. Nu este o aventură de o noapte, o relaţie pe care Alice ar putea să o ignore. Nu este îndeajuns de neînsemnată încât ea să poată şterge totul cu buretele ştiind că nu reprezintă

un adevărat pericol pentru mariajul ei.

Ştie şi are nevoie să afle. Acum, indiferent de cât de slabă şi îngrozită se simte, trebuie să ştie.

Când Joe sună în acea seară, Alice nu răspunde la telefon. Rămâne în fotoliul în care stă de ore întregi, cu un pahar de votcă în nună, prea amorţită ca să poată vorbi.

Singura întrebare pe care şi-o repetă este „Ce o să mă fac? Ce o să mă fac?”

Totul i se pare ireal. Încă se mai gândeşte că poate a fost numai un vis unt. Poate că seamănă cu temerile care o cuprindeau noaptea, poate că dacă adoarme aici, pe fotoliu, se va trezi şi va descoperi că nimic din toate astea nu este adevărat.

Numai când aude vocea lui pe robotul telefonului, cedează, în sfârşit, şi începe să plângă, pentru că ştie că s-a terminat totul.

Îşi dă seama că acesta este sfârşitul mariajului ei. Nu s-a gândit niciodată că la treizeci şi şase de ani o să rămână singură, că viaţa ei se va schimba atât de brusc.

— Ticălosule! strigă spre aparatul telefonic, pe care aude vocea lui Joe spunând robotului că o iubeşte şi că se duce la culcare acum.

Aşteptă până ce acesta termină mesajul şi se duce direct la telefon. Ridică receptorul şi formează numărul apartamentului din Manhattan. Nu este surprinsă că telefonul sună de şase ori, fără ca nimeni să îi răspundă, înainte să intre să funcţioneze robotul.

— Ticăloşiile! şopteşte, închizând telefonul şi prăbuşindu-se pe podea cu ochii în lacrimi. Snoop vine la ea şi îşi aşază lăbuţele din faţă pe umerii ei, încercând să-i lingă lacrimile. Alice ia în braţe căţeluşul şi stă aşa plângând ore întregi.

Când Joe sună sâmbătă dimineaţa, Alice este pregătită. A plâns noaptea trecută până când a simţit că i-au secat lacrimile. Apoi şi-a preparat o ceaşcă de ceai, după care şi-a pus jacheta şi a ieşit pe terasă, unde s-a întins pe un şezlong ca să se uite la stele şi să se

gândească la ce are de făcut.

Alice tremura, cu toate că era o noapte caldă, dar o liniştea întrucâtva strălucirea stelelor, şi, în timp ce stătea acolo, cu mintea plină de gânduri, şi-a dat seama că mariajul lor se sfârşise, de fapt, de multă vreme.

S-a gândit la viaţa lor din Londra, o viaţă pe care i se pare că a trăit-o în urmă cu câteva milioane de ani, amintindu-şi cât de nefericită fusese. Scopul vieţii ei era să îl facă fericit pe Joe, dar procedând astfel şi-a reprimat propriile dorinţe în asemenea măsură, încât aproape că uitase cine este.

Îi vin în minte toate scenele din viaţa lor, de parcă s-ar uita la un film. De la nunta care nu a fost ceea ce şi-ar fi dorit ea, până la hainele pe care el insista ca soţia sa să le poarte.

Şi ştie că femeia aceasta, Josielo, nu este singura lui aventură. Stând acolo, copleşită de amintiri, se vede nevoită să recunoască faptul că a închis ochii cu bună ştiinţă.

Bineînţeles că a ştiut adevărul. Îşi aminti toate acele seri în care el ajungea târziu acasă, de călătoriile de afaceri, când stătea la hoteluri al căror număr de telefon refuza să i-l dea, de momentele când răspundea la telefon pentru ca în clipa următoare să închidă. Indiferent de ce crede Joe, Alice nu este şi nu a fost niciodată proastă.

Pur şi simplu a refuzat să deschidă ochii.

La cinci dimineaţa o sună pe Emily. Este înjur de zece dimineaţa în Anglia, iar Alice ştie că sâmbăta Emily obişnuia să stea în pat până târziu. Încă nu şi-au vorbit, dar Alice îi scrie în continuare, iar acum când are nevoie de ea ştie că Emily va fi alături de prietena sa, că oricât ar pretinde Emily că o urăşte, nu o va lăsa la ananghie.

Îi răspunde robotul telefonului.

— Emi, sunt eu, Alice. Trebuie să vorbesc cu tine. Eu… Joe mă înşală, răbufneşte ea şi, în timp ce rosteşte cuvintele cu voce tare, izbucneşte în plâns. Oh, Doamne, nici nu credeam că mai pot să plâng. Îmi pare rău, nu am

vrut să…

— Alice? Emily ridică surprinsă receptorul. Alice? Ce s-a întâmplat? Te-am auzit lăsând mesajul, în timp ce eram în pat. Ce s-a întâmplat? Despre ce este vorba?

— Mă înşală.

— Oh, Doamne, exclamă Emily care redevine într-o clipă prietena ei cea mai bună. Oh, Ali! îmi pare aşa de rău să aud asta. Când? Vreau să spun, cum? De unde ştii? Eşti sigură?

— Am găsit nişte mesaje pe e-mail. Oh, Doamne, Emily. Îmi este aşa de rău.

— Începe cu începutul. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Alice îi povesteşte că nu i-a răspuns la telefon de câteva ori, că s-au îndepărtat tot mai mult unul de celălalt. Şi, în sfârşit, pomeneşte de mesajele de pe e-mail.

— S-a terminat, îi spuse Alice, în final. Pur şi simplu ne-am îndepărtat unul de celălalt. Uneori când mă priveşte mi se pare că mă urăşte.

— Nu fi caraghioasă, cum să te urască?

— Te asigur, Emi, că aşa stau lucrurile. Ştiu că a iubit-o pe acea Alice în care mă transformase, blonda seducătoare care arăta bine la braţul lui, dar îţi jur că, de fapt, mă urăşte. Îl surprind uneori privindu-mă plin de dispreţ.

— Vrei să spui că nu mai eşti blondă şi seducătoare? întrebă Emily intrigată.

— Am aproape cinci centimetri de culoare naturală cafenie la rădăcina părului, şi nu mai m-am dus la coafor ca să-mi îndrept părul, este iar cârlionţat. Pe lângă asta, îmi petrec tot timpul în grădină, aşa că nu mai port decât jeanşi vechi şi murdari şi ghete.

Emily nu îşi poate reţine hohotele de râs.

— Alice, nu vreau să te supăr, dar imaginea pe care mi-o descrii nu pare aceea a unei femei de care Joe s-ar putea simţi atras.

— Da, exact asta spuneam şi eu. Emi, sunt atât de

fericită de când locuiesc aici. Şi îmi place că nu trebuie să mă mai gătesc ca să joc în societate rolul unei soţii trofeu. Mă simt bine când sunt în grădină, fără să port machiaj şi fără să-mi pese de felul cum arăt. Am stat trează toată noaptea gândindu-mă la toate astea şi nu văd cum am mai putea îndrepta lucrurile. Chiar dacă l-aş ierta, chiar dacă am şterge cu buretele povestea asta, nu văd cum ar mai putea supravieţui mariajul nostru.

Emily rămase tăcută, aşteptând ca Alice să continue.

— Emi, oftă Alice, nu mă mai pot preface că sunt altcineva, iar Joe nu mai poate pretinde că mă iubeşte aşa cum sunt, când, de fapt, nu asta îşi doreşte.

— Ai vorbit cu el?

— Nu. M-a sunat aseară şi mi-a lăsat un mesaj ca să-mi spună că este acasă şi că se duce la culcare. Imediat după aceea l-am sunat din nou, deşi ştiam că nu este acasă.

— Şi nu era?

— Bineînţeles că nu.

— Şi acum?

— O să mă sune în dimineaţa asta şi o să pretindă că a dormit profund azi-noapte, iar eu o să-i spun că ştiu tot.

— La telefon?

— Da. Şi o să-i cer să vină aici şi să-şi ia lucrurile. Alice nu plănuise să spună asta, nici măcar nu se gândise, dar acum ştie că este exact ceea ce trebuie să facă.

— Doamne, Ali, eşti sigură?

— Da, spuse ea încet. S-a terminat. El trebuie să plece, iar eu simt nevoia să fiu singură.

28

LII işcarea legănată a trenului pare să-l ajute pe Joe să-şi adune gândurile şi să-şi reprime din sentimentul de panică de care se simte cuprins.

Încă nu-i vine să creadă că a făcut prostia de a lăsa pe calculator mesaje pe care Alice a reuşit să le găsească, dar, mai ales, nu-i vine să creadă că Alice i-a cotrobăit prin lucruri.

A sunat-o în această dimineaţă, pe când ducea micul dejun la apartamentul lui Josie. Înarmat cu cornuri şi cafea proaspătă, i-a dat telefonul obişnuit de sâmbăta dimineaţa.

— Bună, draga mea, începu el, am încercat să te sun aseară, dar nu ai răspuns. Te-ai culcat devreme?

Alice nu îi răspunse, iar el îşi dădu imediat seama că s-a întâmplateeva.

— Alice? Draga mea, eşti bine? Mai eşti la telefon?

Dar nu auzi decât un oftat

— Ce s-a întâmplat, Alice?

— Trebuie să vorbim.

— Despre ce? întrebă el cu o strângere de inimă.

— Trebuie să vii aici. Nu vreau să discutăm despre asta la telefon. Te rog să iei trenul şi să vii în Highfield în dimineaţa asta.

Joe se opri în mijlocul străzii, surprins.

— Alice, ce s-a întâmplat?

— Poţi să iei un taxi de la gară, continuă ea. Dar vreau să fii aici înainte de prânz.

— Alice…

— Nu! îl întrerupse ea. Joe, ştiu totul. Am găsit mesajele de pe e-mail. Ştiu despre Josie. Dar o să vorbim despre asta când o să vii aici. Şi închide telefonul, fără să-i dea lui Joe şansa de a se dezvinovăţi.

Joe păleşte îngrozitor.

— La naiba, şopteşte el, oh, la naiba!

Nu se mai întoarce la Josie, nu ar putea suporta să vorbească despre asta. Ştie că trebuie să plece imediat la Highfield, ca să discute cu Alice, să găsească vreo scuză, vreun motiv plauzibil, ceva care să o facă să îl ierte.

Şi, în timp ce stă în tren, încearcă să se gândească la o explicaţie. Singurul lucru care îi trece prin minte este că Josie nu reprezintă decât un flirt, că nimic nu s-a întâmplat, de fapt, între ei, că este ca sexul virtual, pe care el şi l-a permis numai pentru că Alice îl neglijează, iar el se simte singur.

Ar putea fi adevărat. În fond, Alice nu mai vine niciodată să stea cu el, iar el este un mascul normal cu sânge în vine. Desigur, nu ar vrea s-o facă pe Alice să sufere, dar, o să-i spună, şi-a permis doar un mic flirt, care poate a mers puţin prea departe. Bineînţeles că nu are o aventură, nu i-ar face asta niciodată lui Alice. Şi chiar în timp ce se gândeşte la scuzele pe care le-ar putea invoca, expresia feţei lui devine vinovată, imploratoare şi

Joe îşi dă seama că o va putea convinge pe Alice, aşa cum a reuşit întotdeauna până acum.

Joe intră şi o găseşte pe Alice pe canapea, cu Snoop lângă ea, cu capul în poala ei şi ochii închişi. Snoop înalţă capul când aude uşa din faţă deschizându-se, îi aruncă lui Joe o privire ameninţătoare, apoi lasă capul înapoi în poala lui Alice care continuă să îl mângâie pe urechi.

Alice nu spune nimic. Se uită numai la Joe, iar acestuia i se pare ciudat să o vadă pe Alice, care este tot timpul ocupată cu ceva, cum stă acum pe canapea, nemişcată. Imaginea are ceva atât de neliniştitor, încât nu prea ştie ce să spună, şi apoi se întreabă dacă nu cumva a evaluat greşit situaţia. Se simte străbătut de un fior, când îşi dă seama că nu o mai cunoaşte pe Alice, nu mai ştie ce gândeşte.

Joe este obişnuit să fie cel care deţine controlul, însă de data aceasta nu o mai poate controla pe Alice, drept care îşi pierde încrederea în sine şi rămâne în uşă ezitând, fără să ştie ce să spună.

Şi apoi vede valizele. De cealaltă parte a uşii sunt două genţi, care nu sunt încuiate încă, şi înăuntrul lor vede cele câteva lucruri pe care le ţine aici, dosarele din birou, câteva cărţi şi obiecte de toaletă.

Oh, la naiba!

Joe se aşază pe canapea, în faţa lui Alice, simţindu-se dintr-odată ca un băieţel vinovat şi speriat. Pentru prima oară în viaţa lui, Joe Chambers nu ştie ce să spună.

Cei doi stau tăcuţi faţă în faţă. Alice continuă să se uite în gol, iar Joe în podea, tăcerea fiind întreruptă numai

de oftatul lui Joe şi de căscatul somnoros al lui Snoop.

Alice este cea care vorbeşte prima. S-a tot gândit la acest moment, s-a imaginat urlând la el furioasă, eliberându-se de toată umilinţa şi revolta pe care le simte, dar acum, când îl vede în faţa ei, este copleşită de tristeţe. Pare atât de pierdut, aşa cum stă acolo, incapabil să o privească în ochi, încât aproape că i se face milă de el, dar cel mai mare regret i-l trezeşte căsnicia ei ratată.

El aparţine unei alte lumi, se gândeşte ea, uitându-se la hainele lui, la ceasul şi pantofii pe care îi poartă, conştientă de importanţa acestor accesorii pentru Joe. Din punctul lui de vedere, esenţial este să arborezi ultimele simboluri ale statutului social, să te afişezi cu o soţie, sau amantă trofeu.

Şi îşi dă seama că este pe cale să renunţe la un obicei cu care se deprinsese de o viaţă. La treizeci şi şase de ani, Alice a aflat, în sfârşit, cine este şi *îi place* această nouă persoană pe care o descoperă în sine. Alice, care şi-a petrecut toată viaţa încercând să le facă pe plac celorlalţi, ştie acum că singura persoană a cărei fericire contează este ea însăşi.

Furia a părăsit-o la un moment dat, în timpul nopţii, a fost ştearsă de lacrimi, şi acum este mult prea obosită ca să mai ţipe sau să se certe cu el. Nu vrea să audă niciun fel de explicaţii sau scuze. Este prea târziu pentru asta. Poate că o să-i spună că nu este ceea ce crede ea, că nu a greşit cu nimic. Poate că o s-o învinuiască pe ea pentru înstrăinarea lor, fiindcă se ascunde la ţară lăsându-l singur. Poate o să recunoască faptul că are o aventură în toată regula şi fie îi va cere iertare cu lacrimi în ochi, fie o să-i spună că mariajul lor a luat sfârşit.

Această variantă ar uşura situaţia, se gândeşte Alice. Desigur, ar fi distrusă, dar ştie cu certitudine că totul s-a terminat între ei, iar acum nu trebuie decât să găsească o modalitate de a o spune cu voce tare.

— Nu mai merge, Joe, zise Alice, cuvintele şi vocea ei răsunând nefiresc în tăcerea care domnea în încăpere.

Joe ridică privirile către ea. A anticipat că va trebui să o calmeze, să o convingă, să îi dea explicaţii, dar nu era pregătit pentru asta; este unicul scenariu pentru care nu are niciun plan, niciun fel de explicaţie plauzibilă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, asta, zise Alice închizând ochii. Oh. Doamne, sună ca un clişeu afurisit, dar căsnicia noastră nu mai merge.

— Alice, ştiu cum gândeşti acum, la ce trebuie să te fi gândit când ai citit mesajele acelea…

— Nu, Joe, îl întrerupse Alice, nu contează ce cred eu.

— Cum să nu conteze? Trebuie să îţi explic, Josie nu este decât…

— Nu! Joe, nu înţelegi. Nu mă interesează, zise Alice la fel de uimită ca şi Joe să se audă spunând asta-Joe fiindcă îşi imagina că Alice îl iubeşte mai mult decât o iubeşte el pe ea, iar ea pentru că îşi dă seamă că este adevărat Nu o mai interesează.

— Dar…

— Nu, Joe, îl întrerupse Alice privindu-l cu tristeţe. Nu am nevoie de o explicaţie. Trebuie să recunoşti că niciunul dintre noi numai este fericit de multă vreme. Poate că aşa trebuia să se întâmple ca să ne dăm seama cât de mult ne-am îndepărtat

Joe nu spune nimic. S-ar fi descurcat mult mai bine dacă ar fi fost întâmpinat cu lacrimi şi acuzaţii furibunde. S-ar fi descurcat mult mai bine dacă ar fi trebuit să îi aline durerea şi să continue aşa cum au făcut până acum, după vechiul tipar, unicul pe care îl cunoaşte.

Dar nu este pregătit pentru a înfrunta adevărul.

— Joe, nu văd ce rost mai are să ne prefacem. Am stat trează toată noaptea şi m-am gândit la asta. Te iubesc, dar nu sunt ceea ce îţi doreşti tu. Sau, cel puţin, nu mai sunt şi nici tu nu eşti ceea ce îmi doresc eu. Nu mai suport felul în care ne uităm unul la celălalt şi nici chinul de a găsi un subiect de conversaţie. Şi nu vreau să rămânem

împreună doar pentru că suntem căsătoriţi, pentru că ne-am obişnuit unul cu celălalt şi nu vrem să răsturnăm barca. Sunt foarte fericită aici, continuă Alice, rotindu-şi privirea prin încăpere. Îmi place casa asta şi mă simt bine în acest orăşel, unde îmi cunosc toţi vecinii. Şi mai ştiu cât de mult îţi displace ţie. La fel de mult pe cât îmi displace mie să vin în oraş. Nici unul dintre noi nu se poate preface că este altcineva.

Joe rămâne tăcut pe gânduri, încercând să înţeleagă ceea ce îi spune ea. Nu mai e nimic de adăugat. Alice are dreptate.

— Deci asta este totul? S-a terminat? întrebă el într-un târziu arătând către valize. Văd că mi-ai împachetat lucrurile.

Alice aprobă cu o mişcare uşoară a capului.

— Aş vrea să pot spune că avem nevoie de puţin timp, dar nu merge şi nu cred că are vreun rost să amânăm inevitabilul.

Şi atunci Joe se uită în ochii ei pentru prima oară. Vrea să îi spună că ar putea îndrepta lucrurile, că dacă ar redeveni vechea Alice, relaţia lor ar putea fi restabilită. Nici măcar nu a menţionat numele lui Josie, a şi uitat că el are o aventură. Încă ar putea repara situaţia. Deschide gura să spună toate acestea, dar se opreşte.

Alice are dreptate. Ştie că are dreptate. A schimbat-o o dată, când era mai tânără, când îl iubea mai mult. Dar acum nu se va mai schimba pentru el. Au ajuns amândoi prea departe ca să mai încerce să dea timpul înapoi şi să redevină ceea ce au fost cândva.

— Nu pot să cred că s-a terminat totul între noi, şopti Joe cu ochii înlăcrimaţi.

— Te rog să nu plângi, îi spuse Alice cu blândeţe. Nu aş suporta să te văd şi pe tine plângând.

— Putem cel puţin să mai discutăm despre asta? Poate după o vreme? Pot să te sun?

— E mai bine să lăsăm lucrurile aşa câteva săptămâni, să încercăm să ne obişnuim, spuse Alice, uimită

de calmul său, dar îşi dă seama că îşi poate păstra echilibrul numai pentru că nu îi vine să creadă că toate astea se întâmplă cu adevărat.

Joe pleacă jumătate de oră mai târziu. Îşi pune valizele în portbagajul taxiului şi se întoarce către Alice să mai spună ceva, dar aceasta dă din cap tristă.

— O să vorbim altă dată, îi zise ea îndurerată. Nu cred că mai avem ce să ne spunem acum.

Joe încearcă să o îmbrăţişeze, dar Alice se împotriveşte, aşa că se apleacă numai şi o sărută pe obraz. Alice nu îi răspunde.

— Ai grijă de tine, îi şopteşte el, întorcându-se repede, pentru ca Alice să nu-i vadă lacrimile, cu toate că ea simte tremurul din vocea lui.

Alice urmăreşte absentă taxiul care dispare pe alee, priveşte ceafa soţului ei, în timp ce acestuia îi şiroiesc lacrimile pe obraji. El s-a considerat întotdeauna invincibil. Nu şi-a închipuit că va fi descoperit vreodată. Dar, mai ales, nu se aşteptase ca Alice să îl izgonească.

Joe nu vorbeşte cu nimeni timp de patru zile. Josie îl sună, dar el îşi blochează telefonul mobil, incapabil să discute cu ea. Sună la birou, ca să anunţe că este bolnav, şi se refugiază în vinotecă.

O sticlă de Latour din 90, una de Haut-Brion din 86 şi Petrus din 63. Înecându-şi durerea, se opreşte din băut numai ca să doarmă şi să comande o pizza.

De câteva ori ridică telefonul ca să o sune pe Alice. Podeaua bibliotecii este acoperită cu fotografii vechi. Joe şi Alice, bronzaţi şi fericiţi, îmbrăţişaţi, pe un şezlong în Capul Juluca, zâmbind unui ospătar pe care l-au rugat să le facă o fotografie.

Alice, şic şi frumoasă, fotografiată la inaugurarea unui restaurant, pentru revista *Hello*! cu părul blond strâns la spate într-un coc şi purtând o bluză decoltată de mătase albă, care îi scoate în evidenţă pielea aurie.

Joe şi Alice din nou, pe canapeaua aurie din casa de la ţară a unui prieten, în timp ce sorb amândoi din câte un

Pimm. Joe înconjoară cu braţul umerii goi ai lui Alice, care este extrem de elegantă într-o bluză neagră, pe gât, şi cu cerceii mici de diamant

Joe se tot uită la aceste fotografii şi, sub efectul băuturii, ridică receptorul şi sună, imaginându-şi că această frumoasă Alice o să-i răspundă. Speră s-o poată suna cumva pe cea din fotografii şi s-o aducă în prezent.

Dar pe măsură ce trec zilele şi el se trezeşte din beţie îşi dă seama cât s-a schimbat Alice.

Când a arătat ultima oară atât de senzaţional ca în aceste fotografii vechi? Când a fost ultima oară părul ei blond şi fin ca mătasea? Când a mai văzut-o îmbrăcată cu acele haine ce îmbinau simplitatea şi rafinamentul, despre care s-au scris atâtea articole în ziarele englezeşti?

Ce ar spune aceiaşi ziarişti dacă ar vedea-o acum?

Joe pufneşte în râs închipuindu-şi că ar surprinde-o în grădină. „De la superbă la şleampătă”, îşi imaginează el un titlu. Jeanşii ei murdari, geaca sport şi ghetele Timberland i-ar putea cu greu inspira pe cititorii revistei *Daily Mail*.

Poţi să scoţi fata din grădină, nu însă şi grădinăritul din fată, se gândeşte el sarcastic, aruncând la gunoi ultima sticlă de vin, când aude soneria.

— Domnul Chambers? i se adresă portarul.

— Da, Brandon.

— O doamnă care se numeşte Josie Mitchell vrea să vă vadă.

Joe rămâne pe gânduri, întrebându-se dacă este pregătit pentru întâlnirea cu Josie.

— Domnule Chambers? Mă auziţi?

— Da, Brandon. Poate să urce.

— Dumnezeule, arăţi îngrozitor.

— Mulţumesc, Josie. Tu arăţi minunat, ca de obicei. Joe se întoarce în sufragerie. Josie îl urmează, simţind că nu-şi mai putea reprima furia.

— Joe, ce naiba se întâmplă? Ai plecat să comanzi micul dejun şi nu te-ai mai întors. Mobilul tău este închis

de patru zile, nu ai fost la serviciu şi nu mi-ai răspuns la telefon. Şi arăţi îngrozitor. Ce ai păţit?

— Dacă vrei să ştii, îi zise Joe ridicând din umeri, căsnicia mea s-a terminat.

Josie face ochii mari, dar nu spune nimic. Ce ar putea spune, până la urmă? Vai, este îngrozitor, îmi pare aşa de rău pentru tine, urraaa?

— Şi de asta am stat acasă, continuă Joe. Îmi pare rău, José, ar fi trebuit să te sun, dar mi-a luat ceva timp să mă împac cu situaţia şi, ca să fiu sincer, m-am simţit ca naiba. Vreau să spun, nu se întâmplă în fiecare zi ca soţia ta să afle că ai o aventură şi să te dea pe uşă afară.

— Oh, spuse Josie aşezându-se stingherită pe canapea. Deci a aflat despre noi?

— Da. A descoperit mesajele noastre pe e-mail. Dar nu părea să-i pese. A spus că relaţia noastră nu mai mergea de mult şi că niciunul dintre noi nu era fericit şi că n-ar mai avea niciun rost să continuăm.

— Şi este adevărat? întrebă Josie cu precauţie, neştiind prea bine cum să reacţioneze, dat fiind că această situaţie era cu totul nouă pentru ea. Una este să fii amanta, dar cu totul altceva amanta care distruge o căsnicie şi, deşi se bucură că Joe este singur şi liber pentru ea, înţelege că lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Şi îşi dă seama că Joe este mult mai distrus decât vrea să pară.

— Da, este adevărat, spuse Joe ridicând din umeri. Căsnicia noastră a fost o farsă de când am venit la New York. De fapt, Alice crede că a eşuat cu mult înainte de asta. Se pare că nu mai avem nimic în comun şi că nu mai are niciun rost să ne prefacem că nu este aşa.

— Cum te simţi?

*

— Oh, la dracu', nu ştiu. Mă simt ca naiba… mă simt excelent… are dreptate… căsnicia noastră nu mergea… dar a mers cândva, aşa că e totul pierdut… poate că avem doar nevoie de puţin timp… poate că am fost un nemernic… şi poate că Alice nu ar fi trebuit să se schimbe

atât de mult… sau poate că nu sunt potrivit pentru rolul de soţ… nu ne înţelegeam unul cu celălalt… dracu' ştie… eu nu ştiu.

— Bine, spuse Josie ridicându-se. Venise pentru că fusese îngrijorată şi furioasă, dar nu era pregătită pentru asta. Nici ea nu ştie prea bine ce să creadă şi îşi dă seama că s-ar putea să fie ultima persoană de care Joe să aibă nevoie în acest moment. Cel mai bun lucru pe care îl poate face este să îl lase în pace acum. Nu ar fi trebuit să vin. Îmi pare rău. O să plec.

— Nu! strigă Joe speriat, redevenind băieţelul debusolat de mai înainte. A pierdut o femeie săptămâna aceasta şi nu este pregătit să mai piardă una. Sunt multe lucruri pe care Joe le poate accepta, nu însă şi perspectiva de a fi respins. Nu, repetă el, pe un ton ceva mai liniştit, apropiindu-se de Josie şi cuprinzându-i faţa în mâini. Te rog, rămâi cu mine, o imploră el, privind-o în ochi, în timp ce aceasta îşi lasă poşeta să cadă pe podea. Am nevoie de tine, José. Te doresc. Nu pleca!

— Bine, îi şopti ea, îmbrăţişându-l. Nu-ţi face griji, adăugă mângâindu-l pe spate şi sărutându-l pe gât. Sunt alături de tine. O să fie bine.

*

— Eşti sigură că nu vrei să vin la tine? întrebă Emily îngrijorată. Nu ar fi o problemă, să ştii. Nu sunt aşa de ocupată la serviciu acum, iar tu nu ar trebui să fii singură.

— Oh, Emi, mulţumesc. Dar nu e cazul. De fapt, chiar simt nevoia să fiu singură acum. Trebuie să îmi limpezesc gândurile, să chibzuiesc pe îndelete la toate. Dar îţi mulţumesc mult. Şi mai ales pentru că eşti alături de mine.

În ultimele zile, Alice şi Emily au vorbit de câte patra, cinci ori pe zi. Niciuna nu a uitat motivul pentru care nu mai discutaseră de la Revelionul din New York, dar lui Emily nu i s-a mai părut aşa de important încât să rişte să îşi piardă cea mai bună prietenă.

— Eşti, deci, absolut sigură că totul e în regulă? Cum te simţi?

— Nu ştiu. Uneori mă simt uşurată şi ştiu că am făcut ceea ce trebuie. Abia dacă ne mai vorbeam în ultima vreme şi nu aveam despre ce să discutăm şi nici nu-mi mai amintesc când am râs împreună ultima oară. Mergeam în oraş şi îl detestam pentru că încerca să mă transforme în ceea ce nu sunt, iar el venea aici şi mă ura pentru că nu eram ceea ce îşi dorea. Sunt fericită că nu mai trebuie să merg în Manhattan, ca să stau lângă Joe şi să port o conversaţie anostă cu soţia plicticoasă a vreunui client, dar, apoi, cinci minute mai târziu mă simt îngrozită. Nu-mi vine să cred că o să fiu divorţată, că Joe nu o să mai fie niciodată lângă mine când mă trezesc dimineaţa. Că nu mai am pe nimeni care să mă susţină sau să mă ajute atunci când lucrurile devin prea complicate.

— Ştiu, spuse Emily. De asta-i aşa de greu să fii singură. Trebuie să te descurci prin forţe proprii. Dar avantajul este că nimeni nu-ţi mai spune ce să faci. Că poţi să mănânci Ben & Jerry la micul dejun, la prânz şi la cină dacă vrei tu.

— Dacă vrei ce? pufni Alice. Dacă vrei să te faci cât un dulap?

— Bine, poate nu Ben & Jerry. Ce zici de îngheţată Baskin & Robbin fără zahăr, cu ciocolată cu mentă. E mai bine?

— Mult mai bine, zise Alice râzând.

— Vezi, poţi încă să râzi. Şi sunt multe alte lucruri pe care le mai poţi face. Poţi să dormi până la ce oră vrei tu în fiecare zi. Poţi să stai în grădină douăzeci şi patru de ore, fără ca cineva să se plângă că îi este foame şi să fii nevoită să faci de mâncare. Şi nu mai trebuie să mergi la cumpărături cu el, sau să iei prânzul cu persoane pe care nu vrei să le întâlneşti.

— Aşa este, ştiu. Asta îmi spun şi eu când mă simt mai bine.

— Şi ce îţi spui când nu te simţi bine?

— Atunci mă îngrozesc la gândul că nu o să reuşesc niciodată să mă descurc singură. Oh, Doamne, Emi. Nu-mi

vine să cred că am ajuns aici. Am mers spre altar imaginându-mi că o să fiu căsătorită pentru tot restul vieţii. Am crezut că o să îmbătrânesc alături de Joe.

— Alice, îi spuse Emily după câteva clipe de tăcere, ai mers către altar ştiind cum este Joe şi cum voia el să fie soţia lui. Te-ai transformat de bunăvoie în ce a vrut el. De aceea a funcţionat până acum mariajul vostru.

— Ştiu. A mers atâta vreme cât am jucat după regulile lui. Dar mă sperie gândul că o să rămân singură acum, după ce am crezut că am rezolvat acest aspect al vieţii mele.

— Ştiu. Şi oricând ai nevoie să vorbeşti cu cineva, Alice, zi sau noapte, poţi să mă suni şi o să vin acolo dacă vrei.

— Ştiu, îi spuse Alice oftând. Ştiu.

Ilice deschide uşa din spate de la bucătăria Ginei şi lasă pe masă un castron mare, în timp ce îşi face simţită prezenţa.

— Alice, tu eşti? se aude vocea Ginei de la etaj.

— Da, răspunse aceasta mergând până la capătul de jos al scărilor, unde se opreşte. M-am gândit să vin mai devreme ca să las salata.

— Urcă. Tocmai m-am îmbrăcat.

Alice urcă treptele, chiar când Gina iese din dormitor şi o strânge la piept cu căldură.

— Deci nu faci o faţă îngrijorată ca să mă întrebi cum îmi merge? o chestionă Alice ridicând din sprâncene.

— Cum te simţi? întrebă Gina cu o faţă îngrijorată.

Alice îşi schimbă şi ea expresia arborând mina unei persoane care îşi plânge de milă şi ridică din umeri.

— Păi, ştii, aşa şi-aşa, spuse ea, iar Gina începu să râdă.

— Ca să fiu sinceră, Alice, ultima oară când te-am văzut nu păreai în formă. Arăţi mai bine acum, chiar dacă nu te simţi aşa.

— La drept vorbind, îi spuse Alice zâmbind, astăzi

sunt într-o pasă bună. În unele zile mă simt bine, dar în altele mai rău. Mă trezesc în fiecare dimineaţă fără să ştiu la ce să mă aştept.

— Ai vorbit cu el?

— M-a sunat aseară, zise Alice dând din cap, în timp ce coboară împreună treptele.

— Şi?

— Totul este atât de straniu. Acesta este *soţul* meu. Am fost căsătorită cu el şase ani, iar vocea lui mi se pare atât de familiară, dar atât de neobişnuită în acelaşi timp.

— Te încearcă vreun regret, sau asta este totul, s-a terminat cu adevărat?

Gina nu i-a spus lui Alice că l-a văzut pe Joe cu Josie, nici măcar acum, după ce a aflat singură. Pentru că nu trebuie să o facă să sufere şi mai mult şi nu ştie dacă Alice ar înţelege de ce nu i-a spus de la început.

Dar Gina a respirat uşurată când a auzit vestea despărţirii lor, deoarece secretul ieşise la suprafaţă şi ea se simţea absolvită de vina de a-i fi ascuns ceva prietenei sale.

Dar, mai ales, Gina respiră uşurată la gândul că Alice nu va mai suferi din cauza unui soţ infidel, Alice care merită ceva mult mai bun.

Au trecut şase săptămâni de când Joe şi Alice s-au despărţit. La început zilele îi păreau nesfârşite lui Alice, care devenise apatică, fiind incapabilă să facă altceva decât să stea pe canapea, cu Snoop lângă ea, în încercarea de a înţelege că mariajul ei s-a terminat şi că viaţa ei nu va mai fi niciodată aceeaşi.

Nici măcar nu plângea după *Joe,* dar regreta destrămarea căsniciei, visele ei irosite. Alice îşi imaginase întotdeauna că o să fie înconjurată de copii când o să aibă treizeci şi şase de ani. Crezuse că o să fie extraordinar de fericită, alături de un soţ care o să împartă totul cu ea, o s-o facă să râdă, o s-o înconjoare cu dragostea şi tandreţea lui.

Îşi imaginase că o să aibă cel puţin trei copii şi o

mică menajerie de animale. Şi chiar dacă nu a avut parte de niciunul dintre lucrurile acestea cât a fost căsătorită cu Joe, se gândise că este doar o chestiune de timp. Iar acum era prea târziu. Şi nu numai că soarta nu i-a rezervat aceste bucurii în perioada mariajului cu Joe, dar acum i se pare puţin probabil să i le ofere altcineva. Nu în această rundă atât de târzie a jocului.

Şi ceea ce o întristează pe Alice mai mult decât orice este faptul că acum se mai înscrie într-o statistică, pentru că, desigur, acum nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să divorţeze.

Alice nu trebuie să se întrebe unde, cum şi de ce a greşit, îşi dă seama cât de mult a încercat să se modeleze după dorinţele lui Joe, şi că mai devreme sau mai târziu relaţia lor ar fi fost sortită eşecului.

Şi a trebuit să ia în calcul faptul că, după toate probabilităţile, Josie nu era prima lui aventură şi, oricât de dureros i s-a părut acest lucru, a trebuit să admită că indiciile au fost mereu prezente, însă ea a ales să le ignore.

După ce a citit un articol într-o revistă despre persoanele dependente de sex, a ajuns la concluzia că Joe nu se putea abţine, că o iubea, dar că nu a putut să lupte împotriva acestei dependenţe.

Şi-a dat seama că nu ar fi avut cum să îl schimbe, sau cum să îl oprească. Şi, mai ales, a devenit conştientă de faptul că nu se va schimba niciodată.

Nu se va schimba niciodată.

După ce dobândeşte înţelegerea acestui fapt, Alice îşi dă seama că totul o să fie bine. Că, de fapt, trăieşte singură de aproape un an şi că într-un fel este mai fericită aşa.

Nu trebuie să fie speriată sau nesigură pentru că nu mai are pe nimeni. Pe măsură ce începe să se împace cu noua viaţă, Alice îşi dă seama că, până la urmă, lucrurile nu stau chiar aşa de rău.

Astăzi, la grătarul oferit de Gina şi George (ultimul din această vară), este prima oară, de la despărţirea de

Joe, când Alice o să-şi vadă vecinii *en masse*. În timpul săptămânii Sandy şi Sally au trecut pe la ea, iar Gina a venit la fiecare sfârşit de săptămână, ca să vadă cum se mai simte.

Fireşte că întreg oraşul a auzit vestea, astfel că Alice nu a mai primit niciun fel de invitaţii. Oamenii au început s-o urmărească cu privirea şi să şuşotească când trecea prin oraş. Într-un orăşel în care nu se întâmplă nimic, aceasta este probabil cea mai senzaţională bârfa, abstracţie făcând de felul în care Rachel Danbury şi-a expus public viaţa.

Nimeni nu divorţează în oraşe mici cum este acesta. Oamenii se căsătoresc din dragoste şi rămân împreună pentru tot restul vieţii. Au între doi şi patru copii, conduc maşini imense, au labradori de culoarea ciocolatei şi fac parte din comitetele şcolare.

Femeile se mulţumesc să se implice total în viaţa copiilor lor şi, în cazul în care nu sunt extraordinar de fericite în mariajul lor, ascund bine acest fapt în spatele scutecelor şi al muncii voluntare pentru comunitate.

Bărbaţii îşi rezolvă toate problemele la serviciu, iar acasă urmăresc programele de la televizor, gândindu-se la tinerele seducătoare pe care le-au întâlnit pe strada principală, în drum spre magazinul unde au fost trimişi la cumpărături.

Oamenii nu iau în calcul posibilitatea divorţului atunci când se căsătoresc, aşa că, în ciuda faptului că Alice şi Joe erau nou veniţi în oraş, vestea despărţirii lor s-a răspândit în sânul comunităţii la fel de repede cum răsar buruienile în grădina lui Alice şi continuă să fie subiectul cel mai interesant al lunii.

Dar, ceea ce este mai rău, în noua sa postură de femeie singură, Alice reprezintă acum o ameninţare pentru cuplurile fericite. Bărbaţii au fost foarte drăguţi cu ea, dar Alice a observat privirile neîncrezătoare ale soţiilor, iar invitaţiile atât de numeroase altă dată, s-au împuţinat acum considerabil.

Neîndoielnic, Highfield nu este un loc foarte potrivit pentru o persoană singură. Cei care s-au separat sau au divorţat ar trebui, după părerea celorlalţi, să se mute înapoi în oraş, fără a îndrăzni să se întoarcă înainte de a găsi un înlocuitor permanent pentru vechea jumătate.

Dar Alice nu părea să se sinchisească de toate astea. Prietenele adevărate pe care le avea înainte, Gina, Sally şi Sandy, au rămas alături de ea şi nu s-ar muta înapoi în oraş sub nicio formă. Pentru Alice, fiecare zi petrecută aici este la fel de fermecătoare ca la început şi speră că cei care au încetat să îi mai trimită invitaţii îşi vor da repede seama că nu reprezintă niciun fel de ameninţare.

Bineînţeles că Gina nu ar vedea niciodată o rivală în Alice şi când una dintre vecine s-a arătat surprinsă că o invită la grătar, acum că a rămas singură, Gina i-a spus exact ce gândeşte despre acest gen de afirmaţii.

Nimeni nu cunoaşte cu adevărat motivul despărţirii lor, deşi Kay susţine că el nu a fost niciodată genul de soţ fidel şi chiar i-a făcut avansuri o dată pe vremea când jucau tenis. În ce-o priveşte este aproape sigură că Alice trebuie să îl şi prins cu cineva.

Kay nu avea nici cea mai vagă idee dacă aşa stăteau lucrurile, dar bănuielile ei au făcut înconjurul orăşelului şi toată lumea se întreba cum i-a putut face una ca asta lui Alice.

— Ce păcat, spuneau ei. Deşi e încă tânără, a rămas singură. Dar se bucurau că a venit şi ea la acest grătar de Ziua Muncii, prin care se încheie sezonul de vară. Cei mai mulţi o văd pentru prima oară pe Alice de la despărţirea ei de Joe. Kay, care se simte ameninţată de prezenţa ei, le-a şoptit prietenelor sale că aceasta arată îngrozitor, cu cearcăne imense sub ochi, palidă la faţă şi foarte slabă.

Dar, pe măsură ce sosesc invitaţii, au o surpriză plăcută. Alice, în fusta ei lungă de in şi cu tricoul alb, care îi scoate în evidenţă bronzul, pare sănătoasă. Nu şi-a pierdut strălucirea din ochi şi lasă impresia că e la fel de fericită ca şi înainte.

— *Cum* te simţi, întrebară ei după îmbrăţişarea de rigoare.

— Foarte bine, le răspunse Alice râzând.

— Eşti *sigură*? insistară ei. Putem să te ajutăm cumva?

— Sunt sigură, le spuse ea zâmbind. Şi nu am nevoie de ajutor, mulţumesc.

Numai Kay are tupeul şi proasta inspiraţie de a împinge lucrurile prea departe.

— Să ştii, îi spuse ea lui Alice, intrigată să constate cât de bine arată aceasta, nu am avut niciodată încredere în soţul acela al tău.

— Ah, nu? exclamă Alice. Dar nu vrea să afle de ce, aşa că încearcă să se îndepărteze de această femeie dezagreabilă în care nu a avut niciodată încredere.

— Nu. Avea sclipirea aceea aparte în ochi. Părea un afemeiat Probabil că nu ar trebui să-ţi spun asta, dar cred că e de datoria mea pentru că faci parte din grupul nostru şi presupun că ai vrea să ştii. Kay trage aer în piept şi continuă: Chiar mi-a Scut avansuri la petrecerea de Crăciun. Şi se uită atentă la Alice, ca să-i surprindă reacţia. Dar nu observă niciuna, aşa că spune mai departe: Fireşte că n-am fost de acord, cum aş putea să fac asta unei alte femei? Mă gândeam numai că ar trebui să ştii. Şi ai Scut ceea ce trebuie, nu poţi să ai încredere în astfel de bărbaţi.

Alice dă uşor din cap, încercând să-şi reprime dezgustul pe care îl simte când o aude pe Kay spunând toate astea.

— M-ai luat prin surprindere.

— Da? întrebă Kay, care se aşteptă la o cu totul ală reacţie.

— Da, mă miră, pentru că nu cred că eşti genul lui Joe. Lui îi plac femeile frumoase şi sofisticate. Nu cred că se simte atras de femei uşuratice. Dar, ce ştiu eu, continuă ea ridicând din umeri. Poate că era beat. În clipa următoare se întoarse şi plecă lăsând-o pe Kay cu gura

căscată de stupoare.

Gina o luă pe Alice într-un colţ şi îi zise:

— Te-am auzit spunând toate astea, sau mi s-a părut mie?

— E de necrezut, îi răspunse Alice tremurând de furie. Ce nemernică! Oh, Gina, chiar crezi că i-a Scut avansuri? Aşa ar fi îngrozitor. Uneia dintre vecinele noastre, pentru numele lui Dumnezeu. Era chiar aşa de disperat?

— Sunt sigură că nu este decât o invenţie de-a ei, îi spuse Gina îmbrăţişând-o. A îndrugat povestea aste numai pentru că se simte ameninţată de tine. Nu ştiu care este genul lui Joe, dar ai dreptate, este o uşuratică şi cred că Joe nu s-ar fi uitat niciodată la ea.

— Dar era partenera lui de tenis.

— Da, iar ea s-a simţit probabil jignită fiindcă nu s-a uitat la ea. Nu vezi cum se îmbracă? Este singura femeie de aici care poartă fustă scurtă şi pantofi cu tocuri. Îşi imaginează că toţi bărbaţii sunt morţi după ea şi cred că a deranjat-o faptul că Joe nu i-a acordat nici cea mai mică atenţie. Pariez că aşa stau lucrurile.

— Crezi? întrebă Alice începând să se linişească.

— Desigur. Dar, Alice Chambers, trebuie să-ţi spun că m-a uimit felul în care ai pus-o cu botul pe labe, zise Gina râzând. Nu aş vrea să mă cert vreodată cu tine.

— Nu-mi vine să cred că i-am spus cuvintele acelea, aprobă Alice care începu să vadă partea amuzantă a lucrurilor. Sunt lucruri pe care, de obicei, mă gândesc după aceea că ar fi trebuit să le spun. Bunăoară când stau în pat încercând să găsesc o replică spirituală. Nici eu nu ştiu ce m-a apucat.

— Slavă Domnului că ai făcut-o, până la urmă.

— Gina, toată lumea vorbeşte despre noi, nu-i aşa? întrebă Alice devenind serioasă.

— Ştiu că nu ar trebui să-ţi spun, dar aşa este, toată lumea vorbeşte despre tine.

— Oh, Doamne, exclamă Alice, este îngrozitor.

— Ştiu, spuse Gina ridicând din umeri. Într-un fel e firesc. Este un scandal extraordinar pentru orăşelul acesta. Londonezii aceia eleganţi păreau că duc o viaţă desăvârşită. Şi, dintr-odată, totul s-a terminat.

— Ştiu şi de ce?

— Nimeni nu ştie nimic sigur. Unii susţin că v-aţi despărţit pentru că tu nu puteai să ai copii, iar el şi-i dorea. Alţii, dimpotrivă, afirmă că el nu putea să aibă copii, în timp ce tu îţi doreai să devii mamă. Şi că, până la urmă, el şi-a găsit pe altcineva. Şi că ai şi tu pe cineva.

— Eu? Eu! Cum aş putea *eu* să-mi găsesc pe altcineva? Cunosc pe toată lumea în oraşul acesta şi toţi par să mă cunoască. Cu cine îşi imaginează că aş putea să-mi fac de cap? strigă Alice indignată.

— Şşt, şşt. Linişteşte-te. Eu ştiu asta.

— Şi sper că le-ai spus-o.

— Bineînţeles. Doar dacă nu vrei să lansez şi eu nişte zvonuri. E cineva cu care preferi ca ei să ştie că eşti combinată?

— Oh, am putea lansa nişte zvonuri pe cinste, zise Alice, amuzată de idee.

— Ce spui de soţul nesuferitei?

— Cine, James?

— Asta ar fi o învăţătură de minte pentru ea, aprobă Gina zâmbind.

— Nu, n-aş vrea să fiu răutăcioasă.

— Bine, atunci ce zici de Michael Bolton?

— Michael *Bolton*? Ce ţi-a venit?

— Păi, locuieşte aici. Şi trebuie să recunoşti că i-ar pune pe jar vestea că ai o aventură cu o asemenea personalitate.

— Chiar şi una care arată ca Michael Bolton? se mulţumi să spună Alice.

— O vedetă rămâne vedetă.

— Doar nu o să le spui că am o aventură cu Michael Bolton, chicoti Alice. Gina, ar fi îngrozitor, nu poţi face

asta.

— Draga mea, se uită Gina la ea uimită, eu nu aş fi niciodată atât de indiscretă. Dar Kay trebuie să afle că tu şi Michael Bolton aţi fost văzuţi luând cina într-un separeu de la Cobb Mill Inn.

— Asta e, oftă Alice resemnată, dacă trebuie să faci asta, n-ai decât.

— Da, trebuie, îi spuse Gina hotărâtă. Şi acum hai să vedem ce face George cu grătarul.

O oră mai târziu, Alice aproape că se înecă cu hamburgerul din care muşca, atunci când Mary Beth veni să se aşeze lângă ea.

— Eu şi Tom am tot vrut să te invităm la noi, îi spuse aceasta. Nu ai vrea să vii cu Michael la noi la cină, săptămâna viitoare?

Alice ridică privirile şi o văzu pe Gina zâmbindu-i din spatele grătarului. Aceasta îi făcu cu ochiul şi Alice pufni în râs.

— Este foarte drăguţ din partea voastră, zise Alice. Pot să-mi verific agenda şi să îţi comunic mai târziu?

— Desigur, zise Mary Beth, aplecându-se către ea ca să îi şoptească confidenţial: Ştiu că nu ar trebui să-ţi spun asta, dar versiunea lui Michael a cântecului „When a Man Loves a Woman” este melodia mea preferată.

— Serios? întrebă Alice uitându-se la ea nedumerită.

— N-ai vrea să-i spui asta din partea mea?

— Bineînţeles, confirmă Alice zâmbind. Scuză-mă acum, mă duc să-mi iau ceva de mâncare.

— Nicio problemă, strigă Mary Beth după ea. Ne-am gândit să vă invităm la cină miercuri sau joi, să-mi spui când preferaţi.

— Da, da, zise Alice zâmbind, în timp ce se apropia de Gina pe care o ciupi tare de braţ.

— Au! Ce-am făcut?

— Dumnezeule, am crezut că glumeşti. Nu pot să cred că i-ai spus lui Mary Beth că sunt combinată cu

Michael Bolton.

— Dar nu i-am spus decât că aţi fost văzuţi împreună şi că păreaţi foarte intimi.

— Eşti nebună, declară Alice izbucnind în râs.

— Da? aruncă numai o privire, spuse Gina, întorcând-o pe Alice pentru a o vedea pe Mary Beth care-i şoptea ceva lui Kay. Aceasta se uită la Alice cu o figură uimită, apoi se grăbi să transmită ştirea mai departe. Vezi, îi şopti Gina. Ţi-am spus eu că nu le trebuie mult.

— Oh, sărmanul Michael Bolton! exclamă Alice. Deja îmi pare rău că îi fac una ca asta.

— Nu fi caraghioasă. Este obişnuit. Şi oricum, îşi merită soarta, pentru că are tunsoarea aia cu chică de ani de zile. Şi, până la urmă, ar vrea el să fie aşa norocos, încheie Gina măsurând-o pe Alice din priviri.

— Oh, Gina, zise aceasta aplecându-se către prietena sa ca să o sărute pe obraz. De asta te iubesc eu.

— Foarte bine. Acum mai ia un hotdog.

— Gina, nu mai pot. Am mâncat deja tone.

— Nu fi caraghioasă, draga mea, îi spuse aceasta punând un hotdog presărat cu muştar, ketchup şi ceapă prăjită pe farfuria lui Alice. Am aurit că lui Michael îi plac femeile solide.

Până la sfârşitul serii, Alice a vorbit aproape cu toţi oaspeţii invitaţi la petrecere. Femeile au întrebat curioase despre Michael, iar ea le-a spus zâmbitoare „Fără comentarii” şi toate au râs amuzate.

Numai acum este gata să recunoască cât de emoţionată s-a simţit când a venit la primul eveniment monden de după despărţirea de Joe. Chiar şi atunci când era cu Joe, tot mai mult singură ieşea, dar acum, când s-a separat de el, lucrurile stau cu totul altfel.

Se întreba cum o să se simtă, ştiind că este singura femeie necăsătorită printre toate acele cupluri. Îşi aminti cât de stingheră şi nelalocul ei se simţise, pe vremea când era într-adevăr singură, înainte de a se mărita cu Joe, ori de câte ori petrecea vreo seară împreună cu oameni

căsătoriţi.

Dar acum nu s-a simţit stingheră şi nelalocul ei. Ar putea spune că, mai degrabă, a fost relaxată pentru că nu a trebuit să-şi facă griji în privinţa stării de spirit a lui Joe. S-a simţit cu adevărat bine şi, cu toate că se temuse ca nu cumva femeile s-o ocolească din cauza noului ei statut, şi-a dat seama că aura de celebritate cu care a învăluit-o Gina a avut darul să le îmbuneze.

Până şi Kay a venit la ea ca să îşi ceară scuze, iar Alice le-a acceptat graţios.

Alice stătea pe marginea piscinei, jucându-se cu picioarele în apă, când auzi pe cineva apropiindu-se de ea. Era James.

— Bună, James, îl salută ea cu un zâmbet.

— Bună, Alice. Ascultă, voiam să îmi cer scuze pentru soţia mea Am auzit ce ţi-a spus mai devreme. Uneori, pur şi simplu nu gândeşte, zise el ridicând din umeri. Nu cred că ţi-a spus-o cu răutate. Dar îmi pare rău şi îmi cer scuze.

— N-are de ce să-ţi pară rău, zise Alice, punându-şi o mână pe braţul lui. În primul rând, ea însăşi a venit să-mi spună că-şi regretă ieşirea, în al doilea, nu ar trebui să-ţi ceri scuze în numele nimănui. Nu-ţi face griji. Oricum nu am crezut-o.

— Şi, ce ai mai făcut? întrebă James, relaxându-se dintr-odată. Nu ai mai trecut pe la centrul pentru grădinărit de săptămâni întregi. Am fost îngrijorat.

— Da? Este drăguţ din partea ta. Dar, de fapt, nu am mai venit pentru că nu am avut nevoie de nimic.

— Desigur, spuse James dând din cap. Mi-am făcut griji, pentru că ne obişnuisem să te vedem pe acolo. Ne-a fost dor de tine, iar prietenul tău a întrebat de tine. Cred că se aştepta să te fi văzut deja.

— Prieten? Ce prieten?

— Prietenul tău din Anglia. Hany. M-a întrebat vineri dacă

O să treci curând pe la noi.

Alice se uită la James încruntându-se, fără să

înţeleagă.

— Harry? Despre ce vorbeşti?

— Harry lucrează la noi acum. A acceptat postul pe care

I l-am oferit. A venit de câteva săptămâni.

— Poftim? Harry a fost *aici*?

— Nu-mi vine să cred că nu ştiai. James dă din cap surprins de ciudăţenia situaţiei. Doar *sunteţi* prieteni, nu?

— Într-un fel, spuse Alice încă mirată. A fost iubitul prietenei mele cele mai bune. Vrei să spui că este aici, în Highfield?

— Da. Şi cred că s-ar bucura să te vadă. Ar trebui să treci pe la noi ca să îl întâlneşti.

Alice nu spuse nimic. Rămase tăcută, uitându-se la picioarele ei care formau cercuri în apa călduţă.

— Kay o să mă omoare pentru că vorbesc cu tine, mormăi James ridicându-se. Oh, Doamne, scuză-mă, nu am vrut să spun asta.

— Nu-ţi face griji, zise Alice uitându-se la el zâmbind. Nu m-am supărat. Mulţumesc, James.

— Pentru ce?

— Pentru că ţi-ai cerut scuze, spuse ea ridicând din umeri. Pentru… nimic. Cred că o să trec luni pe la centrul de grădinărit. La revedere!

— Excelent! Şi James se întoarse către Kay, care îi aruncă priviri ameninţătoare din spatele uşilor terasei. Pe luni! mai spuse el şi se îndepărtă.

30

Joe începe deja să se îndoiască de faptul că Josie reprezintă cea mai bună soluţie.

A crezut că era o persoană independentă, care nu avea nevoie de altcineva. Îşi imaginase că nu vrea de la el nimic altceva decât acele partide excelente de sex, că va respecta regulile şi că nu se va aştepta ca el să petreacă cu ea tot timpul, şi nici nu-i va cere lucruri pe care el nu era pregătit să i le ofere.

De fapt, ceea ce îl atrăgea cel mai mult la ea era senzaţia palpitantă că au o aventură nepermisă, asociată cu riscul pe care îl implica acest fapt.

Dar totul s-a schimbat din ziua în care s-a despărţit de Alice. Joe o învinuieşte pe Josie pentru destrămarea căsniciei sale, închipuindu-şi că aceasta şi-a propus să fie următoarea lui soţie. Chiar dacă există un sâmbure de adevăr în asta, Joe nu s-a gândit că el pur şi simplu s-a plictisit, că acum, când dispăruse elementul de risc, nu se mai simţea atras de Josie.

Numai că sărmana Josie s-a îndrăgostit de Joe. A refuzat să admită că mutarea ei la New York ar putea avea şi alte motive în afara celor profesionale, deşi a ştiut, din clipa în care i s-a oferit postul, că asta însemna că o să-l revadă pe Joe.

În toate acele luni petrecute la Londra a încercat să nu se amăgească cu speranţa că Joe o va părăsi pe soţia lui pentru ea. Nu era nici naivă, nici optimistă în această privinţă, dar întotdeauna a existat o mică speranţă, pe care s-a străduit să şi-o reprime. Iar acum, dintr-odată, dorinţa ei s-a îndeplinit. Şi cu toate că este conştientă că Joe nu a părăsit-o pe soţia sa pentru ea, nu poate să nu se gândească la faptul că poate şi Joe a vrut ca aceasta să afle de ei doi. Altfel de ce ar fi păstrat acele mesaje periculoase, pe care şi le-au trimis ei doi? Şi nu se poate abţine să nu-şi spună că Joe are nevoie de o femeie şi că ea este cea mai potrivită să-i ia locul lui Alice.

Chiar Joe a fost cel care a rugat-o să rămână în ziua aceea când a venit la el şi a aflat că s-a despărţit de soţia lui.

Joe este mai vulnerabil decât şi-ar fi imaginat Josie vreodată şi pentru că pare incapabil să aibă grijă de el, ea şi-a descoperit instinctele materne, pe care n-ar fi crezut că le are.

De şase săptămâni Josie vine la Joe şi îi face de mâncare. Şi tot ea este cea care îi duce hainele la spălătorie dimineaţa în drum spre birou. Într-una din zile a

plecat mai devreme de la serviciu, ca să meargă la el acasă şi să îi aştepte pe cei de la cablu.

Pe scurt, Josie a preluat atribuţiile lui Alice. Se gândeşte că dacă îi devine indispensabilă lui Joe, acesta se va căsători cu ea. Este convinsă că, dacă va avea grijă de el, Joe îşi va da seama că nu poate trăi fără ea.

Şi nu vede nimic neobişnuit în faptul că nu mai fac atât de des dragoste ca înainte. Că Joe se urcă în pat lângă ea şi îi dă sărutul de rigoare pe obraz, înainte de a se răsuci pe o parte, spunând că este extenuat şi că vrea să doarmă.

Josie nu îşi dă seama că încercarea ei de a-i deveni indispensabilă a avut drept rezultat faptul că Joe nu se mai simte atras de ea. Se simte foarte bine cu cineva care să aibă grijă de el şi cu o femeie frumoasă la braţ (şi cum ar putea fi altfel când a avut parte exact de aceleaşi lucruri cu Alice în ultimii şase ani?), în clipa de faţă şi-a pierdut interesul pentru Josie, aşa cum încetase să mai fie atras de Alice.

Joe a început să privească în jurul său. Iată-l în seara aceasta, în barul de la Royalton, stând la un pahar cu Fred, colegul lui de serviciu. În local sunt o mulţime de femei frumoase şi nu trece mult până ce două dintre ele li se alătură. Andrea şi Kathleen.

Andrea, cea mai drăguţă dintre ele, flirtează ostentativ. Joe se uită la ceas. Ar fi trebuit să bea repede ceva cu Fred, pentru ca după aceea să meargă la apartamentul lui Josie, care pregăteşte cina pentru el. Plănuiseră să petreacă o seară liniştită acasă. Se uită iar la Andrea, care îl priveşte cu cochetărie, ridicând din sprâncene.

— Nu-mi spune că trebuie să pleci deja. Vocea ei sună ademenitor, în timp ce îl priveşte cu subînţeles.

— De ce? întrebă Joe zâmbind. Ai o idee mai bună?

— Apartamentul meu este după colţ. Mă gândeam că vrei să vii pe la mine să bem un pahar, ca să ne cunoaştem mai bine. Şi spunând asta, îşi scoate pantoful şi mângâie

pulpa lui Joe cu piciorul gol. Joe închide ochii o clipă. Nu ar trebui să facă asta. Îl aşteaptă Josie. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Tocmai s-a despărţit de soţia lui. Merită şi el să se distreze puţin.

— Trebuie numai să dau im telefon înainte, spuse Joe.

— Soţia? întrebă Andrea zâmbind, fără să-i pese, de fapt.

— Nu, spuse Joe surâzător. M-am despărţit de ea. Sun doar un prieten cu care trebuie să iau cina.

— Şi o s-o contramandezi?

— Crezi că ar trebui?

— Neapărat!

— În cazul acesta, te rog să mă scuzi câteva clipe.

Joe pleacă de la masă şi iese din bar, ca să o sune pe Josie.

— Bună, eu sunt!

— Bună! Tocmai preparam cina. Unde eşti?

— José, îmi pare rău. Eram la un pahar cu Fred, când au venit şi Richard şi Don de la Goldmans şi ştii în ce măsură depinde de ei afacerea de care mă ocup acum. Şi am început să vorbim despre serviciu, aşa că este mai bine să rămân.

— Oh! exclamă Josie, care era prea dezamăgită ca să mai spună ceva. Rămâne în bucătăria ei micuţă, cu lingura de lemn în mână şi receptorul la ureche, aşteptând ca el să spună că va sosi mai târziu, sperând că, deşi nu va mânca cina pe care a pregătit-o pentru el, va veni măcar să doarmă la ea, ca să-i alunge singurătatea.

— Ştiu că ai pregătit cina şi îmi pare rău, dar nu vreau să fiu dat la o parte din afacerea asta. O să mergem împreună să luăm cina mai târziu şi cred că este mai bine să mă duc acasă după aceea.

— Bine, reuşi să spună Josie, cu o voce cât mai liniştită. Vrei să vin eu la tine?

— Nu, nu-ţi face griji, cred că o să ajung târziu acasă. Dar ne vedem mâine.

— Bine. Distracţie plăcută!

— Sunt sigur că va fi îngrozitor de plictisitor, dar asta e situaţia. Ai grijă de tine, draga mea. Şi cu asta Joe închide telefonul, lăsând-o pe Josie îngrijorată lagându-l că s-ar putea să-l piardă.

Joe o urmează pe Andrea în apartamentul acesteia. Ea nici măcar nu schiţează gestul de a-i oferi ceva de băut, ci îl îmbrăţişează din clipa în care ies din lift şi îl conduce spre pat.

Şi, ca fiecare dintre scurtele escapade ale lui Joe, şi aceasta se ridică la înălţimea aşteptărilor. Ea este neobosită, plină de imaginaţie şi, ceea ce Joe apreciază în mod special, fără prejudecăţi.

Adorm unul în braţele celuilalt, este trezit cu un sărut şi mai fac o dată dragoste de dimineaţă, după care Joe pleacă.

— Sună-mă dacă mai vrei vreodată să ne simţim bine împreună, îi strigă Andrea din pat, înainte de a se întoarce pe o parte ca să mai doarmă puţin.

Joe nici măcar nu se oboseşte să-i spună că nu are numărul ei de telefon. Pleacă pur şi simplu, şi îşi păstrează zâmbetul pe buze tot restul zilei. De ce ar avea nevoie de numărul ei de telefon, când mai sunt atâtea femei ca Andrea în oraşul acesta?

La naiba, a fost căsătorit şase ani. Şi acum, în sfârşit, este liber. Ultimul lucru pe care vrea să îl facă este să se aşeze iar. Singura problemă este s-o părăsească pe Josie fără s-o rănească prea tare.

Joe ţine la ea. Sincer. Şi s-a deprins ca cineva să aibă grijă de el şi, cu toate că Josie nu mai este interesată de sex, se simte bine cu ea.

Şi de ce ar trebui să ştie Josie? A vorbit deja cu ea în dimineaţa aceasta şi, cu toate că la început a părut evident supărată, până la urmă a îmbunat-o după ce a invitat-o să meargă împreună la un bal de caritate.

Joe este un bărbat care s-a obişnuit să păstreze şi vrabia din mână şi cioara de pe gard. Încă nu e momentul

să se descotorosească de Josie şi, pe lângă asta, nu s-a priceput niciodată foarte bine să părăsească o femeie. De obicei începe să se poarte atât de urât încât le obligă pe ele s-o rupă cu el. Pur şi simplu o să lase lucrurile în voia lor, continuând să se întâlnească cu Josie, fără să rateze nici celelalte ocazii, pentru că, în fond, a redevenit recent burlac şi nu este decât un om.

Cât despre Alice, Joe o sună din când în când, pentru că simte că trebuie să facă asta. Nu îi este cu adevărat dor de ea, dar s-a obişnuit cu prezenţa ei şi, cu toate că n-o mai iubeşte de ani de zile, ţine în continuare la ea şi vrea să ştie cum îi mai merge.

Oh, dar cât de tare se bucură că nu îl mai obligă nimeni să meargă în văgăuna aia de la ţară! Nu-i vine să creadă că lua trenul la fiecare sfârşit de săptămână, ca să meargă în Highfield şi să facă toate acele lucruri pe care le detestă.

Cât de minunat este să rămâi în Manhattan la fiecare sfârşit de săptămână, să nu trebuiască să explici nimănui de ce nu o să mergi la ţară, sau să-ţi baţi capul ca să inventezi o afurisită de scuză.

Nu este nerăbdător să divorţeze, Dumnezeu ştie cât de greu a muncit pentru banii lui şi îl deranjează perspectiva de a renunţa la o parte din ei, dar trebuie totuşi să recunoască faptul că divorţul este cea mai bună soluţie acum. El şi Alice s-au îndepărtat atât de mult! Iar ea s-a schimbat în asemenea măsură că este de mirare cum a supravieţuit căsnicia lor atâta amar de vreme.

Luni dimineaţa, Alice îl urcă pe Snoop în maşină şi conduce până la centrul de grădinărit Sunup. Opreşte în curtea din faţă şi se uită pe geam, ca să vadă dacă Harry este acolo, dar nu coboară din maşină.

Cu o seară înainte a stat în bucătărie şi s-a gândit la ce îi spusese James. Cât de ciudat era că Harry venise acolo, fără să o anunţe. Apoi a simţit din nou iarba pe care erau întinşi şi buzele lui sărutându-le pe ale ei şi şi-a dat seama că el nu o s-o caute, ci o să aştepte până când ea o

să vină la centrul de grădinărit.

Acum, când este aici, nu poate să coboare din maşină. Îşi aminteşte gustul buzelor lui, mirosul pielii lui, dar abia dacă mai ţine minte cum arată. Şi ce o să-i spună? Mă bucur că te văd aici? Ce surpriză?!

Şi apoi, trebuie să se gândească şi la Emily. Abia s-au împăcat, reluând amuzantele lor conversaţii telefonice. Alice aproape că a pierdut-o pe Emily o dată şi nu vrea ca situaţia să se repete. Şi, cu toate că se gândeşte la Harry doar ca la un prieten (sau cel puţin asta intenţionează), nu s-a despărţit de soţul ei decât de şase săptămâni şi nu se simte pregătită să-l înlocuiască cu altcineva, şi mai ales cu fostul iubit al prietenei sale cele mai bune.

Cum o să-i spună lui Emily că l-a văzut pe Harry? Şi că el este aici? Alice oftează şi lasă capul pe volan, în timp ce Snoop înalţă capul, ca să se uite la ea îngrijorat.

— Ce caut eu aici? îi şopteşte ea, dând din cap în timp ce porneşte maşina. Cred că am înnebunit. Sunt o caraghioasă. Haide, Snoop, să mergem acasă!

Şi pleacă.

Alice se duce acasă, face curăţenie în bucătărie, dă câteva telefoane, după care iese afară, cu o cană imensă de ceai, să se odihnească în soarele călduţ al după-amiezii. Merge cu telefonul până la iaz şi se aşază pe băncuţă. Se uită la apă şi nu-i vine să creadă că este atât de liniştită şi fericită, ţinând seama de faptul că tocmai s-a despărţit de soţul ei.

Tăcerea este întreruptă de soneria stridentă a telefonului.

— Bună, ce faci? îi spuse Emily.

— Bună, răspunse Alice zâmbind. Ce faci?

— Scriu un articol despre o femeie nebună care ţine un seminar menit să le înveţe pe femei cum să fie mai puternice.

— Pare o idee bună. Ai fost la vreunul din seminariile ei?

— Nu, mormăi Emily. Ăsta este lucrul cel mai

îngrozitor. O

sămăducmâine.

— Şi? Ce este aşa de îngrozitor?

— Oh, Doamne, Ali. Să spunem numai că la seminar vor fi prezentate oglinzi şi vagine.

— Cred *de glumeşti*, spuse Alice izbucnind în râs.

— Nu, răspunse Emily cu năduf. Aş vrea să fi fost o glumă.

— Dar nu în faţa altor persoane, desigur.

— Ba chiar în faţa altor persoane. Chipurile, asta este partea care te face mai puternică.

— Mie mi se pare că e vorba de o nebună care îşi realizează o fantezie sexuală.

— Ştiu, la asta m-am gândit şi eu. Oh, Doamne, ce îngrozitor!

— Sper că te-ai epilat pe picioare, continuă Alice să râdă.

— Picioarele? Am epilat tot!

— Au!

— Da, cam aşa ceva. M-a omorât!

— Dar cel puţin o să ai vaginul cel mai drăguţ de acolo, spuse Alice izbucnind din nou în râs.

— Oh, Doamne, mai bine nu-ţi spuneam.

— Dar de ce trebuie să faci asta?

— Pentru că este un articol pentru *Elle*, iar eu îmi doresc de ani de zile să scriu pentru *Elle*. Acesta ar putea reprezenta marele meu debut şi sper să merite. Cred că o să fie cea mai penibilă zi din întreaga mea viaţă.

— Emi, trebuie să-ţi spun ceva, zise Alice, trăgând aer în piept.

— Oho! De ce oare am impresia că o să aud nişte veşti proaste? Şi face o pauză. Să nu-mi spui că eşti însărcinată. Nu eşti, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt însărcinată. Nu-i nimic de genul acesta. Harty este aici.

Emily rămâne tăcută câteva clipe, încercând să

înţeleagă ceea ce tocmai i-a spus Alice.

— Harry? Harry *al meu*?

— Da. Acel Harry.

— Cum adică este acolo? Stă cu tine?

— Nu! Dumnezeule, Emily, nu aş face asta niciodată…

— …Bine, bine, dar ce vrei să spui?

— Ştiu că pare ciudat, dar am fost la Gina sâmbătă şi era şi James acolo. Ţii minte că i-a oferit în glumă o slujbă lui Harry de Revelion? Se pare că a acceptat.

— Oh, nu ştiam, zise Emily după o pauză. Şi l-ai văzut deja?

— Nu! Emily, ţi-am spus că nu este nimic între noi. Şi nu plănuiam să mă întâlnesc cu el. M-am gândit numai că ar trebui să-ţi spun pentru că, mă rog, ştii cât de mic este oraşul acesta. S-ar putea să mă întâlnesc accidental cu el şi nu aş fi vrut ca tu să tragi concluzii greşite.

Emily rămase tăcută Câteva clipe.

— Emi, mai eşti la telefon?

— Scuză-mă, mă gândeam. Ştii, voi doi sunteţi perfecţi unul pentru celălalt.

— Ce? întrebă Alice perplexă. Era ultimul lucru pe care se aştepta să îl audă de la Emily.

— Dar aşa este. Am suferit cumplit de Crăciun, dar nu-ţi face griji, nu trebuie să îmi explici iar. Ştiu că acest gen de lucruri se întâmplă pur şi simplu. M-am gândit mult la asta de atunci şi am ajuns la concluzia că tu şi Harry chiar vă potriviţi.

— Emily, nu fi caraghioasă. În primul rând, Harry nu mi se pare atrăgător şi, în al doilea, încă sunt căsătorită.

— Separată.

— Da, dar practic sunt încă măritată. Nu ne-am despărţit decât de şase săptămâni. Nu vreau să stabilesc o relaţie cu Harry. Şi cu nimeni altcineva. Doamne! Nici măcar nu mă gândeam la asta.

— Dar, Alice, este adevărat. Voi doi vă potriviţi

perfect. Şi ştiu că ţi se pare atrăgător pentru că mi-ai spus asta de pe vremea când eram eu cu el.

— Poate că am vrut să-ţi fac plăcere.

— Prostii. Ar trebui să te duci să îl vezi.

— Oh, Doamne, nu, nu pot. Ce i-aş putea spune?

— Spune-i că îl salută Emily, chicoti aceasta.

— Ha, ha, ce amuzant.

— Du-te să-l saluţi. Spune-i că ai auzit că lucrează acolo şi că te-ai gândit să-i faci o vizită. Invită-l să luaţi cina împreună şi apoi ar trebui să faceţi sex sălbatic pe masa din bucătărie.

— Emily! îi spuse Alice uluită.

— Oh, linişteşte-te. În primul rând se pricepe foarte bine la treaba asta şi, în al doilea, eu sunt foarte fericită cu Colin, aşa că nu m-ar deranja deloc. Ştii ceva, vreau să fii fericită, mai ales dacă mă gândesc cum te-a tratat afemeiatul acela de Joe, iar Harry te-ar face fericită. Voi doi v-aţi putea petrece restul vieţii lucrând împreună în grădină.

— Dacă nu te-aş iubi atât de mult ţi-aş spune să te duci la naiba.

— Şi dacă eu nu te-aş iubi aşa de mult nu aş încerca să te arunc în braţele fostului meu iubit. Dar vorbesc serios, nu cunosc doi oameni mai potriviţi unul pentru celălalt. Du-te să îl vezi, te rog, fa asta pentru mine!

— Vorbeşti serios?

— Sunt mai serioasă decât am fost vreodată în viaţa mea.

— Emily, te iubesc!

— Ştiu. Şi eu te iubesc, şi de aceea îţi dau binecuvântarea mea. Tu îl meriţi. Nu era potrivit pentru mine, dar este extraordinar. Să-mi rezervi rolul de domnişoară de onoare la nunta voastră.

— Oh, mai taci, pufni Alice.

— Nu aşa se vorbeşte cu prietena ta cea mai bună.

Alice îşi petrece restul serii gândindu-se la ce i-a spus

Emily. În anumite privinţe îi dă dreptate. Ea şi Harry au multe în comun şi, da, cu siguranţă îl găseşte atrăgător, dar nu se simte pregătită să aibă o relaţie, nici cu Harry, nici cu altcineva.

Are nevoie de timp ca să se obişnuiască cu ideea că este iar singură, că şi-a pierdut statutul de femeie căsătorită, că este divorţată (şi numai gândindu-se la acest cuvânt simte cum o trece un fior).

Alice urcă în dormitor şi începe să citească *Poteci sinuoase* în pat, reuşind, în sfiişit, să termine cartea către dimineaţă. Rămâne în pat o vreme, uitându-se la tavanul întunecat şi gândindu-se la Rachel Danbury, la felul în care trebuie să se fi simţit aceasta şi cât de ciudat este că viaţa lui Alice seamănă atât de mult cu cea a scriitoarei în a cărei casă trăieşte.

Este şi mai surprinzător faptul că Rachel a continuat să locuiască în aceeaşi casă, chiar şi când era nefericită, pentru că locul respectiv a fermecat-o pe Alice, şi ar putea să jure că aceşti pereţi nu păstrează decât amintiri frumoase.

Poate că Alice a fost sortită să vină şi să locuiască aici. Poate că Alice a trebuit să îndrepte greşelile pe care le-a făcut Rachel Danbury şi, aşa cum stă întinsă în pat, mulţumeşte Cerului că nu a ajuns ca scriitoarea, să zacă în pat noapte de noapte, ştiind că între timp Joe trimite mesaje pe e-mail, stabilindu-şi întâlniri cu cine ştie câte amante. Slavă Domnului că a aflat şi că a avut puterea să pună capăt acestei situaţii.

Alice se întinde să stingă lumina şi alunecă într-un somn adânc, fără vise.

31

wnoop o trezeşte din somn pe Alice. Latră furios, sare din pat şi aleargă jos pe scări, agitându-se în faţa uşii din spate.

Alice încearcă să-l liniştească, dar până la urmă aruncă un halat peste tricoul pe care îl poartă şi coboară şi ea să vadă ce s-a întâmplat. Se îndreptă spre uşă şi îl vede

pe Harry care o priveşte prin geam.

— Bună dimineaţa, îi spuse zâmbind, de parcă abia s-ar fi depărtat de Alice şi trece pe lângă ea cu o pungă de hârtie în mână şi o tăviţă de carton cu două ceşti de cafea aburindă, pe care le pune pe masă. Am adus micul dejun.

— Văd, spuse Alice, care s-a dezmeticit acum din somnul în care fusese cufundată în urmă cu un minut. Să ştii că şi eu mă bucur să te văd, Harry. Acesta s-a aşezat deja la masă şi scoate din pungă brioşe proaspete. Dar te rog să iei loc, îi spuse sarcastic, în timp ce Harry se strâmba la ea.

— Bine. Se ridică şi se aplecă în faţa ei ca să îşi ceară scuze. Nu am vrut să creez o situaţie tensionată, aşa că am încercat să fiu cât mai firesc, dar se pare că am căzut în cealaltă extremă şi am devenit familiar.

— Numai puţin, îi spuse Alice cu un zâmbet, apropiindu-se de masă, atrasă de aroma pâinii proaspăt scoase din cuptor. Dar nu este nicio problemă, adăugă ea, făcându-i semn să se aşeze iar. Este o surpriză plăcută. Aş vrea să-ţi pot spune că nu ştiam că eşti aici, dar am aflat vestea de la James, sâmbătă. De ce nu ai venit să mă vezi până acum?

— Mă simt ca un prost, zise Harry stingherit. James mi-a spus că ţi-a transmis că sunt aici şi apoi te-am văzut ieri venind cu maşina şi mi-am dat seama cât de ridicol este că mă aflu în Highfield şi nu am venit până acum să te văd. Ca să fiu sincer, mi-a fost jenă, după tot ce s-a întâmplat. Ridică ochii şi întâlni privirea lui Alice care iniţial îşi întorsese capul.

— Nu ar fi trebuit să-ţi fie jenă, spuse ea într-un târziu.

— Da… dar nu am vrut să fiu inoportun. Şi apoi am auzit despre tine şi Joe şi nu ştiam ce să spun, sau dacă ai fi vrut să mă vezi, aşa că m-am gândit că e mai bine să stau deoparte.

— Până în dimineaţa asta.

— Păi, după ce te-am văzut ieri, mi-am dat seama cât

de caraghios sunt

— Aşa că iată-te aici. Se poate? întrebă Alice, luând o brioşă din care muşcă cu poftă.

— Desigur că se poate. Şi da, iată-mă aici.

— Mmm. Ce bună este. Alice termină de mestecat şi luă o gură de cafea. Dar tot trebuie să te întreb, ce Dumnezeu cauţi aici? în America, vreau să spun, nu *aici*, în această dimineaţă, evident

— Oferta lui James mi s-a părut prea tentantă ca să o refuz, spuse acesta ridicând din umeri.

— Dar nu credeam că vorbeşte serios când ţi-a spus de Revelion. Dumnezeu ştie că toţi eram cam băuţi la petrecerea aceea.

— Te-aş ruga să vorbeşti în numele tău, îi spuse Harry zâmbind

— Ba o să vorbesc şi în al tău, dacă nu te deranjează.

— Nu, nu mă deranjează.

— Bine. Şi, îţi place ce faci? Te simţi bine aici? La naiba! Nu pot să cred că eşti în Highfield de săptămâni întregi şi că nu ai luat legătura cu mine.

— Ştiu, îmi pare rău. Şi răspunsul la întrebarea ta este da, îmi place aici, mă simt excelent

— Dar nu-mi vine să cred că nu am ştiut, spuse Alice dând din cap, nu pot să cred că nu mi-a spus nimeni.

— Ţi-a spus James.

— Da, aşa este. Dar tot mi se pare ciudat. Se uită la el printre gene. De fapt cred că eşti cam ciudat pentru că ai fost aşa de secretos.

— Mi s-au spus lucruri şi mai rele în viaţa mea, zise Harry ridicând din umeri.

— N-am nicio îndoială. Şi cred că ţi-a spus şi Emily câteva.

— Te-a iertat? Sunteţi încă prietene? întrebă Harry roşind uşor.

— Da. Dar ne-a trebuit ceva timp ca să reluăm legătura. Cred că am depăşit momentul.

— Mă bucur. Voi două eraţi mult prea apropiate ca să lăsaţi… ştii… noaptea aceea să pună stavilă relaţiei dintre voi.

— La asta ne-am gândit şi noi.

— Şi i-ai spus că sunt aici?

— Da, i-am spus deja.

— Da? întrebă Harry uluit.

— Aha

— Şiceazis?

— Ah. Alice se întreabă dacă este o idee bună să îi spună adevărul. Îl priveşte peste marginea de carton a ceştii de cafea şi i se pare că Harry a fost dintotdeauna acolo, că umple întreaga casă cu personalitatea lui. Haina lui este aruncată pe spătarul unui scaun şi stă cu picioarele lui lungi întinse sub masă, cu gleznele una peste cealaltă, în timp ce muşcă fericit dintr-un croissant cu susan.

Să aibă dreptate Emily? se întrebă Alice. Să fie adevărat că eu şi Harry suntem făcuţi unul pentru celălalt? Nu, asta ar fi chiar caraghios. Alice a crezut odată în existenţa sufletelor pereche, dar nu mai crede demult în asta şi, oricum, nici măcar nu a divorţat încă. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte acum este să se implice într-o relaţie cu cineva. Chiar dacă este vorba de cineva atât de familiar cum este Harry.

— Să înţeleg că nu a fost încântată? o trezeşte Harry din reverie.

— Nu-şi face nicio problemă în privinţa asta. Se bucură că ai găsit ceva care să îţi placă.

— Crezi că s-ar supăra dacă ar şti că ne vedem?

— Nu. De fapt a spus că ar trebui să fim împreună, că… ar trebui să ne împrietenim.

— A zis ea asta?

— Cam aşa ceva.

— Sunt impresionat, spuse Harry ridicând din sprâncene. Are pe cineva?

— Cred că da.

— Crezi că da?

— Nu ştiu cât am voie să îţi spun, răspunse Alice strâmbându-se.

— Oricum, mă bucur. Merită o persoană specială.

— Mai specială decât tine?

— Noi, pur şi simplu, nu ne potriveam, spuse Harry ridicând din umeri, după care se aplecă după încă o brioşă cu afine.

— Doamne, o să mănânci tot ce-i în punga asta? întrebă Alice, uitându-se zâmbitoare la toată mâncarea de pe masa din lemn de pin albit.

— Am impresia că grădinăritul îmi provoacă o asemenea poftă de mâncare. Crezi că mănânc prea mult?

— Deloc. Este plăcut să vezi un om care îşi savurează micul dejun. Vrei nişte suc de portocale?

— Ar fi excelent.

Alice se îndreptă către frigider, legându-şi şi mai strâns halatul în jurul taliei, în timp ce stă cu spatele la Harry. Este stingherită de înfăţişarea ei şi încearcă să îşi aranjeze buclele cu mâna, în vreme ce scoate sucul de portocale, sperând că nu arată chiar aşa de rău pe cât se teme ea.

Îi toarnă suc lui Harry şi se aşază iar.

— Şi la ce oră începi serviciul?

— De obicei la ora nouă, dar astăzi este ziua mea liberă. Mă gândeam să ne facem un program împreună, asta, desigur, dacă nu ai alte planuri.

— Oh, păi… Alice încearcă să-şi amintească ce avea de făcut în ziua aceea. Ştie că urma să rezolve nişte treburi în oraş şi că stabilise să se întâlnească la o cafea cu Sandy, dar toate astea puteau fi amânate pe altă dată. Nu am nimic important de făcut, spuse ea. La ce te-ai gândit?

— Am putea să începem cu o p-l-i-m-b-a-r-e cu Snoop. Harry spune cuvântul pe litere, iar Alice începe să râdă când îl vede pe Snoop ciulind urechea la prima literă, după

care sare pe piciorul lui Harry. Nu pot să cred, spuse Harry, Snoop ştie să silabisească.

— Numai câteva cuvinte, zâmbeşte Alice. O fi el un mic geniu, dar nici chiar aşa.

— Ia să vedem dacă ştie p-l-a-j-a.

Snoop începe să alerge în cerc, schelălăind entuziasmat.

— Deci acesta este celălalt cuvânt pe care îl ştie.

— Aşa se pare.

— Şi tu ce spui? continuă Harry râzând. Vrei să mergem acolo?

— Sigur. Putem să ne ducem cu maşina până la plaja din Westport. Aşteaptă puţin să mă îmbrac.

Alice fuge în baie şi îşi dă seama surprinsă că radiază de fericire. Îşi dă hainele jos şi intră în duş, apoi se usucă, îşi strânge părul la spate în coadă şi pune pe ea un pulover roz şi o pereche de jeanşi tociţi.

Se examinează în oglindă şi apoi scotoceşte prin sertare până găseşte un tub vechi de ruj de buze, pe care îl deschide pentru a aplica un strat subţire de roz. Arată drăguţ. Şi ostentativ. Ia un şerveţel şi îşi şterge buzele. De ce naiba, după luni de zile fără machiaj, îşi dă acum cu ruj de buze?

Chiar aşa, de ce?

Câteva minute mai târziu, o Alice nemachiată coboară treptele şi toţi trei, Alice, Harry şi Snoop, urcă în maşină şi pornesc pe Merritt Parkway, îndreptându-se spre plaja din Westport.

Plaja este plină de mame cu copiii lor, scaune şi prosoape care acoperă aproape întreaga suprafaţă. Toţi încearcă să profite de soarele uneia din ultimele zile de vară.

Alice îl ţine pe Snoop în lesă, în timp ce se plimbă pe aleea amenajată de-a lungul plajei. Din când în când se întorc ca să se uite la soarele ce străluceşte în apă, zâmbind în timp ce admiră această imagine.

— Este superb, nu-i aşa? zise Harry, care păşea agale lângă ea, privind-o cum zâmbeşte.

— Ştii, îmi vine să râd când mă gândesc cât de mult iubesc locul acesta, spuse Alice întorcându-se către el. Mă simt de parcă ar trebui să trebăluiesc prin casă, plângându-mi de milă, mai ales acum când sunt singură, dar în fiecare dimineaţă mă trezesc cu sentimentul că atât casă, cât şi locul acesta m-au fermecat şi nu pot să mă simt nefericită. Pur şi simplu sunt incapabilă să-mi şterg zâmbetul de pe buze.

Ah, subiectul tabu! Harry ciuleşte urechile când Alice menţionează faptul că este singură. El nu a auzit decât bârfele celorlalţi şi nu credea că Alice ar vrea, sau ar fi pregătită să vorbească despre asta, dar în niciun caz nu se aşteptase să o găsească atât de fericită.

Se aşteptase, mai degrabă, s-o vadă în culmea disperării, îşi imaginase poveşti caraghioase, în care el o să aibă grijă de ea şi o să-i redea pofta de viaţă, ca un cavaler în armură strălucitoare. S-a cufundat atât de profund în reveriile de acest fel, încât se simte întrucâtva debusolat de realitatea care este aşa de diferită de fanteziile sale.

Oh, dar cât de mult se bucură să o vadă din nou. După toate aceste luni în care s-a gândit la ea. Niciuna dintre femeile pe care le-a cunoscut în ultima vreme nu a reuşit să-i menţină treaz interesul aşa cum o făcea şi o face Alice.

A ieşit în oraş cu câteva dintre aceste femei. S-a culcat cu câteva dintre ele şi a continuat să se întâlnească cu foarte puţine dintre ele, dar niciuna nu avea farmecul lui Alice.

Şi Dumnezeu ştie că a încercat să nu se gândească la ea. Era conştient de faptul că visele lui sunt imposibil de realizat, dar când James i-a trimis mesajul pe e-mail în care îi spunea că unul dintre grădinarii de la Sunup a plecat şi că aveau un post liber, în cazul în care ar fi fost interesat, n-a ezitat nicio clipă.

Mai ales că, oricum, îi expirase contractul de închiriere pentru apartamentul lui şi nu mai avea prea multe lucruri care să îl reţină la Londra, în afară de câţiva prieteni căsătoriţi şi cu copii, cu care se întâlnea rareori.

Se aşteptase să o întâlnească pe Alice cu săptămâni în urmă. Fanteziile lui care aveau iniţial conotaţii sexuale au devenit platonice; sperase că ei au să devină prieteni, că Joe o să dispară cumva din viaţa lor şi că el o să-i ia locul, fără să se gândească la dorinţele lui Alice.

Dar nu a crezut niciodată că visele lui se vor împlini. Şi cu atât mai puţin că o să fie atât de nefericit din cauza asta. Dar poate că nefericit nu este cuvântul potrivit. Şi-a petrecut atâtea luni imaginându-şi un scenariu în care Alice şi Joe se despărţeau, încât a crezut că o să fie în culmea fericirii dacă dorinţele i se vor îndeplini.

Şi apoi, când James a venit în ziua aceea şi i-a spus că Alice s-a separat de Joe, Harry şi-a făcut atâtea griji pentru ea încât a fost pe punctul să lase totul la o parte ca să se ducă să o vadă.

Dar Harry ştia că nu poate să facă asta. Ştia că trebuie să aştepte o vreme, să vadă cum evoluează lucrurile, să spere că o să treacă ea pe la centrul de grădinărit, urmând ca acesta să fie un nou început.

Ieri, când a văzut-o în maşină, aproape că i-a stat inima în loc de emoţie şi a ştiut că trebuie să se ducă să o vadă, că nu mai poate aştepta. James i-a spus că a vorbit cu Alice şi i-a făcut cu ochiul adăugând că după părerea lui ea o să se bucure mult să-l întâlnească.

Şi acum iată-l aici, mergând alături de femeia viselor lui, simţindu-se mai relaxat, iar ea nu mai trăieşte cu soţul ei, şi, pentru prima oară în viaţa lui, Harry se gândeşte că poate există totuşi un Dumnezeu.

*

Aş mai putea să vă spun despre Alice şi Harry un lucru pe care nu-l ştiţi deja? Nu m-aş hazarda să afirm că au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, pentru că, după cum ştim cu toţii, în viaţa adevărată lucrurile nu se

întâmplă aşa şi, oricum, aceasta ar fi cu totul altă carte.

Dar vă pot spune că vor deveni mai mult decât prieteni. Că Alice îşi aminteşte exact de ce i-a plăcut Harry întotdeauna atât de mult, şi că, de Revelion, când Harry şi Alice se întâlnesc în grădina lui Sally, care dă petrecerea ei de fiecare an, se sărută mai duios de fiecare dată, mai ales pentru că nu se mai simt copleşiţi de sentimentul de vinovăţie.

Emily este încântată că Harry şi Alice au devenit prieteni şi ştie că vor fi mai mult de atât, dar a renunţat să insiste pe tema asta, pentru că Alice i-a spus că în felul acesta o face să fie mai puţin interesată de Harry. Afirmaţia nu are nicio bază reală, dar Emily încetează s-o mai tachineze şi aşteaptă răbdătoare ziua în care Alice o să-i telefoneze ca să-i dea vestea cea bună.

Colin nu s-a dovedit a fi alegerea cea mai bună pentru Emily. Totul a început să meargă rău între ei când Emily a rămas însărcinată şi a preferat să facă un avort, ştiind că nu este pregătită să aibă un copil, mai ales din punct de vedere financiar, şi că, de fapt, nu are nimic din ceea ce este *necesar* unei mame. Dar această experienţă a epuizat-o fizic şi emoţional şi, deşi Colin a fost alături de ea câteva zile, a început s-o evite după aceea.

O vreme, Emily a suferit îngrozitor. Şi a fost rândul lui Alice să o sune în fiecare zi ca s-o întrebe cum se mai simte, dar Emily nu s-a complăcut prea mult în ipostaza de victimă, aşa că s-a aruncat cu pasiune în vârtejul vieţii de fată singură, desfătând-o pe Alice cu poveştile despre ultimele ei aventuri amoroase.

Iar Joe? încercările lui de a o îndepărta pe Josie nu prea au avut succes. Este atât de îndrăgostită de el şi are în asemenea măsură grijă de el, încât, deşi trece în continuare drept o femeie dură la serviciu, nu mai este nici pe departe atât de intransigentă acasă.

De fapt, Josie a luat locul lui Alice mai repede decât şi-ar fi imaginat. Arată superb, face totul pentru a-i fi pe plac lui Joe şi este atât de speriată la gândul că s-ar putea

să-l piardă, încât nu-l întreabă niciodată unde este sau ce face.

Uneori, Joe se simte vinovat pentru că o înşală, dar nu într-atât încât săi, devină fidel, pentru că, oricum, nu este legat printr-un act oficial de Josie. Atâta vreme cât nu ştie, n-are niciun motiv să sufere, pentru că, desigur, Joe nu ar face nimic să o rănească, la fel cum procedase mai înainte şi cu Alice.

A avut noroc cu Alice. Noroc pentru că nu i-a permis să-l secătuiască de puteri, astfel încât să nu-i mai rămână nimic al lui.

La gândul că Alice a fost norocoasă pentru că s-a descoperit pe sine, aşa cum este ea cu adevărat, înainte de a fi prea târziu. Şi-a redescoperit visul şi a trăit pe măsura lui.

În ce-o priveşte pe Josie, nu pare să fie la fel de norocoasă, încă încearcă să-i facă pe plac lui Joe. În mod surprinzător, Josie se lasă aproape la fel de mult modelată ca şi Alice şi este chiar mai dornică să-i intre în graţii lui Joe.

În clipa de faţă, sărmana Josie stă întinsă în pat, uitându-se la ceasul care îi arată că se face tot mai târziu; fiecare muşchi din corpul ei devine mai încordat, în timp ce îl aşteaptă pe Joe să vină acasă, două ore mai târziu.

Abia se poate stăpâni să nu îl sune. Simte nevoia disperată de a pune mâna pe telefon şi de a forma numărul lui, dar mai are un dram de demnitate şi ştie cât de furios ar fi dacă ar face asta. În mod sigur o să spună că au nevoie de o pauză iar ea nu poate să mai treacă încă o dată prin asta.

Întinsă în pat, simte cum îi creşte golul din stomac, pe măsură ce îşi pierde orice urmă de orgoliu, dar vor mai trece mulţi ani până când Josie va înţelege tot răul pe care i l-a făcut Joe şi chiar mai mulţi până va găsi puterea de a merge mai departe, pentru a lăsa locul următoarei Josie.

În cele din urmă, Josie va opta pentru Al, aşa că, într-un fel, şi ea are parte de un happy-end. El o va face

fericită, dar Josie va simţi întotdeauna că îi lipseşte ceva în relaţia cu Al. Ea nu va fi niciodată îndrăgostită până peste cap şi nu va înţelege decât târziu, la peste patruzeci de ani, că ceea ce îi oferă Al îi este îndeajuns, că prietenia şi încrederea din relaţia lor o fac mult mai fericită decât sentimentul de insecuritate pe care îl avea mereu cu Joe.

Cu toate acestea, o parte din ea va duce mereu dorul vieţii palpitante pe care a trăit-o alături de Joe.

Din fericire, nu putem spune acelaşi lucru despre Alice. Aceasta nu se mai gândeşte decât rareori la Joe, care i-a lăsat ei casa din Highfield, la partajul de divorţ, şi cu asta s-a terminat totul. Nu a vrut de la el niciun ban, niciun fel de alocaţie, dar nu s-ar fi îndurat să renunţe la casa ei minunată.

Iar Joe a fost fericit să scape atât de uşor. Pentru că auzise poveşti despre colegi de-ai lui care a trebuit să renunţe la jumătate din întreaga lor avere. Chiar şi avocatul lui de la divorţ a fost uluit, la fel ca şi cel al lui Alice, care a stăruit ca ea să ceară mai mult. Dar ea nici nu a vrut să audă.

Alice a visat cândva la o casă la ţară, o căsuţă cu faţada împodobită cu glicină şi trandafiri. A visat să aibă o bucată de pământ pe care aleargă şi sar copiii, iar animalele se joacă în voie.

Glicina creşte încet, dar sigur. La fel şi trandafirii. Iar lui

Snoop i s-au alăturat labradorul Floozy, motanul Calvin şi cinci găini pe numele lor Mălăiţa, Porumbiţa, Ciufuliri, Bobiţa şi Orzica.

Cât despre copii, va trebui să-l întrebăm pe Harry despre asta, deşi Alice este în ultima vreme la fel de înfloritoare ca şi grădina ei; lumina din ochii ei este mai vie ca niciodată, iar părul mai mătăsos ca oricând, şi nu se spune, oare, că acesta este unul dintre semne?

Trebuie doar să te uiţi mai cu atenţie la abdomenul ei. Să fie oare rodul imaginaţiei noastre, sau este ceva mai împlinit decât îl ştiam? Desigur, asta s-ar putea datora

faptului că este aşa de fericită, ceea ce o face să mănânce mai mult, dar totuşi, parcă îşi mângâie pântecele mai des decât o făcea înainte…

Dar, după cum am spus mai devreme, asta este o altă poveste.

Sfârşit